

ဒဂုန်ရွှေမျှား သေမင်း နှင့် စစ်ခင်းသူ

BURMESE
CLASSIC
COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၄၁၆၀၉၀၈
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၅၀၅၁၁၀၈

ပဥမအကြိမ် > (၂၀၀၈၊ ဒီဇင်ဘာလ)
 အုပ်စု > (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး > ဇေယျာ
 ကွန်ပျူတာစာစီ > Quality
 အတွင်းဖလင် > Quality

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၀၀၁)
 အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး > ၂၅၀၀ - ကျပ်

စာရေးသူ၏အမှာ

ဆေးပညာသည် လူသားတို့ တတ်မြောက်သည့် ပညာရပ်များထဲတွင် အစိုးအထိုက်တန်ဆုံး ခေါ်ထိုက်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုပညာရပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ချမ်းသာသုခနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သောကြောင့်ပေတည်း။

ယခုခေတ် ဆေးပညာရပ်များမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ဂရိလူမျိုး ပညာရှိသမားတော်ကြီး ‘ဟစ်ပိုကရေးတီး’ က ပထမအခြေခံအုတ်မြစ်ချခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့သော် သူ့ထက်ရှေးကျသော ခေတ်ကပင် ကမ္ဘာ၏အရှေ့တိုင်းမှ သက်ရင့်လူမျိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဟိန္ဒူလူမျိုးတို့တွင် ခွဲစိတ်ကုသမှုပညာနှင့် ဆေးပေးကုသမှုပညာတို့သည် အတော်ပင် အဆင့်အတန်းမြင့်ခဲ့ကြောင်း မှတ်ယူသည့် သုတေသီပုဂ္ဂိုလ်များလည်းရှိကြ၏။ သူတို့၏ သဘောအရ ဟိန္ဒူဆေးပညာသည် ခရစ်မပေါ်မီ ဘီစီ ၁၄၀၀ မှ ဘီစီ ၅၀၀ နှစ်များအတွင်း အထွန်းကားဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ခရစ်မပေါ်မီ ဘီစီ ၅၀၀ ခုနှစ်က မှတ်တော်မူခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်တို့မြတ်စွာဘုရားသခင်ရှင်တော်ဂေါတမလက်ထက်၌ ဆေးဝါးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခွဲစိတ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကုသခဲ့သည့် သမားတော်ကြီး ဇီဝက၏ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခွဲစိတ်ပုံ၊ ကုသပုံများလည်း အထင်အရှား ရှိခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတို့တွင် 'ရောဂါဝေဒနာများမှာ စုန်း၊ နုတ်၊ တစ္ဆေ စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟူသော အလွန်ရှေးကျသည့် အစွဲအလမ်းများမှာ 'ဟစ်ပိုကရေးတီး' လက်ထက်တွင် လုံးလုံးပပျောက်သွားခဲ့၏။ ဆရာကြီးသည် သူ့ခေတ်သူ့အခါက ရောဂါပိုးများအကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိသေးသော်လည်း အနာများကို သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြောသုတ်သင်၍ ပတ်တီးများ စည်းနှောင်ပေးခြင်း၊ ရေကို ကျိုက်ကျိုက်ဆူအောင် ကျိုချက် အသုံးပြုခြင်း စသည်တို့မှာ ရောဂါပိုးသတ်နည်းများကို အမှတ်မထင် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အစာအာဟာရဆေးဝါးကုသပုံ စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဆင်းရဲသားများ အလွယ်တကူ ရနိုင်သည့် သစ်သီး၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများကို စားစေခြင်း၊ နေရောင်ခြည်ကို ခံစေခြင်း၊ အေးမြသန့်စင်သော ရေကို ချိုးစေခြင်း၊ သန့်ရှင်းသော အဝတ်များကို ဝတ်စေခြင်း၊ သန့်ရှင်းသော လေပြည်လေညင်းကို ခံယူရှုရှိုက်စေခြင်း စသည့် လမ်းညွှန်များကို ပေးခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးသည် ယခုခေတ် စမ်းသပ်မှု ကိရိယာတန်ဆာပလာမပါဘဲ တိဘီအဆုတ်ရောဂါနှင့် နျူမိုးနီးယားခေါ် အဆုတ်ရောင်ရောဂါတို့မှာ တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘဲ သီးခြားရောဂါဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနိုင်လျက် သင့်လျော်သည့် ဆေးဝါးများကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာကြီးအား ယခုခေတ်ဆေးပညာရပ်တို့၏ ဖခင်ကြီးဟု ခေါ်ကြ၍ ရှေးပဝေသလီခေတ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် မရေမရာ ကုထုံးကုနည်းများသည် ဆရာကြီးလက်ထက်၌ ပပျောက်ကာ ရောဂါ၏ဇာစ်မြစ်၊ ရောဂါဖြစ်ပေါ်လာပုံ အခြေခံသဘောတရားများကို စမ်းသပ်ရှာဖွေသည့် နည်းလမ်းများ ဆရာကြီးခေတ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တွင် မလွဲမရှောင်သာ၍ ရောဂါဝေဒနာများ ကပ်ရောက် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မတော်တဆ ထိခိုက်ခဲ့လျှင် သော်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ အနည်းနှင့်အများ ဒုက္ခဝေဒနာများကို ခံစားကြရလေရာ ဆေးဝါးသည်သာလျှင် ထိုဝေဒနာများမှ ပျောက်ကင်း

အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် 'မေ့ဆေး' မပေါ်မီ ဆေးအခါက လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ခွဲစိတ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ခြိတ်တောက်ရန်သော်လည်းကောင်း လိုအပ်က ယခုခေတ်ကဲ့သို့ မေ့ဆေးမရှိသဖြင့် လူနာအား အတင်းချုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ထက်လှစွာသော ဝား၊ လွှ၊ ဘတ်ကြေး စသည်တို့ဖြင့် အတင်းခွဲစိတ်ခြိတ်တောက်ရလေသည်။ ထိုအခါ လူနာမှာ မချိုမဆံ့ဝေဒနာ ခံစားရလျက် အနာပျောက်အောင်လည်း ယခုထက်ပို၍ အချိန်ကြာလေသည်။

ယခုအခါ သိပ္ပံပညာရပ်များ တစ်နေ့တခြား ထွန်းကားလာသည့် အလျောက် ဆေးဝါး၌သာမက ခွဲစိတ်မှု ပညာရပ်များတွင်လည်း လူနာ၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို သက်သာသည်ထက် သက်သာစေရန် နည်းလမ်းများကို ဘပြည်းပြည်း ကြံဆတွေ့ရှိလာခဲ့လေသည်။ ဤမေ့ဆေးကို ပထမဦးစွာ တင်ကြံစည်သူမှာ 'လော့လစ္စတာ' အမည်ရှိသော နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီး 'ဂျိုးဇက်လစ္စတာ' ဆိုသူဖြစ်၏။

ခွဲစိတ်ကုသခြင်းအတတ်မှာ ဆေးပညာရပ်တွင် အရေးကြီးသော ကဏ္ဍတစ်ခုဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း ဆေးဝါးဖြင့် ကုသ၍ မရနိုင်သည့် ရောဂါဝေဒနာများကို အကယ်၍ လိုအပ်က ခွဲစိတ်ကုသရလေသည်။ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းဆိုသည်မှာ ရောဂါဖြစ်နေသည့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို ခြိတ်တောက်ဖယ်ရှားပစ်ခြင်း၊ သွေးကြောလေကြောတို့ကို ခွဲ၍ဆေးကြောခြင်း၊ နေရာလွှဲနေသော အစိတ်အပိုင်းတို့ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးခြင်း စသည်တို့ ပါဝင်လေသည်။

ခွဲစိတ်မှုပညာရပ်ဆိုသည်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာတည်နေပုံနှင့် ယင်း၏ အစိတ်အပိုင်းများကို အသေးစိတ်ဖော်ပြသော 'အနာတမီ' ခေါ် ကာယဗေဒ ပညာရပ်ပေါ်တွင် အခြေခံလေသည်။ မော်တော်ကား စက်ပြင်ဆရာသည် မော်တော်ကား စက်တွင်ရှိသည့် ကိရိယာပစ္စည်းမှန်သမျှကို သိရှိနားလည်မှသာလျှင် စက်ကို ပြင်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ ခွဲစိတ်ကုသမည့် ဆရာဝန်သည်လည်း လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းမှန်သမျှကို နားလည်ကျွမ်းကျင်ရန် လိုအပ်လေသည်။

ခွဲစိတ်ကုသရန် လိုအပ်သော လူနာများအား အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အတင်းချုပ်ကိုင်၍ ခွဲစိတ်ခြင်း၊ ဖြတ်တောက်ခြင်းများ ပြုသဖြင့် လူနာတို့မှာ မချိမဆံ့ ရန်ကန်အော်ဟစ်ရသည့်ခေတ်တွင် 'ခွဲစိတ်ကုသမှု' ပညာမှာ မတိုးတက်ဘဲ ပြည်တည်နေသည့် အနာကို ခွဲ၍ပြည်ကို ထုတ်ပစ်ခြင်း၊ အဆိပ်ဖြစ်နေသည့် ခြေဆစ်လက်ဆစ်တို့ကို ဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်း စသည့် အလွယ်တကူ လျင်လျင်မြန်မြန် ပြီးစီးနိုင်သည့် ကိစ္စမျိုး၌သာ ပြုလုပ်ကြ၏။ ဝမ်းဗိုက်ကိုခွဲ၍ အသည်း၊ နှလုံး၊ အူမ၊ အူသိပ် စသည်တို့အား ပြုပြင်ရမည့်ကိစ္စများကို မတတ်နိုင်ကြချေ။ လူနာကလည်း ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့နှင့် ခွဲစိတ်မှုပညာမှာ ခြေဆစ်လက်ဆစ် ဖြတ်ပစ်သည့် အဆင့်အတန်း လောက်၌သာ ရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် ၁၉ ရာစုနှစ်တွင် လူနာများအား မနာမကျင် ခွဲစိတ်ပေးနိုင်သည့် 'မေ့ဆေး' ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ လူနာများမှာ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဝေဒနာခံစားမှု မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသဖြင့် ဆရာဝန်များကလည်း လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း အခက်ခဲဆုံးနေရာများကိုပင် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေ၍ မိမိလိုသလို ခွဲစိတ်ခြင်း၊ ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ အစားသွင်းခြင်းများကို ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။ ထို 'မေ့ဆေး' ပေါ်ပေါက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ၂၅ နှစ်အတွင်း၌ပင် 'ခွဲစိတ်ကုသမှု' ပညာမှာ တစ်နေ့တခြား သိသိသာသာကြီး တိုးတက်အောင်မြင်လာခဲ့လေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀ ခန့်ကမှ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်တွင် အနောက်နိုင်ငံ ဆေးပညာရပ်များ စတင်ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရာ ထိုအခါက ခွဲစိတ်မှုများ ယခုအခါကဲ့သို့ 'ထုံဆေး' မျိုး မရှိသေးဘဲ မေ့ဆေးပေး၍သာ ခွဲစိတ်ကြရကြောင်း သက်ကြီးဝါကြီးတို့ မှတ်သားမိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါက အနောက်နိုင်ငံ ဆေးပညာကို တတ်မြောက်သည့် ဆရာဝန်များမှာလည်း အများအားဖြင့် ကုလားလူမျိုးနှင့် ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူများသာ ဖြစ်ကြ၍ မြန်မာလူမျိုးများထံမှ ဆရာဝန်ဟူ၍ မရှိသလောက် နည်းပါးခဲ့၏။ ထိုခေတ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ မိဘများသည် မိမိတို့သားသမီးများအား အဖိုးအနုတ္တထိုက်တန်သည့် ဆေးပညာရပ်ကို တတ်မြောက်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဖြစ်စေလိုဘဲ ဗြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်၊ စာရေးစာချိမျှသာ ဖြစ်

စေလိုကြ၏။ ယင်းအလုပ်တို့မှာ အပေါ်ယံ မျက်နှာပြင်တွင် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်သကဲ့သို့ ရှိနေသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်မူ ဗျူရီကရက်တို့၏ လက်ပါးစေ ခိုင်းစေ၍ ကောင်းလောက်ရုံတတ်မြောက်သော ကျေးကျွန်များသာ ဖြစ်သည်ကို အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့ကြချေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း မြန်မာလူမျိုးများထံမှ ဆရာဝန်များ နည်းပါးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခွဲစိတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားရမည်ဆိုသော် ခွဲစိတ်မှု ဆိုသည်မှာ ပညာရပ်တစ်ခုအနေဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို လှီးခြင်း၊ ဖြတ်ခြင်း၊ အစားသွင်းခြင်း၊ ဆက်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရသော်လည်း ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ လက်ရာနှင့် အခြားဆရာဝန်တစ်ဦး၏ လက်ရာမှာ တူသည် မဟုတ်ပေ။ ဝါမရင့်သော သူတစ်ယောက်၏ ဖြတ်တောက်ခြင်းမှာလည်း ဝါရင့်သူတစ်ယောက်၏ ဖြတ်တောက်ခြင်းနှင့် တူနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤနေရာတွင် အနုပညာသဘောအရ ဥပမာပြရမည်ဆိုသော် လက်ရာမြောက်သော မန်းထိမ်ဆရာတစ်ယောက်၏ ထုလုပ်ပုံ လက်ရာကို သာမန်အခြားပန်းထိမ် ဆရာတစ်ယောက်က မမိနိုင်သကဲ့သို့ပင် ရှိပေမည်။ ခွဲစိတ်မှုဆေးပညာအရ အားဖြင့်လည်း ဝမ်းတွင်းမှ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ဖြတ်တောက်၍ အပြင်သို့ ထုတ်ပစ်ရန် အပေါ်ယံ အရေပြားကို ခွဲရာ၌ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် သုံးလက်မလိုသော်လည်း အခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် သုံးလက်မခွဲနှင့် လိုကောင်းလိုပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ပြုလုပ်ရသည့် ဆေးပညာရပ်များတွင်မဆိုလက်ရာ မြောက်မှု၊ ကျွမ်းကျင်မှု လိုအပ်ပေသည်။

လောကတတ်ပညာ တိုးတက်မှုများသည် ဆေးပညာရပ်တွင် များစွာ အထောက်အကူပြုခဲ့ရာ အနောက်နိုင်ငံ ဆေးပညာရပ်များသည် သတ္တုခေတ်ကတွင် ရှိနေကြကုန်သော လူသားတို့၏ သက်တမ်းကို ရှည်နိုင်သမျှ နှင့်စေရန် ဆေးဝါးဘက်မှလည်းကောင်း၊ အစာအာဟာရဘက်မှလည်းကောင်း ခွဲစိတ်မှုဘက်မှလည်းကောင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြိုးစားကြစည်လျက် ရှိကြ၏။ ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုးမှ ကာကွယ်နိုင်သည့် ဆေးအမျိုးမျိုးကို အသုံးပြုလာကြ၏။ အားအင်ပြည့်ဖြိုးနိုင်သည့် ဆေးဝါးများကို ဖော်စပ်ကြ၏။

ဓာတ်သတ္တုများမှလည်းကောင်း၊ သစ်ပင်၊ သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတို့မှလည်းကောင်း၊ သြဇာဓာတ်ဖြစ်စေနိုင်သည့် အဆီအနှစ်တို့ကို ထုတ်ယူကြ၏။ အသည်းနုလုံး စသည် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှ သဘာဝစွန့်ပေးမှုများကိုပင် အစားထိုးလဲလှယ်ရန် ကြံစည်ကြ၏။ ရုတ်တရက် ရပ်၍သွားသော 'နုလုံး' ကိုပင် စက်ကိရိယာဖြင့်လည်းကောင်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်လက်လှုပ်ရှားလာစေရန် တတ်စွမ်းနိုင်ကြ၏။

နုလုံးကို အစားထိုးခြင်း၊ မျက်လုံးကို သေပြီးစလူ၏ မျက်လုံးဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ပသေသူ၏ မျက်လုံးဖြင့်သော်လည်းကောင်း လဲလှယ်ခြင်း၊ မျက်စိ၏ 'အကြည်' ကို ကိုင်းကူးစနစ်ဖြင့် ဆက်သွယ်ကုသခြင်း၊ ကိုယ်မှ ပြတ်ထွက်သွားသော ခြေ၊ သို့မဟုတ် လက် စသည်တို့ကို ချက်ချင်း ပြန်၍ ဆက်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ သက်ရှိသတ္တဝါမျိုးစေ့ကို ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် လုပ်ကိုင်ယူခြင်း စသည်တို့မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းအနည်းငယ်အတွင်းက ဆေးသိပ္ပံပညာ၏ အံ့သြဖွယ်တိုးတက်မှုများပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရှေးအခါက မကြားဖူး မကြုံဖူးသော သိပ္ပံပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆေးပညာရပ်များ၏ တိုးတက်အောင်မြင်မှုများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြားသိ၍နေရ၏။ ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် အဆန်းတကြယ် တီထွင်မှုများကို သတင်းစာများတွင် မကြာခဏ ဖတ်ရှုကြရ၏။ အောင်မြင်မှုများကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆေးပညာရပ်တွင် အောင်မြင်မှုတစ်ခုသည် လူသတ္တဝါတို့၏ ဒုက္ခဝေဒနာရောဂါ အန္တရာယ်တစ်ခုကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိပြီးဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးပညာရပ်တွင် 'စမ်းသပ်မှု'၊ 'တီထွင်မှု'၊ 'အောင်မြင်မှု'များကို အစဉ်မပြတ် လိုလားတောင့်တလျက် ရှိကုန်၏။ လူသားတို့သည် ဒုက္ခဝေဒနာမှ ကင်းဝေး၍ သုခဝေဒနာကို တတ်နိုင်သမျှ ခံစားနိုင်စေရန် ဆုမွန်များ တောင်းကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကို မဆိုထားဘိ။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်ခန့်ကနှင့်ပင် မတူတော့ဘဲ ဆေးဝါးအမျိုးမျိုးတို့၏ အကျိုးအာနိသင်နှင့်တကွ ဆေးဝါးကုသမှု၊ စမ်းသပ်ရှာဖွေမှု၊

ခွဲစိတ်ကုသမှုတို့တွင် တိုးတက်အောင်မြင်လျက်ရှိရာ ယခုကဲ့သို့ လူ့ဘောင်သစ်သို့ ချီတက်လျက်ရှိနေသည့်အချိန်တွင် တိုင်းပြည်က အပြင်အထန် လိုအပ်လျက်ရှိနေသော ကျွန်ုပ်တို့ဆရာဝန်များသည် ငွေကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ပကာသနကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရာထူးဌာနန္တရကိုသော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မလိုလားဘဲ လုပ်သားပြည်သူတို့အပေါ်တွင် ဆရာဝန်တို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ရှောက်ပြီးလျှင် စေတနာနှင့် မေတ္တာကိုသာ အရင်းခံလျက် လူသားတို့အား ဒုက္ခဝေဒနာမှ တတ်နိုင်သမျှ ကင်းဝေးအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသည့်အနေဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ညဉ့်ငှက်မလေး

ဆောင်းဦးပေါက် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း နေဝင်စအချိန်တွင် ကန်တော်ကြီးအတွင်း အငြိမ်စင်ထားသော လမ်းကွေ့တစ်နေရာ ငှက်တစ်ပင် အောက်တွင် အသက် ၂၀ သာသာခန့်မျှ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သူသည် အဝင်ဂိတ်ပေါက် တံခါး ဆီသို့ မကြာခဏ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိရာ အချိန်မှာ ၆ နာရီခွဲကျော်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် အတော်ပင် မှောင်၍နေလေပြီ။ လူပျိုလူရွယ်အုပ်စုများနှင့် စုံတွဲများပင် အချိန်ကုန်ပြီးဖြစ်၍ သာယာအေးမြသော ကမ်းစပ် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်ရာ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တဖြည်းဖြည်း လူပြတ်၍ လာတော့၏။ သို့သော် မိန်းကလေးကား ထိုနေရာ၌ပင် ရှိနေသေး၏။

မိန်းမပျိုမှာ နုနယ်ပျိုမျစ်သော ရုပ်အဆင်းရှိသည် မှန်သော်လည်း အနီးသို့ ကပ်၍ကြည့်ရှုခဲ့ပါမူ ဖျော့တော့သော အသားအရေပေါ်တွင် သနပ်ခါးပေါင်ဒါ မိတ်ကပ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိသော နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ဆိုးဆေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခပ်ရေးရေးမျှရှိသော မျက်ခုံးပေါ်တွင် မင်နက်ဖြင့် သား၍လည်းကောင်း၊ ခြယ်သမ္ပမ်းမံထား၍သာ လှပသည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် ပကတိ နဂိုရုပ်မှာမူ မျက်ကွင်းများချိုင့်ဝင်လျက် နှုတ်ခမ်းမှာ ခပ်ဖြူဖြူ

ဖြစ်၍ နေပြီးလျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးသားနည်းပါးသော အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာမူ အသင့်အတင့်မျှ ရှိပေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ငှက်ပျံအောက်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်းကလေးကို ပတ်၍ ဖောက်ထားသော လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်တွင် ပတ်ထားသော လက်ပတ်နာရီကလေး ကိုလည်း မကြာခဏ ငဲ့၍ကြည့်ကာ ဂနာမငြိမ်အောင် ရှိတော့၏။ ထိုအချိန် တွင် လူသွားလမ်းကလေးဘက်မှ လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုသူမှာ အသက် ၃၀ ကျော်၊ ၃၅ နှစ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရ၍ ရုပ်ရည်ချောမောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အတန်ငယ် နီးကပ် လာသောအခါ တွေ့မြင်ရ၏။ အသွင်အပြင်ကို မြင်ခြင်းအားဖြင့်လည်း အတော်အတန် ခိုင်လုံကြွယ်ဝသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လောက်ပေသည်။ လူလင်ကြီးမှာ မိန်းမပျိုနှင့် အတော်ပင် နီးကပ်လာသောအခါမှ မိန်းမပျိုအား ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ဟန် ဖြင့် ခြေလှမ်းများ တွဲ၍သွားပြီးလျှင် မိန်းမပျိုအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် မိန်းမပျိုဆီသို့ မလာဘဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲကာ တံခါးပေါက်ဝရှိရာဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် သွားလေတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် သူ၏ ဖောက်သည်နှင့် ထိုနေရာတွင် စနေနေ့တိုင်း ချိန်းချက်တွေ့ဆုံနေကျ ဖြစ်သည်အတိုင်း ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ ဖောက်သည်မှာ ၇ နာရီခွဲသည်အထိ ပေါ်၍မလာချေ။ သို့နှင့် ဖောက် သည်ကို မတွေ့ရလျှင် အခြားသူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ရန် မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိမိအား ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ လျှောက်သွားသော ယောက်ျားချောကြီးကိုသာ မကျေမနပ် ဖြစ်၍နေလေသည်။

“အောင်မယ် ... ဒီလူက ငါ့ကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ တခြားလူ တွေဟာ ငါက ကိုယ်ယောင်ပြလိုက်ရင် အနားကပ်လာတာမျိုးပဲ။ အခု ကိုယ်တော်ချောကတော့ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နဲ့ သွားလိုက်တာ ငါ့ကို ပြန်

စောင်းတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ရုပ်ကတော့ အတော်ချောတဲ့ လူ တစ်ယောက်။ ဒီလူသာ ငါ့ဖောက်သည်ဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။

ထန်စောင်းမှ အလောင်း

ကုန်းမြင့်ကလေးမှာ များစွာ မကြီးမားလှသော်လည်း သစ်ပင်ကြီး များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသဖြင့် အကယ်၍ အောက်ခြေ၌သာ ရွင်းလင်းမထားခဲ့ပါမူ တောနက်ကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ မိန်းမပျိုရောက်သွားသောအခါ ကုန်းမြင့်မှာ ‘ဗထက်ချိုင့်’ သဏ္ဌာန် အလယ် ဟိုက်နေပြီးလျှင် အောက်သို့ဆင်းသည့် မျက်စီးနေသော ကျောက်လှေကား ကလေးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရှိရလေသည်။ လှေကားကလေးတစ်ဖက်၌ကား ပိတောက်ပင်ကြီးများရှိရာ ယင်းတို့၏အမြစ်များမှာ အချို့နေရာတွင် ဖြွေ ပါးပျဉ်းကြီးများကဲ့သို့ အထက်သို့ ချွန်ထွက်လျက် ရှိ၏။ ထိုပါးပျဉ်းများအကြား ၌ လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းသည် လဲကျလျက်ရှိရာ ဦးခေါင်းဘက်မှာ အတွင်းသို့ ရောက်နေသဖြင့် နောက်ပိတ်ဖိနပ် စီးထားသော ခြေအစုံထွက် နေသောကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အလောင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင် လေသည်။ ထိုအလောင်းကို လူ ၁၀ ယောက်၊ ၁၅ ယောက်ခန့် ဝိုင်းအုံကြည့် ခဲ့နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာမှာ အတော်ပင် လူပြတ်သော နေရာ တစ်ခုဖြစ်၍ သမီးရည်းစားများ တွေ့ဆုံချိန်းချက်တတ်သော နေရာဖြစ်ပြီးလျှင် ရာအဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ရန် အခွင့်ကောင်းရနိုင်သော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

ရဲသားနှစ်ယောက်က ဝေ့ယမ်းထိုးလိုက်သော ဓာတ်မီးနှစ်လက်၏ အလင်းရောင်သည် အလောင်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အချိန်အတန်ကြာမျှ ကျ ချောက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ နံဘေးမှ ဝိုင်းနေသော လူအုပ်သည် အလောင်း၏ မျက်နှာကို မြင်နိုင်ရန် သူ့ထက်ငါ ရှေ့သို့ တိုးဝှေ့ကြည့်ကြရာ မိန်းမပျိုသည် သည်း ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်အကြားမှ အလောင်း၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူအုပ်ထဲမှ “အလို

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ" အသံတစ်သံ ထွက်လာသဖြင့် ရဲအုပ်သည် အသံကြားရာ ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ အော်လိုက်သူမှာ အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသည့် မိန်းမပျိုပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ အနီးရှိလူတစ်ယောက်က မိန်းမပျိုဘက်သို့လှည့်၍ "သနားစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ" ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေသည်။ အနီးရှိ လူတစ်ယောက်က ပထမလူအား -

"ဘယ်လိုလုပ် သတ်သလဲ မပြောတတ်ဘူး"

"ချက်အောက်မှာ နည်းတဲ့ ဒဏ်ရာကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ။ မားနဲ့ ထိုးသတ်မှာပေါ့"

"နို့ပေမဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်က ပြောတော့ လည်ပင်းမှာ ညှိမည်း နေတာလည်း တွေ့ရတယ် ဆိုပါလား"

"မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ရုပ်အင်္ကျီအောက်ပိုင်းမှာတော့ သွေးချည်းပဲ"

ထိုအချိန်တွင် ရဲသားတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာသော လူများအား ဖယ်ရှားလျက်ရှိစဉ် ရဲအုပ်ဖြစ်သူက လူများ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သည့်ဟန်ဖြင့် မယောင်မလည် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ အလောင်း၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ်သို့ ဓာတ်မီးရောင်များ သန်း၍သွားပြန်၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုသည် ရှေ့သို့ အတန်ငယ် တိုးလိုက်ပြီးနောက် ပထမလူအား-

"အခု သေတဲ့လူကို ကျွန်မ သိတယ်ရှင်"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ရဲအုပ်ကို ပြောလိုက်ပါလား"

"ဟင့်အင်း ... ဒီလိုတော့ မပြောချင်ပါဘူး"

ထိုသူသည် မိန်းမပျိုအား ညဉ့်ငှက်မတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသည့် လက္ခဏာဖြင့် ချက်ချင်းလိုပင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ရဲအုပ်သည် မိန်းမပျိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် -

"ဟို ထွက်သွားတဲ့လူကို မင်း ဘာပြောလိုက်သလဲ"

"ကျွန်မ ဘာမျှမပြောပါဘူး"

"ငါ့ကို မလိမ်နဲ့။ မင်းပြောတာ ငါ အားလုံးကြားတယ်။ မှန်မှန်ပြော

မင်း"

"သေတဲ့လူကို သိတယ်လို့ ပြောမိပါတယ်"

"သေတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ"

"သူ့နာမည် မောင်မောင်ကြီးလို့ ကျွန်မကို ပြောဖူးပါတယ်"

"မင်းနဲ့ တစ်ခါတလေမှ တွေ့တာလား၊ ဖောက်သည်လား"

"ဖောက်သည်ပဲ ဆိုပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်"

"အစ်ကိုကြီးတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ဟေ့။ ဒီကနေ့ည ဒီမှာ ချိန်းထားလို့လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ရဲအုပ်မင်း၊ စနေနေ့ညတိုင်း ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့ ချိန်းတွေ့နေကျပါ။ အခု ည ၇ နာရီခွဲအထိ သူမလာလို့ ကျွန်မ စောင့်နေမိတာပါ"

"မင်းနဲ့ အရင် ဘယ်နှစ်ခါ တွေ့ဖူးသလဲ"

"လေးငါးခါ တွေ့ဖူးပါပြီရှင်"

"စနေနေ့ညတိုင်း ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"နေရာက ဒီနေရာမှာ ဟုတ်စ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ညလည်း သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူဟာ မင်းနဲ့တွေ့ရအောင် လာတုန်း ဒီလို ဖြစ်ရတာ

ပေါ့"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ရှင်။ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ပါဘူး"

"သူ ဘယ်လမ်းက လာတတ်သလဲ"

"အဲဒီလမ်းကလေးဘက်က လာတတ်တာပါပဲ"

"ဒါဖြင့် အခုည မတွေ့ရသေးဘူး ဆိုပါတော့"

၆ ဝ ဒုတိယမြောက်

“ဟုတ်ကဲ့ ... မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဟိုဘက်နားမှာ ကျွန်မ
စောင့်နေတုန်း ဒီလူစုစု မြင်တာနဲ့ ကျွန်မ လာကြည့်မိတာပါ”

“သူ ဘာဖြစ်လို့ သေတယ်ဆိုတာ မင်း ဘာမျှမသိဘူးလား”

“ဘုရားစူးရပါစေရှင် ... မသိရပါဘူး”

“ဒီလူသေတာ ရှိန်းသေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ လူသတ်လို့ သေတာ
နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ လည်ပင်းညှစ်သတ်လို့ သေတယ်ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား
ခုတင်က ပြောနေကြလို့ ကျွန်မ ကြားရပါတယ်ရှင်”

“လည်ပင်း ညှစ်သတ်တာတွင် မဟုတ်သေးဘူး။ ချက်အောက်
ကနေပြီး ညာဘက်တင်ပါးဆုံအထိ ဓားနဲ့ထိုးထားတဲ့ ဒဏ်ရာလည်း ရှိသေး
တယ်။ လည်ပင်းညှစ်တာက အရင်လား၊ ဓားနဲ့ထိုးရတာက အရင်လားတော့
မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာဝန်မှ သိမယ်”

“အလိုလေး ... ဘုရား ... ဘုရား၊ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးနဲ့များ
တွေ့ရရှာသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“မင်း နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“အမာကြည်လို့ ခေါ်ပါတယ် ရှင်”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဘရုတ်ကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း)မှာ နေပါတယ်”

ရဲမှူးသည် အမာကြည်၏ လိပ်စာအပြည့်အစုံကို ရေးမှတ်ပြီးလျှင်
အမာကြည်အား ရဲသားတစ်ယောက်လက်သို့ အပ်လိုက်၍ လူသေအလောင်း
ကိုလည်း ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်လျက်ရှိလေ၏။

အခန်း (၁)

ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲ

ရန်ကုန်မြို့ ‘သော်မဆင်’လမ်း (ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း)ရှိ
သုံးထပ်တိုက်တစ်လုံး အလယ်ထပ် ခန်းမဆောင်တွင် ဒေါက်တာ ဦးမောင်
မောင်ကျော်သည် သူ ထုလုပ်သော ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲအတွက် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ
များအား ပါတီ ပေးလျက်ရှိ၏။

ဧည့်သည်များမှာ ၆ နာရီလောက်ကပင် ရောက်စပြုလျက်ရှိရာ
အိမ်ရှင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က အခန်းဝမှ ဆီးကြိုလျက်ရှိ၏။
‘စထရင်း’ဟိုတယ်မှ ဧည့်ခံခြင်းဖြစ်၍ ဘွဲ့ကုလားများသည် အရက်မျိုးစုံ
ပါသော ဖန်ခွက်များကို ငွေလင်ပန်းများပေါ်၌တင်ကာ ဧည့်သည်များ အလို
ရှိရာ သုံးဆောင်ရန် လှည့်လည်လျက်ရှိ၏။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၏
တပည့်ကြီး ဦးဘိုးလူကလည်း ဆရာဖြစ်သူ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ
ခန်းမဆောင်တွင် ပတ်လည်ဝိုင်း၍ ချထားသော ကုလားထိုင်များရှိရာသို့
ဧည့်သည်များအား ညွှန်ပြကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလျက်ရှိ၏။

ဧည့်သည်များသည် အရက်ခွက်များကိုကိုင်ကာ သုံးယောက်တစ်တွဲ
လေးယောက်တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် စကားစမြည်ပြောရင်း အခန်းတွင်းရှိ မြန်မာ
ပန်းချီကားကြီးများ၊ မှန်ဗီရိအတွင်းရှိ ရုပ်လုံးကလေးများနှင့် အလှအစ

ထားသော ပစ္စည်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏။ တတ်မီးချောင်းများ အပြင် ခုံရံများတွင်လည်း ရောင်စုံမီးလုံးများကို ပန်းပွင့်များပုံသဏ္ဌာန် တပ်ဆင်ထားရာ တစ်ခန်းလုံးမှာ ခမ်းနားလှပခြင်းတည်ဟူသော ကျက်သရေ ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။

ခေါင်းရင်းဘက်ခပ်ကျကျ အခန်းလယ်တွင် ခုံဖြင့်တစ်ခုပေါ်၌ နက် ပြာရောင် အဝတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုရှိရာ ၎င်းမှာ ထို နေ့ညဖွင့်မည့် ကျောက်ရုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်မှ ထိုကျောက်ရုပ် ရှိရာသို့ မီးမောင်းတစ်ခုဖြင့် ချိန်၍ထား၏။ ဝတ်ကောင်းစား လှဖြင့် အမျိုးသား အမျိုးသမီး ညွှတ်သည်များသည် တဖွဲဖွဲ ရောက်လျက် ရှိလေသည်။

ဆရာဝန် ဦးမောင်မောင်ကျော်သည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသမျှ ညွှတ်သည်များအား ညွှတ်ဝတ်ကျေပွန်စွာ တစ် ယောက်မကျန် ကြိုဆိုလျက်ရှိရာမှ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ် တွဲရပ်၍ စကားပြောနေသော လူများထဲသို့လည်း သွားရောက်ကာ စကား ပြောဆိုရပြန်၏။

အသက် ၂၀ ကျော်မျှသာ ရှိသေးဟန်တူသော ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက် အတော်အတန် ပြေပြစ်လှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် အခန်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေ သည်။ မိန်းမပျိုမှာ ပါးလွှာသော အပြာနုရောင် အင်္ကျီကို ခပ်ကျပ်ကျပ် ဝတ်လျက် ပျော့ပျောင်းသော အပြာနုရောင်ဖဲထဘီကို ဝတ်ထားရာ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားကို အဝတ်အစားများပေါ်မှပင် ခန့်မှန်း နိုင်ဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သေးသိမ်သောခါးသည် မှီထွားသော ရင်အုံနှင့် ကားရ ရားရှိရသည့် တင်ပါးကို သိသိသာသာကြီး ခြားနားထား၏။ စကားပြော နေသော ယောက်ျားသည် မိမိ ပြောနေသော စကားထက် မိန်းမပျို၏ အလှကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေဟန် ရှိလေသည်။

“ဒီမယ်ဗျ မယဉ်နွယ်။ ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားများ နားထောင် စမ်းပါဦးဗျာ”

“အို ... နားထောင်သားပဲ။ ရှင်ကလည်း”

“နားထောင်တယ်သာ ပြောတယ်။ ခင်ဗျား မျက်စိက ...”

မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးသည် ဆရာဝန် ဦးမောင်မောင်ကျော်၏ ဘက်သို့သာ ဖိတ်ခေါ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ တစ်ကြိမ်တွင် ဦးမောင်မောင်ကျော်က မြင်သွားသဖြင့် သူတို့ရှိရာဘက်သို့ ချက်ချင်းလိုပင် ချောက်၍ လာခဲ့လေ၏။

မယဉ်နွယ်နှင့်စကားပြောနေသော ယောက်ျားသည် မိမိတို့အနီးသို့ ဆွဲကပ်လာသော ဦးမောင်မောင်ကျော်အား -

“ဒီမယ်ဗျ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် မယဉ်နွယ်ကို ပြောနေတာ တခြားအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးက ...”

မယဉ်နွယ်သည် ထိုသူနှင့် စကားပြတ်သွားစေရန် ဦးမောင်မောင် ကျော်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး အချိန်မစေ့သေးဘူးလားဟင်”

“စေ့လုပါပြီ။ နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်”

ဦးမောင်မောင်ကျော်သည် မယဉ်နွယ်နှင့် စကားပြောနေသော လူရွယ်ဘက်သို့လှည့်ကာ အတန်ငယ် ဦးညွှတ်လျက် -

“ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ဆိတ်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ” ဟု ပြောပြီးလျှင် အခန်း၏ အလယ်ဘက် ထွက်သွားရာ မယဉ်နွယ်လည်း ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၏ လက်မောင်းကို ဖိုကပ်ကာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်အရွယ် ဖြစ်၏။

ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းသောကိုယ် ရှိ၏။ ရင်အုပ် ကျယ်လွန်းသော အလေးမသမားများကဲ့သို့လည်း မဟုတ်။ အောက်ပိုင်း ကြီးလွန်းသော ဘောသမားများကဲ့သို့လည်း မဟုတ်ဘဲ အထက်နှင့်အောက် ခိုက်လျောသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအစား အနေအထား ပြေပြစ်သူ ဖြစ်၏။ မျက်နှာမှာ အတန်ငယ်သွယ်၍ နှာတံပေါ်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများမှာ နက်မှိုင်း၍ အေးမြကြည်လင်သော အရောင်ထွက်နေသည့် မျက်လုံးမျိုး

၁၀ ၈ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းများမှာ စေ့၍ပိရိလှ၏။ မောင်မောင်ကျော်၏ အင်္ဂါရှပ်မှာ ယောက်ျားတစ်ထောင်လျှင် တစ်ယောက်မျှ တွေ့ခဲ့လှသော ရှပ်လက်ကွက်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ညောင်သည်များ၏ စကားပြောသံများ အတန်ငယ် ငြိမ်သက်သွားသည်အထိ ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်က ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံဖြင့် -

“မိတ်ဆွေများခင်ဗျား။ ဒီကနေ့ည ညဉ့်ဦးယံ ကျွန်တော်ရဲ့ အခန်းကို အခုလို ဒုက္ခခံပြီး ကြုံရောက်ချီးမြှင့်ကြတာကို ကျွန်တော် အင်မတန် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အသက်မွေးကျောင်းအတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လုပ်ပေမဲ့ အနုပညာကို အင်မတန် စွဲလမ်းနှစ်သက်တဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေဟာ သေပြီးတဲ့နောက် သူတို့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာက သတိရဖို့ ကျန်ရစ်ခဲ့အောင် လုပ်ကြရပါတယ်။ ဆရာဝန်ခံတာကတော့ သေပြီးတဲ့နောက် ဘာမျှကျန်ရစ်ခဲ့မယ် မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

(ရယ်သံများ ...)

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် ပရိသတ်များ ရယ်မောသံငြိမ်သက်သွားသည်အထိ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ စောင့်ဆိုင်း၍ နေလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကျောက်ဆစ်ပညာကို ကျွန်တော် အထူးဝါသနာပါခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်ဆစ်အရှပ်တစ်ခု ထုနေရမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့လုံး ဆရာဝန် လုပ်ရလို့ ပင်ပန်းတာတွေ ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။

“ပထမ ဒီကျောက်ဆစ်ပညာအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးလောက် ကျွန်တော် အစီရင်ခံချင်ပါတယ်။ ‘စကပ်လ်ပချား’ ဆိုတာ လက်တင်ဘာသာက ဆင်ဆက်လာပြီး အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ‘လိုးဖြတ်ခြင်း’ ပါပဲ။ ရွံစေးဖြစ်စေ၊ စကျင်ကျောက်လို ကျောက်ဖြူဖြစ်စေ၊ နှမ်းဖတ်ကျောက်ကိုဖြစ်စေ အသုံးပြုပါရတယ်။

“ရှပ်လုံး မထုလုပ်ခင် ပန်းပုဆရာဟာ ပန်းချီဆရာလိုပဲ ပုံကြမ်းချော့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီနောက် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အနေအထားအတိုင်း ပုံတူအသေးစားကလေးတစ်ခုကို ရွံစေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မယောင်းနဲ့ပဲဖြစ်စေ လုပ်ရတယ်။ ဒီနောက်မှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရွယ်အစား(ပုံကြီး)ကို အကယ်၍ ကြီးကြီးဆိုရင် အတွင်းက တောင့်တင်းအောင် သံပေါင်ခံပေးရတယ်ခင်ဗျား။ ရွံစေးအစိုကို ပန်းပုဆရာဟာ သူ့ လက်ချောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တားကလေးဆောက်ကလေး သံလက်ကလေးတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လိုသလို လှီးဖြတ်ပေးတာပါပဲ။

“ရွံစေးပုံပြီးတဲ့အခါ အပေါ်က ‘ပလတ်စတာ-အင်ပဲရစ်’နဲ့ မဲပြီး အတွင်းသားတွေ ထုတ်၊ မစေးမကပ်ရအောင် အတွင်းပတ်ပတ်လည် ဆီသုတ်ပြီး နောက်မှ ပလတ်စတာအသစ် လောင်းယူရပါတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် လုပ်နည်းကိုတော့ အတော် သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။

“ဒီပညာဟာ ဘယ်ခေတ်က စခဲ့တယ်လို့ အတိအကျတော့ ရာဇဝင်မရှိဘူး။ ဒို့ပေမဲ့ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ ရုပ်တုကိုးကွယ်မှု စတဲ့အချိန်က ခဲ့တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ရှေးခေတ်လူကြီးများဟာ မိမိနှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ လူကိုဖြစ်စေ၊ နတ်ကိုဖြစ်စေ၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုဖြစ်စေ မူလအတိုင်းထားနိုင်တဲ့အခါ ပုံတူရုပ်ထုပြီး အမြတ်တနီးထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်က စခဲ့တာပါပဲ။ အီဂျစ်နိုင်ငံ၊ ဂရိနိုင်ငံ၊ အီတလီ၊ ရောမ စတဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတွေမှာ အများအပြား အထင်အရှား တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

“ကျွန်တော် တတ်မြောက်ခဲ့တာလည်း အနောက်နိုင်ငံတွေကို ကျွန်တော် လှည့်စဉ်က တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ပညာကို မြန်မာ့သဘော၊ မြန်မာ့ဟန်အမူအရာ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးပမ်း နှမ်းဆောင်ခြင်းပါပဲ ခင်ဗျား”

ဤနေရာတွင် မောင်မောင်ကျော်၏ စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော ပရိသတ်ထံမှ သြဘာပေးသော လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်၍လာ၏။

ထို့နောက် အသံကို အနည်းငယ် ပို၍မြင့်တင်ကာ ဆက်လက်

၁၁ -

“နို့ပေမဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး အကြံ
ဉာဏ်တောင်းတဲ့လူ၊ ကျွန်တော် ဆေးဝါးကုသနေရတဲ့လူတွေကိုတော့ ကျွန်
တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ကုသတယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံကြည်ပါ
ခင်ဗျား”

ထိုအခါ ပရိသတ်၏ ခပ်အုပ်အုပ် တီးတိုးပြီးရယ်လိုက်သံ ပေါ်လာ
၏။ မောင်မောင်ကျော်က ဆက်လက်၍ -

“အခု ကျွန်တော့် အလုပ်ခန်းမှာ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ထုလုပ်တဲ့ ကျောက်ရုပ်ကို ဖွင့်လှစ်ပြသတယ်ဆိုတာကတော့ ဒီလို အလေ့အထ
မျိုးဟာ အနောက်နိုင်ငံများမှာ အင်မတန် ခေတ်စားပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့
မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောက်ဆစ်အတတ်ပညာ
ဆိုတာလည်း အင်မတန် လက်ရာကောင်းဖို့၊ အနုစိတ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အနုပညာ
တစ်ရပ်ပါ။ ဒီပညာဟာ မြန်မာပြည်မှာ အင်မတန်ပဲ တိမ်မြုပ်နေလို့ ကျွန်
တော် အခု တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဖော်ထုတ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော် အခု ထုလုပ်ထားတာက မန္တလေးမြို့မြောက်ဘက် မိုင် ၂၀
လောက်မှာရှိတဲ့ စကျင်တောင်က ရရှိတဲ့ စကျင်ကျောက်ကို ထုလုပ်ထားတဲ့
ဟောဒီက မယဉ်နွယ်ရဲ့ ကိုယ်အထက်ပိုင်းပုံပါပဲ ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ပရိသတ်က ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်အနီးတွင် ယှဉ်တွဲ
ရပ်နေသော အပြာနုရောင် ဝတ်ထားသည့် လှပသော မိန်းမပျိုကို စူးစူးစိုက်
စိုက် ကြည့်လိုက်ရာ မယဉ်နွယ်သည် အတန်ငယ် ရှက်သည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာ
ကို အောက်သို့ ချလိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က ဆက်လက်
၍ -

“ဒီလို အလှအပတစ်ခုကို ပြုလုပ်တဲ့အခါမှာ အလှအပ ပိုင်ရှင်
တစ်ဦး လက်တွေ့ရှိထားဖို့ လိုပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ထုလုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်း
ရဲ့ အလှအပပိုင်ရှင်ဟာ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား။ ဟောဒီ အခုလက်ဝဲ
ဘက် နံဘေးမှာကပ်ပြီး ရပ်နေတဲ့ မယဉ်နွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ သူ့ရဲ့
အလှကို ကျွန်တော် အနုပညာနဲ့ ကျောက်ပေါ်မှာဆစ်ပြီး ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒါပါပဲ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ဒါလောက်ပဲ အစီရင်ခံလိုပါတယ်”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် နက်ပြာရောင် အဝတ်ကို
အလယ်မှ ဖွင့်၍ချလိုက်ရာ ဆံပင်ကိုနောက်သို့ ဖားလျားချလျက် ထဘီကို
ရင်လျား၍ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းပုံ ပေါ်လာလေ
၏။ ပရိသတ်များက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်သော ဩဘာသံများကား
တစ်ခန်းလုံး ဆူညံ ချဉ်းကွေးတော့၏။ ပရိသတ်သည် ကျောက်ရုပ်ကိုတစ်လှည့်၊
မယဉ်နွယ်အား တစ်လှည့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြကုန်၏။

ကျောက်ရုပ်၏ မျက်နှာမှာ မယဉ်နွယ်၏မျက်နှာနှင့် ချွတ်စွပ်တူ
ရုံမျှမက မျက်နှာထားမှာလည်း မ၊သဘာဝတို့၏ ညှို့ဝှတ်ကို အစွမ်းကုန်
ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ ထဘီ၏ အထက်ပိုင်း အထက်ဆင်စမှာ မို့မောက်သော
ရင်သားများပေါ်သို့ ဗဟိုသာသာလောက်တွင် တင်လျက်ရှိရာ မိန်းမတို့၏
‘ရင်အလှ’ သည် ညှို့ဝှတ်ပါလှသော မျက်နှာ၏ သဘာဝအလှနှင့် ပေါင်းစပ်
လိုက်သောအခါ ယောက်ျားတို့၏စိတ်အာရုံကို အစွမ်းကုန်ဆွဲဆောင်နေဘိ
သကဲ့သို့ရှိ၏။ ကျောက်ဆစ်ဆရာသည် သူ၏စိတ်ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်သည့် သဘာဝ
အလှကို ကျောက်ရုပ်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းကာ သူ၏ အနုပညာသဘာဝ
တရားဖြင့် အသေးစိတ်ခြယ်မှုန်းထားခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ထို့ပြင် ကျောက်
ရုပ်၏မျက်နှာသည် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း၊ လိုချင်တပ်မက်ခြင်းနှင့် နှစ်သိမ့်အားရခြင်း
စသည့် အမူအရာများကို ပေါင်းစပ်ထားသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိ
လေသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် ကျောက်ရုပ်အနီးသို့ အံ့သြချီးကျူးသော မျက်နှာ
များဖြင့် ချဉ်းကပ်လာရာ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့် မယဉ်နွယ်တို့က
နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။ ပရိသတ်များ ဝိုင်းဆုံကြည့်နေကြသည့်အခိုက်၌
မယဉ်နွယ်သည် မောင်မောင်ကျော်အား မှန်ပြတင်းတစ်ခုအနီးသို့ ခေါ်သွားပြီး
လျှင် ဆိုဖာတစ်လုံးတွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

မယဉ်နွယ်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ လက်ဝဲဘက် လက်မောင်း
ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ကို တင်လျက် -

“ထိုင်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကို စကားပြောစရာ ရှိပါ
သေးတယ်”

“ဟိုလူတွေကို ကျုပ်က ကြည့်နေတာပါ။ သိပ်တိုးနေကြတာပဲ နော်။ နေပါဦး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“နွယ်ရဲ့ ကျောက်ရုပ်တော့ ပြီးပြီလေ။ နောက်ထပ် ထိုင်ဖို့မလို တော့ဘူး။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘယ်လိုအေးအေးဆေးဆေး စကားပြော နိုင်မယ်ဆိုတာ စီစဉ်ရမယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကျော်က ပြုံးရုံမျှ ပြုံးလျက် -

“ခွင့်တောင်းရမယ့်အချိန်တွေ လွန်လာပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ နို့ပေမဲ့ တခြားလူတွေက ကျွန်မတို့ အကြောင်း မသိသေးဘူး။ အစ်ကိုကြီးက ဖော်ပြမလား”

“မပြောနိုင်သေးဘူး နွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင်ရမှာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာရှိနေတယ်လို့ ပြောတာ ကြောက်စရာလား”

“ကြောက်စရာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်။ အချိန်တန်တော့ အစ်ကိုကြီး ပြောမှာပေါ့”

မယဉ်နွယ်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ ဒူးပေါ်သို့ တင်ထားသော လက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းစုလျက် -

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး သဘောပဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် မယဉ်နွယ်၏ လက်မောင်းကလေးကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် “နွယ် ဒီမှာ ခဏ နေရစ်ခဲ့ဦးနော်။ အစ်ကိုကြီး သွားပြီး ညှော်ခံလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောကာ နေရာမှ ထသွားလေ၏။ သူသည် လူအုပ်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် နှုတ်မဆက်ရသေးသူများအား လိုက်လံနှုတ်ဆက်လျက်ရှိရာ လူယုံတော်ကြီး ဦးဘိုးလူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမခပ်ချောချောတစ်ယောက် အား အခန်းဝမှ ဆီးကြိုလာသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်ရ၏။

သို့နှင့် သူသည် ထိုမိန်းမနှင့်ယောက်ျားရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ မိန်းမဖြစ်သူအား -

“ဘယ်နှယ်လဲ ခို။ နောက်ကျလိုက်တာကွယ်။ အစ်ကိုကြီးဖြင့် ခိုကို လာမယ်အောင် မထင်တော့ဘူး”

မိန်းမပျိုက ပြုံးလျက် -

“မလာဘဲ နေပါမလား အစ်ကိုကြီးရဲ့။ လာမှာပေါ့။ ကျောက်ရုပ် ဖွင့်ပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် အခုပဲ ဖွင့်လိုက်တယ်။ မကြာသေးပါဘူး။ ငါးမိနစ် လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော် နှုတ်ဆက်သော မိန်းမပျိုမှာ မိမိရှိသလို သူ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မျက်နှာမှာ ဘဲဥပုံကဲ့သို့ ခပ်သွယ်သွယ် ရှိပြီးလျှင် ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့်တကွ အချိုးအစားပြေပြစ်သူ ဖြစ်၏။ မျက်လုံး များမှာ နက်မှောင်ပြီးလျှင် မျက်ခုံးများသည်လည်း လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ နှာတံမှာ သွယ်တန်းဖြောင့်စင်း၍ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းအစုံ မှာ ပီရိသပ်ရပ်ပြီးလျှင် ပန်းနုရောင်အဆင်းရှိ၏။ အရပ်မှာ အတန်ငယ် မြင့်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ခါးနှင့်ရင် အနေအထားတို့မှာ အတန်ငယ် မြင့်သောအရပ်နှင့် လိုက်လျောလှပေ၏။ ဝတ်ပုံ စားနပ်ပုံမှာ ပြောင်လက်တောက်ပ လွန်းခြင်း မရှိသဖြင့် ကလေးကလက်သော အမူအရာမရှိဘဲ ဣန္ဒြေရလှ ပေသည်။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်နှင့် မိမိရှိသည့် အဝိဇ္ဇာယပ်ပါ သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့ နောက် မိမိရှိသည် မိမိဘေးတွင် ရပ်နေသော မိတ်ဆွေဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဟောဒါ ဒေါက်တာမျိုးညွန့်ပါ အစ်ကိုကြီး။ ဒါက ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ပါပဲ ကိုမျိုးညွန့်” ဟု သူနှင့်အတူပါလာသော ဒေါက်တာ မျိုးညွန့်အား မောင်မောင်ကျော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်တို့သည် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က ရုပ်ရည်ချောမော လှပသော ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်အား အတန်ငယ် ဂရုစိုက်၍ကြည့်ပြီးမှ ထက်ကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

“တွေ့ရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်”

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်ကာ စကားမပြောဘဲ နေကြပြီးနောက် ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်က မိမိရီအား -

“ဪ... ဒါထက် ကျုပ်တို့ သွားကြပါစို့လား ရီရီ၊ နောက်ကျ နေလိမ့်မယ်”

“အချိန်ရှိပါသေးတယ် ကိုမျိုးညွန့်ကလည်း”

မိမိရီသည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒီမယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုမျိုးညွန့်က ရုပ်ရှင်ပြမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ။ နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဖွင့်ပွဲမီးကို ခဏဝင်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး သူ့ကားနဲ့ ဒီကို ပထမ အပိုခိုင်းရတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဒီလို ဝင်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရီရီ၊ အစ်ကိုကြီး ထုတဲ့ ကျောက်ရုပ်သွားကြည့်ပါဦး”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်ရုပ်ကို ညွှန်ပြပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သွားရန် လမ်းဖယ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ သို့နှင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က ကျောက်ရုပ်ဆီသို့ သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော်လည်း မိမိရီက အတန်ငယ် နောက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်လျက် -

“ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး... ဒါ ကျွန်မ ကျောက်ရုပ်လားဟင်”

ဦးခေါင်းကို ခါလျက် -

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် စကော စပြီလား”

အတန်ငယ် ဆိုင်းငံ့ပြီးနောက် -

“ပုံကြမ်းလောင်းထားတဲ့ စာရွက်တွေက ပုသိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ရီရဲ့”

“ဪ... ဒါထက် အစ်ကိုကြီးလည်း တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားလိုက်တာ။ ခုမှ တွေ့ရတော့တယ်”

“ဒီလိုပေါ့ ရီရယ်။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ဆိုသလိုပေါ့”

ထို့နောက်ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်နှင့် မိမိရီတို့သည် ကျောက်ရုပ်အနီးတွင် စောင့်နေသော ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့်ရီရာသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်က ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့်အား -

“အခုလို ဒေါက်တာ ရောက်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ဆစ်ပညာကို လေ့လာချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ အခုမှပဲ အထမြောက်တော့တယ်”

“ဘယ်နှယ်လဲ ခင်ဗျာ။ တော်တော် သင့်ပါရဲ့လား”

“သင့်ရဲ့ဘယ်ကမလဲ။ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဒေါက်တာ။ ဒါထက် ဒီအခန်းဟာ လူနာ ဘယ်လောက်ဆုံပါမလဲ ခင်ဗျာ”

“ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ဖော့ ဆုံပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ဟိုဘက်က ကပ်လျက် တိုက်ခန်းမှာပဲ။ အဲဟိုဘက်မှာ လူနာထားတဲ့ အခန်းရှိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ အခန်းကျယ်သလောက် လူနာတွေက မကျေနပ်သလိုပါပဲ ခင်ဗျာ။ လူနာတွေဟာ နေရာထိုင်ခင်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရပြီး သူတို့ကို ဂရုစိုက်ပြုစုလေလေ သူတို့ကို နောက်ထပ် ဂရုစိုက်စေချင်လေလေပါပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်မလည်း ဒီလိုပါပဲ”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်က ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်လက်ပြောမည်ပြုစဉ် နောက်မှ ချောင်းဟန့်သံတစ်ခု ကြားလိုက်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏လူယုံတော်ကြီး ဦးဘိုးလူ့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန် ဦးမျိုးညွန့်နှင့် မိမိရီတို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် -

“တစ်ဆိတ် ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ” ဟုပြောကာ ဦးဘိုးလူ့အား လူရှင်းသောနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် -

“ဘာလဲ ဦးဘိုးလူ့”

“ကျွန်တော် မီးရထားကို သွားကြိုတယ် ဆရာ။ နို့ပေမဲ့ ဆရာကြီး ခါမလာဘူး ခင်ဗျ”

“လူချင်းများ လွဲနေလို့လား ဦးဘိုးလူ့”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် ဆွေမျှ တွေဝေ၍သွားပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော အရိပ်အရောင်များ သန်း၍သွား လေသည်။

“နောက် ရထားတစ်စင်းကကော ဘယ်အချိန်ဆိုက်မတဲ့လဲ”

“နောက် ၆ နာရီမှာ တစ်စင်းရှိပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ ... ကောင်းပြီ။ အဲဒီရထားကို ဆက်ဆက် သွား ကြရန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ စိတ်ချပါ”

ဦးဘိုးလူသည် ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ ထွက်သွားလေရာ ထိုအခါမှ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် တစ်ဖက်သို့ ပြန်၍လှည့်လိုက်လေသည်။ သို့ရှိစဉ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က မိမိအား ပြိုင်တူကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ယောက်မှာ ပြတင်းပေါက်အနီး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မယဉ်နွယ် ဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေသော မိမိရှိဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် မိမိအား စိန်စိန်ကြည့်လျက်နေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် အတန်ငယ် စိတ်ရှုပ်၍ လာပြီးနောက် ခြေလှမ်း ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွား ကာ မယဉ်နွယ်၏နံဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်နှင့် မိမိတို့သည် ကျောက်ရပ် ရှိရာမှ အခန်းထောင့်တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြပြီဖြစ်ရာ မယဉ်နွယ် က ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ ပန်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ကို တင်လိုက် ပြီးလျှင် -

“ဟိုလူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဆရာဝန် ဦးမျိုးညွန့်ဆိုတာလေ”

“ဟိုမိန်းမကကော”

“သူက မိမိရဲ့တဲ့။ သူ့ကို အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်ရောက်မှ တွေ့ဖူးတာ ပေါ့”

“သိပ်လှတာပဲ။ ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်။ သူ့ပုံကိုကော အစ်ကို ကြီး ထုပြီးပြီလား”

“သူ့ကို ရန်ကုန်ရောက်မှ တွေ့ဖူးပါတယ်လို့ ပြောပြပါပကော။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အရပ်ထုဖို့ အချိန်ရပါမလဲ မယဉ်နွယ်ရယ်”

“သိပ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးတော့ တယ်ပြီး သတိမထားမိပါဘူး”

“နို့ပေမဲ့ သူကလေ အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်လိုက်တာ စိန်းလို့”

မယဉ်နွယ်၏မျက်နှာတွင် မနာလိုဝန်တိုစိတ်တို့၏ အရိပ်အယောင် များ သန်းလျက်ရှိသည်ကို မောင်မောင်ကျော် သတိပြုမိလိုက်၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရှိရာသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ရာ မိမိရိက ပြန်အကြည့်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ သွားလေသည်။ သို့နှင့် မိမိရိ သည် မျက်နှာလွဲလိုက်ကာ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို ကြည့်ရဟန် ပြုနေလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် မယဉ်နွယ်၏ လက် ကလေးကို ခပ်နာနာ ဖျစ်ညှစ်လျက် -

“နွယ်ကလည်းကွယ် သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ။ စဉ်းစားချင် တာတွေ လျှောက်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုကြီးရေ”

ဤသို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ညည် သည်များထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်၍ မောင်မောင်ကျော် နို့ရာသို့ လာရောက်ပြီးနောက် -

“ဆရာလက်ရာကတော့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ လက်ရာပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က အဆန်းအပြားတွေ စုဆောင်းနေတဲ့ သူတစ်ယောက်မို့ ဒီဟာမျိုးကို သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ရောင်းတော့ ရောင်းမယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့နော် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မရောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေ မြင်ရ အောင်သာ ခဏပြထားတာပါ။ ပြပဲပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော့်လက်ရာတွေ ခုခိုး ဆည်းထားတဲ့ နေရာကို တစ်ခါတည်း ပို့လိုက်မှာပါပဲ”

၂၀ ၀ ဒုတိယမြောက်

“အဲဒါက ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျ”

“လျှို့ဝှက်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာပေါ့ ခင်ဗျ။ ဒီလို သိမ်းဆည်းမှုလည်း လက်ရာဟောင်းတွေ ပြန်ကြည့်ခွင့်ရပြီး ကျွန်တော့်အတွက် တိုးတက်မှု ရ တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

မယဉ်နွယ်နှင့် မောင်မောင်ကျော်တို့သည် ထိုသူ ထွက်သွားသည် ကို ကြည့်ကာ ပြုံး၍ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိမိရီနှင့် ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့် တို့စုံတွဲသည် ကျောက်ရုပ်အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိရာမှ ကိုမျိုးညွန့်က မိမိရီဘက်သို့ လှည့်၍ -

“အတော်ကောင်းတဲ့ လက်ရာပဲ ရီရီ၊ ကျောက်ရုပ်က လူနဲ့တူပြီး အမျိုးအစားကျရုံတင် မကသေးဘူး။ မျက်နှာအနေအထားနဲ့ မျက်လုံးဟာ အသက်ဝင်နေတယ်။ နေပါဦး ... ဒီလူက ဆရာဝန်အလုပ်က တစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုများ အချိန်ရပြီး ထုနိုင်သလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ကျွန်မတို့ သွားဖို့ အချိန်တော်လောက်ပြီ ထင်တယ် ကိုမျိုးညွန့်”

“သွားကြတာပေါ့၊ ဒီလူက ဆေးဘက်မှာ တော်သလောက် ကျောက် ဆစ်ပညာဘက်မှာလည်း တော်တာပဲနော်။ ရုပ်ကလည်းချော၊ အပြောကလည်း ကောင်း၊ လက်မှုပညာရော၊ နှုတ်မှုပညာရော စုံတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပေမဲ့ ဒီအရုပ်ကိုများ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ ဝယ်ချင်တာပဲ”

“ရောင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လက်ရာတွေကို တစ်နေရာမှာ စု ထားသတဲ့”

ပြပွဲခန်းမကြီး၏နောက်ဘက် အလယ်လောက်၌ ပိုးသားပေါ်တွင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးများ ရိုက်နှိပ်ထားသော လိုက်ကာတစ်ခုရှိရာ လူတစ်ယောက် သည် အတန်ငယ် ခြေဖျားထောက်ကာ ထိုလိုက်ကာပေါ်မှ ကျော်၍ အတွင်း ခန်းဘက်သို့ ကြည့်ပြီးလျှင် “အို ... အထဲမှာလည်း ရုပ်လုံးတွေ ရှိသေးတာပဲ၊ လက်စသတ်တော့” ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ပြောပြီးနောက် တံခါးဆီသို့သွားရန် လှည့်လိုက်ရာ မိမိရီနှင့် မတော်တဆ ညှိတ်မိသွားသဖြင့် ထိုသူက -

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မတော်လို့ပါ” ဟု ပြောပြီးနောက် ဆက်သွားလေ၏။ သို့နှင့် မိမိရီသည် ခြေဖျားထောက်ကာ ထိုသူ ကြည့်သော နေရာသို့ လိုက်ကာပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်းတွင်း၌ကား သူ၏ကိုယ်အတိုင်းအထွာ ပမာဏရှိသည့် ပုံတူ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် မိမိရီမှာ ပါးစပ်မှ ‘ဟာ’ခနဲပင် တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ကျောက်ရုပ်၏ မျက်နှာမှာ နောက်သို့ ခပ်လန့်လန့် ရှိ နေပြီးလျှင် ပုံတူထုလုပ်ရန် ပုံကြမ်းရေးဆွဲထားသည့် ဖယောင်းစက္ကူအထပ် များကိုလည်း ကျောက်ရုပ်တင်သော ခုံပေါ်၌ တင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် နောက်မှ ကိုမျိုးညွန့်၏အသံဖြင့် -

“ကဲ ... သွားကြပါစို့ ရီရီ၊ တော်တော်ကြာ ရုပ်ရှင်မမီဘဲ နေလိမ့် မယ်” ဟု ပြောသံကြားရသဖြင့်နှစ်ယောက်သား တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လာခဲ့ ကြပြီးလျှင် တံခါးခန်းတွင် ရပ်နေသော မောင်မောင်ကျော်နှင့် မယဉ်နွယ်တို့ အား နှုတ်ဆက်လေ၏။ အပြင်သို့ ထွက်မိကြ၍ မိမိရီသည် နောက်သို့ တစ် ကြိမ်ပြန်၍ လှည့်အကြည့်တွင် မောင်မောင်ကျော်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိ ပြန်လေသည်။

သို့ရှိစဉ် နောက်မှ ချောင်းဟန့်သံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ မောင်မောင်ကျော်၏ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် တပည့်ကြီးဖြစ်သူ ဦးဘိုးလူ ကို တွေ့ရ၏။

“ဘာလဲ ဦးဘိုးလူ”

“ကိုးနာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိပြီ ဆရာ”

“နာရီ မှန်ရဲ့လား ဦးဘိုးလူ”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ရေဒီယိုနဲ့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ အချိန် ကိုက်ထားပါတယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏နာရီကို အသေအချာ အချိန်တိုက် လိုက်၏။

“ကျုပ် အင်မတန် အချိန်မှန်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

တပည့်ကြီး ဦးဘိုးလူ ထွက်သွားသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် အခန်းအလယ်သို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ ပရိသတ်များက လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်က နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် -

“မင်းပရိသတ်များခင်ဗျား ... အချိန်လည်း အတော်လင့်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်ဝတ္တရားက ကျွန်တော့်လူနာတွေကို အချိန်မှန်ကြည့်ရှုဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲကို ရုပ်သိမ်းပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် မိမိတို့သဘောအတိုင်း ကြွနိုင်ကြပါပြီ။ အခုလို ကြွရောက် ချီးမြှင့်ကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဟုပြောကာ စကားလက်စသတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်များသည် မောင်မောင်ကျော်အား လာရောက်နှုတ်ဆက်ကာ အသီးသီး ပြန်ကြလေ၏။ နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်ရှိသောအခါ၌ကား အခန်းထဲတွင် လူမရှိသလောက် ရှင်းလင်းသွားလေပြီ။ မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ စာကြည့်ခန်းနှင့် တတ်ခွဲခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရာ ဦးဘိုးလူက ညွှန်သည်များ ကုန်သွားသောအခါ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“အချိန် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဦးဘိုးလူ”

“၉ နာရီ ၂၅ ရှိပါပြီ ဆရာ”

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အတွင်းသို့ မဝင်မီ တံခါးဝတွင် ရပ်လျက် -

“ဒီနေ့ညတော့ ဦးဘိုးလူ ကျွန်တော့်ဆီကို လာဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘယ်သူမျှလာပြီး အနှောင့်အယှက် မပေးပါစေနဲ့။ တကယ်လို့ နောက်မီးရထားမှ စောင့်ပြီး ကြိုတင်လှ ပြန်လာရင်တော့ ဦးဘိုးလူ ကျွန်တော့်ဆီကို လာပြီး နှိုးပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

ကျိုဝှက်သော စာတ်ခွဲခန်း

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး နောက် အခန်းလယ်ရှိ စားပွဲကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ အခန်းမှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခုဖြစ်၍ အုတ်ခုံရံများ၌ ကပ်၍ ဆားသော မုန့်ဗီရိများမှာ အပေါ်မျက်နှာကြက်အထိ ဖွင့်ပြီးလျှင် စာအုပ်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်၌ကား စားပွဲတင် အရက်ပြန် မုန့်အိမ် အစ်လုံးရှိ၍ မောင်မောင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ မုန့်အိမ်ကို ထွန်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရွှေကြိုးကလေးတစ်၌ထားသော သော့တွဲကိုယူပြီးလျှင် စားပွဲကြီး၏ အလယ်အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြီးနောက် အတွင်းမှ သားရေစုံ၌ထားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ သားရေစာအုပ်ကြီးမှာ အလယ်မှ ရွှေပြားနှစ်ခု ညှပ်လျက်ပိတ်ထားသော နေရာတွင် ဆက်သည်ခွဲသာသာမျှသာရှိသော သော့ခလောက်ကလေးတစ်ခုဖြင့် ပိတ်ထား၏။ စားပွဲကို ပြန်ပိတ်ပြီးသောအခါ သူသည် သော့တွဲမှ သော့ကလေးတစ်ခုကို ရွှေပြီးလျှင် စာအုပ်မှ ရွှေသော့ခလောက်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ဖဲကြိုးအနီဖြင့် မှတ်သားထားသော စာမျက်နှာကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ စာများမှာ ပုံနှိပ်စာလုံးများ မဟုတ်ဘဲ လက်ဝဲဘက်မျက်နှာတွင် ဆက်ဖြင့် လှပသေသပ်စွာ ရေးထားသော လက်ရေးများအပြည့်ရှိ၍ လက်ယာဘက်ခြမ်း၌မူ ထက်ဝက်မျှ ရေးပြီးဖြစ်၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် အရက်ပြန် မုန့်အိမ်ကို အနီးသို့ ဆွဲယူပြီးနောက် နောက်ဆုံးရေးထားသည့် စာကြောင်းကို ဖတ်လေသည်။

၂၄ ရက် ၁၃.၃၀ ၃၈၊ ၈ တန်ပြန်မှ နှေးလာသည်။

စားပွဲပေါ်၌ကား စားပွဲတင်နာရီကလေး တစ်လုံးရှိ၍ ကြည့်လိုက်ရာ မုန့်မှာ ၉ နာရီ ၂၈ မိနစ်ရှိနေပြီကို တွေ့ရ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်မှ လေးလံစွာ ထပြီးလျှင် သူ၏လက်များကို အထက်အောက် ဖြန်အလှန် အသေအချာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ လက်များမှာ ဖယောင်းတိုင်များသို့ ညီညွတ်သေးသွယ်ပြီးလျှင် လက်သည်းများမှာလည်း သန်ရှင်း ထင်ရှား၍ သပ်ရပ်စွာ လှီးဖြတ်ထား၏။ နွဲ့နှောင်းသွဲ့ပျောင်းလျက် ရှိသော်

၂၄ ဂ ဒုတိယခွဲများ

လည်း ပြည့်သန်မာသောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်နိုင်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ လက်။ အလှအပ ထုလုပ်နိုင်သည့် ကျောက်ဆစ်ဆရာ၏လက် ဟု ဆိုအပ်သော အနုပညာသမားတစ်ယောက်၏ ပုံပန်းကျနလှပသော လက်များပါပေတည်း။ မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏လက်များကို မီးရောင်ဥထောင်ကာ လက်သည်းခွံများကိုပါ အသေအချာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် အပေါ်အကျိပ် ရွှေချိတ်ဖြင့် ဆွဲချိတ်ထားသော မောင်တိန်ကို ယူပြီးလျှင် ယခင်က ရေးပြီး စာကြောင်းအောက်မှ ကပ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားလေသည်။

၂၁ - ၃၇ အချိန်စော၍ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အပိုက်နိမိတ်ကိုမြင်ရသည်။ နှုတ်ရန်အချိန်၊ ဆေးသောက်ရန် ၆ နာရီ ကွာခြားသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် ရွှေညပ်များမှ သော့ခလောက်ကလေးဖြင့် စာအုပ်ကို ပိတ်ကာ အံ့ဆွဲအတွင်းသို့ ပြန်၍ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်း၏ လက်ဝဲဘက် အုတ်နံရံအတွင်းတွင် ဖြူပျံ့ထားသော တံခါးကလေးတစ်ခုရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ တံခါးကလေးမှာ အခန်းတွင်းရှိ ဆေးရောင်နှင့်လိုက်အောင် ဆေးသုတ်ထားသဖြင့် အလယ်၌ သော့ပေါက်ကလေးတစ်ခုသာ ရှိ၏။ သူသည် ယခင်သော့တွဲကလေးမှ သော့တစ်ချောင်းကို ရွေးထုတ်ပြီးလျှင် ထိုတံခါးကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြန်၏။ တံခါးမှာ လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံမျှသာ ရှိ၍ တံခါး၏ အခြားဘက်၌ကား အခန်းကလေးတစ်ခုရှိရာ ထိုအခန်းကလေးမှာ မောင်မောင်ကျော်၏ လျှို့ဝှက်သော ဓာတ်ခွဲခန်းကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ အခန်းကလေးမှာ စတုရန်း ၁၅ ပေရှိ၍ အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်သားခုံများ ပိုင်းလျက်ရှိ၏။ ယင်းခုံများပေါ်၌ကား ဓာတ်ဘူးများ၊ ဖန်ခွက်များ၊ ကြေးနန်းကြိုးခွေများ၊ ဖန်ပြန်ချောင်းများတာဘိုင်ဖြင့်ထွန်းရသော ဓာတ်မီးကိရိယာနှင့် မီးစာများ စသည်တို့ အနှံ့အပြား ရှိလေသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်က ယင်းစုစည်း ကိရိယာများကို ဖြစ်သလိုထားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အသေအချာ ကြည့်ရှုသောအခါ၌မူ ပညာရပ်တစ်ခု၏ စမ်းသပ်ရန် ဓာတ်ခွဲကိရိယာများကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေသွားတကျ ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

စားပွဲ၏အလယ်တွင် လူကိုစာင်၍ ခွဲစိတ်သော ဆရာဝန်များအသုံးပြုလေ့ရှိသည့် စားပွဲရည်တစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုစားပွဲ၏ ခြေရင်းဘက်နံရံတွင် သံဝိရိကလေးတစ်ခုရှိ၍ မောင်မောင်ကျော်သည် ထိုသံဝိရိကလေးရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် တံခါးကို သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အတွင်း၌ကား မီးခဲသံမဏိ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးရှိ၍ သူသည် ယခင်သော့တွဲမှ သော့တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုသံမဏိသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ မှေးမှိန်သော ဓာတ်မီးရောင်ကဲ့သို့ အစိမ်းရင့်ရောင်ရှိသော အလင်းရောင်တစ်ခု ထိုးထွက်လာလေသည်။ ထိုအလင်းရောင်သည် အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းခြုံ၍သွားလေရာ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုလုံး စိမ်း၍သွားတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ထိုအစိမ်းရောင် ထွက်လာသော သံသေတ္တာကလေးကို ကိုင်လိုက်မည်ပြုစဉ် အခန်းတံခါးဆီမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးဝဌ်ကား မယဉ်နွယ်သည် ဖွင့်ထားသောတံခါးခွက်တစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ပါးစပ်အဟောင်သားဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေလေသည်။ သူသည် သံသေတ္တာကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာသော အစိမ်းနုရောင် ရောင်ခြည်များကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေတူ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် သေတ္တာတံခါးကို ဂျှိင်ဆနဲ ပိတ်ချလိုက်ရာ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ အရောင်လည်း တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ထို့နောက် သူသည် မျက်နှာများ နီ၍လာအောင် ဒေါသထွက်လျက် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မယဉ်နွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်း မပြန်သေးဘူးလား မယဉ်နွယ်”

မယဉ်နွယ်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ တိုး၍ဝင်လာလေသည်။

“မပြန်သေးဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကို စကားပြောစရာရှိသေးတယ်”

“နက်ဖြန်မှ ပြောပါလို့ အစ်ကိုကြီး ပြောပြီးပါပြီကော”

“ကျွန်မ ဒီကို ရောက်နေတာ ဘယ်သူမျှ မသိပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး”

ခွဲ”

မယဉ်နွယ်သည် စကားပြောရင်း ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးနောက် -

“သူတို့အားလုံး ပြန်သွားအောင် ကျွန်မ ပုန်းပြီး စောင့်နေတယ်။ ကျွန်မ ဒီကို ဝင်လာတာ ဦးဘိုးလူတောင် မသိဘူး”

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ အခုမပြောနိုင်ပါဘူး မယဉ်နွယ်။ ကဲ ... သွားပါ”

“နို့ပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောရဦးမှာပဲ အစ်ကိုကြီး”

“ကျုပ်မှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ရှိနေတယ် မယဉ်နွယ်။ ဒီတော့ နောက်မှပဲ”

“နောက်မှပဲ မလုပ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ အခုပြောချင်တယ်”

မယဉ်နွယ်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ စကားကို ဖြတ်၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ လူချင်းထိလှမတတ် တိုး၍လာလေရာ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အလွန်ပင် ကြည်လင်တောက်ပလျက် ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ လည်း စွတ်စိုစိမ်းလန်း၍ နေသကဲ့သို့ရှိပြီးလျှင် မိုမောက်သော ရင်အုံကလေးမှာ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ရှိနေလေသည်။

“ကျွန်မတို့ ရှေ့ကို ဘယ်လို စခန်းသွားကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိရမှ ဖြစ်မယ် အစ်ကိုကြီး”

“မောင်မောင်ကျော်က နောက်ဆုံး တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် -

“ဒီမယ် မယဉ်နွယ် နက်ဖြန် ကျုပ်ပြောမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကတိ ပြုပါတယ်”

“ကတိပြုမှာက ရီရီကို ထင်ပါရဲ့။ အစ်ကိုကြီးဟာ မိမိရဲ့ မေတ္တာ ရှိနေကြတယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကျော်သည် မယဉ်နွယ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားပြီးနောက် တံခါးဝတွင် ရပ်လျက် -

“ကဲ ... သွားပါတော့ မယဉ်နွယ်”

“မသွားဘူး အစ်ကိုကြီး မသွားဘူး”

မယဉ်နွယ်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းရှိ ခုံအစွန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းပြန်၍ ဆိုင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စကားစကို ဆက်လက်၍ -

“အပေါ်ထပ်မှာ အစ်ကိုကြီးတို့ကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေတယ်။

အခန်းထဲကို မိမိရဲ့ ဝင်လာကတည်းက အစ်ကိုကြီးဟာ အမှုအရာမျက်ပြီး အစ်ကိုကြီးမျက်နှာဟာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ နွယ် သတိပြုလိုက်မိတယ်။ နွယ်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာတောင် အစ်ကိုကြီးဟာ သူ့ဆီကို ဇိတ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ နွယ် ရိပ်မိတယ်။ ဟိုကလည်း အစ်ကိုကြီးမျက်နှာကနေပြီး သူ့မျက်လုံးကို မခွာဘူး”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်လာပြီးလျှင် မယဉ်နွယ်ရှေ့တွင် ရပ်လျက် -

“အခု မယဉ်နွယ် ပြောနေတာတွေဟာ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး မယဉ်နွယ်”

သို့ပြောရင်း မောင်မောင်ကျော်သည် မယဉ်နွယ်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ သူ၏စားပွဲရှိ စားပွဲတင်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အချိန်မှာ ၉ နာရီ ၄၉ မိနစ် ရှိနေလေပြီ။

“ကဲ ... ဒီမယ် မယဉ်နွယ် ... မင်း ဘာလဲ၊ ကျုပ် နောက်ဆုံး တောင်းပန်ပါတယ်”

မယဉ်နွယ်ကား သွားရန် သက္ကဏာကို မပြချေ။

“အစ်ကိုကြီး ... ကဲ ... ကျွန်မအဖေက နည်းနည်း ကလေးမျှ မစဉ်းစားမိဘူး ထင်တယ် ... ဟာ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး အသိ၊ ထပ်မံလုပ်ကာ ပြောရပေါင်းလည်း များပြီ။ မိမိဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ကြားထဲကို ဝင်လာတာနဲ့ ကျွန်မဟာ ခုတ်အပျက်ခံပြီး အလျှော့ပေးမယ်လို့များ ထင်သလား အစ်ကိုကြီး၊ ဝေးထိုင်တာ၊ ဘယ်တော့မျှ အလျှော့မပေးဘူး”

“ဒီမှာ မယဉ်နွယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကျုပ် နောက်ဆုံး ပြောခြင်းပဲ။ မင်း ချစ်မသွားရင် ကျုပ်လူတွေ ခေါ်ပြီး ဆွဲအထုတ်ခိုင်းရလိမ့်မယ်”

“ထုတ်ပါ၊ ထုတ်ပါ။ ထုတ်ရင် ကျွန်မ အော်လိုက်မှာပေါ့။ မြို့ပျက် ချားအောင် အော်လိုက်မယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် တစ်ခဏမျှ တွေ့ဝေလျက်ရှိနေရာမှ ခုတ်အပျက်ခံပြီး ပြင်းထန်စွာ တစ်ချက်ပုတ်လိုက်လေ၏။

“မယဉ်နွယ် မင်း အခုချက်ချင်း ထွက်သွား”

သူ၏အသံမှာ အလွန်ပင် တုန်တုန်ယင်ယင်ရှိလှ၍ မယဉ်နွယ်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီးလျှင် -

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး ပျက်လုံးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟင်”

မောင်မောင်ကျော်သည် မယဉ်နွယ်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍နေမိ၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည်လည်း တောက်ပခြင်းကင်းမဲ့ကာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားပြီးလျှင် ယင်းတို့မှ အစိမ်းနုရောင်ကလေးများ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့နှင့် မယဉ်နွယ်သည် စားပွဲတင် အရက်ပြန်မီးအိမ်ကလေးကို ကိုင်မြှောက်ကာ သူ့အနီးသို့ တိုး၍သွားလေ၏။ မောင်ကျော်ကျော်သည် ခါးကိုဆန့်တန်းလိုက်ပြီးနောက် ခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့် အကြိတ်ကာ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ မီးအိမ်ကလေးသည် မယဉ်နွယ် လက်ထဲမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။ မှန်အိမ်ပြောင်းသည် ကြမ်းပြင်ကို ရိုက်ခတ်မိသဖြင့်ကဲ့သို့သွားသော်လည်း အရက်ပြန်များမှာ အပြင်သို့ မဖိတ်ဘဲ မီးစာသာလျှင် ဆက်လက်မီးတောက်ကာ ကော်ဇောကို လောင်စပြုတော့၏။ မယဉ်နွယ်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် လဲ၍နေသော မီးအိမ်ကလေးကို ပြန်၍ ထောင်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်မောင်ကျော်ကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်ကျော်သည် စားပွဲအစွန်းကိုမှီကာ စားပွဲပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ထောက်လျက် ရှိနေရာ အလွန်မောပန်း၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဟန် ရှိလေသည်။

မယဉ်နွယ်သည် မောင်မောင်ကျော်အနီးသို့ သွားပြီးနောက် အလွန် နိမ့်ချသော လေသံဖြင့် “ကဲပါ မောင်ရယ် ... ကျွန်မ ပြန်ပါတော့မယ်။ ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား” ဟု မေးကာ မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာအနီးသို့ သူ၏ ဖြူဖွေးမွှေးကြိုင်သော ပါးပြင်ကလေးကို ကပ်၍ ထား၏။ ယခင်အခါများကမူ မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ ကြာဖတ်ကလေး တမျှ နီရဲလှပသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို တစ်ကြိမ်မျှ စုပ်၍ နှုတ်ဆက်မြဲဖြစ်

ဆက်လည်း ယခုအခါ၌ကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်မည့်ဟန် မရှိပေ။ မယဉ်နွယ် သည် စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ အနီးသို့ ပိုမိုတိုးကပ်လျက် -

“ကဲ ... မောင်၊ နွယ်ကို နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ မနမ်းတော့ဘူးလားဟင်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် “ငါတော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ” ဟု တစ်ချက်ယောင်၍ အော်လိုက်မိ၏။ သူ၏ ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သံသေတ္တာထဲတွင် ထည့်ထားသည့် အစိမ်းရောင် သက်ဆက်ဆေးရည်မှ ထွက်နေသည့် အရောင်ကဲ့သို့ ကိုယ်တွင်းမှ စိမ်းလဲ့လဲ့ အရောင် ထွက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ သူ၏ကိုယ်တွင်းမှ အရိုးများသည်လည်း ကောင်း ဦးခွံသည်လည်းကောင်း ဓာတ်မှန်ရိုက်၍ထားသကဲ့သို့ အပြင်မှ ခပ်ရေးရေး မြင်နိုင်ပြီးလျှင် လက်များမှာလည်း အတွင်းမှ အရိုးဆက်များ သည် ပင့်ကူလက်ချောင်းကြီးများကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ အစိမ်းရောင် လွှမ်း၍ နေသော ဦးခွံမှ သူ၏မျက်လုံးများသည် တွင်းနှစ်တွင်းထဲတွင် ဝင်၍နေသော ဖန်ကြွေလုံးနှစ်လုံးကဲ့သို့ ပြောင်လက်တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ပင့်ကူကြီးများနှင့်တူသော သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် မယဉ်နွယ် ၏ မျက်နှာအနီး သို့ရောက်လာပြီးလျှင် “နောက်ကျသွားပြီ ... နောက်ကျသွားပြီ” ဟု ဟစ်အော်ကာ လက်တစ်ဖက်သည် မယဉ်နွယ်၏ ပါးစပ်ကို ခိတ်လိုက်၏။ အခြားလက်တစ်ဖက်သည် မယဉ်နွယ်၏အင်္ကျီကို လည်ပင်ဆီမှ နေ၍ ရင်သားများ ဗလာဟင်းလင်းပေါ်သည်အထိ အောက်သို့ ဆုတ်ချ ထုတ်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် ဗလာဟင်းလင်းရှိနေလေသည့် လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် အစိမ်းနုရောင် တောက်၍နေသော အရိုးစုကြီးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးကပ်စွာ ဖက်တွယ်လျက် နီးနီးလေရာ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော မယဉ်နွယ်၏အသံကို ကြားရ၏။ မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများမှာလည်း လည်ပင်းတွင် ဖျစ်ညှစ်ထားသော နိမ့်နာသည့် လက်အရှိန်ကြောင့် အပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြူး၍ ထွက်လာတော့၏။ ထို့နောက် အရပ်တစ်ခုကို လွှတ်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ မယဉ်နွယ် ၏ ကိုယ်သည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံ၍ လဲကျသွားလေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် နောက်သို့ ပြန်၍ ယုည့်မကြည့်ဘဲ သူ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြီးနောက် သံသေတ္တာအတွင်းမှ ဖန်ဘူးတစ်ဘူးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ အခန်းတွင်းရှိ အစိမ်းရောင်မှာ ထိုဖန်ဘူးမှ ထွက်လာသော အစိမ်းရောင်ပင်ဖြစ်၏။ ဖန်ဘူးအတွင်း၌ကား တစ်ပိုင်း စာလောက်မျှသာ အစိမ်းရောင်အရည်ရှိ၍ တစ်ခန်းလုံး အစိမ်းနုရောင်ဖြင့် လွှမ်းမိုးနေခြင်းမှာ ထိုအရည်မှ ထူးဆန်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသော အရောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီးနောက် ဖန်ဘူးအတွင်းမှ အရည်ကို ပိုင်ကလပ်ငယ်အတွင်းသို့ တစ်ခွက်စာမျှ ခြင်၍ထည့်ကာ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် မော့၍ သောက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် တစ်ခဏမျှ မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပြီးလျှင် သူ၏လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကလေး လွတ်ကျသွားပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်တွင် ချွမ်းခနဲ ကွဲ၍သွားသောအခါမှ သတိပြန်၍ ရလာသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလာလေသည်။

သူသည် သံသေတ္တာအတွင်းသို့ ဆေးနည်ထည့်ထားသည့် ဖန်ဘူးကို တစ်စုံတစ်ရာမပြန်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ပိတ်၍ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ သူ၏အလုပ်ခန်းဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ကူးလာခဲ့၏။ အခန်း၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ကား ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတစ်ချပ်ရှိရာ သူသည် မှန်ရှေ့၌ရပ်ကာ သူ၏အရိပ်ကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်၏။ ပထမ၌ စိမ်းလဲ့လဲ့ အရောင်ထွက်နေသော ဦးခွံကြီးအတွင်းမှ မျက်လုံးနှစ်လုံးက သူ့အား စူးစူးပါးပါးပြန်၍ ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ၏ကိုယ်နှင့် လက်များအတွင်းမှ အရိုးစုများကိုပင် ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ သို့သော် ထိုတစ်ခဏမျှသော အချိန်အတွင်း၌ပင် ဦးခွံနှင့်တကွ အရိုးစုများမှ ထွက်ပေါ်လာသော အစိမ်းရောင်များသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍ မှိန်၍သွားပြီးနောက် နောက်ဆုံးတစ်ခါတည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် မှန်ရှေ့၌ အတန်ကြာ ရပ်ကာ ခပ်ကုန်းကုန်းရှိနေသော သူ၏ ပန်းနှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ အတန်ငယ် လှန်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ဆန့်တန်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ကြမ်းပေါ်မှ မီးအိမ်ကိုယူပြီးလျှင် စားပွဲ၏ အခြားအစွန်ဘက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ

မယဉ်နွယ်မှာ ကြမ်းပေါ်တွင် ပုံလျက်သားလဲလျက် မျက်နှာ၌လည်း မီးသောင့်၍ထားသော အမာရွတ်ကြီးကဲ့သို့ ပါးစပ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ပါးပြင်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အလျားလိုက် ထင်နေသည့် အစင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ယင်းမှာ မယဉ်နွယ် လန့်ဖျပ်အော်လိုက်စဉ် သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ဖြင့် လှမ်း၍ ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သဖြင့် ထင်၍ ကျန်ခဲ့သော လက်ရာကြီး ဖြစ်လေသည်။

လက်ရာကြီးမှာ အပေါ်ယံ အရေပြားများကို လောင်ကျွမ်းသွားသဖြင့် အရေပြား မရှိတော့ဘဲ အသားနီရဲရဲသာ ရှိနေလေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် ဒူးထောက်ကာ မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်လျက် “မင်းကို ငါ နားလည်အောင် အပြောသားကွယ် မယဉ်နွယ်။ ဒါနဲ့လည်း မင်း နားမလည်ဘူး” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်း (၂)

ချစ်စရာကောင်းသော မိမိရို

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ ကျောက်ရုပ်ပွင့်ပွဲ ပါတီပြီးသည့်နောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မိမိရိုသည် ခါတိုင်းနေ့များထက် စောစွာ အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် အလှပြင်လျက် ရှိလေ၏။ အဝတ်များကို ရွေးချယ်ရာ၌ မိမိနှင့် အလိုက်ဆုံ၊ ခေတ်အဆန်ဆုံ အဝတ်များကို ရွေးချယ်၏။ ရေမွှေးကိုပင် ယခင် သုံးနေကျ အော်ဒီကလုံးကို မသုံးဘဲ အတန်ငယ် အနံ့စူးသည့် ဂိုယာရေမွှေးဖြင့် အပေါ်အကျီနှင့်တကွ အောက်ခံဘောဒစ်မကျန် ဆွတ်ဖျန်းလေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးအား တက္ကစီတစ်စီးကို ခေါ်စေပြီးလျှင် မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကားကလေးသည် အရှေ့ပိုင်းသို့ မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးနောက် သော်မဆစ်လမ်း(ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း)ကို ရောက်သောအခါ သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက် ရှေ့တွင် ကားကို ရပ်စေ၏။ ကားရပ်သောနေရာနှင့် တည့်တည့်တိုက်မှ မောင်မောင်ကျော်၏ တိုက်ဖြစ်၍ အောက်ထပ်ကို ဆေးခန်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အလယ်ထပ်ကို မောင်မောင်ကျော်၏ အလုပ်ခန်းနှင့် ညွှန်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို နေအိမ်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ထားရှိ၏။ တိုက်၏လက်ယာဘက်ခြမ်းမှာမူ အောက်ဆုံးထပ်

ဆေးပေးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုပြီးလျှင် အပေါ်နှစ်ထပ်တွင်မူ လူနာများထားရှိလေသည်။ တိုက်အောက်ဆုံးထပ်ရှိ အပေါ်သို့တက်သော လှေကားထိပ်တွင် ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေး၌ 'ဒေါက်တာ မောင် မောင်ကျော် M.B;B.S' ဟု ရေးသားထားလေသည်။

တက္ကစီပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် မိမိရိုသည် ယမန်ညဉ့်က မိမိရောက်ခဲ့သော တိုက်အလယ်ထပ်နှင့်တကွ ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို တစ်ချက်မျှ ဆုံမိ၍ကြည့်ပြီးနောက် လှေကားမှ တက်သွားလေ၏။ အလယ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ခန်းမဆောင်ရှိ လက်ယာဘက်တံခါးမှာ ပွင့်နေသဖြင့် မိမိရိုသည် ခန်းမဆောင်၏ ရှေ့ပိုင်းညွှန်ခန်းတွင် ခင်းထားသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဆိုင်လေ၏။ ခန်းမဆောင်မှာ ယမန်ညဉ့်က ကျင်းပခဲ့သည့် အဆောင်အယောင်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိလေသည်။

အချိန်မှာ ၈ နာရီပင် မထိုးသေးချေ။ တိုက်အောက်ထပ် ဆေးပေးခန်းများမှာ ပိတ်ထားပြီးလျှင် ယခု အလယ်ထပ်၌လည်း လူစုလူနု မတွေ့ရသဖြင့် မိမိ လာခဲ့သည်မှာ စောလွန်းလေသလောဟု တွေးမိ၏။ သို့နှင့် အပေါ်တွင် တွေ့ရသော သတင်းစာဟောင်းတစ်ခုကို ဆွဲယူကာ အပျင်းပြေချန်လှောလျက် ရှိ၏။ သို့သော် သတင်းစာပေါ်မှ စာလုံးများကို မမြင်ဘဲ ဆင်က ပုသိမ်တွင် မိမိနှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်တို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းသည်သာ ရုပ်ရှင်ပြသကဲ့သို့ သတင်းစာမျက်နှာပေါ်တွင် ဆင်၍ လာတော့၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာက မိမိရိုနှင့် မောင်မောင်ကျော်တို့သည် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း မောင်းမကန် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဆင်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိရာမှအစ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်က မောင်မောင်ကျော်မှာ အိမ်ခြံမြေတွင် 'ဒေါက်တာသန်းတင်' ဟူသော အမည်ဖြင့် ဆေးတိုက်တစ်တိုက် ဖွင့်လှစ်နေထိုင်ခဲ့ရာ ဆေးဝါးအကုသည့်သာမက လူနာများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆက်ဆံတတ်သဖြင့် တစ်နေ့တခြား နာမည်ကြီးလာခဲ့သဖြင့်၏။ မောင်မောင်ကျော်မှာ လူပျိုကြီးဖြစ်၍ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်

မြောင်းစင်းတောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ရှိပြီးလျှင် အသားဖြူဆွတ်၍ ပညးနက်သော ဆံပင်၊ ပိရိသော ပါးစပ်စသည်ဖြင့် ယောက်ျားကောင်းတို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မိမိရီ၏ ဖခင်ကြီးမှာ တောင်ငူမှ ပုသိမ်မြို့သို့ မကြာမီက ပြောင်းရွှေ့လာရသော တရားသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ သမီးဖြစ်သူ မိမိရီမှာ ထိုအချိန်က ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားလျက်ရှိရာ စာမေးပွဲအပြီးတွင် မိမိ ဖခင်ကြီး ပြောင်းရွှေ့လာသော ပုသိမ်မြို့သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ပုသိမ်မှ အပေါင်းအဖော်များနှင့်အတူ မောင်မကန်သို့ လာရောက်လည်ပတ်စဉ် ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ကလည်း အလုပ်မှ အနားယူ၍ အပန်းဖြေရန် လာရောက်သည်နှင့် ယခုကဲ့သို့ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် မိမိရီ၏ ဖခင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် လေဖြတ်သဖြင့် ဆရာဝန်ခေါ်ရန် စီစဉ်ကြလေရာ ပိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကြံပေးချက်အရ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်အား ခေါ်၍ကုသခဲ့၏။

မိမိရီက ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်အား မောင်းကန်သို့ မိမိသွားရောက်လည်ပတ်စဉ်ကပင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးကြောင်း မိမိနှင့်တကွ အတူသွားသူ အပေါင်းအဖော်များကိုပါ များစွာအကူအညီပေးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြကာ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်အား ဖခင်ကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုအကြောင်းများကို ကြားရသောအခါ တရားသူကြီးဦးဘဟန်က သမီးဖြစ်သူအား ယခုကဲ့သို့ ခရီးထွက်စဉ် စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်း သိရသဖြင့် များစွာ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ကြောင်း မိမိအိမ်သို့လည်း မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်စေလိုကြောင်း ပြောပြလေသည်။ သို့နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်မှာ အားလပ်သော အချိန်များတွင် မိမိရီတို့အိမ်သို့ အလည်အပတ် ရောက်ကာ မိမိရီနှင့် တစ်စတစ်စ ပိုမိုရင်းနှီးလာခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်ကျော်က မိမိမှာဆရာဝန်တစ်ယောက်သာမက ကျောက်ဆစ်အတတ်ပညာကိုလည်း ဝါသနာအလျောက် လေ့လာလိုက်စားခဲ့သဖြင့် ကျောက်ရုပ်များကို အပျော်တမ်း ထုလုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း မိမိရီနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့သောအခါများတွင် ပြောပြ၏။

“အစ်ကိုကြီး အရုပ်ထုတယ်ဆိုတာက ဘာအရုပ်တွေလဲဟင်”

“တိရစ္ဆာန်အရုပ်ရော၊ လူရုပ်ရောပေါ့ ရီရီရဲ့”

“လူရုပ်ထုတယ်ဆိုတာက ပုံတူရုပ်လား”

“ပုံတူရုပ်ပေါ့။ အများအားဖြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတွေရဲ့ ပုံတူမျိုးပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးအလုပ်က အင်မတန် အနောက်တိုင်းဆန်တာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးလည်း ဆေးပညာကို သင်ရင်း ဒီကျောက်ဆစ်အတတ်ကို အနောက်နိုင်ငံက တတ်ခဲ့တယ်လေ။ အိတ်လီနဲ့ ခေါ်မှာဆိုရင် ကျောက်ဆစ်ပညာဟာ အင်မတန် ခေတ်စားတာပဲ”

“ကျွန်မတို့ဆိုမှာတော့ သိပ်မရှိကြသေးဘူးနော်။ မိန်းကလေးတွေတို့တော့ ပိုက်ဆံပေး ငှားရသလား”

“ငှားတဲ့အခါလည်း ငှားရတာပေါ့ ရီရီရယ်။ နို့ပေမဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေအခါလည်း ရပါတယ်။ ကိုယ့်ကို မေတ္တာစေတနာနဲ့ ‘ထိုင်’ ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေလည်း အစ်ကိုကြီး တွေ့ဖူးတာပေါ့”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ထုသလဲ အစ်ကိုကြီး”

“အများအားဖြင့်တော့ ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ အစ်ကိုကြီး ထုလေ့ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဒီလိုဆိုရင် ရှက်စရာကြီး”

“ဘာရှက်စရာရှိသလဲ ရီရီရဲ့။ ဒီလိုထုမှလည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အမျိုးအစားပြေပြစ်မှုရဲ့ အလှအပကို မြင်ရပြီး သဘာဝ ပေါ်လွင်တော့မပေါ့”

“ရှက်စရာကြီးပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဒါဟာ ရှက်စရာလိုက်လို့ ရီရီရယ်။ ရီရီလည်း ခေတ်ပညာတတ်ပညာမဟုတ်ပဲ။ ပန်းချီဆရာတို့၊ ပန်းပုဆရာတို့၊ ကျောက်ဆစ်ဆရာတို့ဆိုတာ မြန်မာလေးရဲ့အလှကို တဏှာရာဂပါတဲ့ တပ်မက်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ အနုပညာမျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာ။ ဆရာဝန်ဆိုတာလည်း ဒီအတိုင်းပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသားကို ကိုင်တွယ်

စမ်းသပ်တဲ့နေရာမှာ မိန်းမရဲ့အသား၊ ယောက်ျားရဲ့အသား၊ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ အသား၊ ခွဲခြားသိတဲ့ စိတ်လုံးဝ မရှိဘူး။ အသားဟာ အသားပဲ”

“အင်း ... ဟုတ်မှားပဲ၊ ခီရီလည်း တစ်နေ့ အစ်ကိုကြီး အခန်း လာပြီး နာရီဝက်လောက် ထိုင်ပေးချလိမ့်မယ်။ ခီရီအလှူနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ကို အနုပညာဂုဏ်မြောက်အောင် အစ်ကိုကြီး ထုချင်တယ်”

“အင်း ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ရှက်စရာကြီးပါဆိုနေ”

“လာပြန်ပြီလား ရှက်စရာကြီး”

သို့နှင့် မိမိရီမှာ တရားဟောကောင်းသော မောင်မောင်ကျော်၏ အလိုကို လိုက်လျောကော သူ၏ အလုပ်ခန်းသို့ တစ်နေ့လျှင် နာရီဝက်ခန့်သွား၍ ထိုင်ရတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရီအား အလွန်ပါးလွှာသော အဝတ်များ ကို ဝတ်စေလျက် တစ်ကြိမ်၊ ထို့နောက် ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် နှစ်ကြိမ် ခုံဖြင့်တစ်ခေါ် ပေါ်၌ နေစေပြီးလျှင် စက္ကူပေါ်၌ ခဲဖြင့် ပုံကြမ်းဆွဲဆွဲလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မောင်မောင်ကျော်သည် ပုံကြမ်းအပြီးသတ်ခါနီးတွင် မိမိရီအနီးသို့ လာ ရောက်ကာ မိမိရီတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ အလိုရှိသော ပုံကို ရပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် မိမိရီနှင့် မောင်မောင်ကျော်တို့နှစ် ဦးအတိအလင်း သမီးရည်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်ကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် အချစ်နယ်ကျွံခဲ့ကြလေသည်။ မိမိ တွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားများထဲ တွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ကဲ့သို့ ယောက်ျားပီသ၍ ချောမောလှသော မိန်းမတစ်ယောက်အား ယုယုယယ ချောမော့တတ်သူဟူ၍ မတွေ့ဖူးသည့် များကိုလည်း ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားမိ၏။

ဤကဲ့သို့ သမီးရည်းစားတို့ဘာဝ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ကြိုက်နေသည့်အတွင်း တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်သည် ပုသိမ် မြို့မှ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားရာ မည်သည့်အတွက် မည်သည့်နေရာ သို့သွားသည်ကို မည်သူမျှမသိရချေ။ ဤသို့ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်နှင့် ရာ တရက် အဆက်ပြတ်သွားရာ ယခုမှသာ မိမိ၏မိတ်ဆွေဆရာဝန် ကိုမျိုးညွှန့်

ဆိုသူ၏ အကူအညီဖြင့် ယခင်က ဒေါက်တာသန်းတင်အား မောင်မောင်ကျော် အမည်နှင့် ရန်ကုန်တွင် နောက်ဆုံးတွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိမိရီမှာ အချစ်ဟောင်းကို ယခုတစ်ဖန် ပြန်၍ တွေ့ရပြီဖြစ်သော ကြောင့် နေ့တိုင်းလိုလိုပင် မိမိအား ချစ်ကြိုက်ပါရန် နားပူနာဆာ ပြုလုပ် နေသည့် ကိုမျိုးညွှန့်အား လက်ခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့်အဖြစ်ကိုပါ ဆက်လက်စဉ်းစားလျက် ရှိလေသည်။

ဤသို့ စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ညှော်ခန်းမဆောင် အဝင်အဝတွင် တစ် ထားသည့် ဆင်နားရွက်တံခါးကလေးကို အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ညှော်ခန်းထဲသို့ အသက် ၅၀ ခန့် လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

“ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်နဲ့ ကျွန်မ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

“ဆေးဗေဒနန်းက အောက်ထပ် ဟိုဘက်ခန်းမှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မက လူနာမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ လာတာပါ”

“နာမည်က ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ ခင်ဗျ”

“မိမိရီလို့ ပြောပါ”

လူကြီးသည် မိမိရီအား အတန်ငယ် ဦးခေါင်းကို ညှိတ်၍ ခေါင်း ညှိတ်ပြီးနောက် လေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ မိမိရီသည်လည်း မည်သူကမျှ မမိတ်ခေါ်ဘဲ ထိုလူကြီးနောက်မှ ကပ်၍သာ တက်လိုက် သွား၏။ လေကားထိပ် အပေါ်ထပ်သို့ရောက်၍ လူကြီးသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ပြီးလျှင် ပိတ်ထားသောတံခါးကို အသာအယာ ခေါက်လေသည်။ မိမိရီ သည်လည်း ၎င်းနောက်မှ ခြေသံမကြားအောင် လိုက်ပါလာခဲ့သဖြင့် အခန်း ထဲမှ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူလဲ ဦးဘိုးလူလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ခဏနေဦး ဦးဘိုးလူ၊ ညှော်သည်လာရင် ကျွန်တော် အလုပ်သိပ် များနေတယ်။ မအားဘူးလို့”

ထိုသို့ ပြောဆိုရင် မောင်မောင်ကျော်သည် တံခါးရွက်ကို တစ်ဝက်မျှ ဖွင့်လိုက်ရာ မိမိရိသည့် ဦးဘိုးလူကို ကျော်တက်ကာ သူ၏နံဘေးမှ ဖြတ်၍ အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဒေါက်တာကြီးရဲ့။ အစ်ကိုကြီး နေကောင်း တယ်နော်”

ထိုအချိန်၌ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် အခန်းအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိရာ သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်၌ ကုတ်အင်္ကျီအဖြူတစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားပြီးလျှင် သူ၏ လက်ချောင်းများလည်း ရွှံ့စေးများဖြင့် ပေကျံလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ဦးဘိုးလူအား ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာသော မိမိရိုက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေသည်။ ဦးဘိုးလူက တောင်းပန်သည်ဟန်ဖြင့် -

“ကျွန်တော် မသိလို့”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘိုးလူအား လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် “ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးဘိုးလူ၊ သွားနိုင်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဘိုးလူသည် သူ၏ဆရာအား အတန်ငယ် ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်၍ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အခန်းတွင်းတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ ဦးဘိုးလူ ထွက်သွားသော ခြေသံများကို နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းစွာ ကြားရလေသည်။

“ရိုရိုက အစ်ကိုကြီးကို လန့်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့လေ”

မိမိရိသည့် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောနိုင်ချေ။ ယခင်က မိမိနှင့်ဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် စဉ်းစား၍နေမိ၏။ မည်ကဲ့သို့ စကားစ၊ ရန် ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရသဖြင့် အခန်း၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် အလုပ်လုပ်နေသည့် နေရာသို့ မျက်စိရောက်သွား၏။ အခန်း၏အလယ်၌ ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို ခန်းဆီးအဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခန်းဆီးအဝတ်မှာ အခန်းထောင့်ရှိ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ရုတ်တရက် ဆွဲယူကာ ကပျာကယာ ဖုံးထားလိုက်ဟန်တူသည်။ ဒေါက်တာမောင်

မောင်ကျော်၏မျက်နှာမှာ ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်နေသည်ကို ကျောင်းဆရာက မိသွားသကဲ့သို့ ဝန်ခံတောင်းဆိုလိုသည့် အမူအရာများလည်း ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ထို့နောက် မောင်မောင်ကျော်သည် ဖုံး၍ထားသော အဝတ်ကိုဆွဲယူ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးနောက် အတန်ငယ် ပြုံး၍ရပ်နေ၏။ မိမိရိသည့် မိမိ၏ပုံတူ ဇုန်တုကို ဒုတိယအကြိမ် မြင်လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်၍လာသော နံနက်ခင်းရောင်ခြည်သည် မိမိ၏ ခုံတူရုပ်လုံးပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျရောက်လျက်ရှိရာ မိမိတွေးထင်သည်ထက်ပင် ပို၍ မိမိနှင့်တူကာ ကျောက်ဆစ်ဆရာ၏ အသေးစိတ် အနုပညာ လက်ရာများကိုပါ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်ကြည့်ရှုရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ထုတဲ့ အင်္ကျီကတော့ သိပ်လှတာပဲနော်”

“ရီရီပုံပဲလေ”

မိမိရိသည့် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်၏။

“ညတုန်းက အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ မထုရသေးဘူးလို့ ပြောတာလဲ တင်”

“ရီရိုကို အစ်ကိုကြီးက အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်ချင်လို့ပေါ့”

“ဒီအရုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီး ထုရသလဲ”

“မောင်မောင်ကျော်သည် ခုံဆီသို့ သွားရောက်ကာ အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိရာ မိမိရိ မျက်နှာကို မော်မကြည့်ဘဲ -

“အစ်ကိုကြီး စ၊ မိတဲ့ အလုပ်ကို ဆုံဆန်းတိုင်ရောက်အောင် လုပ်ချင်သို့ပေါ့”

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး ပုသိမ်က ထွက်ပြေးတာပေါ့လေ။ ဟုတ်စ၊ ဒါတာ စမိတဲ့ အလုပ်ကို အဆုံးသတ်တာလား”

မောင်မောင်ကျော်က မိမိရိုကို မကြည့်ဘဲ -

“အစ်ကိုကြီး အနားယူရအောင် မောင်းမကန်ကို လာရင်း နီရီနီ ဘွဲ့ပြီးတဲ့နောက် ရီရိုကို ပုံတူ ကျောက်ရုပ်ထုဖို့ ပုံကြမ်းဆွဲခဲ့တယ်။ ဒီနောက်

မိမိနဲ့ နှစ်လလောက် မတွေ့ဘဲနေဖို့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ တခြား မြို့ကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းသွားရတာပဲ”

“မြန်ပဲ မြန်လွန်းလှတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ကိစ္စက အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်နိုင်ခဲ့ဘူး”

မိမိနဲ့သည် မောင်မောင်ကျော် အလုပ်လုပ်နေသော ခုံအနီးသို့ လှည့်ပတ်၍ လျှောက်သွားရာ မောင်မောင်ကျော်မှာ မိမိအား အလုပ်လုပ် နေရာမှ မော်၍ ကြည့်ရတော့၏။

“ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး... ဂိုက အစ်ကိုကြီး ဘယ်တော့ ပြန်လာ မလဲဆိုပြီး နေ့ရှိသလောက် မျှော်နေရတယ်။ စာလည်း မလာ၊ သတင်းလည်း မရ၊ နေ့ရှိသမျှ ဆွေးနေရတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါထက် အစ်ကိုကြီးဟာ ဂိုကို ဘာဖြစ်လို့ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ရတာလဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် အလုပ်လုပ်ရာမှ မိမိအား တစ်ချက် မော်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍ မပြောချေ။

“ဘာပဲပြောပြော အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်မနဲ့ မတွေ့ရအောင် ရှောင် ထွက်သွားတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ မငြင်းနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီး ဝန်ခံရမယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပြီး နောက် -

“ဒီမယ် ဂိုနီ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ဂိုနီ ပုသိမ်မှာ အမှန်ပဲ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယူဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ကြောင့် အစ်ကိုကြီး ထွက်လာခဲ့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်လို့ မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဂိုနီ ဒါပဲ”

မိမိသည် မောင်မောင်ကျော်အနီးသို့ ယခင်ကထက် တိုး၍သွား ပြန်သည်။

“အစ်ကိုကြီးအတွက် အသိလောက် ခံစားရတယ်ဆိုတာ အစ်ကို ကြီး သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂိုနီနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့အချစ်ဟာ မဖြစ်နိုင် တော့လို့ပဲ ဂိုနီ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိမ်ထောင်မရှိသေးဘူး။ ဂိုနီကလည်း လွတ်လွတ်လပ် လပ်ပဲ မဟုတ်လား”

မိမိသည် မောင်မောင်ကျော်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဦးခေါင်း တို့ တစ်ဖက်သို့ အတန်ငယ် စောင်းလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိအား သူ့ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်ရာ မိမိမှာ သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့် သဲကျသွား၏။ ထိုအချိန်၌ မိမိ၏မျက်နှာမှာ မောင်မောင်ကျော်၏ လက်မောင်း တို့ ဖိုကာ ခပ်မော့မော့ရှိလေရာ အချစ်နှင့်ရောစပ်လျက်ရှိသည့် ပြင်းပြသော ဆန္ဒအရှိန်မှာ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ မောင်မောင် ကျော်သည် မိမိ၏မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ငုံကာ မိမိ၏ပါးလွှာ သော ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းကလေးကို တအားဖိနှိပ်နှိပ်စုပ်စုပ်ယူလိုက်လေ ၏။ တစ်ခဏမျှကြာသော် မိမိသည် သူ၏မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ အတန် ငယ် လွှဲဖယ်လိုက်သော်လည်း ဦးခေါင်းမှာ မောင်မောင်ကျော်၏ ရင်ဘတ်ကို နှိပ်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ မိမိ၏ မျက်လုံးများမှာ နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ကြည်နူး ခြင်းတို့ဖြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်လျက် ရှိလေသည်။

မိမိသည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့်ဘဲ -

“ဂိုနီလေ အစ်ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိ၏ ဆံပင်များကို ယုယစွာ ပွတ်သပ် လျက် ရှိလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးအတွက် ကျွန်မ စံပြထိုင်ပေးဦးမယ်လေ”

“ထိုင်ဖို့မလိုတော့ပါဘူး ဂိုနီ၊ အရပ်က ပြီးလှနေပါပြီ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မ ထိုင်ပေးမယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရိုအား သူ၏ကိုယ်နှင့် ခပ်ခွာခွာ ထားလိုက်ပြီးလျှင် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆိပ်နာနာကလေး ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိရာ မိမိရို၏ မျက်နှာမှာ ရှက်ယောင်သန့်သည့် အမူအရာဖြင့် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“တကယ်ပဲ ထိုင်ပေးချင်သလား ရီရီ”

မိမိရီသည် ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မောင်မောင်ကျော်သည် အသင့်ထားရှိသော ရေကူးဝတ်စုံတစ်စုံကို အံ့ဆွဲတစ်ခုအတွင်းမှ ယူလာခဲ့ပြီးနောက် မိမိရီအား အဝတ်အစားများကို လဲစေ၏။ ပထမ၌ မိမိရီမှာ ရှက်စနိုးအမူအရာဖြင့် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ မောင်မောင်ကျော်က -

“ရှက်မနေပါနဲ့ ရီရီ၊ အစ်ကိုကြီး ပြောပြီးပါပြီကော”

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရီအား ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် သူမ၏ အဝတ်အစားများကို လဲရာတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တွယ် ဝတ်ဆင်ပေးလျက်ရှိ၏။ ဘောအင်ကိုချွတ်၍ အပေါ်မှ လည်သိုင်းကိုယ်ကျပ်ကို ဝတ်ရာတွင် မောင်မောင်ကျော်၏လက်များသည် မိမိရီ၏ မှီမောက်သော ရင်သားများပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းသွားလျက်၊ အောက်ပိုင်းဘောင်းဘီကျပ်ကို ဝတ်ရာ၌လည်း ဖြူးဖွေးပြောင်းအိသော ပေါင်များ၏ အတွင်းသားကို အသာအယာ ပွတ်တိုက်သွားသေး၏။ မိမိရီ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်၍သွားသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွားပြီးလျှင် သူမ၏မျက်နှာမှာလည်း ပြင်းထန်သော အာရုံနှင့် တက်ကြွသော အာသာဆန္ဒများကြောင့် ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ မြန်မာအမျိုးသမီးများမှာ သာမန်ရိုးရိုး အဝတ်အစားဖြင့် အတန်ငယ် ကြုံလိုသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အသားတွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ကပ်လျက်ရှိသည့် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်သောအခါ အမြင့်အနိမ့် အရှိုက်အဟိုက်တို့မှာ သူ့နေရာနှင့်သူ အံ့ကျရှိနေသဖြင့် ပိုမိုကြီးထွားလာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ မိမိရီသည် ခံပြမယ်များထိုင်သည့် ခုံမြင့်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ကို ကြုံသည်ဆိုရုံမျှကြုံထိုင်ကာ ပေါင်တစ်ဖက်ကို ခပ်စင်းစင်း ချထား၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ အတန်ငယ်

ပစ်ထားသဖြင့် ကျယ်ပြန့်ပွင့်ကားသော ရင်အုံကို အဆီးအတား ရှိသည်ဆိုရုံမျှအနေဖြင့် အစွမ်းကုန် ပေါ်လွင်စေလျက်ရှိ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် အတန်ကြာမျှ မိမိရီအား စိန်းစိန်းကြီးကြည့်လျက်ရှိလေရာ ထိုအခါ၌ သူ၏ အကြည့်မှာ အနုပညာသည်တစ်ယောက်၏ ကြည့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ပြင်းစွာသော အာသာဆန္ဒအပြည့်အဝရှိသည့် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် အခန်းတံခါးကိုသွား၍ သော့ခတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍လာခဲ့ရာ ထိုအချိန်၌ မိမိရီမှာ နေ့လယ်နေခင်းတွင် မောင်မောင်ကျော် အညောင်းဆန့်သည့် တစ်ယောက်အိပ်ခွက်ဖျင်ခုတင်ကလေးပေါ်သို့ အသင့်ရောက်ရှိ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

ပရော်ဖက်ဆာဦးဘဟိန်း ဆိုက်ရောက်လာခြင်း

မန္တလေးရထားကြီးသည် နံပါတ် ၂ ပလက်ဖောင်းတွင် ဆိုက်ရောက်လာရာ အားလုံးသော ခရီးသည်များ ထွက်သွားကြပြီးနောက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ စကြာသံမဏိလင်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ လူကြီးမှာ အသက် ၈၀ ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပြီးလျှင် ဆံပင်တို့မှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် မျက်လုံးများမှာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်မှိုန်မှိုန် ရှိနေ၏။ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသော်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် သပ်ရပ်ခြင်း မရှိလှပေ။ သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေဘိသကဲ့သို့ ထိုမှဤမှ ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ မကြာမီ အနီးသို့ လူတစ်ယောက်ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ ထိုသူက လူကြီးအား ရိုသေသည့် အမူအရာဖြင့် -

“ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ ကျုပ် နာမည် ဦးဘဟိန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ တပည့်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးကို ဘူတာမှာ ကြိုဖို့ ကျွန်တော့် ဆရာ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်က လွှတ်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ကြပါ ဆရာကြီး”

ထိုသူသည် ဆရာကြီး၏ နံဘေးတွင် ချထားသော သားရေအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် ဆရာကြီးအား ဒုတိယတန်း ခရီးသည်များ ထွက်သည် အပေါက်မှ မော်တော်ကားရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အပေါ်ထပ်အခန်းထဲတွင် မိမိရှိသည့် လက်ဝဲဘက် မျက်နှာကို ဝံ့တောင်ဆစ်ဖြင့် ထောက်ပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ သူမ၏မျက်လုံးများမှာ မှိတ်လျက်ရှိသဖြင့် ပထမ ဒုတိယ ပျော်နေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မကြာမီပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော မျက်လုံးများကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်လေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ၌ကား ကျေနပ်ခြင်းနှင့် နှစ်သိမ့်ခြင်း အမှုအရာများ ပေါ်လျက်ရှိ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် အပေါ်အကျိုကို ဝတ်လျက်ရှိရာ မိမိရှိကလည်း တခြားဘက်သို့လှည့်၍ မူလ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးထဲမှ မှန်၊ တံဖတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးစသည့် အလှပြင် ပစ္စည်းကလေးများကို ထုတ်ယူကာ အလှပြင်လျက် ဖုန်ဖုန်ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်များကိုလည်း အတွန့်အလိမ်များ မပျက်စေရန် ရွှေဘီးကလေးဖြင့် ညင်သာစွာ ဖြီးလျက်ရှိလေသည်။

“ဒီမယ် ရီရီ ... အစ်ကိုကြီးမှာ အလုပ်တွေ လုပ်စရာအများကြီး ရှိတယ်”

သူသည် အပေါ်အကျိုလက်တစ်ဖက်ကို လက်လျှိုလျက်ရှိရာမှ မိမိရှိအား မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရ၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ကျွန်တော် မောင်ဘိုးလူပါ ဆရာ”

“ဘာလိုချင်လို့လဲကွယ့်”

“ဆရာ အကြိုခိုင်းတဲ့ မန္တလေးက ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်း ရောက်လာပါပြီ ဆရာ၊ အောက်ထပ်မှာ စောင့်နေပါတယ်”

“အေး ... ငါ အခုပဲ ဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ အခု လာခဲ့မယ်ဟေ့”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရှိဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးကိုတော့ ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ် ရီရီ၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းကို အစ်ကိုကြီး စောင့်နေတာကြာပြီကွယ့်”

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရှိ၏အဖြေကို မစောင့်ဘဲ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် တံခါးကိုဖွင့်၍ မိမိရှိအား “တံခါးကို အတွင်းက ဆွဲခတ်ထားနော် ရီရီ” ဟု ပြောဆိုကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ မိမိရှိက တံခါးကို အတွင်းမှ သွေ့ခတ်ပိတ်လိုက်လေသည်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းသည် အခန်း၏အလယ်တွင် ရပ်ကာ ဆွဲကားမှ ပြေးဆင်းလာသော မောင်မောင်ကျော်၏ အသံကို ကြားသဖြင့် ဆွဲကားဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘဟိန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းပြီးလျှင် ‘ဦးဘဟိန်း’ ဟု ခေါ်ကာ ခါးကို ယုယစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ဦးဘဟိန်းက မောင်မောင်ကျော်၏ လက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဆင့်မျှ စကားမပြောဘဲ ရှိနေရာမှ သူ၏မျက်နှာတွင်လည်း မျက်ရည်များ ဆွဲကျရှိလေသည်။

“မင်းမျက်နှာလည်း ငါ ကြည့်ပါရစေဦး၊ မောင်မောင်ကျော်ရယ်”

ဦးဘဟိန်းသည် ဦးခေါင်းကို အတန်ငယ် ယမ်းပြီးနောက် ကျောင်းဆောင်ယောက်ကဲ့သို့ မိမိအား ဖက်လှဲတကင်း ပြောဆိုပြုမူနေသော မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း ... မင်းကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နည်းနည်းမျှ မပြောင်းဘူးဟေ့၊ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး လှလှပပပါပဲ။ ငါတော့ စိတ်မချမ်းသာဘူးကွယ်။ နည်းနည်းလည်း နေမကောင်းဘူးကွယ့်”

“နေမကောင်းဘူး ... ဟုတ်လား”

“အေးကွယ် ... ဒါကြောင့်လည်း ငါ အလာနောက်ကျတယ်ကွယ့်”

“ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ပစ်မထားဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဘယ်နှယ်လဲ တို့နောက်ဆုံးကြဆတဲ့ ပြဿနာရဲ့အဖြေကို တွေ့ပြီလားကွယ့် မောင်မောင်ကျော်”

“ဒီဟာ နောက်မှပြောကြတာပေါ့ ဦးဘဟိန်း။ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဦးဘဟိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် အတန်ငယ် တွေ့ဝေလျက် ရှိနေပြီးနောက် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က လက်ကို ဆွဲခေါ်သဖြင့် သူ၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ စားသောက်ခန်းသို့ ရောက်၍ ကုလားထိုင်များပေါ်သို့ ထိုင်မိကြသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် ဗိုရိုတစ်ခုပေါ်တွင် အသင့်တင်ထားသော ငွေလင်ပန်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ဝိစကီပုလင်းနှင့်အတူ ယူခဲ့ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ ချထားလေ၏။

“ကဲ ... ဦးဘဟိန်း။ ကျွန်တော်တို့ အခုတွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ပထမသောက်ကြဦးစို့၊ ပြီးတော့မှ ပြောစရာရှိတာပြောကြတာပေါ့”

“အေးကွယ် ... ဟုတ်တာပေါ့။ မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း အခု တွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကလေးပေါ့။ ဒါထက် ငါ နေမကောင်းတာ ကြာပြီ ကွယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အခု အရောက်နောက်ကျတာပဲ။ သတိလည်း နည်းနည်း မေ့ချင်တယ်ကွယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ငွေလင်ပန်းပေါ်ရှိ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ ဝိစကီ အနည်းငယ်စီ ထည့်ပြီးနောက် ဗိုရိုအောက်ထပ်ရှိ ဆော်ဒါပုလင်းမှ ဆော်ဒါအနည်းငယ် ရောစပ်လေသည်။ ဦးဘဟိန်းကား အခန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

“မောင်ကျော် မင်း ဘယ်လိုအသက်ရှင်ပြီး မင်းဘဝမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရမယ်ဆိုတာ မင်း မမေ့ဘူးနော်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘဟိန်းအတွက် ဖန်ခွက်ကို ဦးဘဟိန်းလက်သို့ လှမ်းပေးလျက်ရှိ၏။

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ ဦးဘဟိန်း”

ဦးဘဟိန်းသည် ထိုအချိန်အထိ သူ၏လက်ယာဘက်လက်ကို

အပေါ် အကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားရာမှ အပြင်သို့ ထုတ်မည်ပြုလေ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ သတိပြုပြီးလျှင် လက်ကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ခြင်းဖြင့် ထည့်ထားလိုက်ရာ မောင်မောင်ကျော်သည် ဖျတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်သကဲ့သို့ ခြင်္သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးဘဟိန်း။ ခင်ဗျား လက် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဦးဘဟိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောချေ။ မိမိ၏ လက်ကို အကျီအိတ်၏ အောက်ဆုံးနေရာအထိ နှိုက်လျက်ရှိလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် ဖန်ခွက်များကို ချထားလိုက်ပြီးနောက် -

“လက်ကို ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေ ဦးဘဟိန်း”

ဦးဘဟိန်းသည် ခေါင်းကို ယမ်းလျက်ရှိရာမှ -

“မလိုပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေဦးဗျာ ဦးဘဟိန်း”

သို့နှင့် ဦးဘဟိန်းသည် သူ၏ လက်ယာဘက်လက်ကို အကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ချင် ထုတ်ချင် ထုတ်ပြီးလျှင် မောင်မောင်ကျော်၏ ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ ပြလိုက်လေသည်။ လက်မှာ သေးငယ်ကြုံလှီပြီးလျှင် တဆတ်ဆတ် ဖန်ခွက် အကြောများ သေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိ၏ ယုယစွာကိုင်တွယ်၍ အထက်အောက် လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် အစိတ်အပိုင်းများကို ဖြည်းဖြည်းစွာ နှိပ်နယ်ပေးလျက်ရှိရာ ဦးဘဟိန်းက ချည်းပက်လက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

“ငါဟာ လေဖြတ်သွားတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကို စောစော ပြောတာပေါ့”

မောင်မောင်ကျော်က လက်ကို အသာအယာ လွှတ်လိုက်သည်။ ဦးဘဟိန်းသည် အကျီအိတ်ထဲသို့ ယခင်ကအတိုင်း ပြန်၍ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

“ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးသလဲဟင်”

“မပေးချင်ဘူးကွယ်။ သူများကို ဒုက္ခမရှာချင်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းဒီအဖြေကို အခုလောက်ကြာရင် တွေ့ပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

၄၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မောင်မောင်ကျော်က မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ပြီးနောက် -

“မတွေ့သေးပါဘူးဗျာ။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ခွဲရဦးမှာပဲဗျ”

ဤသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ခေတ္တငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။

“ငါ မလုပ်နိုင်ဘူးကွယ့်”

“ခင်ဗျား ဘယ်ဘက်လက်နှင့်ကောဗျ”

ဦးဘဟိန်းက ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက် -

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ တို့ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာ

လိမ့်မယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲကွယ့်။ နောက်ဆုံး တို့များ လုပ်ရမယ့်အဖြေကို မတွေ့ရရင် တစ်နေ့နေ့မှာ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက် ရှာရမှာ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလေဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ငါ သေသွားမယ်”

“မသေပါဘူးဗျာ။ မသေနိုင်ပါဘူး”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ ကိုယ်ကို ဦးဘဟိန်းက သို့ အတန်ငယ် မှီ၍ ထားလိုက်လေသည်။

“ဒီမယ် ဦးဘဟိန်း ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာ တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်လုံး အဲဒီသုံးပတ်မှာ ဆေးရည်ကိုပဲ အားပြုပြီး ၆ နာရီတစ်ခါ ကျွန်တော် သော့နေရတယ်”

ဦးဘဟိန်းသည် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားပြီးနောက် -

“ဘာကွယ့် ... ၆ နာရီတစ်ခါ ဟုတ်စ။ အဲဒါ ရူးတာကွ”

“ရူးတာမလုပ်နဲ့လေ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အခု အသက် နေသေးတာပေါ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ခွဲရမယ်ဆိုတာ သိပြီ မဟုတ်လား။ ရင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မလဲ”

ဦးဘဟိန်းက ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“အင်း ... ငါ သိပါတယ်ကွယ်။ မင်း သေမှာပေါ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် အတန်ငယ် တုန်လှုပ်သည့်လေသံဖြင့် -

“အင်း ... ခင်ဗျား သိတယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အသက်ကြီးပြီဗျ။ သင်္ချိုင်းကို မျက်စောင်းထိုးနေပြီ။ ကျုပ်က မအိုသေးဘူး။ ကျုပ်ဟာ မသေဘူး။ ကျုပ်က ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေရဦးမယ်”

“ဒီတော့ ခွဲစိတ်နိုင်တဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်ကို မင်း ရှာရမယ် မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေသည့်ဟန်ဖြင့် အခန်းထဲတွင် ခပ်ဆတ်ဆတ် စကြွေလျှောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် -

“နို့ပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကို ရှာရမှာလဲဗျ။ ဘယ်သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရှာလို့ ရမှာလဲ”

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိတဲ့ ဆရာဝန်လေး တစ်ယောက် လိုတာပါပဲကွယ်။ သူ့ကို တို့က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရမှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ဒီလိုခွဲစိတ်နေတဲ့ အချိန်ကလေးမှာ ငါလည်း အနားမှာ ချီ နေတာပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး တို့များ မတတ်နိုင်ဘူး မောင်ကျော်။ အနည်းဆုံး ပထမအကြိမ်မှာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ကိုင်ရမယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှိနေမယ်ကွယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျတော့ မင်းဟာ တကယ်လို့ နောက်ဆုံးအဖြေကို မတွေ့သေးဘဲ ဆက်ပြီး ခွဲစိတ်ဖို့ လိုနေသေးတယ် ဆိုရင် ငါတော့ ရှိတော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ သေရောပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် မလုပ်ဘူးဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် -

“ဝင်ခဲ့လေ ဘယ်သူလဲ”

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီးနောက် ဦးဘိုးလူသည် အခန်းထဲ ဝင်လာလေသည်။

“ဘာလဲ ဦးဘိုးလူ”

“မိမိရိုက သူ သွားတော့မယ့်အကြောင်း ပြောနေပါတယ် ဆရာ”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်မှာ ဦးဘဟိန်းနှင့် စကားပြောနေသဖြင့် မိမိရီအား သတိမေ့၍နေ၏။ သို့နှင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ မိမိရီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လေသည်။

“လာပါဦးကွယ် မိမိရီ ... အထဲကို”

ဦးဘိုးလူက လမ်းဖယ်၍ ပေးလိုက်သဖြင့် မိမိရီသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်၏။

“ဒီမယ် မိမိရီ၊ ဟောဒီက ကျုပ်မိတ်ဆွေဟောင်း ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းနဲ့ ရီရီကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ။ ဟောဒါက အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဦးဘဟိန်းတဲ့။ ဟောဒီက ကျွန်တော်နဲ့ အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ မိမိရီတဲ့”

“အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မိမိရီ”

မိမိရီက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အခုလို ကျွန်ုပ်တို့အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ အချစ်ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာ ကျွန်ုပ် အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

မိမိရီက မောင်မောင်ကျော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“အစ်ကိုကြီးလည်း ပရော်ဖက်ဆာကြီးနဲ့ စကားပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိမှာပဲ။ ကဲ ... ကျွန်ုပ် သွားဦးမယ်။ ခွင့်ပြုကြပါဦးနော်”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရီ၏ ပခုံးကို နောက်မှနေ၍ အသာအယာ ဖေးမကာ တံခါးဆီသို့ လိုက်ပို့လေ၏။

“ဪ ... ဒါထက်၊ ဒီကနေည အစ်ကိုကြီးနဲ့အတူ ညစာစားလှည့်ပါလား ရီရီ”

မိမိရီက ပြုံးလျက် -

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းသားပဲ”

“ဒေါက်တာမျိုးညွန့်လည်း ရီရီနဲ့အတူ ခေါ်ခဲ့နော်”

“ကိုမျိုးညွန့် ဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူဟာ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့လူပဲ။ ဒေါက်တာကြီးနဲ့လည်း ဆွေရအောင်ပေါ့ ရီရီရဲ့”

မိမိရီက အတန်ငယ် အံ့အားသင့်လျက် -

“သူ လိုက်မှလိုက်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူက နည်းနည်း မလုပ်များတယ်”

“မန္တလေးက ပရော်ဖက်ဆာကြီး ဒေါက်တာဦးဘဟိန်းနဲ့လည်း ဆွေရအောင်လို့ပြောရင် သူ လိုက်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်လျက် -

“ညကို ဆက်ဆက်လာကြနော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကဲ ... သွားမယ်နော်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘဟိန်းအိုရာသို့ ပြန်၍လာခဲ့ရာ ဦးဘဟိန်း

တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းလိုသည့်ဟန်ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်၏မျက်နှာမှ မသိမသာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက်ရှိလေရာ မောင်မောင်ကျော်က -

“အခုည ကျွန်တော် ဖိတ်လိုက်တဲ့ အဲဒီကိုမျိုးညွန့်ဆိုတဲ့ လူက ခွဲအိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ ဦးဘဟိန်း”

“သူက မင်းကို ခွဲပေးမလား”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ တည်တာပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အနားက စောင့်ကြပ်ပြီး ခင်ဗျားက တာဝန်ခံတဲ့အနေမျိုးနဲ့ လုပ်မယ်ဆိုရင် အခု သူ မလုပ်စရာ ဘာရှိသလဲ”

“ငါက ဒီလောက်ပဲ နာမည်ကြီးလို့လားကွယ်”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က ပြုံးလျက် -

“ဪ ... ဦးဘဟိန်း ... ဦးဘဟိန်း ... ငယ်ငယ်က ကျောင်း

ဆရာကြီးက အတိုင်းပါပဲကလား။ အခုထက်ထိ ငယ်ငယ်က အကျင့်တွေ

အများ မပျောက်သေးဘူး။ ရှိတုန်းပဲနော်။ ဆေးဘက်မှာရော၊ ခွဲစိတ်ကုသတဲ့

အရာမှာရော မြန်မာပြည်မှာ ခင်ဗျားထက်တော်တဲ့လူ၊ ခင်ဗျားထက် နာမည်

ကြီးတဲ့လူ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲဗျာ။ ခင်ဗျားကိုယ်တော့ ခင်ဗျား ဒီလောက်

ကျွန်တို့ဘယ်ဆိုတာ မသိချင်လည်း မသိဘူးပေါ့။ ဆရာဝန်မှန်သမျှ ဆေး

ပညာကိုလိုက်စားတဲ့လူမှန်သမျှ ခင်ဗျားကို မတွေ့ချင်တဲ့လူ၊ မသိချင်တဲ့လူ မရှိဘူး ဦးဘဟိန်း။ ခင်ဗျားဟာ တစ်နေ့နေမှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မကဘူး တစ်ကမ္ဘာလုံး ကျော်ကြားမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ဦးမယ် ဦးဘဟိန်း”

“မင်း အခုပြောနေတဲ့အတိုင်း ငါ့ရဲ့အောင်မြင်မှုဟာ မင်းရဲ့ကျေးဇူးလည်း ပါပါတယ် မောင်မောင်ကျော်၊ မင်းက ပိုချင်တောင် ပိုဦးမယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း သိတာပဲဗျာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ တို့တွေရှိတဲ့အချက်ကို တိုင်းပြည်နဲ့ လူထုကို မတင်ပြသေးတာလဲကွယ်။ တိုင်းပြည်က သိအောင် လုပ်ပါတော့လား”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်မှာ အတန်ငယ်မျက်နှာ ပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်တော့ ကြေညာရမယ်ဆိုတာ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါရစေဦး ဦးဘဟိန်း”

ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာ ခေတ္တမျှ တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ မောင်မောင်ကျော်၊ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်ပဲထားဦး။ မင်းက ငါ့ထက် ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ရတဲ့လူပါကွယ်။ ငါ အသွက်ကြီး ပြီကွယ်။ လုပ်ရကိုင်ရ သွားရလာရတာ မောလှပြီ။ မင်း အခုတင်က ပြောသလို သင်္ချိုင်းကို မျက်စောင်းထိုးနေပြီဆိုတာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဦးဘဟိန်း”

“ဘာပဲပြောပြော မင်းပြောတာ မှန်တာပဲ။ အသက်ကြီးလာပြီဆို ရင်ဖြင့် အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူးကွယ်။ လူဆိုတာ ရှေ့ကို သွားစရာ မရှိတဲ့အခါ နောက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး အတိတ်က ဘဝအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြီး ကြည့်မိတာပဲ။ မင်းလည်း မင်းဘဝကို ပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်စမ်း။ ဟို ... တို့များ ကျောင်းနေစ အချိန်ကစပြီး အခုဒီနေ့အထိ တို့များရဲ့ ဘဝလမ်းခရီးမှာ တွေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာ အမှန်တွေလည်း လုပ်မိတယ်။ အမှားတွေလည်း လုပ်မိတယ်။ အနိမ့်ကိုလည်း ဆင်းခဲ့ဖူးတယ်။ အမြင့်ကိုလည်း တက်ခဲ့ဖူးတယ်။ မြေညီမှာလည်း လျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဝမ်းသာစရာတွေလည်း

တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာတွေလည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝဆိုတာ ဆောက်ရာငှက်ပျံသလို နိမ့်တုံမြင့်တုံ တွေ့ကြုံကြရမယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ မောင်မောင်ကျော် မင်းနဲ့ငါနဲ့ နေရာညရော သုံးလေးနှစ်လုံးလုံး နားမနေ ကြိုးစားကြစည်လို့ ဒီဆေးနည်းကို တွေ့တဲ့နေ့တုန်းက ဝမ်းသာအားရနဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို အပေါ်မြှောက်ပြီး အရက်သောက်ကြတာကော နှစ်ယောက်လုံးလား မောင်မောင်ကျော်”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုဆိုပြီး သောက်ကြသလဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး”

“အားလုံးသော လူသတ္တဝါများအတွက်လို့ ဆိုတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ တို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ မင်းအတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးသော ရှိရှိသမျှ လူသားများအတွက် ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြေလိုက်ရာ ဦးဘဟိန်းက မောင်မောင်ကျော်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း သိတဲ့အတိုင်း တို့များ စတဲ့အချိန်က ရည်ရွယ်ချက်ကို မြည့်အံ့ ထားရမယ်ကွယ်။ ငါဆိုလိုတာက တို့ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို မြှင့်တင်တာ။ လူသားအားလုံးအတွက် တို့များ ပထမထားရှိတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အင်တန် မွန်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဟုတ်လား မောင်မောင်ကျော်။ တို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး အကျိုးခံစားကြဖို့ မဟုတ်လား။ မင်းဟာ အင်တန် ပြောင်းသွားပြီ။ ဒီဟာတွေ ဘာဖြစ်လို့ ငါ ပြောသလဲဆိုရင် လူဟာ အသက်ကြီးလေ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ကြီးလေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အမြော်အမြင်နဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ အင်မတန် တိုးတက်လာလို့ အခုလို ပြောတာပဲ မောင်မောင်ကျော်”

မောင်မောင်ကျော်က လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် -

“ဪ... ဒါထက် ဦးဘဟိန်း တစ်ခု မေ့နေတယ် ထင်တယ်”

“ဘာများလဲကွယ်။ ဘာမေ့နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ အဲဟိုအချိန်တုန်းက တွဲပြီး ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကလေး ရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်ကွယ်။ ဒီဓာတ်ပုံကလေးကတော့ ငါ သွားလေရာ ကိုယ်နဲ့အတူ အပြဲဆောင်ထားတယ်ဟေ့”

ဦးဘဟိန်းသည် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထည့်သော သားရေ အိတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူ လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံအလေးမှာ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ သိမ်းဆည်းထားသည့်ဟန် ဖြင့် အရောင်မှာ ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်၍ နေလေပြီ။ သူသည် ဓာတ်ပုံကို ယုယစွာ ကိုင်တွယ်၍ထား၏။

“အဲဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ ဘာမြင်ရသလဲ ဦးဘဟိန်း”

“မင်း မြင်တာ ငါ မြင်ရတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ ဒီနည်းကို တို့ စ.ပြီး ပထမရှာဖွေလို့ တွေ့ရှိတဲ့နေ့က အမှတ်တရ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ မဟုတ်လား”

“ဓာတ်ပုံထဲမှာ လူရွယ်နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က တစ်ယောက် ထက် နည်းနည်း အသက်ကြီးတယ်။ တစ်ယောက်က ခင်ဗျားပဲဗျို့။ မျက်နှာ နုနုနယ်နယ် ဆရာဝန်အဝတ်အစားနဲ့။ ဆေးအတတ်ပညာမှာ ကမ္ဘာက လက် ဖျားခါရလောက်အောင် ကြံမဟဲ့ဆိုတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာပဲ။ ဟောဒီဘက်က လူ တွေကတော့ ဘယ်သူလဲ ဦးဘဟိန်းရဲ့။ ပြောစမ်းပါဦး”

ဦးဘဟိန်းက ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို ကြည့် လျက် -

“ဘယ်သူရမလဲကွ ... မင်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဦးဘဟိန်း အခုပြော နေတဲ့အတိုင်း အသက်ကြီးလေလေ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်လေလေ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒီလိုထက်မြက်တဲ့ ဉာဏ်

တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးဘဟိန်း သတိရစေချင်တယ်။ ဒါထက် ဦးဘဟိန်း အခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဓာတ်ပုံကလေးကို တစ်ဖန် ကောက်၍ ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဓာတ်ပုံကို ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်က ဦးဘဟိန်းထက် ဆယ် ငါးနှစ် ကြီးတယ်။ ဒီတော့ ဦးဘဟိန်းရဲ့အသက် ရှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်မှာ ဉာဏ် ပညာအမြော်အမြင် ဆင်ခြင်တဲ့တရားတွေ ဒီလောက်ရှိရင် ကျွန်တော်က ခိုပြီး ရှိရမယ်။ ဦးဘဟိန်းက အခု အသက် ၈၉ နှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်က ဦး ဘဟိန်းထက် ၁၅ နှစ် ကြီးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ၁၀၄ နှစ် ရှိပြီ မဟုတ်လား ဦးဘဟိန်းရဲ့”

အခန်း (၃)

ညစာထမင်းစားပွဲ

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၏ ထိုည ညစာထမင်းစားပွဲတစ်
 လျှောက်လုံးတွင် ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းက ရယ်စရာ မောစရာများ မပြတ်ဖြေ
 ဆိုလျက်ရှိသဖြင့် အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ထမင်းစားပွဲ
 ကလေး ဖြစ်တော့၏။ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းက လွန်ခဲ့သော
 ၆၅ နှစ်က အဖြစ်အပျက်များကို ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စကလေးများ ညှပ်၍
 ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ထမင်းစားသူများမှာ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်လျက်
 ရှိကြကုန်၏။ ထမင်းစားအပြီး အချို့ပွဲများသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ
 ကိုမျိုးညွန့်မှာ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးဘဟိန်းနှင့် စကားလက်ဆုံက
 ကာ အတော်ပင် အချေအတင် ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ဆရာကြီးက စာတွေ
 သဘောတရားသာမက လက်တွေ့အတွေ့အကြုံနှင့် အသေးစိတ်ခံယူချက်
 တို့ကိုပါ ရှင်းလင်းပြောပြလျက်ရှိရာ ဒေါက်တာမျိုးညွန့်မှာ အတော်ပင် စိတ်
 ဝင်စားလျက်ရှိလေသည်။ ထို့ပြင် ဆရာကြီးက လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းခြောက်
 ဆယ်ကျော်က လုပ်ကိုင်သည့် နည်းလမ်းများနှင့် ယခုခေတ် နည်းလမ်းများကို
 နှိုင်းယှဉ်ပြီးလျှင် လူနာတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသရာ၌ မိမိ၏လက်နှင့် ဓားကို
 သာမက ဦးနှောက်ကိုလည်း လွှာ၍ သုံးတတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံး
 ပြောပြလေသည်။

“အခုတော့ ကျုပ်မှာ လက်က မတတ်နိုင်တော့ဘူး ကိုမျိုးညွန့်
 ကျုပ်မှာ ဦးနှောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီလောက်ကြာအောင် နှစ်ပေါင်း
 ၆၅ နှစ် အဆက်မပြတ် အလုပ်လုပ်လာရတယ်ဆိုတော့ လက်တွေ့က တုန်ပြီး
 အသားမကျတော့ဘူးဗျာ။ အခုတော့ စာပဲဖတ်ရတော့တယ်။ ဆေးပညာနဲ့ပတ်
 သက်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်း သတင်းစာဂျာနယ်မှန်သမျှ ကျုပ် မဖတ်ဖူးတာရယ်
 ခု့ မရှိသလောက်ပဲ။ ဘယ်နိုင်ငံမှာ ဘယ်သူက ဘယ်လို အသစ်အဆန်း
 ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ် မဖတ်မိတာ မရှိဘူး။ ဖတ်ရင်လည်း ကျုပ်က
 အပေါ့ယံတင် ဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အသေးစိတ် တိတိကျကျ နားလည်
 အောင် ဖတ်ရမှ ကျုပ်က ကျေနပ်တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း အခု လူငယ်
 ဆရာလို သွားနိုင်လာနိုင်၊ ခြေမြန်လက်မြန်နဲ့ ခွဲနိုင်စိတ်နိုင် မလုပ်နိုင်တော့
 ခြေ ... ငါဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆိုပေမဲ့ သူတို့တစ်တွေထဲမှာ
 ဆရာမဝင်တော့ပါပဲကလား’ ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းမိတယ် မောင်မျိုးညွန့်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးဟာ သူတို့အပေါ်မှာ အကြံဉာဏ် ပေးနေရတော့
 တာလည်း ဆရာကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူစရာပဲ ဆရာကြီးရယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ လူဟာ အသက်ကြီးလာရင်
 ခု့ဟာမျိုးနဲ့ပဲ စိတ်ကို ဖြေရတော့တာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလူဟာ သေပျော်
 ခု့ ကိုမျိုးညွန့်”

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်က ကြားဖြတ်၍ -

“အခုလို ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားနေကြတဲ့အခါ
 စကား ပျောက်စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ဦးဘဟိန်း”

ညွန့် ။ ။ “ဪ ... ဒါထက် ဆရာကြီးပြောတဲ့ ‘အပ်တာပါ
 ခု့’ ဆိုတဲ့ သွေးအိမ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် အတော်
 ဝင်စားတယ် ဆရာကြီး။ ယူနီဗာစီတီမှာတုန်းက သွေးများရဲ့ လှုပ်ရှားပုံ
 အကြောင်း ကျွန်တော် သိစစ် (Thesis) အဖြစ်နဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ
 ခု့ပါတယ်”

ကြီး ။ ။ “ကိုမျိုးညွန့်က ကျုပ်ကို သိပ်ပြီးမြှောက်နေတယ် ထင်ရတယ်”

ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်း ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

ညွန့် ။ “နို့ပေမဲ့ ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် သဘောမတူလှဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သဘောမပေါက်လို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

ကျော် ။ “ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်”

ညွန့် ။ “ဆရာကြီး အမိန့်ရှိတာက ဒီသွေးအိမ်ကလေးရဲ့ ငယ်ရွယ်နုပျိုစေတတ်တဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်အကြောင်းကို နည်းနည်းအကျယ်ချဲ့လွန်းအားကြီးတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါနော်။ စာတွေ့သဘောတရားအတိုင်း ဆရာကြီးပြောတာ မှန်ချင်မှန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့အတွက်တော့ ကျွန်တော် သံသယဖြစ်မိတယ် ခင်ဗျ”

ကြီး ။ “ဘာဖြစ်လို့ သံသယဖြစ်တာလဲ ကိုမျိုးညွန့်”

ညွန့် ။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခွဲတဲ့နေရာမှာ အရေးမကြီးဘူးပဲ ထားတော့ ကျွန်တော်တို့ သွေးကြောထဲကို အပ်ကိုသွင်းတဲ့နေရာ”

စကားမဆုံးမီ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီမယ် မိတ်ဆွေတို့၊ အခုလို ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်နေတဲ့ အခါ အင်မတန် နက်နဲတဲ့ ခွဲစိတ်မှု ဆေးပညာအကြောင်းဆိုင်ရာတွေကို ဆွေးနွေးချင်သပဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စာကြည့်ခန်းထဲပဲသွားကြဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တော့ တစ်နေ့လုံး ခွဲရစိတ်ရ ဖြတ်ရတောက်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေရလို့ ငြီးငွေ့လှပြီဗျာ။ အမှန်ပြောရရင် ကြားတောင် မကြားချင်တော့ဘူး။ ဟောဒီက ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က အတန်ငယ် အားနာသည့်မျက်နှာဖြင့် ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်အား တောင်းပန်မည်ပြုစဉ် ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းသည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်၏။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်ဟေ့ မောင်မောင်ကျော်။ ကဲ ...လာ ကိုမျိုးညွန့်၊ စာကြည့်ခန်းထဲ ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်”

ထိုခဏ၌ ဒေါက်တာကိုမျိုးညွန့်သည် နေရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် မိမိခိုဘက်သို့ လှည့်၍ “ခဏနော် မိမိရဲ့” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်း နောက်သို့ လိုက်ပါသွားပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့် မိမိရဲ့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရဲ့ နူးညံ့သော လက်ပေါ်သို့ မိမိ၏လက်ကို အသာအယာ တင်လိုက်ရာ မိမိရဲ့ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကိုမျိုးညွန့်ကဖြင့် ဆရာကြီးနဲ့သိပ်ပြီး လေပေးဖြောင့်နေတာပဲနော် အစ်ကိုကြီး”

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး ပြောပါပြီကော။ ဦးဘဟိန်းဟာ လူရဲ့သွေးကြောနဲ့ သွေးအိမ်အဆက်အသွယ် တည်နေပုံကို အတတ်ပညာမှာရော၊ လူရဲ့ကိုယ်အင်္ဂါကို အသေးစိတ်ခွဲစိတ်တဲ့နေရာမှာရော သူ့ထက်တော်တဲ့ လူ ငြိမ်မာနိုင်ငံမှာမရှိဘူး။ နိုင်ငံခြားမှာတောင် အတော်ရှားတယ်။ သူက ပညာဇာတ်ရုံသာမကဘူး။ ခွဲစိတ်တဲ့နေရာမှာ ဘဝက ပါရမီပါလာတဲ့လူတစ်ယောက် ခိုရဲ့”

“မနေ့ညက အစ်ကိုကြီးက ထမင်းစားဖိတ်လို့ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းနဲ့လည်း တွေ့ရမယ်အကြောင်းပြောတော့ သူက ဦးဘဟိန်းဟာ မနိုတော့ဘူး သေရှာပြီလို့ ထင်နေတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ရီရီ။ အဘိုးကြီးက အလုပ်မလုပ်ဘဲ အနားယူတာ ကြာပြီကိုးကွယ်။ သူ ထင်မယ်ဆိုလည်း ထင်စရာပေပေါ့”

“သိပ်တော်တဲ့ အဘိုးကြီးနော် အစ်ကိုကြီး၊ သူ့ကို အစ်ကိုကြီး သိတာကြာပြီလား”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သိခဲ့တာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေရင်း၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဪ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ ခိုရဲ့ကို အစ်ကိုကြီးလည်း အခုမှပဲ ပြန်တွေ့ရတော့တယ်နော်”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးက မိမိကို ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေရတယ်ဆိုတာကို အစ်ကိုကြီး မပြောသေးဘူး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး”

မိမိမိသည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏မျက်နှာကို ပြုံး၍ ကြည့် လျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်ကမူ ပြန်၍မပြုံးဘဲ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည် ထား၍ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အေး စက်သော အမူအရာဖြင့် -

“ကျုပ် သွားရမယ် ခိုရီ”

“သွားရမယ် ဟုတ်စ၊ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက မကြာခင်ပဲ ရန်ကုန်က သွားရမယ်ဆိုတာသာ အရေးကြီးတာပါ”

“နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား”

“မပြန်ဘူး အချစ်ရယ်၊ ကျုပ် ပြန်မလာဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မလာနိုင်လို့ပဲ ခိုရီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကို ကျုပ်ကို မမေးပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း ... မေးရမယ် အစ်ကိုကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာက ကျွန်မ မေးရမယ်။ မေးမှာပဲ ... မေးမှာပဲ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် မိမိမိ၏ လက်ကို တစ်ဖန် ဆွဲ ကိုင်လိုက်ပြန်၏။

“မမေးပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ ဒီလိုမေးလိုက်တော့ အစ်ကိုကြီး အသည်း နာလွန်းလို့ပါကွယ်”

မိမိမိသည် မောင်မောင်ကျော်၏ လက်တွင်းမှ သူမ၏လက်ကို ပြန်၍ ဆွဲယူရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးက အသည်းနာတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ မနာရတော့ဘူးလား။ အစ်ကိုကြီးက ခိုရီကို ဘာအကြောင်းမျှလည်း မပြောဘဲနဲ့ အခုလို တစ်ခါတည်း သွားတော့မှာလား”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့အလုပ်က သွားဖို့ရှိနေတာကိုး ခိုရီရဲ့”

“အစ်ကိုကြီးက ဆရာဝန် မဟုတ်လား”

“ဆရာဝန်ဆိုတာလည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် မှန်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးဟာ ဘယ်လူသားမျှ မရောက်တဲ့ နေရာကိုသွားပြီး လူများရဲ့ အလဟာ ဘယ်လို တည်ဆောက်ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို လေ့လာရမယ်။ အဲဒီနေရာကို သွားရမှာပဲ။ အစ်ကိုကြီးသွားရမှာ အဲဒီအတွက်ပဲ။ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ခိုရီ။ အစ်ကိုကြီးပဲ ...”

“အစ်ကိုကြီးချည်း တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာလား”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေသည့် အနေဖြင့် ခေတ္တမျှ ငေးမောတွေဝေလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ဆန်းလျက် -

“တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားရလိမ့်မယ် ခိုရီ”

“ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူတူ လိုက်မယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး အလုပ်မှာ ခိုရီက ဝင်ပြီး ကူညီနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ် ဆင်းစားလာရင် ကျကျနန လုပ်တတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိမိ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး ခိုရီ မဖြစ်ဘူး။ ဆွေရောမျိုးရော ခိုရီချစ်တဲ့ဟာ မှန်သမျှ အကုန်စွန့်ပစ်ခဲ့ရမှာပဲ”

“ခိုရီ ချစ်တာက အစ်ကိုကြီးပဲ”

“ခိုရီရဲ့ မိဘတွေကော”

ခိုရီက မျက်နှာကို အောက်ချလျက် -

“ခိုရီ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ခိုရီနဲ့ အတူတူ ဆရာဝန် ဘယ်သူ့ကိုမျှ အောက်မေ့စရာ လွှမ်းဆွတ်စရာ မရှိဘူး”

ဤစကားများကို ကြားရသောအခါ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် သည် အတော်ပင် စိတ်ကို ထိခိုက်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် “အင်း ... ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့ ကွယ်” ဟု သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ စာကြည့်ခန်းအတွင်း၌ ဆရာကြီး ဟန်နှင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်တို့သည် စကားလက်ဆုံကျလျက် ခိုရီ

သည်။ သူတို့သည် ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စိတ်အား ထက်သန်စွာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးနှောလျက်ရှိရာမှ ဒေါက်တာ မျိုးညွန့်က ဦးဘဟိန်း အနီးသို့ကပ်၍ -

“အခု ပြောတာက တင်ပါးဆုံရိုးအတွင်းနံရံဘက်မှာ ကပ်နေတဲ့ အကြောဆုံကလေးနေရာကို ပြောတာ မဟုတ်လား။ ခက်တာက ဆရာကြီး ခယ်၊ အကြောက ဒီနေရာမှာ သိပ်သန်တော့ ဆရာဝန်ဖြစ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ လက်သန်ဖို့ လိုသေးတယ်။ ဒါမှလည်း တခြားအကြောမျှင်ကလေးတွေကို မဖြတ်ဘဲနဲ့ ညှပ်ထုတ်ယူနိုင်မယ်။ ကျွန်တော် အစီရင်ခံတာ သဘောကျရဲ့လား ဆရာကြီး”

“ကျပါတယ်ကွယ်။ ဆရာဝန်လုပ်တဲ့လူက ခွန်အားလေးနဲ့ ပြည့်စုံပြီး သန်သန်မာမာရှိဖို့လည်း လိုတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ အနုပညာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်။ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ တော်တည့်မှန်ကန်ပြီး သစ္စာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရမယ်”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က ပြီးလျက် -

“ဒီလို အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံရင် အခကြေးငွေတော့ အများကြီး မျှော်လင့်ဖို့ ဂီတာပေါ့ ဆရာကြီး”

“ဒီမယ် ကိုမျိုးညွန့်၊ ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ငွေကြေးအတွက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဆန္ဒအကြောင်းတွေကို ဆွေးနွေးဖို့ သင့်မယ် မထင်ဘူး။ ကျုပ်တို့က ဒီအဆင့်အတန်းထက် အများကြီး ပိုပြီး မြင့်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အနုပညာအတွက် သူတို့က ငွေကြေးချီးမြှင့်တယ်။ ဘာလုပ်ဖို့ ချီးမြှင့်သလဲ။ ကျုပ်တို့နေဖို့ထိုင်ဖို့ ဝတ်ဖို့စားဖို့ မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လောဘမရှိဘူး။ ဒေါသမထားရဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကရုဏာသက်တတ်ရမယ်။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂုဏ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သိက္ခာပဲ”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် ဆရာကြီး၏စကားကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက်ရှိ၏။

“ဒါထက် ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ကတော့ တော်တော်ပဲ ဆောင်မြင်နေတယ်နော် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တာပေါ့။ သူက ဆရာကြီး ပြောခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ ဘွယ် ကိုမျိုးညွန့်ရဲ့”

“အခွဲအစိတ် တော်တယ်ဆိုတာက အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားလုပ်ရင် ရနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ နို့ပေမဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ကျော်ကြားမှု၊ ဆောင်မြင်မှုဆိုတာကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းဖို့လည်းလိုတယ် မဟုတ်လား ဆရာကြီး”

“အဲဒီကုသိုလ်ကံကို မင်းကိုယ်တိုင် ဖန်တီးပေးရမယ် မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့။ အလုပ်ဝတ္တရားအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပိုက်ဆံရလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့စဉ် ‘နေ့တိုင်း သာမန်ကာလျှံကာ ခွဲစိတ်နေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ကြည့်ရမယ်။ သိရမယ်။ မှတ်ရမယ်။ ထိုးထွင်းတဲ့ ဉာဏ်ကို မွေးရမယ်။ သူများ မမြင်နိုင်တဲ့ အမှောင်ထုကို မြင်နိုင်ရမယ်။ ကုလို့ မရဘူးဆိုတဲ့ရောဂါကို ကုနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေရမယ်။ အဆန်းအသစ်မှန်သမျှ လေ့လာရမယ်။ ရှာဖွေရမယ်။ တီထွင်ရမယ်။ အဲဒါမှ အောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ လေ့ကားထစ်ကို လှမ်းတက်နိုင်မှာကွယ်”

“ဒီဟာတွေကတော့ သင့်လျော်တဲ့သူ လုပ်ပေစေပေါ့ ဆရာကြီး ခယ်”

“မောင်မျိုးညွန့်က တီထွင်ဖို့ ရှေ့ဆောင်ဖို့ ကြောက်နေတယ် မှတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ ရှေ့သမားရိုးကျအတိုင်း လိုက်နေတာပဲ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီး ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းအတွက် စားဝတ်နေရေးက လိုသေးတာကိုး ဆရာကြီးရဲ့”

“ဥပမာဆိုပါတော့ အသစ်အဆန်းတွေရတဲ့ အကြောကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သွေးအိမ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခွဲစိတ်ဖို့၊ ထုတ်ယူဖို့ ကိစ္စတစ်ခုခုဆိုရင် တာဝန်ခံပြီး ဆင်းမဆောင်ချင်ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ ဆရာကြီး၊ ပထမတော့ ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးနေတာဟာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတဲ့ သဘောတရား ခက်တယ် လွယ်တယ်ဆိုတဲ့သဘောတရား၊ ဆရာဝန်များရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ပတ်သက်တဲ့ သဘောတရားတွေကို ဆွေးနွေးပြီး အခုနောက်ဆုံးကျတော့ စမ်းသပ်တီထွင်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှေ့ဆောင်ပြီး လက်တွေ့ လုပ်ရတော့မလိုလို ဖြစ်နေပြီ။ ကဲ ... ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် လုပ်စေချင်သလဲဆိုတာသာ အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီး”

ထိုအခါ ပရော်ဖက်ဆာဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းသည် ထိုအချိန်အထိ လက်ယာဘက် အကျိုးအိတ်ထဲတွင် ဂုဏ်သိက္ခာခွဲသော လက်ကို အပြင်ဘက် ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်အား မြင်နိုင်စေရန် ထောင်၍ပြလိုက်၏။

“ဒီမယ် မောင်မျိုးညွန့်၊ ဆရာလက်ကို ကြည့်စမ်း၊ ခွဲမင် ဒီည ဘက်လက်နဲ့ ဆရာခွဲရမယ် မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်ကို အခု ဆရာ လိုက်လာ ခဲ့တာ တခြားအကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်နဲ့ အသက်ကို ကယ်ဖို့ပဲ။ သူ့မှာ ခွဲစိတ်ဖို့လိုတယ်။ ခွဲဖို့ နည်းလမ်းကိုလည်း ဆရာကလွဲလို့ ဘယ်သူမျှ မသိဘူး။ ဆရာလည်း ဒီလက်နဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်စား မောင်မျိုးညွန့်က ခွဲပေးဖို့ ဆရာတောင်း ပန်တာပဲ”

“ဘယ်လိုခွဲရမှာလဲ ဆရာကြီး”

“ဆရာ ပထမ ပြောတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးခွဲဖို့ပဲ။ ခွဲပြီးတော့ အပ်တယ် ပါရာသိုင်းရိုက်သွေးအိမ်ကို ထုတ်ပစ်ရမယ်။ အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်”

“ဆရာကြီး ပြောတာက ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆို”

“ဆရာစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး မောင်မျိုးညွန့်နဲ့ အဲဒီ သွေးအိမ်ကို ထုတ်ပစ်ပြီး အစားထည့်ဖို့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့ ခွဲရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိဖို့လိုသေးသလား မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့”

သာမန်အားဖြင့်တော့ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ။ သို့ပေမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အရဆိုတော့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

ဆရာကြီးက ပြုံးလျက် -

“ဆိုပါတော့ကွယ်။ မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဆရာကြီး လက်ထဲ ခဏ အပ်မထားနိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ဆရာကြီး”

“ဒီလိုလည်း ကြည့်ပါဦး မောင်မျိုးညွန့်။ ခွဲစိတ်ဖို့ မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့ အကူအညီကို ဆရာက အခုတောင်းတယ်။ ခွဲရမယ်အလုပ်ကလည်း ခက် ခက်ခဲခဲ မဟုတ်ဘူး။ လွယ်လွယ်ကလေးပဲဆိုတာ မောင်မျိုးညွန့်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံရမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီလိုခွဲစိတ်ခြင်းအားဖြင့် ဘာမျှခုကွဲမဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ လည်း ဆရာကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူမယ်။ ဒီလိုမျှ မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ဟာ သေရှာတော့မှာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ဟာ ကျွန်တော် မြင်ရသလောက် သိရသလောက် ကျန်းကျန်းမာမာ လှလှပပ ဝေဖြိုးဖြိုးပါလား ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ကောားကို ယုံကြည်ပါလေ။ သူ မုချသေမယ်လို့ ကျုပ် ပြော တယ် မဟုတ်လား”

“အခု ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ခွဲစိတ်ဖို့ဟာကတော့ မခက်ပါဘူး။ လွယ်လွယ်ပါပဲ။ နို့ပေမဲ့ အစဉ်အလာကတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ တစ်ခါမျှ လည်း မလုပ်ဖူးဘူး”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ပြီ မောင်မျိုးညွန့်။ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော၊ တရားဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ဘာ ပြဿနာမျှ မပေါ်ပါဘူး မောင်မျိုးညွန့်”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။ အခွဲမယ့်လူနာက သဘောတူမယ် ဆိုရင် ဘာပြဿနာမျှ ပေါ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“သူက သဘောတူပါတယ် မောင်မျိုးညွန့်”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက်

၆၆ □ ဒုန့်ရွှေမျှား

“ဒီလို ခွဲတဲ့အချိန်မှာ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် အနားက ရှိပြီး ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်နဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုပါတော့”

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်သည် ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

ဆရာကြီးသည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါလေရဲ့ကွယ်။ ဒါဖြင့် ဆရာနဲ့လိုက်ခဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆရာ ပြမယ်”

သို့နှင့် ဆရာကြီးသည်ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ဒေါက်တာမျိုးညွန့်လည်း ဆရာကြီးနှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ လိုက်ပါသွားလေရာ အခန်းတွင်းသို့ရောက်၍ ပထမဦးစွာ ကိုမျိုးညွန့် သတိပြုမိသောအရာမှာ နံရံတစ်ဖက်တွင် ကပ်၍ထားသည့် မယဉ်နွယ်၏ ကျောက်ရုပ်တင်သောခုံ ဖြစ်လေသည်။ (ယမန်ညက ဖွင့်ခဲ့သည့် မယဉ်နွယ်၏ ကျောက်ရုပ်ကား မရှိတော့ချေ။)

“အရပ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဆရာကြီး”

ဦးဘဟိန်သည် အရက်ပြန်မိအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ထွန်ညှိလျက် ရှိရာမှ -

“မသိပါဘူးကွယ်။ မောင်မောင်ကျော်ဟာ သူထုတဲ့ လက်ရာတွေကို ပြီးရင် တစ်နေရာရာ ပို့ထားတယ်ကွယ်။ ဘယ်နေရာရယ်လို့တော့ ဆရာ မသိဘူး”

ဆရာကြီးသည် မှန်အိမ်မှ မီးစာကို အတန်ငယ် မြှင့်ပြီးလျှင် မီးအိမ်ကို မြှောက်၍ -

“ဒီနေရာမှာ ခွဲရလိမ့်မယ် မောင်မျိုးညွန့်”

“ဟိုဘက်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ခွဲရရင် ပိုမကောင်းဘူးလား ဆရာကြီး”

“မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒီမှာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် နေမကောင်းလို့ ခွဲရတယ်ဆိုတာ လူနာတွေ သိသွားရင် ဆရာဝန်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို နည်းနည်း ထိခိုက်တယ် မဟုတ်လားကွယ်”

ဆရာကြီးသည် အခန်းကိုဖြတ်ပြီးနောက် မှန်မီရိတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ရာ အထဲ၌ ဆရာဝန်များ ခွဲစိတ်သည့် လွှာ၊ ဓား၊ ကတ်ကြေး၊ အပ်၊ ညှပ်၊ အာနာမုစ၍ ဆရာဝန်များ ခွဲစိတ်သည့် ကိရိယာတန်ဆာပလာအမျိုးမျိုးသည် ကတ္တီပါအနက်ခံသော နောက်ခံကတ်များပေါ်တွင် သူ့နေရာနှင့်သူ အစဉ်လိုက် နေစံတကျ အပြည့်အစုံ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

“အားလုံး အပြည့်အစုံ ရှိပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိရိယာတွေကို သူ့ခဲပါရစေလား ခင်ဗျာ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းဆိုတော့ ကိုင်နေကျ တွယ်နေကျ ဖြစ်လို့ပါ”

“အေးလေ ... ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဪ ... ဒါထက် စောစောက ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း အခု ခွဲစိတ်ရမယ့်ကိစ္စက ‘အပ်တာပါရာသိုင်းရိုက်’ သွေးအိမ်ကို ထုတ်ပြီး အသစ်ထည့်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ နို့ပေမဲ့ အဲဒီသွေးအိမ်အသစ်က အယ်ကရမှာလဲ ဆရာကြီး”

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့မှာ ရှိပါတယ်။ ဆေးကျောင်းမှာ ခွဲစိတ်ဖို့ ခယ်ယူရတဲ့ လူသေက ရတာပေါ့။ မောင်မောင်ကျော်ကလည်း တရားသော နည်းလမ်းနဲ့ တရားသဖြင့် ရတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်”

“နို့ပေမဲ့ ဒီသွေးအိမ်ဟာ အသေပဲ ဆရာကြီး ဖြစ်ပါ့မလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကပဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စမ်းလာမိတယ် မောင်ရယ်။ ဒီသွေးအိမ်အသေကို အသက်ပြန်ဝင်အောင် ကျုပ် ထုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွေးအိမ်ကို လူသေအလောင်းက ခွဲထုတ်ယူတဲ့အချိန်နဲ့ အသက်သွင်းပြီး ပြန်ထည့်တဲ့အချိန်ကတော့ အကန့်အသတ်ရှိတာပေါ့ မောင်။ သိပ်ပြီး အချိန်ကြာလို့တော့ မဖြစ်ပေဘူးပေါ့”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် ခွဲစိတ်သော ကိရိယာများ ထားသည့် မှန်မိရိမ့် အခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီဟာပဲလား ဆရာကြီး”

“ဒါပါပဲ မောင်။ နက်ဖြန် ၁၀ နာရီလောက်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်အချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်တော် ဖျက်လိုက်မယ်”

ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းနှင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်တို့ ဝင်မလာမီ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့် မိမိရီတို့သည် ယခင်အထက်က ပြောလက်စ စကားများကို အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးလျက်ရှိလေ၏။

ရီ ။ “ခက်တာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ် ကျွန်မကို ချစ်တယ် လည်းပြောတယ်။ ဒါနဲ့လည်း ကျွန်မပေးတဲ့မေးခွန်းကို အစ်ကိုကြီးက တိတိ ကျကျ မဖြေဘူး။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဒီမြို့က ထွက်သွားရမယ်ဆိုတာ လည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောမပြဘူး။ မပြောချင်တာ ထာဦး ဒီမြို့က ထွက်သွားပြီး တစ်ခါတည်း ပြန်မလာဘူးဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ ယုံကြည်ရင် ပြီးတာပဲ။ အစ်ကို ကြီးဟာ ရီရီကို ရှင်းမပြနိုင်ဘူး ထာဦး။ အစ်ကိုကြီး လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ မှန်ကန်တယ် နှစ်ယောက်စလုံး အကျိုးရှိရမယ်ဆိုတာတော့ ယုံကြည်မှမေ့ ရီရီရဲ့”

မိမိရီသည် အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကတော့ အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ လုံးလုံးယုံကြည်စိတ်ချတယ် ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိပြီးသားပဲ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက် ရှိနေပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို ယတိပြတ် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်၏။ ထိုအချိန် အတွင်း၌ သူ၏စိတ်များသည် ယခင်အချိန်များက ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းနှင့်အတူ ကြစည်ပြုလုပ်ခဲ့သော ဆေးပညာရပ်များ၏ နက်နဲ သိမ်

မွေ့ပျံ့မှုကိုလည်းကောင်း၊ ကျယ်ပြန့်လှသော ဆေးပညာရပ်များတွင် အခြား သူများ မတွေ့ရှိသေးသည့် ကိုယ်တွေ့ စမ်းသပ်မှုကလေးများကိုလည်းကောင်း ပြန်၍ စဉ်းစားလျက်ရှိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဤကဲ့သို့ စိတ်ကို တစ်ခါတည်း ခိုင်မြဲစွာလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရီ၏ လက်ကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြီးနောက် ကော့ရချောမျက်တောင်များအောက်မှ လှပသည့် မျက်လုံးများကို ဇူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

“ကဲ ... ရီရီ၊ အစ်ကိုကြီး မင်းကို ခေါ်သွားမယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့။ နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ မသွားခင် နီးစဉ်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ လုပ်ကိုင်ရမယ့် အလုပ်တွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ဘယ်ကို သွားကြမယ်ဆိုတာတော့ အစ်ကိုကြီး မပြောနိုင်သေး ဘူး။ နို့ပေမဲ့ မကြာခင်ပဲ ဆိုပါတော့။ အခု တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သွားကြရ မယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့အချစ်ကို ယုံတယ် မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တစ်သက် လုံး အို ... တစ်သက်မကဘူး။ ဆယ်သက်ကိုးသက် ပေါင်းရမယ်။ ရီရီ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မမက်ဖူးတဲ့ ရှည်လျားတဲ့ ဘဝရဲ့ခံစားမှုကို ခံစားရစေ မယ်။ ပြီးတော့ ...”

ထိုခဏ၌ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် ပရော်ဖက်ဆာဦးဘဟိန်း နှင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းက -

“ဒေါက်တာမျိုးညွန့်တို့ ပြန်ချင်ကြပြီကွယ် မောင်မောင်ကျော်”
မောင်မောင်ကျော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“အို ... မြန်လှချည်ကလား။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဆရာကြီးနဲ့ စကား ပြောပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဪ ... ဒါထက် ပိုသေးသေး ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ။ အိမ်ကို ကျုပ်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မလည်း လိုက်မယ် ကိုမျိုးညွန့်”

၇၀ □ ဒုဂ်နန္ဒမား

သို့နှင့် မိမိရိသည် နေရာမှ ထလိုက်ရာ မောင်မောင်ကျော်က ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် မိမိရိ၏ သားမွေးခြုံထည်ကလေးကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဦးဘိုးလူသည် အခြားအခန်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ သွားမည်ပြုရာ မောင်မောင်ကျော်က “နေပါစေ ဦးဘိုးလူ။ ကျုပ်ပဲ သွားဖွင့်လိုက်မယ်” ဟု ပြောပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးဝှံကား ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသည့် ရဲအရာရှိ တစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရဲအရာရှိသည် အတန်ငယ် ဦးညွှတ်လျက် -

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် မောင်မောင်ကျော်ပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘာကူညီနိုင်မလဲဆိုတာ တစ်ဆိတ် အမိန့်ရှိပါ”

“ကျွန်တော်နာမည်က မောင်မြတ်ထွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အင်းစိန်စုံထောက်အဖွဲ့က အမှုလိုက် ရဲမှူးတစ်ယောက်ပါ”

ရဲမှူးထံလဲစစ်သေးခြင်း

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယမန်ညက ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အလောင်း အမှုန့်ပတ်သက်၍ ဆက်လက်ရေသားဖော်ပြရပေမည်။

အလောင်းကို ရဲဘက်မှ ဆေးရုံသို့ပို့ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်မှစ၍ အမှုလိုက် စုံထောက်ရဲမှူးဦးမြတ်ထွန်းသည် ပထမဦးစွာ သေသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သိရှိရန် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခြင်းအားဖြင့် အတော်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီးနောက် အမှုကို ထိုနေ့ တစ်နေ့ထဲ ဆက်လက်စုံစမ်းလျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။

သေသူမှာ ... ရုံးမှ မောင်မောင်ကြီးဆိုသူ အထက်တန်း စာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ယမန်ညက ရဲအုပ်၏မှတ်တမ်း

သည်းကောင်း၊ ဗရတ်ကင်းလမ်း (ဘိုကလေးဈေးလမ်း)တွင်နေသည့် အမာကြည်ဆိုသူ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်စီးနေသော အမျိုးသမီး၏ ထွက်ချက်နှင့် သည်းကောင်း ကိုက်ညီနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် အမာကြည်ဆိုသူမှာ ဖောက်သည်များဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း စနေနေ့တိုင်းလိုလိုပင် ပန်းခြံ၌ ချိန်းလျက် တွေ့ဆုံကြသည် ဆိုခြင်းမှာလည်း ယုတ္တိတန်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သေသူ မောင်မောင်ကြီး၏ အကျိအိတ်ထဲတွင် တွေ့ရသော ပိုက်ဆံအိတ်တွင်၌ ၄၄ ၅၀ ကျော် ၆၀ ကျပ်ခန့် တွေ့ရသဖြင့် ၄၄ ကြေးတစ်စုံတစ်ရာ ငွေယူလို၍ သတ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ အမာကြည်အား အခြားပိုးပန်းနေသူ ရည်းစားတစ်ယောက်ယောက်က မနာလို၍ မောင်မောင်ကြီးကို သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးထင်ရန်လည်း ခဲယဉ်း၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမာကြည်မှာ သာမန်အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်စီးရုံမျှမက အကြမ်းငွေပေး၍ ပျော်ပါးနိုင်သော မိန်းမရွှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့တွင် ရည်းစားသနာဟူ၍ ရှိမည်မဟုတ်ချေ။ သေသူတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာဆံချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရန်ရှိရာ ခါးအောက်တင်ပါးဆုံပိုင်းတွင် အဆစ်ရှိသည့် ထက်မြက်သော လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဆံချက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသောကြောင့် ရန်သူတစ်စုံတစ်ယောက်က ချောင်းချောင်းလုပ်ကြသည်ဟု ပထမ တွေးထင်ရန်ရှိ၏။ သို့သော် ရန်သူ၏ လုပ်ကြံချင်းရသူတို့မှာ ဝမ်းဗိုက်၊ လက်ပြင်၊ လည်ပင်းနှင့် ဦးခေါင်း စသည်တို့၌သာ အဆုတ်အားဖြင့် ဒဏ်ရာရရှိတတ်၏။ ထို့ပြင် ဆရာဝန်၏ထွက်ချက်နှင့် ဆေးစာအရ သေသူအား ပထမဦးစွာ သတိမေ့လျော့သွားအောင်ပြုလုပ်၍ ထို့နောက်မှ အောက်တင်ပါးစောင်းတွင် အလွန်ထက်မြက်သော ဓားနှင့် လှီးထားသည်ဆိုကြောင်း၊ ထို့ပြင်လည်း ထိုရဲဘက်ဆရာဝန်ကပင် သေသူ၌ ရရှိသော ဆရာအလယ်လောက်တွင် ကိုယ်၏အပေါ်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းတို့ တွေ့ဆုံရာရာတွင် သွေးအိမ်ကြီးတစ်ခု လူတိုင်း၌ရှိစမြဲ ဖြစ်သော်လည်း ယခု သေသူတွင် ထိုသွေးအိမ်ကို မတွေ့ရကြောင်း အပိုမှတ်ချက် ရေးထားသေး၏။ သို့သော် ထိုမှတ်ချက်မှာမူ ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်သည်ကိုစွဲ ဖြစ်သဖြင့် ထိုမှတ်ချက်သည် ထိုအကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ဆက်လက်စုံစမ်းစား

တော့ချေ။

ဤကဲ့သို့ မောင်မောင်ကြီး သေဆုံးမှုအကြောင်းကို စုံစမ်းလျက် ရှိစဉ် ညနေပိုင်း၌ အခြားအမှုတစ်ခု ရောက်ရှိလာပြန်လေသည်။ ထိုအမှုမှာ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦး ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားသော အမှုဖြစ်၍ ခဲမင်းကြီးထံမှ တိုက်ရိုက်ပို့လိုက်သော အမှုဖြစ်၏။ ချက်ချင်း လိုက်စုံစမ်းရန် မင်းကြီး၏မှတ်ချက်လည်း ပါရှိရာ ဦးမြတ်ထွန်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ မောင်မောင်ကြီး သေဆုံးမှုကို စေတနာရပ်ဆိုင်းထားပြီးလျှင် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ဦး ပျောက်ဆုံးမှုကို ချက်ချင်းလိုက်ရပြန်၏။ ထိုအမျိုးသမီးကလေး၏ အမည်မှာ မယဉ်နွယ်ဖြစ်၍ သူ၏မိဘများထံမှ ရရှိသော သတင်းအရ သူမှာ ယမန်ညဉ့်က ကျင်းပခဲ့သော ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲ သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်အိမ်သို့ ယခု လာရောက်စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကျော်က ရဲမှူးဦးမြတ်ထွန်းအား -

“အထဲဝင်ပါဦး ခင်ဗျာ ဦးမြတ်ထွန်း”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သဖြင့် ရဲမှူး ဦးမြတ်ထွန်းသည် ခေတ္တမျှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ရှိနေပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ဒေါက်တာ မောင်မောင် ကျော်အပြင် အခြားလူသုံးယောက်ရှိရာ တစ်ယောက်မှာ လှပသော မိန်းမမျှ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်က လူလတ်ပိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ကျန်တစ်ယောက်မှာ ခန့်ညားတည်ကြည်၍ ရင့်ကျက်သော ကျွေးရိုးရှိသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်က -

“ကဲ .... အမိန့်ရှိပါဦး ဦးမြတ်ထွန်း။ ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီနိုင် ပါသလဲ ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စလားခင်ဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေ ဒီမှာရှိနေတာ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ နေနိုင်ပါတယ်”

“ကိစ္စက ဘာကိစ္စလဲ ရဲမှူးခင်ဗျာ”

“လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အမှုကိစ္စ တာဝန်ဝတ္တရားပဲ ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လိုကိစ္စပါလဲ ခင်ဗျာ၊ အမိန့်ရှိပါဦး”

“မယဉ်နွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စ

“မယဉ်နွယ် ဟုတ်စ။ ကျွန်တော် နားမလည်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မိန်းကလေးကိုတော့ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“သူ့ကို နောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းက တွေ့မိပါသလဲ ဒေါက်တာ”

“မနေ့ကပဲ၊ ကျွန်တော်က မနေ့က ကျွန်တော့်လက်ရာကို မိတ်ဆွေ

ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်တယ် ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် ကိုမျိုးညွန့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်

နောက် -

“ကိုမျိုးညွန့်ကော တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီက မိတ်ဆွေက

ရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်ပါပဲ ဦးမြတ်ထွန်း”

ညွန့် ။ “ခင်ဗျား ပုံစံယူပြီး ထုလုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေး

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုမျိုးညွန့်”

ညွန့် ။ “ကျွန်တော် သူနဲ့တော့ စကားမပြောရပါဘူး။ နို့ပေမဲ့

တော့ မြင်လိုက်ပါတယ်”

မှူး ။ “သူ ပြန်သွားတာ ကိုမျိုးညွန့်က မြင်လိုက်သေးလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် သတိမရပါဘူး ခင်ဗျာ”

မိမိရိုက် ကိုမျိုးညွန့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကျွန်မတို့က အရင်ပြန်တယ် မဟုတ်လား ကိုမျိုးညွန့်ရဲ့” ဟု ပြောပြီးလျှင် ရဲမျိုးဦးမြတ်ထွန်းဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒီလိုပါရှင်၊ မနွေညက ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ ကျောက်ရုပ် ဖွင့်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ လာကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့က အရင်ပြန်တော့ ဒီမိန်းကလေး ကို မမြင်လိုက်ရပါဘူး”

မှူး ။ ။ “ဒီလို သိရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရဲမျိုး ဦးမြတ်ထွန်းသည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ဘက်သို့ တစ်ဖန် လှည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒေါက်တာကတော့ မယဉ်နွယ် ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်သေး သလား ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် နဖူးရေများ အတန်ငယ် တွန့် သွားသည်အထိ မျက်လုံးများကို မှေးလိုက်ရာ သူ၏ လှပပြေပြစ်သော ရုပ်လက္ခဏာများကို ကြည့်ကာ ရဲမျိုးဦးမြတ်ထွန်းကပင် စိတ်ထဲက ချိုးဖွမ်း မိ၏။

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပြန်သွားတာ မြင်လိုက်ပါတယ်။ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲမျိုး ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး။ အိမ်က ပျောက်သွား တာပဲ ခင်ဗျာ။ မနွေညကတည်းက သူ အိမ်ပြန်မလာဘဲ ပျောက်နေတယ်။ ဒီသူငယ်မကို နောက်ဆုံး အသက်ရှင်လျက် တွေ့လိုက်ရတာကတော့ ဒီမှာပဲ ခင်ဗျ”

ရဲ ။ ။ “ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်။ ကြောက်စရာပါကလား ရှင်”

မှူး ။ ။ “ဒါကတော့ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပဲ ခင်ဗျ။ လမ်းမှာ သွေးဆောင်ခေါ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဖမ်းပြီး ပြန်ပေးဆွဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး ကိစ္စတုံးသတ်ပစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ ဪ... ဒါထက် မနွေညက ဖွင့်တယ်ဆိုတဲ့ သူ့ပုံတူ ကျောက်ရုပ်ကို ကျွန်တော် မကြည့်ရဘူးလား ဒေါက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်ချင်တာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ လူကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူးဘူး ခင်ဗျ။ ဒီတော့ သူ့ရုပ်အဆင်းနဲ့ လုံးရပ်သဏ္ဌာန်ကို မြင်ရရင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထောက်ရာမှာ ပိုလွယ်ကူလိမ့်မယ်ထင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်မှာ မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် ပြန်၍ မဖြေသေးဘဲ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်၍သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထို့နောက်မှ -

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးမြတ်ထွန်း။ သူ့ကျောက်ရုပ် ကျွန်တော့်မှာ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က -

“နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော် ... အေးလေ ... ဘာမျှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ထိုစကားစလိုက်မည်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက် ပြီးလျှင် မျက်နှာကို တခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ သို့နှင့် ရဲမျိုးဦးမြတ်ထွန်း က ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်အား ဆက်လက်၍ -

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူ့ဆီမှာ ဒီကျောက်ရုပ်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ခြောက်ကောင်း ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ် ခင်ဗျာ”

“ကျောက်ရုပ်ကျိုးသွားပြီခင်ဗျ။ ဒီကနေ့ မနက်ပဲ ကျွန်တော် အခန်း ဆီက အပြင်ကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ပြန်အထွက်မှာ ကျောက်ရုပ် ကို မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကျိုးသွားတယ်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင် နှမြောလို့ မဆုံးပါဘူး ခင်ဗျာ။ တကယ် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖြစ်နေရလို့ ထုရတဲ့ လက်ရာပဲ”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ခွကျလိုက်လေခင်ဗျာ။ ကဲလေ ... အခု ကြည့် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အခုတော့ ဒါလောက်ပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်ကောင်း ပြောပါဦး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“တစ်ခုခု သတင်းထူးရင် ကျွန်တော် သိပါရစေ ဦးမြတ်ထွန်း”

“ကောင်းပြီလေ။ အကြောင်းထူးရင် ချက်ချင်းသိရပါစေမယ်”

သို့ဖြင့် စုံထောက်ရဲမျိုး ဦးမြတ်ထွန်းသည် အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားရာ မောင်မောင်ကျော်က တံခါးအနီးသို့ ရောက်

www.burmeseclassic.com

သည်အထိ လိုက်သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် “ဪ... မယဉ်နွယ်... မယဉ်နွယ် ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲကွယ်” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလျက်ရှိလေ၏။

ဒေါက်တာကိုမျိုးညွန့်က -

“ကျောက်ရုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးခန်းထဲမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှိတာပေါ့”

ရီ ။ ။ “ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မရှိဘူးလို့ ရဲအရာရှိကို အစ်ကိုကြီးက ပြောလိုက်ရသလဲ။ သူက ကြည့်ရုံကြည့်မှပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ရီရီ မသိပါဘူးကွယ်။ သူတို့ရဲဘက်က လူတွေက ဉာဏ်အများ သားကလားကွယ်။ တစ်ခါတည်း အပြီးယူသွားမှာ”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် နေရာမှထ၍ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားရာ မိမိရှိသည့် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ညွန့် ။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်”

“ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက်”

“သွားမယ်နော် အစ်ကိုကြီး... ဂွတ်နိုက်”

ဤကဲ့သို့ နောက်ဆုံး မိမိရှိက နှုတ်ဆက်ရာ ကိုမျိုးညွန့်မှာ တံဆိပ် အပြင်ဘက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ မောင်မောင်ကျော်က ဦးမျိုးညွန့် မကြားအောင် မိမိရှိ၏ နားနားသို့ကပ်၍ “ရီရီ အစ်ကိုကြီး အချစ်ဆုံး” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။ မိမိရှိသည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးဖြင့် ပြုံးသည်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုမျိုးညွန့်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ညွှတ်သည်များ ပြန်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသော ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားပြီးလျှင် တံခါးကိုပြန်၍ ပိတ်လိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးဘဟိန်း၊ ပြောများ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ သူ့က လုပ်မယ်တဲ့လား”

“အေး... လုပ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြင့် ဝင်းခနဲ အရောင်တောက်သွား၏။

“အင်း... တစ်ခါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဒုက္ခတွေ အပြီးသတ်တော့မယ် ဆင်တယ်။ ကဲ... အောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သောက်လိုက်ကြဦးဦး”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် အရက်ထားသော ဗီရိုရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ သွားပြီးနောက် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ အရက်များ ထည့်၍ ယူလာခဲ့လေသည်။

“ဒီမှာကွယ့် မောင်မောင်ကျော်။ ဟိုကလေးမ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း နို့နေသဖြင့် ဦးဘဟိန်းသည် စိတ်မရှည်သည့်ဟန်ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ၏အနီးသို့ ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်ရာ ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်များပင် ဖိတ်၍သွားလေသည်။

“ဒီမိန်းကလေး ဘာဖြစ်သွားသလဲ မောင်မောင်ကျော်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိပါ့မလဲ”

“အခု မင်းနဲ့ စကားပြောနေတဲ့လူဟာ ပရော်ဖက်ဆာဘဟိန်းကွယ်၊ ပုလိပ် မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေး ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ဦးဘဟိန်း။ သိရင် ကျွန်တော် ပြောမှာပေါ့”

“ဒါထက်... ကိုမျိုးညွန့်က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့ ခွဲပေးမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ သို့သော် ဦးဘဟိန်းကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။

“ဟိုကလေးမကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲဟင်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးဘဟိန်း။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမျှမသိဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပြီကော”

၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မောင်မောင်ကျော်သည် အတန်ငယ် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးဘဟိန်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ မိမိ၏လက်ကို အသာအယာတင်လိုက်ပြီးနောက်-

“ကဲ ... ဦးဘဟိန်း အိပ်ပါတော့ဗျာ။ ညဉ့်လည်း အတော်နက်ပါပြီ”

ဦးဘဟိန်းသည် အတန်ငယ် ဒေါသထွက်လာသည့်ဟန်ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်၏လက်ကို ရုတ်တရက် ဖယ်ချလိုက်ပြီးနောက် -

“မောင်မောင်ကျော်၊ ငါဟာ ကလေးမဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ငါ့ကို ဒီလို လုပ်မနေနဲ့”

မောင်မောင်ကျော် ထွက်သွားပြီးနောက် ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်းသည် တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အသက် ၈၉ နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ကိုယ်မှာ တောင်တောင့်တင်းတင်း မရှိတော့ဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ် ခပ်ကိုင်းကိုင်းရှိနေ၏။ သူသည် စာကြည့်ခန်းမှ ထွက်လာပြီး လျှင် တတ်ခွဲခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သော အခါ အရက်ပြန် မှန်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ထွန်းလိုက်ပြီးလျှင် စားဖွဲ့ပေါ်၌ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကိုထောက်ကာ ခေါင်းကို အသာအယာ ဖျစ်ညှစ်လျက် “အင်း ... ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ မသိဘူး” ဟု ညည်းညူလျက် ရှိလေသည်။

ခခန်း (၄)

သုဇာတ်အုပ်အစောဆုံးအကြောင်းပြန်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ၏ချစ်သူ မိမိရီနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဆုံသည့်အခန်းကိုလည်းကောင်း၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်း ရောက်လာသည့်အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ မောင်မောင် ကျော်အား ခွဲစိတ်ပြီးလျှင် သွေးအိမ်သစ် လဲလှယ်ထည့်သွင်းပေးရန် အချိန်ကျ ချောက်ပြုဖြစ်သော်လည်း ဦးဘဟိန်းမှာ လေဖြတ်သည့် ရောဂါဖြင့် လက် တစ်ဖက် မသန်ဘဲ ရှိနေသောကြောင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်ဆိုသူနှင့် စီစဉ်ရ သည့်အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ရုပ်စံပြမယ် မယဉ်နွယ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးကလေးသည် မောင်မောင်ကျော်၏ လျှို့ဝှက်သော ဓာတ်ခွဲခန်း အတွင်းသို့ ခိုးဝင်မိရာမှ မောင်မောင်ကျော်က ဒေါသအလျောက် လည်ပင်းကို တိုက်ကာ လက်ဝါးဖြင့် မျက်နှာကို ရိုက်လိုက်သဖြင့် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွား သည့်အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ မယဉ်နွယ် နေအိမ်မှ ပျောက်သွားသဖြင့် နောက်မှ လိုက်လံရှာဖွေစုံစမ်းနေသည့်အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ဤ နေရာတွင် ခေတ္တမျှ ပြည်ဖုံးကားချထားပြီးနောက် -

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်နှင့် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းတို့၏ ငယ်စဉ်က အပြစ်အပျက်များအကြောင်းကို ဤနေရာတွင် ရေးသားဖော်ပြ ပေအံ့။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်

ဦးဘဟိန်းနှင့် ဒေါက်မောင်မောင်ကျော်တို့ ဆေးပညာရပ်များကို သင်ကြားတတ်မြောက်ချိန်မှာ မြန်မာပြည်တွင် ဆရာဝန်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင် လိုသူများ အလွန်နည်းပါး၍ အမြင့်ဆုံးသော ဆေးဘက်ဆိုင်ရာဘွဲ့ထူးများ ကိုလည်း မျက်နှာဖြူများသာ ရရှိခဲ့ကြ၏။ တစ်ယောက်တလေမျှ ထွန်းထွန်း ခေါက်ပေါက် သင်ကြားသူများပင် ကာလကတ္တား(ခိုလ်ကတ္တား) ဆေးသိပ္ပံမှ L.M.P. ဘွဲ့ ယူ၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် အစိုးရ ဆေးရုံကြီးများတွင် လက်ထောက် ဆရာဝန်ကလေးများ လုပ်ကြရ၏။ သူတို့သည် အစိုးရလခစား အလုပ်ကို နာမည်ပျိုးထောင်ရုံမျှသာ လုပ်ကိုင်၍ လေးငါးနှစ်မျှအကြာတွင် အလုပ်မှ ထွက်ပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင်ဆေးတိုက်များဖွင့်ကာ ကြီးပွားလာကြ လေသည်။

ထိုအခါကပင် မောင်မောင်ကျော်မှာ ကာလကတ္တား(ခိုလ်ကတ္တား) ဆေးသိပ္ပံမှ M.D. ဘွဲ့ကိုယူ၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်အောက် နယ်ခြားစစ်တပ်တစ်တပ်တွင် ဆေးဆရာဝန်အဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်မျှ မကြာမီတွင် စစ်တပ်မှ ထွက်၍ မန္တလေးမြို့ ကျောက်သွေးတန်းတွင် ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ကာ အတော်ပင် စီးပွား လမ်းမြောင့်၍ နေခဲ့၏။

သို့ရှိစဉ် ကာလကတ္တား(ခိုလ်ကတ္တား) ယူနီဗာစီတီ၌ မိမိနှင့်အတူ ခွဲစိတ်မှုဘာသာရပ်ကို အထူးဘာသာရပ်တစ်ခုအနေဖြင့် ယူခဲ့ဖူးသူ ကိုဘဟိန်း ဆိုသူကလည်း မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာရာ မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုဘဟိန်းအား မကြာခဏ အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီးလျှင် ထမင်းကျွေးလေ့ရှိ ၏။ ကိုဘဟိန်းမှာ ပညာပါရမီခံ ရင့်သန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆေးပညာရပ်များနှင့်တကွ အထူးသဖြင့် 'ခွဲစိတ်မှု' အတတ်တွင် မောင်မောင်

ကျော်ထက် လက်စွမ်းထက်သူဖြစ်ကြောင်း မောင်မောင်ကျော် သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

စက်ချုပ်ရာတွင် လက်ရာကောင်းသော စက်ချုပ်သမားတစ်ယောက် တဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပန်းထိမ်လုပ်ရာတွင် လက်ရာမြောက်သော ရွှေပန်းထိမ် ဆရာတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းမှာ အခြား ဆရာဝန်များနှင့်မတူဘဲ အနုစိတ် ခွဲစိတ်ခြင်းနှင့် 'အစားထိုးခြင်း'၊ 'လဲလှယ် ခြင်း'၊ 'ဖြတ်တောက်ခြင်း' များတွင် အလွန်လက်ရာပြောင်မြောက်သဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများကပင် ချီးကျူးရလေသည်။

သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် အကြံအကျယ်ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ် နေ ကိစ္စများရှိသောအခါ ကိုဘဟိန်းအား ခွဲစိတ်စေ၍ ငယ်သောအမှုများကို သာ မိမိက ကိုင်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် ကိုဘဟိန်းမှာ မကြာမီကမှ စာမေးပွဲအောင် ၍ ရောက်လာသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ၏ လက်စွမ်းလက်စများ ကို လူနာများက မသိကြသေးချေ။

တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က ကိုဘဟိန်းအား -

"ကဲ... ကိုဘဟိန်း ကျုပ်လည်း အိမ်ထောင်မရှိဘူး။ တစ်ယောက် ဆည်းနေတာ။ ခင်ဗျားကလည်း လူပျို။ ဒီတော့ ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျားလာပြီး ကျုပ်ဆီရတာ သွားလိုက်ပြန်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်ပါတယ်ဗျာ။ တစ်ခါတည်းသာ ခြောင်းခဲ့ပါ။ ငွေကြေးအတွက်တော့ ခင်ဗျား ဘာမျှမပူပါနဲ့။ ခင်ဗျား ခွဲရတဲ့ လူနာအတွက်ရော ကျုပ်ခွဲရတဲ့လူနာအတွက်ရော ခင်ဗျားကို တစ်ဝက်ခွဲပေး သေး။ ဘယ်နှယ်လဲ သဘောတူရဲ့လား"

"တူပါတယ်ဗျာ။ ငွေကြေးအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မလုပ်နဲ့လေ။ ကိုယ့်ရဲ့စားဝတ်နေရေးက ရှိသေး သယ်"

"ကျုပ်က ပိုက်ဆံမရချင်နေ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝေဒနာခံစားမှု ဆောက်သွားရင် ကျုပ်မှာ သိပ်ဝမ်းသာနေတာပဲ"

"ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား စေတနာကို ဆည်း ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ အရှည်သဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြရမယ်"

ကိစ္စဆိုတော့ နတ်တည်းက ပြတ်ပြတ်သားသား နားလည်မှုရှိထားဖို့ လိုတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်က ပြောတာပါ။ ကိုင်းပါလေ ... အခု တနင်္ဂနွေနေ့ပဲ ပြောင်းပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် အခန်းပြင်ထားပါမယ်”

ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်မောင်ကျော်နှင့် ဆရာဝန်ကိုဘဟိန်းတို့မှာ တစ်နေ့တခြား ရင်းနှီး၍လာခဲ့ရာ မောင်မောင်ကျော်က ကိုဘဟိန်း၏ ပညာအခြေခံနှင့် ထိုးထွင်းဉာဏ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ပြီးလျှင် ကိုဘဟိန်းကလည်း မောင်မောင်ကျော်၏ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော အမူအရာကိုလည်းကောင်း တင့်တယ်ပြေပြစ်သော ရုပ်အဆင်နှင့် ပေါင်းသင်ဆက်ဆံမှု ပြေပြစ်ပုံကိုလည်းကောင်း သဘောကျပြီးလျှင် နှစ်ယောက်စလုံးပင် အိမ်ထောင်မရှိသေးသူများ ဖြစ်သည်အတိုင်း နောက်ဆုံး၌ မောင်မောင်ကျော်၏ ဆေးတိုက်သို့ ကိုဘဟိန်းက ပြောင်းရွှေ့၍ “မောင်မောင်ကျော်နှင့်အတူနေထိုင်ရန် သဘောတူခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ကျောက်သွေးတန်းတွင် မောင်မောင်ကျော် တစ်ယောက်သာ မြန်မာဆရာဝန်နှင့် ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ လူနာများမှာလည်း တစ်နေ့တခြား များပြားလာပြီးလျှင် အလုပ်ကို မနိုင်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ကိုဘဟိန်းမှာ စာမေ့မိသောအခါဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မကြာသေးမီဖြစ်တစ်ကြောင်း မောင်မောင်ကျော်ကဲ့သို့ လက်တွေ့လုပ်ကိုင်မှု ဝါမရင့်သေးသဖြင့်တစ်ကြောင်း ပညာအရည်အချင်းပင်သာသော်လည်း နာမည်မရသေးဘဲ ရှိနေရာ ကိုဘဟိန်းကလည်း ဤကဲ့သို့ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရသည်ကို အောက်ကျသည် မထင်ဘဲ မောင်မောင်ကျော်၏အလုပ်များကို မိမိကိုယ်ပိုင် အလုပ်ကဲ့သို့ အားထုတ်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်တို့သည် ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် တိုင်းပြည်၏တာဝန်ကို ဝန်ထမ်းစိတ်ထက်သန်စွာဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြရာ သူတို့၏နာမည်မှာ တစ်နေ့တခြား တက်၍လာခဲ့၏။ ထိုအခါက မောင်မောင်ကျော်က အတော်အတန် ပစ္စည်းဥစ္စာစုဆောင်းမိပြီဖြစ်၍ ကိုဘဟိန်းကိုလည်း မိမိ၏လက်ထောက်ဟူ၍ သဘောမထားဘဲ ရသောငွေများကို ညီတူညီမျှ ခွဲဝေပေးခဲ့၏။ ဤသို့လျှင် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ဆေး

ဌာကို အစွမ်းကုန် အသုံးပြုပြီးလျှင် တစ်နေ့တခြားလူနာများ များ၍လာသည်ကို ပင်ပန်းသည် မထင်ဘဲ ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေကြကုန်၏။

ကိုဘဟိန်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ အားလပ်သည့်အချိန်ကလေးများတွင် ဆက်ခဲ့သော ဆေးပညာရပ်များကို စူးစမ်းရှာဖွေလေ့လာလျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ရှိသည့် အကြောအခြင်များ၊ သွေးအိမ်များ၊ သွေးကြောများကို တည်နေပုံနှင့်တစ်ခုကိုတစ်ခု အညမည သဘောတရားဖြင့် အထောက်အကူ ပြုပုံများ စသည်တို့ကို လေ့လာလျက်ရှိ၏။ အကြောနှင့် သွေးအိမ်ဘက်ဆိုင်ရာ အနောက်နိုင်ငံ ပါရဂူကြီးများ ရေးသောစာအုပ်များမှ ကောက်နုတ်ချက်များကိုယူပြီးလျှင် မိမိလက်တွေ့ခွဲစိတ်မှုများနှင့် တိုက်ဆိုင်၍ ကြည့်၏။ ကွဲလွဲသော အချက်အလက်များကို စေ့စပ်စွာ မှတ်ယူပြီးလျှင် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်မှတ်စုစာအုပ်ကြီးတွင် ရက်စွဲနှင့်တကွ ရေးသားမှတ်ယူထား၏။ သို့သော် ဆေးစာအုပ်ကြီးများ၌ မပါသော မိမိလက်တွေ့စမ်းသပ်မှုများမှ ရရှိသည့် အချက်အလက်ကလေးများကိုလည်း မှတ်ချက်နှင့်တကွ မိမိ၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရေးထည့်၏။

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ကလည်း ကိုဘဟိန်းမှာ စူးစမ်းရှာဖွေမှုနှင့် အဆန်းအသစ်တို့တွင်မူတွင် မိမိထက် သာလွန်ကြောင်း သိသဖြင့် အချိန်ရှိတိုင်း ကိုဘဟိန်းအား ကူညီအားပေးလျက်ရှိလေသည်။

လူတစ်ယောက်လျှင် ဝါသနာတစ်မျိုးစီ ရှိတတ်ကြသည့်အတိုင်း ကိုဘဟိန်းက အလွန်နက်နဲသော ဆေးပညာရပ်များနှင့် လူ၏ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့ကို အသေးစိတ် ခွဲစိတ်မှုများတွင် အဆန်းအသစ် တို့တွင်ရန် သဘောပါသကဲ့သို့ မောင်မောင်ကျော်၌လည်း ဝါသနာတစ်ခုရှိ၏။ ထိုဝါသနာမှာ နန်းနှင့် ကျောက်ဆစ်ပညာများကို လေ့လာလိုက်စားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် အလုပ်မှ အနားယူသည့် အချိန်များ၌သာမက အတန်ငယ် အားလပ်သည့်အချိန်များ၌ပင် သူ၏အလုပ်ခန်း ခန်းမဆောင်သို့ တိုက်၏ ဒုတိယထပ်သို့ တက်၍ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တု ထုခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်၏။ ဤသို့ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများကို ထုလုပ်ရာ၌ မောင်မောင်ကျော်သည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများကိုလည်းကောင်း အမျိုးအစား ပြေပြစ်ကျသည့်

အရပ်သူကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိဆေးတိုက်သို့ ရောက်လာသော လူနာများထဲမှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်လှပသည့် မိန်းကလေးများကိုလည်းကောင်း စံပြအဖြစ် အခကြေးငွေပေး၍အသုံးပြုတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေများထံမှာ သင့်လျော်သလို ခေါ်ယူအသုံးပြုတတ်လေသည်။ ဤသို့လျှင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ စားရေးသောက်ရေး ဖူလုံရုံသာမက စီးပွားပင် ဖြစ်လျက်ရှိလေရာ မိမိတို့ ဝါသနာပါရာကိုလည်း လုပ်ကိုင်ခွင့်ရကြသောကြောင့် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် အလွန်ပင်ဖျော် ရွှင်လျက်ရှိကြကုန်၏။ တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်က ကိုဘဟိန်းအား-

“ဘယ့်နယ်လဲ ကိုဘဟိန်း၊ ခင်ဗျား မှတ်စုတွေကတော့ အတော်များနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ဆိုတာ တော်ရုံပဲ လုပ်မှပေါ့။ အခုတလော ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို ကူညီနေရလို့ ကျွန်တော့်အရပ်တွေ ကောင်းကောင်းမထုရဘူး။”

“ဟုတ်တယ် မောင်မောင်ကျော်၊ မှတ်စုစာအုပ် သုံးလေးအုပ် နဲ့နေပြီ။ မှတ်စုစာရွက်ကလေးတွေဆိုတာကတော့ စာရွက် ၁၀၀၀ ထက်မနည်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လိုချင်တဲ့အချက်နဲ့ အဝေးကြီးရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့အခုရှာနေတာက လူရဲ့အသက်နဲ့ သွေးအိမ်တည်နေမှု မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ခင်ဗျား ဆေးစာအုပ်ကြီးတွေထဲမှာ မပါတဲ့ သွေးအိမ်အသစ်ဖို့ကလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အများကြီးတွေ့ရမယ်။ နာမည် မပေးရသေးလို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီသွေးအိမ်သစ်ကလေးတွေနဲ့ ရှိရင်မှ သွေးအိမ်တွေနဲ့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘယ်လိုဆက်စပ်တယ်။ အများနဲ့ တစ်ခုတစ်ခုနဲ့အများ ဘယ်လိုဆက်စပ်တယ်။ ဘယ်လိုအကျိုးပြုတယ်။ လူရဲ့နာကျင်ကို ဘယ်သွေးအိမ်ကမှ အားပေးတယ်။ ဘယ်သွေးအိမ်က ဆုတ်ယုတ်တယ်။ အဲဒါတွေပဲ ကျုပ်တို့ ရှာနေတယ် မဟုတ်လား မောင်မောင်ကျော်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ခေါင်းတောင် ကိုက်လာပြီ”

“ကျုပ်လည်း ကိုက်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကိုက်ကိုက်နဲ့ ဆက်ပြီး ရှာရဦး”

နာမည် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ရှိမှုဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သာမကဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အကျိုးပြုနိုင်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား အခုလုပ်နေတာဟာ ဘယ်ဆရာဝန်မျှကွဲခံပြီး မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်းဟာ ခည်း တကယ့်ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးတွေရလာတဲ့ မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဆက်တောင် သာတယ်ဆိုတာ တခြားလူ မသိတောင် ကျုပ်သိတယ်”

“ဒီလောက်လည်း မြောက်မနေပါနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကျော်”

“မြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ဒါထက် နေပါဦး၊ တစ်နေ့က ကောင်မလေး ဖြူဖြူချောချောကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အပေါ်ထပ် တက်သွားတာ အဟုတ်ပဲ အရပ်ထုရာမှာ ခြေမယ်အဖြစ်နဲ့ အထိုင်ခိုင်းဖို့ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘဟိန်း၊ ခင်ဗျား မယုံမရှိစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်များဟာ လူနာကို ခွဲစိတ်တဲ့အခါ ယောက်ျားရဲ့အသား၊ မိန်းမရဲ့အသား တိရစ္ဆာန်ရဲ့အသားဆိုတာ အထိအတွေ့သဘောအားဖြင့် အာရုံခံစားမှု မရှိဘူး မဟုတ်လားဗျ။ အဲဒီလိုပေါ့။ ကျုပ်တို့ အရပ်ထုတဲ့အခါမှာလည်း ခြေမယ် မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုပဲ အဝတ်အစား မလုံတလိုနဲ့ နေပေမဲ့ အာရုံခံစားမှု မရှိဘူး။ အနုပညာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်တာက သူတို့ရဲ့ လူမှုတဲ့ ကိုယ်လုံးကို ဖန်တီးနေပုံနဲ့ သဘာဝအလှကိုပဲ မြင်တယ်။ တစ်နည်းပြောရမယ်ဆိုရင် အသက်ရှင်နေတဲ့ လူရဲ့ကိုယ်ကို အသက်မရှိတဲ့ ရုပ်လုံးတစ်ခုလို မြင်တယ်။ ဒီအပြင် ဘာမျှမမြင်ဘူး”

“အင်းလေ ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါတော့”

ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်ကြာလောက်ပြီ။ ကိုဘဟိန်းသည် မိမိတို့ ဆေးဆိုင်ကိုသို့ ရောက်လာသော အမျိုးသမီးများလွဲ၍ အခြားမိန်းမများအား တစ်ယောက်တလေနှင့်မျှ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ အမျိုးသမီး လူနာများကိုပင် အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်သူများအား မေးထူးခေါ်ပြောမျှသာ ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံနေလေသည်။ သူသည် အချိန်ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ခွဲစိတ်ဝန်းနှင့်

၈၆ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တတ်ခဲ့ခန်းများ၌သာ အချိန်ကိုကုန်လွန်စေလျက် မိန်းမများနှင့် လုံးဝ ဆက်ဆံမှုကင်းပြီးလျှင် သူ၏ စူးစမ်းရှာဖွေမှုများ၌သာ စိတ်ဝင်စားကာ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ကျော်မှာမူ အခြားသူများထက် ပို၍ ရုပ်ချောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် စံပြမယ်အဖြစ် ကိုယ်ဟန်ပြသော မိန်းကလေးများနှင့် ဆက်ဆံရာဖန်များလာသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ နဂိုကလည်း အပြောကောင်း၍ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည့်ပြင် လျှာသွက်အာသွက် ဖြစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ရင်းနှီးသော အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေများစွာ ရှိခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတွင် မောင်မောင်ကျော်က ကိုဘဟိန်းအား အရွယ်ကောင်း ရုပ်ချော အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖူးရာ ဤတွင် ကိုဘဟိန်းမှာ ထိုမိန်းကလေးအား တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေသဖြင့် ခြေလွန်လက်လွန် မဖြစ်စေရန် မောင်မောင်ကျော်က တားဆီးပေးခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အနီးသို့ မသာမယမျက်နှာဖြင့် ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် တီးတိုးလေသဖြင့် -

“ကျုပ်တော့ ခွကျတာပဲဗျာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး”

“ဘာလဲ ကိုဘဟိန်းရဲ့။ ဘာများဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“ကောင်မလေး ပရက်ဂ်(ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ကို ဆိုလိုသည်) ဖြစ်ပြီဗျ”

“ဘယ်သူလဲ”

“အဖြေလေး ခင်ဗျားမိတ်ဆက်ပေးတဲ့အသားညိုညို၊ ကောင်မလေးဟာလေဗျာ”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဘယ်သူပြောရမှာလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ဘာမယ်စရာ ရှိသလဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို အားပါးတရ လိုက်ပြီးလျှင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် -

“ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“ရယ်စရာ မကောင်းနဲ့ဗျာ။ ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကို ယူမယ်ကြံလို့လား”

“မကြံပါဘူးဗျာ။ နို့ပေပဲ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်က ရှိနေပြီဗျ”

“ခင်ဗျားဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီး သိပ်ရှေ့တွဲလုပ်”

“ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မယူနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ ... ဒီတော့ ကျုပ် အဖြေပေးပြီးပြီလေ။ ခင်ဗျားက ကြည့်ချင်ရဲ့”

ကိုဘဟိန်းမှာ ‘မ’နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဤမျှလောက် ရိုးသာသူ

ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နှစ်ခန့်မျှ ပျော်ရွှင်စွာ အချိန်ကုန်လွန်၍ အပြန်ရာ ကိုဘဟိန်းမှာ ဆေးပညာရပ်များကို စာတွေ့သဘောအားဖြင့် ရှေးရှာဖွေလျက်ရှိနေသည့်ပြင် လက်တွေ့သဘောအားဖြင့်လည်း ခွဲစိတ်မှုကို ပြုလုပ်ကာ ဆက်လက်စမ်းသပ်လျက်ရှိလေသည်။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်၍ ညနေ အလုပ်မှ ဆင်းလာသောအခါများ၌ မောင်မောင်ကျော်သည် တိုက်အပေါ်ထပ်ရှိ သူ၏ရပ်လုံးထု အလုပ်ခန်းသို့ဆောင်သွ်တက်ကာ ပုံကြမ်းရေးဆွဲပြီး ပုံတူများကို ရွှံ့စေးများ ပလတ်တော့မှ ကျောက်ဖြူကိုဆစ်၍ အချောကိုင်သည်အထိ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ထပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါများတွင် မောင်မောင်ကျော်က မိမိကဲ့သို့ အလုပ်ချိန်အညီ၌ ဝါသနာပါသည့် အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရန် ကိုဘဟိန်းအား ပြောရာ ကိုဘဟိန်းက “ကျုပ်တော့ ဘာမျှဝါသနာမပါပါဘူးဗျာ။ စိတ်က ဆေးပညာထဲမှာပဲ။ ရောက်နေတာပဲ။ ကျုပ် အသက်ဟာ ဆေး၊ ဆေးအသက်ဟာလည်း အသက်ပဲဗျာ။ အဲဒီလို ဆိုကြပါစို့ရဲ့” ဟု ပြန်၍ပြောတတ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နှစ် အချိန်ကုန်၍ လာခဲ့ပြန်၏။

သေးငိုနိုင်သလော

ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏ဆေးပညာအသစ်အဆန်း ရှာဖွေမှုများကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည့်အခါများတွင် မောင်မောင်ကျော်

သည် သူ၏ အလုပ်ခွင်မှ အားလပ်သလောက် အချိန်ကလေးများကို ယူကာ ကိုဘဟိန်းထံသို့ လာ၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကူညီလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ ဝါသနာထုံသော ပန်းပုထုခြင်း၊ ကျောက်ဆစ်ခြင်း အလုပ်များကိုပင် ခေတ္တမျှပစ်၍ ထားခဲ့ပြီးနောက် ကိုဘဟိန်းနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်တတ်လေသည်။ ကိုဘဟိန်း စူးစမ်းရှာဖွေလျက်ရှိသော အလုပ်ကို မောင်မောင်ကျော်သည် ပထမ၌ များစွာအထင်မကြီးမိသော်လည်း အနောက်နိုင်ငံ ကမ္ဘာကျော် ဆရာဝန်ကြီးများ၏ စမ်းသပ်ရှာဖွေမှုများမှ ရရှိသည့် အကိုးအကားများကို သူ့နေရာနှင့်သူ အစဉ်အတိုင်း ရှင်းလင်းပြသောအခါ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်၍လာတော့၏။ ကိုဘဟိန်း၏ ‘သီအိုရီ’ (စမ်းသပ် တင်ပြသော အသိ သဘောတရား) မှာ အကယ်၍ သက်သေအထောက်အထား ထင်ရှားပြန်ပါက လူသားတို့၏ သက်တမ်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာကို ရှင်းလင်းသွားနိုင်ရန် အကြောင်းရှိ၏။ ယင်းမှာ အလွန်နက်နဲ သိမ်မွေ့၍ ရှေးယခင် ဆရာဆရာကြီးများပင် ကြံစည်ခြင်းမပြုသေးသော ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်၏။ အသက်ဆိုသည်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ဦးသည် သူ၏ သက်တမ်း ရှိသလောက် အသက်ရှင်နေပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် သေကြေပျက်စီးရသည်မှာ ဝေဒနာပင် ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းမှာ Cell(ဆဲလ်) ခေါ် အရာဝတ္ထုကလေးများနှင့် Tissues(တစ်ရှူးစ) ခေါ် အသားမျှင်ကလေးများ ဆွေးမြည်ပျက်စီးသက်သက်ကြောင့်ဖြစ်ရပေမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ယင်းကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းတားမြစ်နိုင်ရန်၊ သို့မဟုတ် အနည်းဆုံးအချိန် ရှည်ကြာအောင် ဆွဲနိုင်ရန်လမ်း မရှိပြီလော။ ထိုနည်းလမ်းကိုတွေ့ရှိကာ လောက၏ ဝေဒနာအတိုင်း ‘သေခြင်း’ တည်မဟူသော သဘောတရားကို မကာကွယ်နိုင်စေကာမူ သက်တမ်းကို အနည်းဆုံးရှည်အောင် လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

ကာလကတ္တား (ဒိုင်ကတ္တား)ယူနီတစီတီတွင် ကိုဘဟိန်း ယူခဲ့သော ဘာသာရပ် မှာ ‘သွေးအိမ်ခွဲစိတ်မှု’ ဘာသာရပ်ဖြစ်၍ ထိုဘာသာရပ် အသေးစိတ် ပြုစုရေးသားတွင်ပြခဲ့ခြင်းဖြင့်ပင် နောက်ဆုံး ဒေါက်တာဘွဲ့ ရရှိခဲ့လေသည်။

လူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာပင် အသက်တည်ဆက်၍ ရှင်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သွေးအိမ်များသည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ရာ ယင်းတို့အနက် မည်သည့် သွေးအိမ်သည် အဓိကအချက်အချာဖြစ်၍ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဆုလည်ကို ကြိဆဆွေးတောရှာဖွေရန် ဖြစ်၏။ သွေးအိမ်တစ်ခုသည် လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် အကျိုးပြုလျက်ရှိရာ အခြားသွေးအိမ်တစ်ခုမှာ ပထမသွေးအိမ်နှင့် အရွယ်အစား အနေအထား၊ အသွေးအရောင် ညီညီပါလျက် အကျိုးပြုရာတွင် ပထမသွေးအိမ်နှင့် မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အကျိုးပြုသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ‘အင်ဒိုကရိုင်း’ (Endocrine) ခေါ် ခွဲဝေတတ်သော တန်ခိုးသတ္တိရှိသည့် သွေးအိမ်များအနက် အဘယ်ကြောင့် အချို့သည် အညစ်အကြေးကို ခန္ဓာကိုယ်၏ အပြင်သို့ရောက်အောင် ထုတ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိ၍ အချို့မှာ အဘယ်ကြောင့် သွေးနှင့် သားနံရည်အိမ်များသို့ အရောက်ပို့ဆောင်လေသနည်း။ အချို့သွေးအိမ်များတွင် အပေါက်ငယ်တစ်ခု ပြင်သွားရှိ၍ အချို့မှာ အဘယ်ကြောင့် အပေါက်များစွာ ရှိလေသနည်း။

ဆရာဝန်နှစ်ယောက်တို့သည် အထက်ပါ ပြဿနာရပ်များကို ခြုံငုံစုစည်းရန် နေ့ရောညပါ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလျက်ရှိကြကုန်၏။ ဤနေရာ၌ သေမညာသည် အနက်နဲဆုံးသော အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူတို့၏ အသက်တည်နေပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အနောက်နိုင်ငံဆေးပညာရှင်များ ကမ္ဘာကျော် ဆေးပါရဂူကြီးများ ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်များမှ မှတ်ချက်များကို မိမိတို့ လက်တွေ့သဘောတရားဖြင့် စိစစ်နှိုင်းယှဉ်ကာ လေ့လာရှာဖွေလျက် ရှိကြကုန်၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းသည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် သုံးနာရီလုံးလုံးအလုပ်လုပ်လျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်ကျော်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ သူတို့ကို ဆန့်တန်းလျက်ရှိလေသည်။

ကျော် ။ ။ ‘ဒီကနေ့ ကျုပ်နောက်ဆုံးတွေ့ရတဲ့ သွေးအိမ်တွေကြောင့်ကို ဘယ်သူမျှ တိတိကျကျ မသိဘူး။ အထင်အရှားလည်း မရဘူးဘူး။ လိုက်လေ နက်နဲလေပဲများ။ ကျုပ်တော့ စိတ်တောင် ပျက်လှသလို’

www.burmeseclassic.com

ဟိန်း ။ ။ “ဘာဖြစ်သလဲ ကိုမောင်မောင်ကျော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမျှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အခုလိုက်နေတာ တစ်နေရာရာကို ရောက်တယ် ထားကြပါရဲ့။ အဲဒီအထိ ကျုပ်တို့ဟာ အခြေသဘောတရား ပိုင်လောက်ပြီလို့ ကျုပ်တို့ ထင်တယ်။ နို့ပေမဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် နောက်ကို ပြန်ပြီးလှည့်လာရပြန်တော့၊ ခုတင်က ဟာတွေဟာ ဘာမျှမဟုတ်သလို အလဟဿ ဖြစ်နေပြန်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ပြစ်မီးပါဦးဗျ ကျုပ်ကို”

ကိုဘဟိန်းက သူ၏ရှာဖွေမှုကိုပြရာ မောင်မောင်ကျော်သည် နောက်တစ်နာရီခန့်မျှ ဆက်လက်ရှာဖွေသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကျေနပ်သည့် အခြေတစ်ခုကို ရရှိလာပြန်၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် ဆက်လက် ရှာဖွေလျက်ရှိသော သွေးအိမ်များ အလုပ်လုပ်ပုံနှင့် ယင်းတို့၏ သဘောတရား အကျိုးအာနိသ်တို့ကို ရှေးဆရာဝန်ကြီးများ ရေးသားထားသည့် စာအုပ်များထဲမှထက် ပို၍သိရှိနားလည်လာကြတော့၏။ ထိုအခါ ကိုဘဟိန်းသည် မိမိတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်များကို ကိုယ်ပိုင်နေ့စဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးထဲတွင် နေ့စွဲနှင့်တကွ ထည့်သွင်းလျက်ရှိရာ မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ တစ်နေ့တခြား ထူ၍သာ တော့၏။ ကိုဘဟိန်းသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ တစ်အနားယူ၍ ထိုတစ်ပတ်အတွင်း တွေ့ရှိချက်များကို မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲသွင်းလေ့ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ တွေ့ရှိချက်များကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းကြောင့်လည်း ရှေ့အဖို့ ရှာဖွေမှုများကို နောက်ပိုင်းမှတ်တမ်းမှ အမှန်အမှား နှိုင်းယှဉ်ကာ မှန်ကန်စွာ ဆက်လက်ရှာဖွေနိုင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လခန့်မျှ ဆက်လက်ရှာဖွေမိသောအခါ သူတို့ရှာဖွေမှုသည် တစ်ခုတည်းသော သွေးအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိတော့၏။ ယင်းသွေးအိမ်သည်ကား လူ၏ ‘နံရိုးအိမ်’ အောက်ဘက် အပေါ်အသားနှင့် များစွာ မဝေးလှသော နေရာ၌ရှိသည့် သွေးအိမ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ထိုသွေးအိမ်မှ လူသိအလွန်နည်းပါးလှ၍ နာမည်အခေါ်အဝေါ်ပင် မရှိချေ။ ယင်းသွေးအိမ်မှ ‘သွိုင်းရိုက်’ (Thyroid) ခေါ် ဒိုင်းလွှာသဏ္ဌာန်ရှိ၍ လူကို နုပျိုကြီးထွားစေတတ်သော ‘ဟော်မုန်း’ဓာတ်ကို ထုတ်

နိုင်စွမ်းရှိသည့် သွေးအိမ်နှင့် ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသောကြောင့် ယင်းအား ‘ရာသွိုင်းရိုက်’ (Para Thyroid) ဟု အမည်ပေးလေသည်။

သို့နှင့် သွိုင်းရိုက်သွေးအိမ်အောက်မှ မျဉ်းပြိုင်တည်ရှိသော ‘ပါရာသွိုင်းရိုက်’ ဟု အမည်ပေးပြီးလျှင် ထိုသွေးအိမ်အောက်မှ ကပ်လျက် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသော သွေးအိမ်ကလေးကို ‘အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက်’ ဟု အမည်သစ်မညှိခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထက်ပါ တွေ့ရှိချက်များကို ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးထဲတွင် ရေးပြီးလျှင် မင်နီဖြင့် နောက်ဆုံးမျဉ်းတားထားလေသည်။

“ကဲ ... ထိုင်ပါဦး ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ကျုပ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါဦး”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုယ်လက်များကို အညောင်းပြေ ဆန့်ကျင်လိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။ ကိုဘဟိန်းက ပြောချက်များမှာ ရှေးဆရာဝန်ကြီးများပင် မတွေ့မသိသေးသော အနုအချက်အလက်ကလေးများပါဝင်၍ မောင်မောင်ကျော်မှာလည်း သူနှင့်လူလုပ်ကိုင်ရှာဖွေ စမ်းသပ်ခဲ့သောကြောင့်သာ ကိုဘဟိန်း၏ ရှင်းလင်းပြောချက်များကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်လေသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကိုဘဟိန်းသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှီးတရ မိုလိုက်ပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို ပြုံးရွှင်တင်မြင်စွာ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ဒီဟာကတော့ ထားပါဦး။ တကယ်လို့ လူသေက အဲဒီသွေးအိမ်ကို ရလာပြီဆိုပါတော့။ အဲဒါကို ပြန်ရှင်လာအောင် ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လဲ။ သွေးအိမ်ကိုက သေနေပြီဗျ။ ဒီတော့ အသက်ပြန်သွင်းရလိမ့်မယ်”

“ဒီဟာတော့ ကျုပ် မသိသေးဘူးဗျ။ ဆက်ပြီး ရှာဖွေရင် ရပါမယ်။ သိပ်ခက်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

မောင်မောင်ကျော်က ကိုဘဟိန်းပြောသည့်အတိုင်း သဘောတူပြီး ထိုနောက် မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုဘဟိန်းအား ဤအကြောင်းနှင့်ဆက်သက်၍ ဆက်လက်မေးခွန်းများ ထုတ်လျက်ရှိရာ ကိုဘဟိန်းသည်

၉၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မောင်မောင်ကျော်မေးသမျှ မေးခွန်းများကို ကျေနပ်အောင် ဖြေဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“အင်း ... ကျုပ်တို့ အခု လုပ်တာတွေဟာ စာတွေ့တွေပဲ ငါ့ ဘာဟိန်း၊ ကောင်းလည်း ကောင်းတယ်။ မှန်လည်း မှန်တယ်။ သဘာဝလည်း ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာတွေ့ဟာ စာတွေ့ပဲဗျ”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ စာတွေ့ပေါ့။ ဒီအပြင် ဘာဖြစ်နိုင်သေးသလဲ”

“ဒါကို ဆေးကောင်စီက လက်မခံပေဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောမယ်လေ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုရှင်းပြတာ တစ်နာရီသာသလောက် ကြာတယ်။ ကျွန် ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူ လုပ်ကိုင်လာတော့ ခင်ဗျားပြောသမျှကို နားလည် တယ်။ ရိုးရိုးနားလည်တာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အသေး စိတ်ကို နားလည်တယ်။ ခင်ဗျား သုံးတဲ့ဝေါဟာရတွေ၊ နာမည်အသစ်အဆန်း တွေအားလုံးကို ကျုပ်နားလည်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် တီထွင်လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြတာကိုး။ ကျုပ်တို့ အတည်ပြုပြီးတဲ့ အချက်တွေဟာ လည်း လက်တွေ့အားဖြင့် အမှန်ပဲဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ် နားလည် တယ်။ တချို့တွေ့ရှိတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းကလေးတွေဟာ နာမည်တောင် မရှိသေး ဘူး။ အဲဒီတော့ ‘အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်ရဲ့ တန်ခိုးအာနိန္ဒာ အကြောင်း’ ဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စာမူကို ဆေးကောင်စီကို ပေးလိုက်ရင် ဘာတယ်လို့ပြောမလဲ။ သူတို့ဟာ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက်ဆိုတာကို မသိဘူး ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး”

ကိုဘဟိန်းသည် ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် မောင်မောင်ကျော်အား ကြား လိုက်၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် ကြာမှ သူ၏မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းသော လေသည်။

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့ ရေးထားတဲ့ စာတွေပေါ်မှာ ပုံစံတွေနဲ့အတူ အားလုံးကို အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြီး သူတို့ကို ပြောပြရုံပေါ့”

“အချိန်ကုန်ခံပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မျှ သူတို့ နားမထောင်ဘူး တိုဘဟိန်း၊ သိအိုရီအသစ်တစ်ခု တင်လိုက်ရင် ၁၀ မိနစ်လောက်နဲ့ သူတို့ ပြီးအောင် ဖတ်ချင်တယ်။ ဒီလိုမှ မဖတ်နိုင်ရင် ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်၊ အဓိပ္ပာယ် ရှုပ်တယ် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်လွယ်ဘူး အချိန်ကုန် မခံနိုင်ဘူး ဆိုပြီး ပယ်ချတာပဲ”

ကိုဘဟိန်းက ခေါင်းကို ကုတ်လျက် -

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုရင် အဲဒီသေနေတဲ့ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်ကို အသက်ဝင်ပြီး နုပျိုလာအောင်လုပ်တဲ့အထိ အသေးစိတ်အချက် အလေးအားလုံးကို တစ်ချက်မျှ မကျန်အောင် ခင်ဗျား ရှာရမယ်။ အဲဒီနောက် ကျုပ်တို့ရဲ့စာတွေ့ကို လက်တွေ့ဖြစ်အောင် လုပ်ကြရမယ်။ လုပ်ပြရမယ်”

“ဘာကို လုပ်မှာလဲဗျ။ ဒီအပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်ဟာ ဘာလောက်လောကမှာ ဘာမျှအကျိုးမပြုဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း အသိသားနဲ့”

“ကျုပ်က တိရစ္ဆာန်အကြောင်းလည်း မပြောရသေးပါကလား”

“ဒါဖြင့် လူကို စမ်းသပ်မယ် ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်သူ့ကိုလည်းဗျာ။ ကျုပ်တို့ စမ်းသပ်ခွဲစိတ်မှုကို ခံမယ့်လူ ဘယ်သူ ရှိမှာလဲ။ အရူးထောင်က လူတော့ ရချင်ရမယ်”

“ဒီအတွက် ကျုပ်တာဝန်ထားလေ ကိုဘဟိန်း၊ ခင်ဗျား ဆက်လက် ချွေးလို့ တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဖြစ်ပြီ။ စိတ်ချရပြီဆိုတဲ့ နေ့ကျတော့ ကျုပ်တို့ပြော၊ ခင်ဗျားရဲ့ခွဲစိတ်စမ်းသပ်မှုကို ခံမယ့်လူတစ်ယောက် ကျုပ် နာမယ်မယ်”

“ဘယ်မှာ”

စကားမဆုံးမီ မောင်မောင်ကျော်က -

“အခု မမေးပါနဲ့ဦးဗျာ။ ကျုပ်ပေးတဲ့ ကတိ စိတ်သာချပါ”

ဆရာဝန် ကိုဘဟိန်း ခွဲစိတ်စမ်းသပ်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အချက် လူတစ်ယောက်ပေးပါမည်ဟူသော မောင်မောင်ကျော်၏ ကတိကို

ဆရာဝန်ကိုဘဟိန်းက ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လက်ခံလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုဘဟိန်းသည် မိမိ၏ တွေ့ရှိချက်များ၌ အတန်ငယ် မညီမညွတ်ရှိနေသည်များကို ကြေညာကြည့်ကပ်ဖြစ်စေရန် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်မောင်ကျော်ကလည်း ကိုဘဟိန်း၏ တွေ့ရှိချက်မှတ်သားချက်များကို ကြေညာအောင် လေ့လာလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံးတွင် ကိုဘဟိန်းကဲ့သို့ ထပ်တူထပ်မျှ ကျမ်းကျင့်၍လာတော့၏။

နောက် ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ် ကြာသောအခါ ကိုဘဟိန်းသည် လူသေ အလောင်းတစ်လောင်းမှ ထုတ်ယူရရှိသည့် အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက်သွေးအိမ်ကို ပြန်ရှင်လာအောင်နှင့် အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းကို အပြီးသတ် ရှာဖွေတွေ့ရှိလေတော့၏။

ထိုအကြိမ်၌ကား ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား ယခင်ကကဲ့သို့ အသေးစိတ် ရှင်းပြရန် မလိုတော့ပေ။ မောင်မောင်ကျော်မှာ ကိုဘဟိန်းက ထိုသွေးအိမ်ကို ပြန်၍အသက်သွင်းရာ၌ နှစ်ယောက်အတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သောကြောင့် အချက်အလက်မှန်သမျှကို ယင်းတို့၏ အနုစိတ်သဘောတရားကိုပါ ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏အဆန်းတကြယ် တွေ့ရှိမှုများကို တစ်လခန့်မျှ နောက်ထပ် အချိန်ယူ၍ အချောသတ်ပြင်ဆင်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်အား -

“ကဲ ... ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အခွဲခံမယ့်လူ ဘယ်မလဲ”

“ခင်ဗျားကို လူတစ်ယောက်ပေးမယ်လို့ ကျုပ် ကတိပေးပြီးပါပြီကော။ ကျုပ်ဟာ ကတိတည်ပါတယ်ဗျ”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ ... အဲဒီလူ ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ်၊ စိတ်ချပါ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“တခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပဲ”

ကိုဘဟိန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာ

ကို ကြည့်လိုက်ရာ ခပ်တည်တည်ရှိနေသော မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပြန်၍ကူခြေဆည်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ရူးသလား ကိုမောင်မောင်ကျော်”

“ဘာဖြစ်လို့ ရူးရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျား စမ်းသပ်မှုဟာ တကယ်မှန်ကန်ပြီး အောင်မြင်ပြီ မဟုတ်လား”

“မှန်ကန်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လိုအတိုင်း မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ခံမယ်ဗျ ပြောတာပေါ့”

“ခွဲတာက အရေးမကြီးပါဘူး ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ် စဉ်းစားတာပဲ။ ခွဲပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားနေတာပါ။ ခပ်ခဏတာက ကျုပ်တို့ရဲ့ တွေ့ရှိချက်ကို တိုင်းပြည်တင်ပြလိုက်တာနဲ့ တစ်ခြင်နက် လူတွေက ခင်ဗျားကို ဒီလူဟာ တို့ခွဲတုတ်လူ မဟုတ်ဘူး၊ လူဆန်ချိုးပဲဆိုပြီး ခင်ဗျားကို လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်မယ်”

“လူထူးလူဆန်းဖြစ်ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

“ဒီလိုလေ ခွဲခြားမှုဆိုတာရှိတယ် မောင်မောင်ကျော်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ခွဲခြားမှု၊ အသားအရောင်ခွဲခြားမှု၊ ဥပမာ တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်တယ်၊ တစ်ယောက်က နိမ့်တယ်၊ တစ်ယောက်က အသားဖြူတယ်၊ တစ်ယောက်က မည်းတယ်၊ ဒီခွဲခြားမှုတွေဟာ ဘာမျှ အရေးမကြီးဘူးတာ။ နို့ပေမဲ့ လူရဲ့သက်တမ်းဆိုတာကတော့ လူမှန်သမျှ အခြားမည်းမည်း အတူတူချည်းပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျမ်းဂန်အရ ကျုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရားဟာ အနှစ် ၁၀၀ တမ်းမှာပွင့်တယ်။ ဘုရားသခင် အိန္ဒြာနိဗ္ဗိတာ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကြာမှ တစ်နှစ်လျှော့တယ်ဆိုတော့ အဲဒါ သူတို့ သက်တမ်းဟာ ၈၅၊ ၉၀ တမ်းလောက် ရှိမယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံက အင်မတန် ရာသီဥတုပူပြင်းတယ်။ ရေခဲအေးသလည်း များတယ်ဆိုတော့ အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်အောင် နေရတဲ့လူ

၉၆ ၀ ဒုတိယခွဲများ

ခပ်ရှားရှားပဲ။ အခုခေတ်ကမ္ဘာသက်တမ်းစံချိန်နှုန်းကြည့်ရင် မြန်မာပြည်မှာ ၃၅ နှစ်လောက်ပဲ ပျမ်းမျှခြင်း သက်တမ်းရှိတယ်။ အင်္ဂလန်မှာ ၆၀၊ ၆၂ ရှိတယ်”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

“ပြီးတော့ သေခြင်းအကြောင်းတရား လေးပါးရှိတယ်။ (၁) အယုက္ခယဆိုတာ အသက်တမ်းစေ့၍ သေခြင်း။ (၂) ကမ္မက္ခယဆိုတာ ကံကုန်၍ သေခြင်း။ (၃) ဥဘယက္ခယဆိုတာ အသက်ကံနှစ်ပါးစလုံး ကုန်၍သေခြင်း။ (၄) ဥပစ္ဆေဒကဆိုတာ အသက်လည်း မကုန်၊ ကံလည်း မကုန်ဘဲ သူတစ်ပါး၏ ပယောဂကြောင့် သေခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီဟာတွေဟာ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အတိုင်းပဲ။ ဒါနဲ့ဆက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် သူများတွေက အသက် ၇၀၊ ၈၀၊ ၉၀ မှာသေပြီး ခင်ဗျားက ဒီရပ်ဒီရည်နဲ့ သူတို့ထက် ကျော်လွန်ပြီး နေသွားနိုင်တာ ခင်ဗျားဟာ လူထူးဆန်းကြီး ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ဦးဘဟိန်းက အင်မတန် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လျှောက်ပြီး စဉ်းစားနေတာကိုးဗျ။ အခုလက်ငင်းကိစ္စတွေက အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။ နောင် အနာဂတ်မှာဖြစ်မယ့်ကိစ္စတွေကို အနာဂတ်က ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ စမ်းသပ်အောင်မြင်မှုကို ဘယ်အချိန် တိုင်းပြည်ကို သတိပေးရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်က ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

ကိုဘဟိန်းက ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက် -

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အစမ်းသပ်ခံမှာထက် တိုင်းပြည်ကို အသိပေးတာက ကောင်းသေးတယ်”

“ဒီမှာ ကိုဘဟိန်း၊ ခင်ဗျားဟာ မအိပ်နိုင် မစားနိုင်နဲ့ နေ့ရော ညရော အခန်းထဲက မထွက်ဘဲ တကုပ်ကုပ် လုပ်လာခဲ့တာ ခင်ဗျား ဘာကို မျှော်လင့်လို့လဲ”

သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းသူ ၀ ၉၇

“ဒီဟာတော့ ကျုပ်သိသလို ခင်ဗျားလည်း သိတာပါပဲဗျာ။ ဒါကို ကြောင့် မေးရတာလဲ”

“ဘာကြောင့် မေးရတာလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ အခု စမ်းသပ်တဲ့ နေရာကို ကောင်းကောင်းကြီး အောင်မြင်ပြီး ကျုပ်က တစ်ခါတစ်ရံမှ လာပြီး ညှိတာ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ကျုပ်မပါဘဲနဲ့ ခင်ဗျားချည်းလည်း အောင်မြင်နိုင်တာပဲ”

ကိုဘဟိန်းက ဦးခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ကိုမောင်ကျော်”

“ခင်ဗျားဟာ အောင်မြင်ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားရဲ့ တွေ့ရှိချက် အသုံးမပြုချင်ရာရောက်တယ်ဗျ။ အဲဒီအတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းဘူး။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ အဆင်းရဲအပင်ပန်းခံပြီး နေ့တကုပ်ကုပ် ညတကုပ်ကုပ် လုပ်ရတဲ့အလုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ဟာ ဘာလဲ။ လူတစ်ဦးက ဘာမျှအကျိုးကျေးဇူး မခံစားရဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သေသေးသလဲ”

အတန်ငယ် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေ၏။ ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင် ကျော်၏ ပြောဆိုချက်များကို သဘာဝတ္ထ ဟုရားသဘောအရ ရှေ့နောက် ခြုံငုံတိုင်းထွာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

“၁၀ နှစ် တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဆေးရဲ့အကျိုးအာနိသင်၊ သက်တမ်းရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြေမှန်ကို ကျုပ် မတွေ့သေးဘူးလေ”

“မတွေ့သေးရင် ၁၀ နှစ်စောင့်ကြည့်ပြီး ၁၀ နှစ်တစ်ကြိမ် ထပ်ခွဲရုံ ပေါ့ဗျ။ ဒီလိုဆိုရင် ဘာပြဿနာမျှ ပေါ်စရာမရှိပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် လုပ်နိုင်ပြီ။ ခင်ဗျား ဘယ်မှာပဲရှိရှိ ခင်ဗျားရှိတဲ့ နေရာကို ကျုပ် လာနိုင်တာပေါ့”

“ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်မနေနိုင်ရမှာလဲ”

၉၈ □ ဒုတိယမြောက်

“ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ နေနိုင်တာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ အချိန်ကြာသွားတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက တဖြည်းဖြည်း အိုလာပြီး ခင်ဗျားက မအိုဘဲနေတော့ ခင်ဗျားကို တအံ့တဩနဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် အထက်ပါအချက်များကို ယခင်က မစဉ်းစားမိချေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့ရှေ့တွင် သွားရမည့်ခရီးမှာ အခြေမမြဲအောင်ပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။ နေရာအသစ်သို့ရောက်တိုင်း အသစ် ဖြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မိတ်ဆွေသစ်များကို ပေါင်းကာ ဘဝသစ် ထူထောင်ရပေတော့မည်။ မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ အတန်ငယ် ညှိုးနွမ်းတွေဝေသွားရာ ကိုဘဟိန်းက ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ခင်ဗျား ထပ်ပြီး စဉ်းစားဦး။ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အလုပ်က အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အလုပ်၊ မလွယ်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် နောင်တွေ့ရတဲ့ အချိန် ကျမှ ခင်ဗျား သိမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ နောက်ကျနေပြီ”

“ကျုပ် ဒီလတစ်လလုံး ဘာမျှမစဉ်းစားဘူး ကိုဘဟိန်း၊ ကျုပ် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ပြီးပါပြီ”

ဆရာဝန်ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏မိတ်ဆွေချစ် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အတန်ကြာမျှ တွေဝေစဉ်းစားလျက်ရှိနေပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားစိတ်က ဆုံးဖြတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဘယ်တော့ခွဲမလဲ”

မောင်မောင်ကျော်က ပြုံးလျက် -

“ဒါတော့ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့အချိန်ခွဲရုံပေါ့။ ကျုပ်က လူနာ၊ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်ပဲ”

“နက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျုပ်မှာ အရွယ်နဲ့ ဆေးထိုးပြီး အသက်သွင်းထားတဲ့ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်တစ်ခု အဆင်သင့်ရှိတယ်။ အရာရသက်သာတာပေါ့”

“ခင်ဗျား သဘောအတိုင်းပဲ ကိုဘဟိန်း”

“ဒီဟာ အကောင်းဆုံးပဲဗျာ။ သန်ဘက်ခါ တနက်နေ့နေ့ ဆေးတိုက်မိတ်တော့ ခင်ဗျားလည်း အနားရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ တနင်္လာနေ့ကျရင် အလုပ်ဆင်းပြီတိုင်း ဆင်းနိုင်တာပေါ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် နေရာမှထ၍ ကိုဘဟိန်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကိုဘဟိန်းက -

“ကဲ ... ဒီညဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေချစ် မောင်မောင်ကျော်အစစ်ကို နောက်ဆုံးမြင်ရတဲ့ညပဲ။ နက်ဖြန် ဆေးထိုးပြီးတဲ့နောက် ဘဝသစ်ပြောင်းပြီး အသစ် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် ဖြစ်တော့မယ်။ ဂွတ်နိုက် ကိုမောင်မောင်ကျော် ... ဂွတ်နိုက်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်တွင် ဆရာဝန်ကိုဘဟိန်းသည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်အား မေ့ဆေးပေးပြီးလျှင် နံရိုးအိမ်၏ အောက်ပိုင်း၌ ကပ်လျက်ရှိသော နေရာတစ်နေရာကို ခွဲချလိုက်၏။ ထို့နောက် အပေါ်ယံ အကြောမျှင်များကို ဖယ်ရှားကာ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက်သွေးအိမ်ကို ကပ်နေသည့် သားနံရည်အိတ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ တစ်ဖန် အိတ်အိတ်ကလေးမှ သွေးအိမ်ကို လှီးဖြတ်ထုတ်ယူကာ ထိုနေရာတွင် သွေးအိမ်သစ်ကို အစားထည့်လိုက်ပြီးနောက် ‘သွေးအိမ်’ နှင့် ‘အိတ်’ ဆက်မိစေရန် ဆက်မျှ ချုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သားနံရည်အိမ်ကို ပိတ်အောင် ချုပ်လိုက်ပြီး နှုတ် အသားမျှင်များ အောက်သို့ သွတ်သွင်းကာနေသားထုကျ ထားလိုက်သည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ နံရိုးအိမ်အောက်ဘက် ခွဲထားသည့် နှုတ်ရာကို နောက်ဆုံးချုပ်လိုက်၏။ အလုံးစုံ ခြုံငုံကြည့်သော် ကိစ္စအားလုံး သူ၏အတွက် လွယ်ကူလှသည်ဟု ထင်ရ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကြာသည့် ဤအလုပ်ကလေးသည် လူသားတို့၏ ဘဝသက်တမ်းအရှည်အတို သဘာဝကို အမှန်ပင် ဖြေရှင်းနိုင်ပါမည်လော။

ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား သွေးစမ်းကြည့်၏။ လူပုဂ္ဂိုလ် သန်မာပြီးလျှင် နှလုံးသွေးမှန်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏ ခွဲစိတ်ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ဆေးကြောသုတ်သင်လျက်

ရှိရာ ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်ကျော်မှာ သတိပြန်၍ လည်လာပြီးဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်း၍ကြည့်နေသော ကိုဘဟိန်း၏ မျက်နှာတို့တွင် မြင်ရ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ နေကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းမူးနောက်နောက်နဲ့ ဖျားချင်သလိုပဲ”

“အလကားပါဗျာ။ မေ့ဆေးကြောင့် ဖြစ်တာပါ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ပက်လက်လန်လျက်ရှိရာမှ တံတောင်ဆက်တစ်ဖက်ဖြင့် အားယူ၍ ထောက်ကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းရန် ကြိုးစားလိုသောအခါ စားခွဲထားသော ဒဏ်ရာမှ အတန်ငယ် နာကျင်သောကြောင့် စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ... ချုပ်တဲ့နေရာက နာတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်ုပ် သိချင်တာက ခင်ဗျာ ဝမ်းထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ သိချင်တာဗျာ”

“ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နည်းနော်။ ချုပ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာက ရှိသေးတယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏နံရိုးအိမ်အောက်တွင် ခွဲ၍ထားသော ဒဏ်ရာပေါ်၌ ကပ်ထားသည့် ဂွမ်းနှင့် ပိတ်ပါးစများကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ စားခွဲထားသည့်ဒဏ်ရာမှာ အလျားတစ်လက်မခွဲသာရှိကြောင်း သိသဖြင့် -

“ခွဲတာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါလား။ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးရော့ ကိုဘဟိန်း”

“ဒါပါပဲဗျာ။ နောက် ကျုပ်ကျဉ်းသားရလာရင် ဒီထက်တော့ ငယ်ချင် ငယ်ဦးမယ်။ ကဲ ... ကဲ ... ခင်ဗျား တစ်နာရီလောက် မှိန်ခပ်ငြိမ်ငြိမ် နေဦးနော်။ ကျုပ် ဒီဟာတွေ ဆေးလိုက်ကြောလိုက်ဦးမယ်”

ဤသို့ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်သည် မျက်စိများကို မှိတ်ကာ မပျော်ဘဲ မှိန်းလျက်ရှိစဉ် သူ၏အဖြစ်အပျက် အခြေအနေနှင့်တကွ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကိစ္စများကိုပါ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

သူသည် ထိုအချိန်၌ အသက် ၃၅ နှစ်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။ ရုပ်ရည်သန်သော ချောမောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယောက်ျားချင်းပင် မနာလိုစိတ်ဖြစ်စေနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကိုဘဟိန်း၏ စမ်းသပ်အောင်မြင်မှု သိအံ့သော မှန်ကန်စိတ်ချရသော ထိုနေ့မှစ၍ သူသည် မအိုနိုင်သော လူတစ်ယောက်၊ မနာနိုင်သော လူတစ်ယောက်၊ မသေနိုင်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍လာပေပြီ။ လူသာမန်တို့မှာ တစ်နေ့နေ့တွင် သေရမည် ဖြစ်သော်လည်း သူသည် သေခြင်းကို ရင်မဆိုင်ရတော့ဘဲ ဘဝ၏ သက်တမ်းကိုသာ ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ရန် မရှိတော့ပေ။ ဘဝ၏သက်တမ်း အား ရှေ့သို့ မဆွဲနိုင်မည်ကိုသာ စိုးရိမ်ရန် ရှိတော့၏။ သို့စဉ်းစားပြီးနောက် မေ့ဆေးမပြေသေးသဖြင့် စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ဓနုဘတ်ရည်သမီး

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်မောင်ကျော်မှာ မိမိ ကိုယ်ပေါ်၌ ခွဲစိတ်မှုကိုပင် မေ့လျော့သွားပြီးနောက် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်မြဲ ဆက်လက်ကိုင်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်က ကိုဘဟိန်းအား “အင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ စမ်းသပ်မှုကတော့ ပြီးပေပြီ။ နိပေမဲ့ အောင်မြင်မယ် မအောင်မြင်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြေကိုတော့ နောက်လေးငါး ခြောက် နှစ်ကြာမှ သိရမယ် ထင်တယ်။ မအောင်မြင်ဖို့ကော ရှိသလား ကိုဘဟိန်း”

“ကျုပ် သိရသလောက် ဘာမျှမရှိဘူး။ လူကိုလည်း ဘာမျှ ဘေးဥပဒ် မဖြစ်စေနိုင်ဘူး။ အဲဒါတော့ စိတ်ချ”

“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာကလည်း ဘာမျှမဖြစ်ဘူး။ မာမာ ချာချာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပဲ။ ဒီနောက် ခင်ဗျားဟာ တစ်သက်လုံး ဒီရုပ်ဒီရည် အတိုင်း နေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ရုပ်ဟာ ဘယ်တော့မျှပြောင်းလဲမိမယ် ဆိုတာက ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ပြောင်းချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိမှ ပြောင်းမှာပဲ”

“အလို ... ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဆန္ဒရှိရမှာလဲ”

“အချိန်တွေ အများကြီးလိုသေးတယ် ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ခင်ဗျားကိုယ်ကတော့ အမြဲတမ်းနုပျိုလှပပြီး ကျန်းမာနေမှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား စိတ်ဓာတ်ဟာ မပြောင်းဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ အခု ကျုပ်တို့ နေရတဲ့ ဘဝအချိန်ကလေးဟာ အင်မတန် တိုတောင်းတယ်။ အဲဒီတိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့တွေ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်တွေ ကြီးလာကြတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ သေရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလိုပဲသေခင် အချိန်အတွင်းမှာ လောကီခံစားမှုအားလုံး ကို ခံစားကြတာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ သက်တမ်းကတော့ အပိုင်းအခြားရယ်လို့ မရှိဘူး။ အခုအချိန်ကစပြီး နောက်နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကြာတဲ့အခါ ခင်ဗျားဟာ ငယ်ရွယ်နုပျိုတုန်းပဲ ရှိဦးမယ်။ သာမန်လူတစ်ယောက်ကတော့ ဒီအရွယ်မှာ သူငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်ကြည့်လို့ တရားရပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ရှေ့သွားရမယ့်ခရီးကို လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည့်ချင်ကြည့်မယ်။ အဲဒီ အခါ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲလာမယ်”

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ သူ၏ကိုယ်ကို မှန်ထဲတွင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

“စိတ်ဓာတ်ကျတယ် ဘဝကို ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာကတော့ ကျုပ် လုပ်ချင်မှ ဖြစ်တာပါဗျာ။ ကျုပ်ဟာ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကနေပြီး နောက်တစ်ခု ကို ပြောင်းတဲ့အခါ အရင်ကလို မလုပ်ပါဘူး။ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်မှာပါ။ ဒီဟာအတွက်တော့ ခင်ဗျား မပူနဲ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် မှန်ကြည့်လျက်ရှိရာမှ ကိုဘဟိန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“အင်း ... ၃၅ နှစ်ဆိုတော့ လူဟာ လှတုန်း ပတုန်း သန်တုန်း မြန်တုန်းအရွယ်ပဲနော်၊ လူဟာ ဒီအရွယ်မှာ ကြည့်လို့အကောင်းဆုံးပဲ။ နေ လို့လည်း အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကြာလို့ ကျုပ် အသက် ၈၅ နှစ်ရှိတဲ့အခါ မအိုဘဲ အခုလို လှလှပပ ရှိနေမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်ရင် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကြောက်စရာ အတော်ကောင်းသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဟာ မအိုတော့ဘူး။ ငယ်ရွယ်နုပျိုနေမှာပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ အဲဒီအချိန်တွေအတွင်း ရတဲ့ပညာ ဗဟုသုတတွေ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရားတွေနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လို အကျိုးပြုရမယ်ဆိုတာတွေလည်း စဉ်းစားထား။ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားကိုတောင် မနာလိုချင်သလို ဖြစ်လာပြီ”

“ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လိုဖြစ်နိုင်သားပဲ။ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို ဒွဲစိတ်ပြီး လုပ်ပေးနိုင်သားပဲ”

ကိုဘဟိန်းက ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက် -

“မလုပ်ချင်ဘူး ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ်ရဲ့ စမ်းသပ်ရှာဖွေမှု အောင်မြင်တာ ကြည့်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ။ ကျုပ်ဟာ မသေဘဲနေဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ကျုပ် တဖြည်းဖြည်း အိုလာတဲ့အချိန်တွေအတွင်း ခင်ဗျားကို ဆောင့်ကြည့်နေမယ်။ ကဲ ... ကဲ ... ကျုပ်တို့အောင်မြင်မှုအတွက် ပျော်ပျော် မီးပါး သောက်လိုက်ကြဦးစို့လားဗျာ”

ဆရာဝန်နှစ်ယောက်တို့သည် အရက်ဖန်ခွက်များကို ကိုင်မြှောက်ပြီး နောက် -

ကျော် ။ ။ “ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုဆိုပြီး ဆုတောင်းမလဲ”

ဟိန်း ။ ။ “အားလုံး လူသားတွေအတွက် ...”

ကိုဘဟိန်းက ဤသို့ဆုခွန်တောင်းကာ အရက်ဖန်ခွက်ကို မြှောက်၍ သောက်လိုက်ရာ မောင်မောင်ကျော်ကလည်း “အားလုံး လူသားများအတွက်” ဟု ကိုဘဟိန်းဆိုသည်အတိုင်း လိုက်၍ဆိုပြီးလျှင် ဖန်ခွက်ချင်းထိကာ ပြိုင်တူ သောက်လိုက်ကြလေ၏။

ဆရာဝန် ကိုဘဟိန်းသည် အလုပ်များကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ခါတစ်ရံ မောင်မောင်ကျော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများကို စမ်းသပ် ကြည့်ရှုရာ မောင်မောင်ကျော်မှာ အလွန်ကျန်းမာလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ စိတ်အခြေအနေမှာလည်း သူ၏အသက်ကို မအိုအောင် ရပ်ထားလိုက် သည့်အတိုင်း ယခင်ကထက် နုပျိုလာသည်ဟု ထင်ရပြီးလျှင် သူငယ်စဉ်က ခံစားခဲ့ဖူးသည့် ခံစားမှုများကိုပင် ခံစားနေရသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုဘဟိန်း မှာ ရွာဖွေလက်စဖြစ်သော စူးစမ်းရှာဖွေမှုကို အောင်မြင်သည်ထက် အောင်

မြင်စေရန် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် ဘဝသက်တမ်းကို ရှေ့သို့ ဆွဲနိုင်ရန် မောင်မောင်ကျော်အား ၁၀ နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ခွဲစိတ်၍ သွေးအိမ်အသစ် လဲလှယ်ထည့်သွင်းပေးခြင်းထက် ကျော်လွန်၍ အောင်မြင်မှု များ မရသေးချေ။ သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော် အား သူ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ခေါ်၍ -

“ဒီမယ် ကိုမောင်ကျော်... ကျုပ်တော့ ဒီဌာနမှတော့ ဘယ်တော့မျှ မသေနိုင်တဲ့နည်းကို နောက်ဆုံး တွေ့သည်အထိ ဆက်လုပ်နေမှာပဲဗျ။ ဒီဟာကို တစ်နေ့တွေ့တော့ တွေ့မှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီဟာမတွေ့ခင်တော့ ၁၀ နှစ်တစ်ကြိမ် ခင်ဗျားကို ဆက်ပြီး ဆေးထိုးနေမှာပဲ”

“ကျုပ် သိတယ်လေ။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ တစ်ခု သတိထားရမယ် ဗျ။ ခင်ဗျားလည်း မှတ်စုစာအုပ်ကြီးထဲက မှတ်ချက်တွေအားလုံးကို ကြေ ကြည့်ကည့်ကည့် လေ့လာထားတော့ ကျုပ်သိသလို ခင်ဗျားလည်း သိနေတာ ပဲ။ ဒီတော့ ခွဲစိတ်ထည့်သွင်းရမယ့်အချိန်ဟာ တိတိကျကျ ဖြစ်စေရမယ်။ ကိုနစ်နဲ့ ခြောက်လ မဖြစ်စေရဘူး။ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်ဆို ပြီး ၁၀ နှစ်နဲ့ ခြောက်လလည်း မဖြစ်စေရဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ၁၀ နှစ် ပြည့် တဲ့နေ့ လိုသုံးရက် ပိုသုံးရက်ပေါ့ဗျ။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်စိုးရိမ်တာတစ်ခုက အချိန် မီ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ် မရောက်နိုင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဆိုပါတော့ ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ နေမကောင်း ထိုင်မကောင်းဖြစ်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် လည်း မတော်တဆ ထိခိုက်နာကျင်ဖြစ်နေလို့ ခင်ဗျားဆီ မရောက်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ...”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ အတူမနေနိုင်သလဲ ကိုဘဟိန်း ကျုပ် ပြောင်းတဲ့နေရာ လိုက်နေရုံပေါ့”

“မဖြစ်သေးဘူး ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ်မှာ လူသားမန်တစ် ယောက်ရဲ့ သင်္ကေတတန်းနဲ့ နေရတဲ့လူ။ ဒီတော့ မသေခင် ကျုပ်လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေ၊ ဆောင်ရွက်စရာရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်သွားဖို့ ရှိသေးတယ်။ လူသားတွေကို ရောဂန္ဓရကပ်ထဲက တတ်နိုင်သမျှ ကယ်တင်ချင်သေးတယ်။ အနောက်နိုင်ငံ၊ အရှေ့နိုင်ငံက ဆေးကျမ်းတွေကိုစုံနိုင်သမျှ စုံအောင် လေ့

လာပြီး လူရဲ့အသက်ဘေးကို ကာကွယ်တဲ့နည်းအမျိုးမျိုးကိုတွေ့အောင် ရှာဖွေချင်သေးတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ဟာ ကျုပ်မှာ အမြဲတွယ်ပြီးသား ရှိရမယ်။ တစ်နေရာရာမှာ အခြေစိုက်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှသာ ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် အချိန်နီးလာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ဆီကို ဆက်ဆက် ရောက်အောင်လာဖြစ်ဖို့ ခင်ဗျား ကျန်းကျန်းမာမာရှိအောင် ကြိုးစားပါဗျာ။ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုလည်း မရှိအောင် သတိပြုပါ ကိုဘဟိန်း”

“ခင်ဗျားကို ခွဲစိတ်တဲ့အချိန်ကစပြီး သုံးပတ်လေးပတ်လောက် အတွင်း ခင်ဗျားဟာ မူလရုပ်အတိုင်း တည်နေဖို့ ကျုပ်ရဲ့ သီအိုရီအတိုင်းတော့ ကျုပ် လုပ်ပေးပြီးပြီး တကယ်လို့ ကျုပ်ဟာ အချိန်တန်လို့မှ ရောက်မလာရင် ဆေးတစ်ခွက်သောက်ဖို့ ခင်ဗျားလိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီဆေးချက်ဖို့၊ ပြင်ဖို့ အချိန် အများကြီး ကြာဦးမယ်။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား သွားခါနီးမှာ အဆင်သင့်ယူသွားနိုင်ဖို့ ကျုပ် စီမံပါမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“စိုးရိမ်စရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီဆေးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ သူ့အာနိသင် အတိုင်း ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မကောင်းကျိုးကိုလည်း အလားတူ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယူဆရမယ်”

“ဘယ်လို မကောင်းကျိုးလဲဗျ”

“ဒီဟာတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ မသိဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့အတွင်း အစိုးရတွေဟာ ကပ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကို လည်း ထိခိုက်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်မယ် ဘာအထိဖြစ်မယ် ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိတန်ကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်ကလည်း ဆုတောင်းပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ဒီဆေး နည်းကို မသောက်ဖြစ်ဘဲနဲ့ ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းပါ တယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ ခင်ဗျားကို အချိန်မီခွဲပြီး သွေးအိမ်သစ် လဲပေးဖို့

ကျုပ်ရောက်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားမယ်။ နောက်တစ်ခု ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒီဆေးရည်ကို ခင်ဗျားသောက်တဲ့အခါ အင်မတန် လုံခြုံပြီး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့နေရာမှာ သောက်စေချင်တယ်။ ကျုပ် အခုပြောတာတွေ အားလုံး ခင်ဗျား နားလည်ပြီနော်”

“ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါပြီဗျာ”

ဆရာဝန် ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို အချိန်အတော်ကြာမျှ စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

“ဒီမယ် ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားထက် အသက်ငယ်တယ်။ ၁၅ နှစ်ငယ်တယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်နေပြီး ခင်ဗျားရဲ့ဘဝကို လမ်းညွှန်ဖို့ ဖေးမကူညီဖို့ ရှိတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ အဖေထက် သားတစ်ယောက်ကြီးဆိုသလိုပေါ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်ကိုဘဟိန်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်ပြီးနောက် -

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရာ။ ကျုပ် ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီအတိုင်းပဲ ကျုပ်မျှော်လင့်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ကဲ ကျုပ် အလုပ်ကလေး ဆက်ပြီးလုပ်ပါရစေဦး ခင်ဗျာ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုဘဟိန်း၏ ပထမဦးစွာ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံယူပြီးနောက် ငါးနှစ်မျှကြာသောအခါ မန္တလေးမြို့မှ ထွက်သွားရန် အချိန်ရောက်လာတော့၏။ ကိုဘဟိန်းကလည်း အစိမ်းရောင် ဆေးရည်များ ပါသည့် သက်ဆက်ဆေးရည်ပုလင်းတစ်လုံးကို မောင်မောင်ကျော်အား ပေး၏။ ထိုဆေးရည်ကို နောက်ဆုံးအချိန်သို့ရောက်မှသာ သောက်ရမည့်အကြောင်း ထပ်မံသတိပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် မျက်နှာစက်လက်ဖြင့် ခွဲခွာကြရလေရာ မောင်မောင်ကျော်မှာ မန္တလေးမြို့မှ တစ်ခါတည်း ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

ဘယ်မြိုင်မြို့၊ အညို၊ အမြူ၊ အလှည့်၊ အဝတ်

သူသည် မော်လမြိုင်မြို့ကို ရောက်ရှိ၍ ‘ဒေါက်တာတာ ကျော်မောင်’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဆေးတိုက်တစ်တိုက်ဖွင့်ကာ ဆေးဝါးကုသလျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်က ထိုမြို့တွင် ဆေးရုံကြီး၌ အလုပ်လုပ်သော လက်ထောက်မြန်မာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှာတစ်ပါး မြို့ထဲတွင် ဆေးတိုက်ဖွင့်၍ ကုသသော မြန်မာဆရာဝန်ဟူ၍ မရှိသေးဘဲ ရှိနေရာ ရန်ကုန်မြို့မှ ရုပ်ရည်ချောမောသော ဗုဒ္ဓဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်း သိရသောအခါ လူနာများ ဘာသည့်အလျောက် ဆေးစပ်သူ လက်ထောက်တစ်ယောက်နှင့် သူနာပြု ဆရာမလေးတစ်ယောက်ကိုပါ ငှားရမ်းထားရတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်မှာ ရုပ်ရည်ချောမောသည့်အပြင် အပြောအဆိုသည် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သောကြောင့် ထိုအရည်အချင်းများကပင် လူနာများ ဆွဲဆောင်လျက်ရှိလေရာ ဆေးဝါးထက်မြက်မှုနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ မောင်မောင်ကျော်၏ ဆေးတိုက်မှာ ဆေးတိုက်ဖွင့်ချိန်မှ ပိတ်သည့်အထိ လူနာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိတော့၏။ လူနာများမှာ အများအားဖြင့် မိန်းမများက များလျက် အတန်ငယ် နေမကောင်း ထိုင်မသာရှိက ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ထံ သွားရောက်ပြသရသည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူစရာ ‘ဇက်ရှင်’ ခေါ်သူတို့သို့ ဖြစ်လာတော့၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်မှာ အစိုးရက ပြုလုပ်သည့် ပွဲလမ်းသဘင်များ၊ အလှူအတန်းများနှင့် အထက်တန်းလွှာများက ပြုလုပ်သည့် အခမ်းအနား ပွဲလမ်းသဘင်တို့သို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရပြီး ‘ဒေါက်တာကျော်မောင်’ ဟူသော အမည်မှာ အထူးသဖြင့် မင်းကတော်၊ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး၊ စသော အမျိုးသမီးလောကတွင် ခေတ်စားလျက်ရှိနေလေသည်။ အချိန်အတွင်း၌ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိဝါသနာထုံသော ပန်းပု၊ ကျောက်ဆစ်ပညာကို မဖေ့မလျော့ဘဲ ထုလုပ်လျက်ရှိရာ မြင်းရုပ်၊ သမင်ရုပ်ငါးကောင် ထုလုပ်ပြီးစီးခဲ့၏။ သို့သော် စံပြမယ် အမျိုးသမီးများ၏ ပင်ကိုသဘာဝအလှပုံများနှင့်ကား ဝေးခဲ့သည်မှာ အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်သည် တရားသူကြီးတစ်ဦး ပြောင်း ခြွေခါနီး နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲတစ်ခုတွင် မခင်မူဆိုသူ ရှမ်း-မြန်မာကပြား အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့၏။ မခင်မူမှာ အငြိမ်းစားစစ်ကဲကြီး တစ်ယောက်၏သမီးဖြစ်၍ ထိုမြို့အထက်တန်းလွှာလောကတွင် အလွန် လူ သိများသော ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးဖြစ်၏။ မခင်မူမှာ အလွန်လှ သည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အချိုးအစားကျနေသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိပြီးလျှင် ကြော့ရှင်းသော ဟန်အမူအရာရှိ၏။ သူ၏လှပပုံကား ထီးမူနန်းဟန် ပါသည့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော လှပခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အနောက်တိုင်း ဆန်ဆန် အမူအရာဖြင့် ယောကျ်ားတို့ စွဲမက်တတ်သော အလှမျိုးဖြစ်၏။

ညစာစားပွဲအပြီးတွင် မောင်မောင်ကျော်သည် မခင်မူအား သူ၏ အိမ်သို့ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် လိုက်၍ ဝိဇ္ဇာပြေးလျှင် မိခင်ကြီးနှင့်ပါ အသိ အကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ရာမှအစ နောက်ပွဲလမ်းသဘင်များ၌လည်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံ ခဲ့ရာ တစ်စတစ်စ အတော်ပင် ရင်းနှီး၍ လာခဲ့၏။ မခင်မူသည် မိမိအား စိတ်ညွတ်အောင် မိန်းမတို့မာယာဖြင့် အတော်အတန် ကြိုးစားဆဲသော်လည်း မောင်မောင်ကျော်ဘက်မှ အတော်တင်းမာကာ မိမိက စမည်ကို သူကပင် စောင့်ဆိုင်းနေသကဲ့သို့ရှိကြောင်း ကောင်းစွာရိပ်မိခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်သည် မခင်မူနှင့်အတူ ရုပ်ရှင် ကြည့်၍ အိမ်သို့ ပြန်အဖို့တွင် အိမ်တံခါးဝတွင် မခင်မူအား နှုတ်ဆက်လျက် ရှိလေ၏။

“အိမ်ထဲ မဝင်တော့ဘူးလား အစ်ကိုကြီး ခဏဝင်ပါဦးလား”

“နက်ဖြန် အစောကြီး ထရဦးမယ် မခင်မူရဲ့။ အရေးကြီးတဲ့ လူနာတစ်ယောက် သွားကြည့်စရာ ရှိတယ်”

“ကျွန်မကတော့ အရေးမကြီးလို့လား”

“မခင်မူကလေး မိတ်ဆွေ မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကြီးက ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆိုတော့ လူနာတွေကို ဦးစားပေးရမယ် မခင်မူရဲ့”

“ဪ... ကျွန်မက မိတ်ဆွေထက် မပိုဘူးနော်၊ ဟုတ်လား”
မောင်မောင်ကျော်သည် မြင်းရထားဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရထားခံပေါ်တွင် ငိုက်မျဉ်းလျက်ရှိသော မြင်းရထားမောင်းသမားကို မြင်ရ ၏။

“ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ မခင်မူ၊ အခုတော့”
မခင်မူမှာ ဤမျှလောက် ပြောရုံနှင့် မိမိထံမှ အလွယ်တကူ ထွက် နှာသွားမည် မဟုတ်ကြောင်း မောင်မောင်ကျော် ရိပ်မိ၏။

မခင်မူက ဟန်အမူအရာဖြင့် -
“အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်မကို ခပ်ဖယ်ဖယ် လုပ်ချင်ပြီ ထင်တယ်။ နန်းများ နှမ်းလာတော့ စွန့်ပစ်လိုက်သလို ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မခင်မူ၊ မခင်မူကို အစ်ကိုကြီးက ဘာဖယ်လို့လဲ။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်လာရတယ်။ ပြီးတော့ မခင်မူနဲ့ အတူတူ ရုပ်ရှင်ကြည့် ဆိုတော့ တစ်နေ့လုံး တစ်ကွက်မျှ အမောဖြေရတယ်လို့ မရှိသေးဘူး။ ပြီးတော့ နက်လည်း အစောကြီး ထရဦးမယ်”

“ဒါတွေဟာ ကျွန်မကို ဖယ်ချင်လို့ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ မိခင်မူကို ညည်းငွေသွားပြီ ထင်တယ်”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် စိတ်ထဲက ညည်းညူသည့် အနေဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် -

“လာပါလေ အထဲဝင်ရအောင်၊ ဟိုကျမှ ပြောတာပေါ့။ အပြင်မှာ ခပ်ပြောနေလို့ မကောင်းပါဘူး”

သို့နှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ ထိုအချိန်၌ အိမ်သူအိမ်သားများ နှုတ်ဆက် အိမ်ဖော်အစေခံများပါ အိမ်ကုန်ကြလေပြီ။ ညဉ့်ခန်းရှိ ဆိုဖာများပေါ် တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ မခင်မူမှာ ဘိုဆန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဗီရိတစ်ခုအတွင်းမှ ဘီယာပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ချတ်ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ဘီယာအနည်းငယ်စီ သောက်ကြလေသည်။

“မခင်မူ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်။ အစ်ကိုကြီးကို ဘာလို့ ဒီလိုပြောတာ

www.burmeseclassic.com

၁၁၀ □ ဒုန့်ရွှေမျှား

မခင်မူက စိတ်ဆိုးသည့်ဟန်ဖြင့် -

“ဘာဖြစ်လို့ရမလဲ။ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မနဲ့တွဲပြီး ဟိုပွဲသွားလိုက် ဒီလမ်းလာလိုက် လုပ်နေတာ နှစ်လကျော်ကျော်ရှိပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို လုပ်နေတာ အစ်ကိုကြီးမိတ်ဆွေတွေရော ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေကရော ဖြစ် တယ်။ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို ရှောင်သွားချင်ပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေက အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်မကို ခွာသွားပြီလို့ မပြောပြ ပေဘူးလား”

“ငါက ပြီးငွေလို့ ဒီလူကို ခွာချလိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်ပေါ့ မခင်မူရဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးက ပြင်းဘူးပေါ့”

“ပြင်းပါဘူးဗျာ။ မခင်မူနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး အဲဒီလို ဟိုသွား ဒီသွား မခင်မူနဲ့ တွဲသွားရတာ အစ်ကိုကြီးစိတ်ထဲက ဖျက်တယ်။ အခုတော့ မခင်မူ က အစ်ကိုကြီးကို အပြစ်ချည်း ရှာနေတော့တာပဲ”

“အဲဒါ အပြစ်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးကို တယ်ထောင် မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး”

မောင်မောင်ကျော်သည် မခင်မူ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက် ၏။ မခင်မူသည် မျက်နှာကို အသာမော့ကာ ရင်ကို ခပ်ကော့ကော့ထား ပြီးနောက် -

“ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး မခင်မူ မလှဘူးလားဟင်”

ထိုအချိန်၌ မခင်မူမှာ အလွန်ပါးလွှာသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားလျက်ရှိရာ သူ၏ အချို့အစားကျန၍ လှပပြေပြစ်သော ကိုယ်ထဲ ကိုယ်ဖန်ကလေးမှာ ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် ပါးလွှာသော အဝတ်များ ဖောက်ကာ အထင်သားပေါ်လျက်ရှိတော့သည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိထုလုပ်ခဲ့သော စံပြမယ်တို့၏ ပုံတူကျောက်ရုပ်များကို ပြန်လည်သင် ရမိ၏။

“လှပါတယ်ဗျာ၊ လှတာမှ သိပ်လှတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မချစ်တာလဲ။ ကျွန်မဟာ မထိမကိုင်ရတဲ့ သတ္တဝါမျိုးလား”

မောင်မောင်ကျော်မှာ သတိလက်လွတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့၏။

မခင်မူက သူ၏မျက်လုံးတွင်ရှိသော အနုပညာအရိပ်အယောင်တို့သည် ခြည်းခြည်း မှေးမှိန်သွားပြီးနောက် မခင်မူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး ခြည့်ရှုလျက်ရှိနေမိ၏။ မခင်မူသည် မောင်မောင်ကျော်၏ လက်ကို ဖြည်း ဖြည်းစွာ ဆွဲယူပြီးလျှင် သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ အသာအယာ တင်ထားလိုက် ၏။

“ကျွန်မ နှလုံးခုန်နေသေးသလားလို့ စမ်းစမ်းပါ အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်မဟာ အသက်ရှင်နေသေးသလားဆိုတာ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မဟာ တခြား မှေးတွေလိုပဲ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အချစ်နဲ့ ကင်းဝေး ခဲ့ပါလား”

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိအား နောက်ပြန်မိုလျက်ရှိသော မခင်မူ ၏ ဘက်ကြွမောင်းအိသော ရင်အုံပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကိုရှက်ကာ အသာ အသာ တင်ထားလိုက်၏။ မခင်မူသည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို မြင်မရဲ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်က သူမ၏ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများကို အားပါးတရ ဖိနှိပ်စုတ်ယူလိုက် သည်။

“ဒီမယ် မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ မူမူ အိပ်တဲ့ အခန်းထဲ မကြည့်မယ်”

မခင်မူသည် လျော့ရဲသော အဝတ်အစားများနှင့် ရှေ့မှ တစ်လှမ်း တစ်လှမ်း၌သွားလေရာ မောင်မောင်ကျော်လည်း သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ် ခြင်းပါသွားတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့် မခင်မူတို့မှာ ယခင်က လွတ်လပ်စွာ ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံလျက်ရှိကြရာ တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်က သူ၏ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ထုလုပ်သော အလုပ်ခန်းသို့လာ၍ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုယ်အနေအထားအတိုင်း ၁ နာရီခန့်မျှ ထိုင်ခွင့်ပေးရန် ခေါ်ဆို၏။

သို့နှင့် ထိုနေ့ ညနေစောင်းတွင် မခင်မူသည် မောင်မောင်ကျော် အလုပ်ခန့်သို့ ရောက်ရှိလာရာ မောင်မောင်ကျော်က မခင်မူအား ထာဘီ ရင်လျားနှင့် သူလိုအပ်သော အနေအထားအတိုင်း အလင်းအမှောင်ယူ၍ ထိုင်စေပြီးလျှင် စက္ကူကြမ်းပေါ်တွင် မီးသွေးတံနှင့် ပထမပုံကြမ်း ရေးဆွဲလျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ မခင်မူသည် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နံ့သာတုံးကဲ့သို့ မွှေးကြိုင် အောင် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် ရင်သားတစ်ဝက်နီးပါးမျှ ပေါ်၍နေသည့် ဝင်းဝင်း တောက် အသားဆိုင်များကို အလင်းအမှောင်၏ ခွဲခြားမှုကြောင့် ပင်ကိုသဘာဝ အတိုင်း တွေ့မြင်ရလေရာ ပထမ၌ မောင်မောင်ကျော်မှာ အနုပညာစိတ်ဓာတ် ဝင် လျက်ရှိရာမှ ယခင်က အတွေ့အကြုံများကြောင့် သာမန်ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အမြင်အတွေ့မျိုးသို့ ပြောင်းလဲသွားတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်မှာ ပုံကြမ်းရေးရာမှ ရှေ့သို့ မတက်တော့ဘဲ ကျောက်ရုပ်မှာ မည် သည့်အခါမျှ မစဖြစ်တော့ချေ။

ဤကဲ့သို့ ရှိနေသည့် ရက်များအတွင်း၌ မောင်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်ကိုတဟိန်းထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိရာ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

ချစ်သူငယ်ချင်း ကိုမောင်မောင်ကျော် ...

ယခုအခါ မြစ်ကြီးနားနယ်တွင် မိုးကောင်းနှင့် မြစ်ကြီးနား စပ်ကြား မီးထွားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများနှင့်တကွ အထက်မေလီခ မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်လုံးရှိသော ဒေသများတွင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ပလိပ်ရောဂါဆိုးကြီး ကျရောက်လျက်ရှိနေသည်။ ကျုပ် သိရသလောက် ထိုရောဂါဖြစ်ပေါ်ခြင်းဇာစ်မြစ်မှာ သွေးအိမ်တွင် အဖျားဝင်သည့် ဗီဇမှစ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အစိုးရများက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးနှင့် ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်များအသင်မှ တစ်ဆင့် အကူအညီ တောင်းသောကြောင့် ယခုလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့သို့ အရောက်လာကြရမည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုမောင်မောင်ကျော်မှာ ကျုပ်လိုပဲ သွေးအိမ်ရောဂါ ကုသရေးတွင် ကျွမ်းကျင်သည့်အတွက် ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ပါပြီးလျှင် ကူညီစေလိုသည်။

အလုပ်မှာ တောတောင်ခရီးလမ်းများကို အနှံ့အပြား သွားရောက် ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်မျိုးအားဖြင့် ပျော်စရာကောင်းပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျုပ်တစ်ခု ပြောချင်သည်မှာ ထိုအရပ်ဒေသများတွင် ဆရာဝန်ကောင်း အလွန်အလွန် နည်းပါးရုံမျှမက သွေးအိမ်နှင့် ပတ် သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပလိပ်ရောဂါအကြောင်းကို ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်ထက် ပို၍သိသော ဆရာဝန် မရှိပါ။

အခြားအချက် ပြောလိုသည်မှာ အထက်အမိန့်နှင့် ငွေရေး ကြေးရေးရရှိရေးကိုသာ ပဓာနမထားဘဲ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် လူသားတို့အပေါ်တွင် ထားရှိအပ်သော ကရုဏာစိတ်နှင့် မေတ္တာတရား တို့ပါ ကျုပ်တို့ သတိရသင့်သည်ဟု ယူဆပါသည်။ ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ် တွေသည်မှာလည်း နှစ်နှစ်ခွဲမျှပင် ကြာပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် ခင်ဗျားကို ခွဲစိတ်ရန် နှစ်နှစ်ခွဲသာ လိုတော့သဖြင့် ဤအကြောင်းကို စည်း ဆွေးခွေးပြောဆိုလိုပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အထက်က ပြောသည့်အတိုင်း ယခုလ ၂၀ ရက်နေ့ မန္တလေးသို့အရောက် ဆက်ဆက်လာရောက်စေလိုပါသည်။ ခင်ဗျားနှင့် စည်း ဆွေး အလွန်တွေ့ချင်နေပါသည်။

ထိုနေ့တွင် မန္တလေးဘူတာကြီးမှ ခင်ဗျားအား ဆက်ဆက်ကြို နေပါမည် သူငယ်ချင်း ကိုမောင်ကျော်။

ဒေါက်တာဘဟိန်း

မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုဘဟိန်း၏စာကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ဖတ်၏။

ထိုနေ့ညနေစောင်း၌ မခင်မူအား သူ၏အခန်းသို့လာရန် ချိန်းထား ပြန်ရာ မခင်မူသည် ချိန်းချက်သောအချိန်၌ လှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ အောက်သို့လာလေသည်။ ထိုနေ့မှာလည်း ပုံကြမ်းသွန်းလောင်းရာတွင် ၁၅ မိနစ်သာ အချိန်ယူ၍ မောင်မောင်ကျော်၏ တစ်ယောက်အိမ်ထိုင်ပေါ်တွင် ချိန်တုန်သည်က များလေသည်။ မခင်မူသည် တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို

www.burmeseclassic.com

၁၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထောက်ကာ မောင်မောင်ကျော်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ကို တင်ထားလိုက်၏။ မောင်မောင်ကျော်ကမူ မခင်မူ၏ လှပသော မျက်နှာကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်လျက် -

“ဒီမယ် မခင်မူ ... အစ်ကိုကြီး မူမူကို လက်ထပ်ပါရစေလားကွယ်”

“အမယ်လေး ... အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီစကားကို အစ်ကိုကြီး ပြောစေချင်နေတာ ကြာလှပြီ”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ပြောမလို့ပဲ မူမူ၊ နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အကြံအစည်တွေက အထမမြောက်သေးလို့ မပြောဖြစ်ဘဲ နေခဲ့တာ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ အခု ပြောရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ပြန်ပြန်လက်ထပ်ကြမှ မူမူရဲ့ နောက်တစ်ပတ်မှာ အစ်ကိုကြီးတို့ သွားကြရလိမ့်မယ်”

“သွားမယ် ... ဟုတ်စ၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မြစ်ကြီးနားဘက်ကို”

“အလိုလေး ... ဝေးလံလှချည်ကလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဘာကို သွားရမှာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ အလုပ်အတွက်ပေါ့ မူမူရဲ့။ မြစ်ကြီးနားနယ်မှာ ရောမိုးကောင်းတစ်ဝိုက်မှာရော အထက်မေလီခမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပလံင်ရောဂါတွေ အများကြီးဖြစ်နေတယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အကူအညီ လိုနေတယ်”

“ဒါဖြင့် မူမူကော အစ်ကိုကြီးနဲ့ လိုက်ရမှာလား”

“မူမူက အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဖိန်းမဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အစ်ကိုကြီး ခွဲထားခဲ့နိုင်ပါ့မလဲ”

“ခရီးက ဝေးလှချည်ကလား အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ မူမူ။ မြို့မှာနေရထိုင်ရတာ ကြာပြီ။ တောကို ခရီးထွက်တော့ အပြောင်းအလဲတစ်မျိုးဖြစ်ရတာပေါ့။ အရေးကြီးတာက မူမူနဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်အတူနေရတာက အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းသူ □ ၁၁၅

မခင်မူသည် စိတ်ရှုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး မသွားရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး မခင်မူ ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်။ ဟိုမှာ ဆရာဝန်တွေ အများအပြားရှိဖို့ လိုနေတယ်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဆရာဝန်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီမြို့မှာလည်း ဆရာဝန် လိုတာပဲ”

“နို့ပေမဲ့ ဒီမှာ ဆရာဝန်တွေ ရှိတယ် မူမူရဲ့”

မခင်မူသည် တစောင်းလုံးလျက်ရှိရာမှ ထာဘီကို ကပိုကရီဖြန့်၍ တော်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ခြေတစ်ဖက်ချ၍ ထိုင်လိုက်၏။

“စဉ်းစားပါရစေဦးလား အစ်ကိုကြီးရယ်”

“နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး မူမူကို ချစ်တယ်။ မူမူ မပါဘဲ အစ်ကိုကြီး သွားနိုင်ဘူး”

“အချိန်လည်း ပေးဦးမှပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် မခင်မူ အလိုရှိသည့်အတိုင်း နှစ်ရက်မျှ အချိန်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ မခင်မူထဲမှ စာတစ်စောင်ရရှိရာ ထိုစာ၌ မခင်မူက ဤကဲ့သို့လိုက်မည်ဆိုလျှင် မိဘများကို ပြောမည်သူမရှိသဖြင့် မိဘများနှင့် ခွဲခွာရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း မောင်မောင်ကျော်တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားလျှင် မိမိပါသည့်အတွက် ကိုယ်လွတ်လက်လွတ်ဖြစ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဤကဲ့သို့ မခွဲချင်ဘဲ ခွဲခွာရသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်မှာ အသည်းကွဲပြီဟု ဆိုရသော်လည်း မိမိက အရင်ကြိုတင်၍ အသည်းကွဲခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း နောင်အလုပ်မှ ပြန်လာသည့်အချိန်ရောက်သောအခါ သေကထက် ဆထက်ထမ်းပိုး ပို၍ချစ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။

ဆိပ်ရောဂါဘေးသိုးကြီး

မောင်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်ကိုတဟိန်းနှင့် မန္တလေးတွင် တွေ့ဆုံ ချိန်းဆိုထားသော ရက်မတိုင်မီ ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် အဆန်စာပို့ထား၍ ဆိပ်ရောဂါဘေးသိုးကြီး နံနက် ၈ နာရီအချိန်တွင် မန္တလေးဘက်သို့

၁၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။ ဘူတာရုံအတွင်းသို့ မီးရထား ဝင်လာစဉ် မိမိအား လက်ပြုကြိုဆိုလျက်ရှိသော ကိုဘဟိန်းကို တွေ့ရ၍ မီးရထားရပ်လျှင်ရပ်ချင် မောင်မောင်ကျော်သည် တွေ့ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့နှင့် နှစ်နှစ်နှင့်ခြောက်လတာမျှ ကွဲကွာနေခဲ့ကြသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲ၍နေသကဲ့သို့ စကားပြော၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိတော့ရာ ဘူတာရုံအတွင်း ပထမတန်းမှ ပျော်ပွဲစားရုံစားသောက်ခန်းတွင် နံနက်စာ စားသောက်ရင်း နှစ်နာရီသာသာမျှ စကားစပြည်ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ကိုဘဟိန်းသည် တည်းခိုခန်းသို့ရောက်သောအခါ မောင်မောင် ကျော်၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မေးခွန်းများ ထုတ်လျက်ရှိ၏။

“ဒီမယ်ဗျ ကိုဘဟိန်း-ကျုပ်က ၃၈ နှစ် မကျော်သေးပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီမေးခွန်းကို ကျုပ် ၉၈ နှစ်ရောက်မှ မေးဖို့ကောင်းတယ်”

“ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ကိုမောင်ကျော်၊ ကျုပ်မှ ခင်ဗျားလို အဖေအမေလည်း မရှိဘူး။ သားမယားလည်း မရှိဘူး။ ဒီလောက ကြီးမှာ ခင်တွယ်ရမယ့်လူဆိုလို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအပေါ် ကျုပ် သံယောဇဉ်ကြီးမိတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားထက် ချစ်တဲ့လူ ဒီဘာ မှာ မရှိပါဘူး။ ကဲ ... ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်။ ဘယ်ကို သွားရမယ် ဆိုတာသာ ပြောပေတော့”

ဆရာဝန် ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏သားရေဒဏ်ကြီးထဲမှ မြစ်ကြီးနား ခရိုင်မြေပုံတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ ဖြန့်လျက် -

“ဒီမယ်ဗျ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မြစ်ကြီးနားမှာ ဆဗ္ဗဒီဝိမံ သုံးခုရှိတယ်။ (၁) မြစ်ကြီးနား နယ်၊ (၂) မိုးကောင်း၊ (၃) ကာမိုင်း ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တောင်ပေါ်ဒေသဆိုပြီး ခြောက်နယ်ခွဲခြားပြန်တယ်”

“ပြောပါဦး”

“အဲဒီခြောက်နယ်က (၁) ကာမိုင်း၊ (၂) မိုးကောင်း၊ (၃) ဆားတုံး၊ (၄) ဆည်မ၊ (၅) ဆင်ဘို (၆) လောက်ကောင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဆိုပါဦး”

“အဲဒီပထမ ဆဗ္ဗဒီဝိမံသုံးခုအနက်က မိုးကောင်းနယ်မှာ မြစ်နေတယ်။ တောင်ပေါ်နယ် ခြောက်နယ်မှာတော့ အားလုံးလိုလို ဒီရောဂါရှိပြီး ဆင်ဘိုမှာ အဆိုးဆုံးလို့ ကြားတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ လုပ်ရမှာက နက်ဖြန် ညနေ မန္တလေးက ထွက်တဲ့ရထားနဲ့ သွားရမယ်။ ဒီကနေ နေ့ခင်းနဲ့ နက်ဖြန် နက် လိုသမျှ ဆေးဝါးတွေ စုဆောင်းပြီး မန္တလေး အရေးပိုင်ကို အပ်ခဲ့ရမယ်။ တကယ်လို့ ဆေးဝါးလိုနေတာ ရှိသေးရင်လည်း သူ့ကို စာရင်းပေး ခြင်း သူက နောက်တစ်နေ့ရထားနဲ့ ကျုပ်တို့ဆီကို ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ အရေးအကြီးဆုံး ချက်ချင်း အသုံးလိုမယ့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆေးဝါး သောက်သာယူပြီး နက်ဖြန်ညနေ အမြန်ရထားနဲ့ လိုက်ရုံပဲ။ ဟိုကျတော့ မြို့ပေါ်က ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးနဲ့ အရေးပိုင်ရယ်၊ ကျန်းမာရေး မင်းကြီးရယ်က ကျုပ်တို့ကို ကြိုနေလိမ့်မယ်။ ဝိုလ်တဲမှာ တစ်ညသာတည်းပြီး ရောဂါဖြစ်ပွားတဲ့ ဆရာတွေကို ခရီးထွက်ကြရလိမ့်မယ်။ တချို့နေရာမှာ ရေကြောင်း၊ တချို့နေရာမှာ ကုန်းကြောင်း၊ တချို့နေရာလည်း လှည်းနဲ့သွားပြီး အင်မတန် ဝေးလံတဲ့ တချို့တောင်ပေါ်ဒေသတွေကိုတော့ မြည်းတို့၊ လားဝန်တင်တို့နဲ့ တောင် ချားကောင်းသွားရလိမ့်မယ်။ သွားဖို့ လမ်းပန်းကိစ္စ၊ အစောင့်အရှောက်၊ အဆရန်ကွာကစပြီး ကျုပ်တို့ ဘာမျှပုန်စရာမရှိဘူး။ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် အားလုံး သူတို့စီစဉ်ထားလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခရီးစဉ်နဲ့ ကျုပ်တို့အလုပ် မှီတိုမောင်ကျော်”

“ကောင်းတယ်ဗျ၊ ကျုပ်လည်း မြို့မှာ နေထွက်က နေဝင်ဒီလူနာ တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရလွန်းလို့ ပင်ပန်းပြီးငွေလျှော့ပြီ။ ဒီတော့ ကျုပ်ခရီး ထုတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်နဲ့အတူ တိုင်တိုင်ပင်ပင် အလုပ်လုပ် အောင် ခေါ်တာပေါ့ ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဆေးရုံကြီးက ထွက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဒုတိယဆေးမင်းကြီးလည်း ပါတောင်း ခေါ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူပဲပါဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလိုအလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ လူသတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို အရေးတကြီး ကယ်ဆယ်ရမယ့်ကိစ္စမို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဗျို့။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လခရရှိလောက်၊ လူနာဆီက ဆေးဖိုးရရှိလောက် သဘောမထားရဘူး မဟုတ်လားဗျ။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ကိုယ့်သွေးချင်းသားချင်းလို သဘောထားပြီး ကုရမယ်။ ကရုဏာသက်တတ်ရမယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ရှိရမယ်။ ဒါမှ ဆရာဝန် ပီသတယ်လို့ ခေါ်ရမယ်။ အဲဒီလို ကိုယ်က မေတ္တာတရားထားမှလည်း ဆေးဝါးလိုက်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာက အယူရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဗျာ။ ခင်ဗျားကော”

“ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်။ ကျုပ်လည်း ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ”

နောက်တစ်နေ့ညနေ ရထားဖြင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့် ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းတို့သည် မြစ်ကြီးနားသို့ထွက်ခဲ့ရာ သူတို့နှင့်အတူ ဆေးရုံကြီးမှ လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာလေသည်။

မြစ်ကြီးနား ဘူတာရုံသို့ ရထားဆိုက်သောအခါ အစိုးရနှင့်တကွ ဆရာဝန်အသင်းကပါ အထူးအစီအစဉ်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ကိုဘဟိန်းနှင့် မောင်မောင်ကျော်တို့ လူစုအားကြိုဆိုပြီးလျှင် တည်းခိုရာ ဗိုလ်တဲသို့ ပို့ကြ၏။ သူတို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို ဗိုလ်တဲသို့ ယူဆောင်သွားပြီးလျှင် ဆေးသေတ္တာများကို မီးရထားဘူတာ၌ပင် ထားခဲ့ကြရ၏။

ထိုည၌ ကိုဘဟိန်းနှင့် မောင်မောင်ကျော်တို့မှာ ခရီးပန်းကြဲသဖြင့် ခရီးစဉ်အကြောင်းနှင့် ဖြစ်ပွားနေသော ရောဂါအခြေအနေများအကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှသာ ပြောဆိုတိုင်ပင်နိုင်ကြပြီးလျှင် ခပ်စောစော အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေး မစ္စတာအေးပစ်နှင့် တပည့်နှစ်ယောက်အပါအဝင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၊ ဆရာဝန်ကိုဘဟိန်းတို့ လူစုသည် မိုးကောင်းမြို့သို့ မီးရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့၏ အစီအစဉ်မှာ မိုးကောင်းမြို့ကို ဗဟိုပြုပြီးလျှင် ယင်းမှ မြောက်ဘက် နှစ်မိုင်အထိ ထိုဒေသအတွင်းရှိ ရွာများကို သွားရောက်ကုသရန် ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့်အတူ ဆေးဝါးများ အတော်အသင့်ပါသော်လည်း အကယ်၍ နောက်ဆပ် အလိုရှိက မြစ်ကြီးနားမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်မှ ရောက်ရှိလာမည့် ဆေးများကို ပို့ပေးရန် ဖြစ်၏။

မိုးကောင်းမြို့မှာ ထိုဆဗ္ဗဒီဝိမဲတွင် ရုံးစိုက်ရာမြို့ဖြစ်၍ မိုးကောင်းချောင်း၏ လက်ဝဲဘက်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိပြီးလျှင် ထိုအချိန်က နယ်ခြား ခိုလှုံဖွဲ့နှင့် သာမန်ရဲတပ်ဖွဲ့များထားရှိရာမြို့ဖြစ်၏။ လူဦးရေ ၂၀၀၀ ကျော် နေသဖြင့် ဆေးရုံနှစ်ခုရှိ၏။ တစ်ခုမှာ စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့များအတွက် ဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ မြို့သူမြို့သားများအတွက် ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်တို့ ရောက်သွားသောအချိန်တွင် အရပ်သားဆေးရုံ၌ တောနယ်နှင့်ရွာများမှ ဆောက်လာသော လူနာပေါင်းပင် ၁၀၀ ကျော်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကိုဘဟိန်းသည် ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဆေးထိုးခြင်း၊ ဆေးပေးခြင်းစသော ညွှန်ကြားချက်များကို ပေးခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် သုံးရက်အကြာတွင် ‘နှမ်းခမ်း’ နယ်တစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများသို့ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော ရောဂါများကို ပြန့်ပွားခြင်း မရှိစေရန် ကာကွယ်မှုအတွက် ခရီးထွက်ကြရ၏။ ထိုအခါ၌ မြို့ပေါ်ရှိ စစ်ရဲအဖွဲ့မှ လက်နက်ကိုင် အသားရှစ်ယောက်နှင့် မိုးကောင်းဆေးရုံမှ လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် မောင်မောင်ကျော်တို့ လူစုနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ စားရေအတွက်ကိုလည်း မိုးကောင်းမြို့ရှိ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်က စီစဉ်ပေး၏။

ဤသို့ဖြင့် လှည်း ၁၀ စီးဖြင့် မြောက်ဘက်တစ်လျှောက်ရှိ ရွာများသို့ ဆေးထွက်ခဲ့ကြရာ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် ရွာကလေး၌ပင် ရွာရှိ လူ ၁၀၀ နီးပါးနက် လူ ၄၀ တို့မှာ ရောဂါအပြင်းအထန် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ လူ ၂၀ နီးပါး ရောဂါစွဲကပ်မည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို တွေ့ကြရ၏။ ထိုည၌ ထိုရွာတွင်စခန်းချတော့မည်ဖြစ်၍ ရွာပြင်၌ ရွက်ဖျင်တဲနှစ်တဲထိုးပြီးလျှင် အထုပ်ကို စ၍ လုပ်ကြလေတော့ရာ -

မောင်မောင်ကျော်တို့၏ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ဒေါက်တာကိုဘဟိန် နှင့် ဖြစ်ကြီးနားမှ လက်ထောက်ဆရာဝန်တို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ ညွှန်ကြားချက် အကိုင်း လူနာများကို ခွဲခြား၍ထားခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်ပွားမှုထင်ရှားသူများအား ဆေးဝါးပေးခြင်း၊ ကျန်လူအားလုံးအား ကာကွယ်ဆေးများ ထိုးပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ထို့နောက် ရွာတစ်ရွာလုံးရှိ အမှိုက်သမိုက် အညစ်အကြေးများကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်၍ ရွာပြင်၌ မီးရှို့စေပြီးလျှင် ရောဂါ ကူးစက်တတ်သော ကြွက်နှင့် အခြားပိုးမွှားများကိုလည်း သုတ်သင်ဖျက်ဆီးစေ၏။ အစားအစာများကို စိစစ်စေပြီးလျှင် အထူးသဖြင့် အသားများကို ရှောင်ကြဉ်စေလျက် လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုသာ ပူပူနွေးနွေး ချက်ပြုတ်စားသောက်စေ၏။ ရေတွင်းများကို 'ပါမက်ဂနိုတ် ပေါ်တစ်' သီယမ်' ဆေးများကို ခတ်စေ၏။

ဒုတိယနေ့တွင် ရောဂါအသည်းအသန် ဖြစ်နေသူများအနက် သိသိယောက် သေဆုံးသွားရာ အလောင်းများကို ရွာသင်္ချိုင်းတွင် တွင်းဖူးဖူး ရွာတူး၍ မြှုပ်နှံစေ၏။ သေသူ၏ အဝတ်များကို ရွာပြင်သို့ ထုတ်၍ မီးပစ်စေပြီးလျှင် သူတို့အိမ်များကိုလည်း သန့်ရှင်းစွာ လျှော်ပွပ်စေပြီးနောက် ဆေးရည်များ ပက်ဖျန်းပေး၏။ ဤသို့လျှင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် လူစုမှာ ထိုရွာ၌ပင် လေးရက်မျှကြာရှိလေသည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်လက် ထွက်ကြပြန်ရာ အခြားရွာများတွင်လည်း ထိုနည်းအတူ တွေ့ကြုံရသဖြင့် ပထမရွာတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်စွက်ကြ၏။

အချို့ရွာများတွင် လူများ ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးကြသောကြောင့် ရွာတွင် နှစ်အိမ်သုံးအိမ်မျှသာ လူနေအိမ်ခြေ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ထိုကျန်ရစ်သူများထဲ၌ပင် ရောဂါများ ဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ အချို့ရွာများ၌လည်း တစ်အိမ်ထောင်လုံး ကပ်ရောဂါကျရောက်ကာ အပြင်းများလျက်ရှိသောကြောင့် ဆေးတိုက်ကျွေးရန် ဝေးစွာ ရေပေးမည့်သူပင် မရှိရှာချေ။ အချို့ရွာများတွင် တစ်ရွာလုံး ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီဖြစ်၍ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။ ရွာတစ်ရွာတွင် တစ်ရွာလုံး လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသော်လည်း

သိင်္ဃလိပ်တစ်ခုအတွင်းတွင် အလောင်းနှစ်လောင်းကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ရွာသူရွာသားများမှာ သေသူများကိုပင် မမြှုပ်နှံနိုင်ဘဲ လက်လွှတ်ထွက်ပြေးကြဟန် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ထိုအလောင်းများကို ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်တို့အဖွဲ့ကပင် အသန်ယူ၍ မြှုပ်နှံလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရွာတစ်ရွာလျှောက် လျှောက်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရာ ရွာတစ်ရွာသို့အရောက် ရက်ပေါင်း ၂၃ ရက်မျှပင် ကြာခဲ့၏။ ဤသို့ ကြောက်မက်ရွံ့လည်းကောင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်လည်း ကောင်းသော အလုပ်များကို ဆောင်ဆိုင်ရာ အကူအညီ၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကူအညီတို့ဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရာ ကိုဘဟိန်နှင့် မောင်မောင်ကျော်တို့မှာ ငယ်သားများနှင့်အတူ ရောနှောကာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် ကိုဘဟိန်မှာ ငယ်မိရင်ဖိ လုပ်ကိုင်လျက် သေလုဆဲသော လူနာများကိုပင် မိမိ၏ သွေးသားများချွန်ဆွဲချက်သို့ ယုယုယယ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ပြုစုလေသည်။

ချားကျေးနိုင်သော ဆရာဝန်

ဤကဲ့သို့ အထက်ဖိုးကောင်းနယ်တစ်ဝိုက် ဆေးဝါးကုသခြင်း၊ ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ နယ်လှည့်ဆရာဝန်ကလေးများအား ဩဝါဒပြခြင်း စသည့်အလုပ်များကို ဆောင်ရွက်လျက် အစိုးရအား ကူညီခဲ့သည်မှာ ခြောက်လကျော်ကျော်မျှပင် ကြာရှိခဲ့လေပြီ။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် လူစုသည် ဗဟိုအချက်အချာ ဌာနတိုင်းလိုလို၌ပင် ရွက်ထည့်တံကြီးများဖြင့် တစ်လကိုးသီတင်း နေထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ သို့နယ် ထိုနယ်သို့ပိုက်တွင် ရောဂါဘယများ မရှိသလောက် ကင်းစင်သွားတော့၍ နောက်ဆုံးမှ ထွက်ခွာလာကြရာ ဒေါက်တာဘဟိန်က သူတို့အား ခူးဝါးစေကာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည့် လွယ်အိတ်နှစ်လုံးဆန့်က မောင်မောင်ကျော်၏ လွယ်အိတ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် -

"ခင်ဗျား လွယ်အိတ်မှာရေးထားတဲ့စာဟာ ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်ပြီး ကပ်တစ်ကဲ့သို့ ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ 'အဖျားမကူးနိုင်တဲ့ ဆရာဝန်အတွက်' စာတိုလည်း ဟုတ်တာပဲဗျ။ ခင်ဗျားဟာ ဒီလောက်ရောဂါတွေ ရှုပ်ထွေး

www.burmeseclassic.com

၁၂၂ ၀ ဒုတိယခွဲများ

မြင်မကောင်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေတဲ့အထဲ နီးနီးကပ်ကပ် ကိုင်လားတယ်လို့ ပြောလျက်သားနဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ နေမကောင်း ထိုင်မသာ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။

“ကျုပ်က ကံလည်း ကောင်းတယ် ကိုဘဟိန်း”

“ကံကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ခွဲအတွင်းမှာ ခင်ဗျား ဘာများဖြစ်ခဲ့သေးသလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး”

“အရင် ခင်ဗျားဟာ နှစ်တိုင်းပဲ ဆောင်းဦးပေါက်လာရင် အဆေးမိပြီး နာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားဟာ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လောက် အလုပ်မဆင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ မော်လမြိုင်ရာသီဥတုက ကျုပ်နဲ့တည့်လို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အပ်တာပါရာသီဥတုရဲ့ရိုက်သွေးအိမ်ကြောင့်ပဲ။ ဒီသွေးအိမ်ဟာ လူသာမန်တို့ရဲ့ ရင့်ရော်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ ခန္ဓာအိမ်က ကလာပ်စည်းကလေးတွေ ပျက်စီးခြင်းမှစပြီး အားလုံးရပ်တန့်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပဲ။ ဖျားခြင်း၊ နာခြင်းဆိုတာ လော့ဂျစ်နည်းနဲ့ ကြည့်ရင် ခန္ဓာအိမ်က ကလာပ်စည်းကလေးတွေ ပျက်စီးမှုပဲဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ခန္ဓာအိမ်ဟာ ဘာမျှ ပျက်စီးမှုမရှိလို့ အားမလျော့ဘူး။ အဖျားအနာ မဝင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့။ မောင်မောင်ကျော်က အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ဒါဖြင့် စမ်းကြည့်ကြဦးစို့လားဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ ကာကွယ်ဆေးဝါးတွေ အများကြီး ရှိသားပဲ”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စမ်းမှာလဲ”

“ကျုပ်ကို သွေးအိမ်ဖျားရောဂါဝင်နိုင်တဲ့ အဆိပ်ဆေး ထိုးလေ။ အဲဒီလိုထိုးပေးလို့မှ ကျုပ် မဖျားဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတာ ကောင်းကြီး ဖြစ်တာပေါ့”

ကိုဘဟိန်းက သဘောတူသည့်အတိုင်း ထိုနေ့ညနေတွင် မောင်မောင်ကျော်၏ လက်ညှိုးထိပ်ဖျားမှ အကြောကလေးတစ်ခုကို ခွဲပြီး အတွင်းသို့ သွေးအိမ်ရောဂါဖြစ်စေတတ်သည့် ဆေးရည်ကို ထိုးသွင်းပေး

တယ်၍ မောင်မောင်ကျော်မှာ လူသာမန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါက သုံးရက်အတွင်း အပြင်းဖျားစေနိုင်၏။ သို့သော် သုံးရက်အချိန်ကုန်သည်အထိ မောင်မောင်ကျော်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် ကိုဘဟိန်းသည် စိတ်ချမ်းသာနိုင်တော့ဘဲ မောင်မောင်ကျော်၏ သွေးနှစ်စက်သုံးစက်ကို ထုတ်ယူပြီး သူ၏ တတ်ခွဲခန်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် နာရီမကြာသောအခါ အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာ

“သွေးအိမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဖျားလက္ခဏာဆိုလို့ ဘာမျှ မတွေ့ရဘူး။ ခင်ဗျား သွေးကြောထဲကို အဖျားဝင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဖျားဟာ

မရှိတည်း ပျောက်သွားတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ သေနိုင်ဖို့ လမ်းမရှိတော့ဘဲ အဖျားအနာဝင်နိုင်ဖို့ လမ်းတောင် မရှိဘူး”

အားလုံးအလုပ်ကိစ္စများပြီးစီး၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ချစ်လှစွာသော သားချင်း နှစ်ယောက်တို့သည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခွဲခွာခဲ့ကြပြီးလျှင် ကိုဘဟိန်းက မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်၍ မောင်မောင်ကျော်က မော်လမြိုင်သို့ ပြန်လေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် မော်လမြိုင်မှ မိုးကောင်း၊ မြစ်ကြီးနားဘက်သို့ သွေးထွက်ခဲ့ပြီးနောက်ခြောက်လခန့်မျှအကြာတွင် မခင်မူမှာ ထိုမြို့မှ ပြန်တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပြီးလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်မောင်ကျော်အား ဒုက္ခလည်း မပေးတော့ချေ။

နောက်နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား ဆေးထိုးပေးရန် ရောက်ရှိလာတော့၏။ ကိုဘဟိန်း မရောက်မီ တစ်လခန့်သာ ကာကွယ်ဆေးမောင်မောင်ကျော်သည် ထိုမြို့ဆေးရုံကြီးတွင်ရှိသော ဆေးဝါးဆရာကြီးတစ်ယောက်အလောင်းတစ်ခုမှ အပ်တာပါရာသီဥတုရိုက်သွေးကို အခန့်သင့်ပင် လျှို့ဝှက်စွာ ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ကိုဘဟိန်းလာလျှင် အသိပြန်စေရန် သူ၏ဆေးအတတ်ဖြင့် အသက်သွင်းထား၏။ မောင်မောင်ကျော်အား ဒုတိယ ၁၀ နှစ်အတွက် ဆေးထိုးပေးပြီးနောက် ကိုဘဟိန်းသည် မြို့ပြင်တွင် သုံးရက်နေပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။

ကိုဘဟိန်း ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမီပင် မောင်မောင်ကျော်သည် မော်လမြိုင်မြို့မှ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် သူ၏ဆေးခန်းရှေ့ ဆွဲချိတ်ထားသည့် 'ဒေါက်တာကျော်မောင်' ဟူသော ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ပြာ ကလေးပါ တစ်ပါးတည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ဒေါက်တာမောင်မောင် ကျော်သည် အိမ်ရှင်အား အိမ်လခ အပြည့်ပေးခဲ့လေ၏။ မည်သည့်အရပ်မှ သွားသည်ကိုမူ အိမ်ရှင်နှင့်တကွ မည်သူမျှပင် မသိချေ။

ဗန်းမော်မြို့ လျှို့ဝှက်ဂှုတ်

ဒေါက်တာအောင်မိုးဆိုသူသည် ဗန်းမော်မြို့၌ ရုတ်တရက် ပေါက်လာတော့၏။ ဒီဂရီအပြည့်အစုံနှင့် တခြားမြို့မှ ရုပ်ချောဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် ရောဂါရှင်အချို့သည် လက်ဦးလက်ဖက် လာရောက်စမ်းသပ်ကြ၍ မောင်မောင်ကျော်၏ ဆေးဝါးထက်မြက်မှုတို့ တစ်စုတစ်စု သိလာကြသောအခါ သူ၏ဆေးစိုက်မှာ မကြာမီ လူနာများဖြင့် ဝိုင်းအုံလျက်ရှိတော့၏။

ရုပ်ရည်ချောမော၍ အပြောကောင်းခြင်း၊ ဖော်ရွေခြင်းတို့မှာ သူ့ ဆေးဝါးထက်မြက်မှုထက်ပင် အရေးပါ အရာရောက်လျက် အထူးသဖြင့် မိန်းမပရိသတ်မှာ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုများပြားလာတော့၏။ မောင်မောင် ကျော်သည် ရောဂါရှင်များကို အခကြေးငွေရလိုသည့် သဘောသက်သက် အချိန်ဆွဲမကုခြင်း၊ ကိုယ်စီရင်ဖိ ပြုစုယူတတ်ခြင်း၊ နှုတ်ချိုခြင်းတို့သည် လူနာများအား ဆွဲဆောင်စေလျက် အခြားဆရာဝန်များပင် သူ့အား မနား စိတ်ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ဤသို့ဖြင့် လူနာများ တစ်နေ့တခြား များပြားလာပြီးလျှင် 'ဒေါက်တာအောင်မိုး' အမည်ခံ မောင်မောင်ကျော်သည် ထိုမြို့၌ စီးပွားတက် လျက်ရှိတော့၏။ သို့ရှိစဉ် မောင်မောင်ကျော်မှာ မန္တလေးမြို့မှ ခွဲခွာလာ သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ခေတ္တမျှပင်ဖြစ် ပြန်၍လာလိုကြောင်း ကိုဘဟိန်းထံ စာများရေးသားရာ ကိုဘဟိန်းက အောက်ပါအတိုင်း တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးသားထားသည့် ပြန်စာတစ်စောင် ကို ရရှိလေသည်။

မိတ်ဆွေချစ် ကိုမောင်မောင်ကျော် ...

ခင်ဗျားဟာ တခြားလူသာမန်တစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ဟာ ရှိရှိလူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်လို မဟုတ်ဘဲ ဆက်ပြီးထား တဲ့ အသက်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ရည်မအိုဘဲ အရင်မူလ ပထမ ဆေးထိုးစဉ်က ရုပ်ရည်အတိုင်း ရှိနေလေတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အပေါင်း အသင်းမိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားကို သိကျွမ်းတဲ့လူမှန်သမျှ အားလုံးသေပြီး လောက်တဲ့အချိန် မရောက်မချင်း ခင်ဗျား မလာသင့်သေးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သတိပြုပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်သပ်တွေရှိမှုကို တိုင်းပြည်အား အသိပေးပြီးရင်တော့ ခင်ဗျား ပြောတာ လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီဆေးအဖြတ်ကတော့ ခင်ဗျားအပေါ် တည်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကတိ ပေးပါတယ်။ အဲဒီကတိကို ကျုပ် ဘယ်တော့မျှ မဖျက်ပါဘူး။

ဘဟိန်း

မန္တလေးမြို့တွင် ကိုဘဟိန်းမှာ သွေးအိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ ခွဲစိတ်မှု ဆေးကုသမှုတို့တွင် တစ်နေ့တခြား နာမည်ကြီး၍ လာပြီးလျှင် မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်များထက်ပင် အချို့နေရာများ၌ စွမ်းစွမ်းတမံ ထွန်းပေါက်လျက် တော့၏။ သို့သော် သူသည် အခြားမည်သည့်ဆရာဝန်မျှ မသိသေးသော သွေးအိမ်ငယ်တစ်ခုနှင့်တူသည့် အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ် ကြောင်းကိုမူ အရိပ်အယောင်မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

မောင်မောင်ကျော်သည် ပြည်သူလူထုအား အသိမပေးဘဲ နေရန် ကြိုးပမ်းပြီးလျှင် ကိုဘဟိန်းထံသို့ အောက်ပါအတိုင်း စာတစ်စောင် ပြန်လိုက် သည်။

ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုဘဟိန်း

ကျုပ်တို့အရင်က ကြိုးစားပြီး လုပ်ခဲ့သမျှဟာတွေ အခုတော့ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားနေရပါပြီ။ ခင်ဗျားလည်း နာမည်ကြီးပြီးနေတာ ဖြစ်တယ်။ တခြားရောဂါတွေဘက်မှာ ချွန်အောင်လုပ်ပြီး ဂုဏ်မျှပါ။

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်တို့ရဲ့ အဆန်းတကြယ် တွေ့ရှိမှုကိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားမှပဲ။ ဒီ
အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ကျုပ်လိုပဲ လျှို့ဝှက်ထား
စေချင်တယ်။ တစ်နေ့တော့ (ဘယ်နေ့ရယ်လို့တော့ မသိဘူး) ကျုပ်
ဟာ အခုအသက် ၅၀ ရှိပြီ။ ရုပ်ကတော့ ပထမဆုံးထိုးတဲ့အချိန်က
၃၅ နှစ်ရပ်ပဲ။ ဘာမျှ မပြောင်းသေးဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဒီလောက်ကတော့
သဘာဝအတိုင်း အရွယ်တင်လို့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကို
ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း သိပေမဲ့ တပြားလူတွေကတော့
ကျုပ်တို့စကားကို ယုံချင်မှယုံမယ်။ ကျုပ်အသက် ၆၅ နှစ်၊ ဒါမှမဟုတ်
၇၅ နှစ်ရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်တို့ အတိအလင်း ကြေညာလိုက်ရင်တော့
အသက် ၇၅ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က ၃၅ နှစ်အရွယ်လောက်
နုပျိုနေတာ တွေ့ရရင် ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတွေသာမကဘူး
တစ်ကမ္ဘာလုံးက အံ့သြသွားကြမယ်။

ဒါလောက်ပါပဲဗျာ။ အလုပ်များလို့ ခပ်တိုတိုပဲ ရေးပါတယ်။
ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်သဘော သိရောပေါ့။

ကျော်

ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်၏ စာကို နှစ်ခေါင်
သုံးခေါက်မျှ ပြန်၍ဖတ်ပြီးလျှင် နှစ်ဖက်နှစ်လမ်း စဉ်းစားမိ၏။ တစ်ဖက်မှာ
မောင်မောင်ကျော်နှင့် သဘောချင်းတူ၍ အခြားတစ်ဖက်မှာ မိမိတို့ ကံစွန့်
ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် အပတ်တကုပ် အားထုတ်ကြိုးပမ်း၍ ရရှိအပ်သော ထူးထူး
ခြားခြား အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်သည့် တွေ့ရှိမှုကြီးကို တိုင်းပြည်
မတင်ပြရသေးခြင်းဖြစ်၏။ ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူဆရာဝန်အားထုတ်
ကို ကျော်လွန်ပြီးလျှင် မိမိတို့ မြန်မာလူမျိုးနှစ်ယောက်တို့သည် ဆေးပညာ
လောကနှင့်ပာက ကမ္ဘာ၏ ထိပ်တန်းသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။ ယခု
လျှို့ဝှက်ထားရသဖြင့် ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဝမ်းနည်း
၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သို့သော် အခြားဘက်မှစဉ်းစားလျှင်လည်း ဝမ်း
နည်းဖွယ် မရှိပေ။ အကယ်၍ အစိုးရနှင့်တကွ တိုင်းပြည်က သိသွားပါ
တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် ရာပေါင်းများစွာမျှသော လူတို့ကို ခွဲစိတ်ထိုးသွင်း

ရပေမည်။ မိမိအရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် မလုပ်ကိုင်ချင်ဘဲနှင့် လုပ်ကိုင်ရ
ပေမည်။

သေခြင်းတရားကို လူတိုင်းပင် ကြောက်ရွံ့ကြသည်ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံ
တွေကြေးရှိသူများကလည်း မိမိအား ငွေနှင့်ပေါက်ကာ နေ့ရောညပါ ခိုင်းစေ
ကြပေတော့မည်။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာလည်း လူများသည် နှစ်ပေါင်း
များစွာ အသက်မသေဘဲ အစဉ်နုပျိုနေမည်ဆိုက တိုင်းပြည်တစ်ခုသာမက
တစ်ကမ္ဘာလုံး၌ပင် လူဦးရေမှာ အလျော့ဘက်က မရှိသေးသလောက် နည်း
သိပြီးလျှင် အတိုးဘက်ကချည်း ရှိနေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရွာနှင့်၊ မြို့နှင့်၊
တိုင်းနှင့်၊ ကမ္ဘာနှင့်ပင် မဆံ့နိုင်အောင် ရှိပေတော့မည်။

ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော် ရေးလိုက်သည့်အတိုင်း မိမိတို့
လျှို့ဝှက်ချက်ကို တိုင်းပြည်သို့ အသိမပေးသေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရန် စိတ်ကို
ပိုင်မြတ်လိုက်၏။

မန်းမော်မြို့သို့ရောက်၍ သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်မောင်ကျော်
သည် သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်နှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများကို အတန်ငယ် ငြီးငွေ့
သောက ခရီးရက်ရှည်ထွက်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျော်သည် အထက်အညာ ဘုရားများ
သို့ ဘုရားဖူးရန် စာပို့သဘောကြီးဖြင့် လိုက်ပါသွားရာ ဒုတိယမာလိန်(အရာရှိ)
နှင့် အတော်ပင် အကျွမ်းအဝင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအရာရှိ မစ္စတာသောမတ်
ဆိုသူမှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာကပြောဖြစ်၍ အမိမြန်မာဘက်သို့ လိုက်ပြီးလျှင်
အဘာသာကိုးကွယ်သူ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူသည် အိန္ဒိယပြည်တွင် တွေ့ကြုံ
ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများနှင့်တကွ ဟိမဝန္တာတောင်စခန်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော
အိန္ဒိုလင်မြို့တွင် ယောဂီတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများ သူ၏တရားဓမ္မနှင့် ပတ်
သက်၍ ဟောပြောခဲ့ပုံများကို အတန်ကြာ ဆွေးနွေးပြောဆိုပြီးနောက် မစ္စတာ
သောမတ်က အတန်ငယ် ပြုံးလျက် -

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထိကိုင်မိပေမဲ့ ဆရာဝန်
မိန့်ခံရင်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ကျောက်ဆစ်ပန်းပုဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို
ရောင် သူ့ကို မပြစ်မှာဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် မစ္စတာသောမတ်”

“ကိုယ်က မပြစ်မှားဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ။ စိတ်ကတော့ ...”

“ဒီတစ်ခါမှာ စိတ်ကလည်း ကိုယ်ရဲ့အလိုကို လိုက်ပါတယ်။ နို့ပေး ဒီစိတ်ဓာတ်နှစ်ခုကို လျှော့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်က လွန်သွားတယ်တယ်”

“ဒါဖြင့် တစ်ခါတလေ ခင်ဗျား ပြစ်မှားမိတယ်ဆိုပါတော့”

“အမှန် ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် စိတ်က ပြစ်မှားရုံတင် မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မိတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ မိန်းမကို သုံးမျိုးပြင်တယ်။ ပထမ သူတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့လူနာတွေပဲ။ သူတို့ဟာ ကောင်းကောင်း မကျန်းမာရှာကြဘူး။ ကျုပ်ရဲ့လက်စွမ်းနဲ့ ခွဲစိတ်ပေးဖို့ လိုရှာကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဆေးပညာစွမ်းနဲ့ ဆေးကုသပေးဖို့ လိုရှာကြတယ်။ လိုအပ်တဲ့နေရာ ကိုင်တွယ်လှီးဖြတ်ဖို့ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ပိန်ပိန်ဝဝ အသက် ၅၀ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၁၈ နှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကျည်းတန်တန်ချောချော ဘာမျှခြားနားမှု မရှိဘူး။ လှီးစရာရှိ လှီးမယ် ဖြတ်တောက်စရာရှိ ဖြတ်တောက်မယ်။ ဆေးထိုးစရာရှိ ဆေးထိုးမယ် ဒါပဲ ဒုတိယ ကျုပ်ရဲ့ အနုပညာသည် အတတ်မှာ မိန်းမက အဓိက။ ခင်ဗျားဟာ အဝတ်အစားကင်းပဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်တုကိုကြည့်ရင် သူ့ရဲ့အနုပညာ အစား သဘာဝကျပုံနဲ့ မျဉ်းကြောင်းသာ ပြင်ရတယ်။ ဒီမိန်းမရုပ်ကို ခင်ဗျား မျက်စိနဲ့ မြင်ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထဲက ဒီရုပ်တုကို အသက်သွင်းပြီး အဲဒီအသက်ဝင်လာတဲ့ အသားနဲ့ အသွေးနဲ့ မိန်းမကို ခင်ဗျား ချစ်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်အထိ ဘယ်တော့မျှ ခင်ဗျား အာရုံမရောက်နိုင်ဘူး”

“တော်လည်း တော်ပေတယ်ဗျာ။ ဒီအဘိဓမ္မာသဘောတရား ခင်ဗျား ပြောမှပဲ ကျုပ် ခြားနားသိတယ်”

“ကျုပ် အခုပြောပြတာ လူတို့ရဲ့သဘာဝ ဖြစ်တတ်တဲ့ ကာမစိတ် အနုပညာသမားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ခွဲခြားပြတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးတော့ တတိယအချက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“တတိယရူထောင့်က ဒီလိုဗျာ။ ကျုပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမကို အမေလို ဆည်း မြင်တယ်၊ နှမလိုလည်း မြင်တယ်၊ မိန်းမရွှင်မ၊ အနေနဲ့လည်း မြင်တယ်၊ အခြေအနေ မရှိ လေလွင့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း မြင်တယ်၊ ကျုပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတိုင်းကို အဲဒီလို မြင်တယ်”

“အားလုံးကိုပဲလား”

“အားလုံးကိုပဲ”

“အင်း ... မိန်းမကျမ်းတော့ တော်တော်ကြေတဲ့လူပဲ”

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်လာသည်နှင့် စကားပြတ်၍သွားရာ မောင်မောင် ကျော်လည်း သူ၏အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အနောက်နိုင်ငံများနှင့်တကွ အိန္ဒိယပြည်ကိုပါ သုံးနှစ်ခန့်မျှ လှည့်လည်ခရီးထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် ဗန်းမော်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ဤကဲ့သို့ ခရီးရှည်မထွက်မီကပင် မိမိ၏ ခရီးရှည်ထွက်မည့်အကြောင်းနှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ ဆေးထိုးချိန်တိုင်မီ တစ်လခန့်ကြိုတင်၍ စာရေးပါမည့်အကြောင်း ကိုဘဟိန်းထံ ကြိုတင်၍ အကြောင်းကြားပြီး ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ရန်ကုန်တွင် တစ်ညအိပ်ခဲ့၍ ဗန်းမော်မြို့သို့ တော်ကလျှောက် သင်္ဘောစီးကာ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး၌ သူသည် အပေါင်းအဖော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လက်ပါးစေဟူ၍လည်းကောင်း မသိခဲ့ဘဲ လွတ်လပ်လျှို့ဝှက်စွာ သွားခဲ့လေသည်။ ဗန်းမော်မြို့သို့ ပြန်ရောက်၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဆေးထိုးရန်မှာ တစ်လတိတိသာ လိုတော့သည်ဖြစ်၍ ကိုဘဟိန်းထံ ၁၀ နှစ်စေ့မည့် နေ့ရက်နှင့်တကွ ထိုနေ့မတိုင်မီ နည်းဆုံး နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ကြိုတင်၍ လာရောက်ရန် စာတစ်စောင် သွားလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ဆရာဝန်ကိုဘဟိန်းသည် မန္တလေးမြို့၊ ဆရာဝန်များ ဆင်းအစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် စကားပြောလျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် မှု၍ ဆရာသွားသဖြင့် ဆရာဝန်ခေါ်၍ကုရပြီးလျှင် နှစ်ပတ်ခန့်မျှ အိပ်ရာမှ ထောင်အောင် ရှိတော့၏။ နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာ၍ ကောင်းစွာ ထနိုင်ပြီဖြစ်သော်

လည်း အစာမစားနိုင်သေးဘဲ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ ထိုအချိန် သည်ကား မောင်မောင်ကျော်အတွက် ဆေးထိုးပေးရန် သုံးရက်မျှသာ လိုတော့သည်ဖြစ်၍ မကျန်းမာလျက်နှင့်ပင် ခရီးထွက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေသည်။

ဆက်ဆက်ဆေးရည်

ဆေးထိုးရမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုဘဟိန်း၏ အလာကို ပင်ပန်းကြီးစွာ စောင့်မျှော်လျက်ရှိလေ၏။ သူ၏ သက်တမ်းမှာ ထိုနေ့ည ၈ နာရီအထိမျှသာ ရှိတော့၍ မောင်မောင်ကျော်မှာ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သကဲ့သို့ ဖျပ်ဖျပ်လူးလူး ရှိတော့၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် ကိုဘဟိန်းထံမှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရရှိရာ ထိုအခါမှ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကိုဘဟိန်း ရောက်ရှိမည့်အကြောင်း သေချာ၍သွားတော့၏။ သို့သော် မိမိဆေးထိုးရန် အတိအကျ လိုအပ်သည့် အချိန်နှင့် ကိုဘဟိန်း ရောက်လာမည့်အချိန်မှာ ၁၂ နာရီမျှ ကွာခြားသေးသဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကိုဘဟိန်း ဖော်စပ်ပေးထားသော သက်ဆက်ဆေးရည်ကို မသောက်လျှင် မဖြစ်တော့ပေး သောက်ရပေတော့မည်။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ ဆေးခန်းကို ပိတ်ပြီးလျှင် ညနေ ၅ နာရီအချိန်မှစ၍ အသင့်ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေ၏။ ယခင်က မိမိတစ်ကြိမ်မျှ မသောက်ဖူးသော သက်ဆက်ဆေးရည်ကို သောက်ရန်မှာ မလွဲမကင်းသာ သဖြင့်သာ သောက်ရခြင်းဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ပင်ဖြစ်ကာ စိတ်ကလည်း ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

နာရီလက်တံသည် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီသို့ တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိစဉ် မောင်မောင်ကျော်မှာ အသက်ရှူမမှန်နိုင်အောင်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိတော့၏။ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မစဉ်းစားမိတော့ဘဲ နာရီကိုသာ စိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။ အချိန်သည် အလွန်နေ့သကဲ့သို့လည်း ထင်ရ၏။ သို့နှင့် ၈ နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်မျှသာ လိုသောအချိန်တွင် အစိမ်းရောင်

ဆက်ဆက်ဆေးရည်ကို ကိုဘဟိန်းပေးသော အညွှန်းအတိုင်း သောက်ချလိုက်လေသည်။

ဆေးရည်မှာ အလွန်စိမ်း၍ ပုလင်းထဲတွင် အစိမ်းရောင်တတ်မီးလုံးလွန်ညှိထားသကဲ့သို့ အပြင်သို့ အစိမ်းရောင် ဖြာထွက်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းမှာ အနံ့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အရသာဟူ၍လည်းကောင်း မရှိချေ။ ဝမ်းထဲ၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်၍ မလှာချေ။ သို့သော် ဒုတိယအကြိမ် သောက်ခန်းတွင် မောင်မောင်ကျော်သည် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်း၍သွားသကဲ့သို့ ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ်ဖူးသော အာရုံခံစားမှုတစ်မျိုးကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားမိ၏။ မှန်ထဲတွင် ဦးခေါင်းခွံကြီးကို စက္ကူပါးတစ်ချပ် ဆောက်တွင် ရှိနေသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကဲ့သို့ ခပ်ရေးရေးမျှ ကောင်းစွာ ဖြင်ရ၏။ သူ၏လက်ချောင်းများကိုလည်း အပေါ်အရေခွံကိုဖောက်ကာ အောက်မှ အရိုးအဆစ်များကို ခပ်ရေးရေး မထင်မရှား ဖြင်လိုက်ရ၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် ဆေးရည်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ကပျာကယာ ဆည့်၍သောက်ချလိုက်၏။ ဝမ်းထဲသို့ ဆေးရည်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထက်ပါ အရိပ်အယောင်များ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

တတိယအကြိမ် ဆေးသောက်မည့်အချိန်၌မူ မောင်မောင်ကျော်မှာ ဆိပ်ရာထဲမှ ထရန် ခွန်အားမရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၍နေရာ ထိုအချိန်တွင် ကိုဘဟိန်း ရောက်ရှိလာ၍ လက်ဆွဲသွားရေအိတ်ကို ဆွဲကာ အခန်းတွင်းသို့ ဆင်လာလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် ကိုဘဟိန်း၏လက်ကို ချည်ခွဲသော ဆက်များနှင့် အားပါးတရ ဆွဲပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဖက်လျက် -

“ကျုပ်ဖြင့်ဗျာ သေရော အောက်မေ့တာ၊ မောင်မင်းကြီးသား အချိန်မီ ရောက်လာသေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ကဲ ... ကျုပ်ဖြစ်ပုံပဲ ကြည့်တော့၊ ကျုပ်ဟာ ရူးမတတ်ဖြစ်နေပြီဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်ထဲက အရိုးစုကို နုတ်ယအကြိမ် ဆေးသောက်ခါနီး မှန်ထဲမှာရိပ်ခနဲ ဖြင်လိုက်ရတယ်ဗျာ။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ မပြောပါနဲ့တော့။ လူရဲ့ အရိုးစုကြီးကို အပေါ်က စက္ကူပါးနဲ့ ထုပ်ထားသလိုပဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့သည့် လက္ခဏာဖြင့် ကိုဘဟိန်းအား တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောပြလေသည်။ သို့နှင့် ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား ချက်ချင်းခွဲစိတ်ပြီးလျှင် အသင့်ရှာဖွေထားပြီးဖြစ်သည့် အင်တာပါရာသိုင်းရှိက သက်ဆက်သွေးအိမ်ကို နေသားတကျ ထည့်သွင်းပေး လေသည်။ ဤကား တတိယအကြိမ် ထည့်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“နောင်တစ်ခါတော့ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုဘဟိန်းရယ်။ ခပ်စောစော ကြိုတင်ပြီး ရောက်အောင် လာစမ်းပါ။ မနေ့ကများ ကျုပ်ဟာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတယ်”

နောက်တစ်နေ့ကား မောင်မောင်ကျော်သည် ယမန်နေ့က အပြစ် အပျက်များကို မေ့သွားသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေလေ၏။ သူ၏ ထုလုပ်ပြီး အရပ်များကို ကိုဘဟိန်းအား ပြရင်း လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် ရှိနေလေ သည်။

“ခင်ဗျား ဒီအရပ်တွေ ထုပြီးတော့ ဘယ်ကို ပို့ထားသလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီနေရာကို ကျွန်ုပ် အားလုံးပို့ထားတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဒီဟာတွေကို ပြပွဲတစ်ခု လုပ်ပြီး တင်ပြရမှာပဲ။ ဒီတစ်ခါ လူတွေက အသက် ၃၅ နှစ်လောက်ရှိတဲ့ ဖန်း ကျောက်ဆစ်ထုဆရာ အနုပညာသည်တစ်ယောက်ဟာ ဒီအသက်အရွယ် ဒီလောက် ထုနိုင်တယ်ဆိုတာ အံ့သြကြမှာပဲ”

“လူတွေက အံ့သြတာကို ခင်ဗျား သဘောကျတယ်ဆိုပါတော့”

“ကျုပ်က အနုပညာသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူတို့ ချီးကျူးတာ တော့ သဘောကျတာပေါ့ဗျ။ ဒါက လူတို့ရဲ့ သဘာဝပဲ”

“ဒါထက် ခင်ဗျားမှာ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားဟာ အနုပညာ သည်တစ်ယောက်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲလားဆိုတာ အချက်က ပိုအရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ကျုပ်ဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်စပြီး လူတစ်ယောက်ဟာ သေဆုံး နီးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုဝေဒနာ ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရား

တွေကို ကျုပ် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိပြီ။ အရေးကြီးတာပဲ ကိုဘဟိန်းရဲ့ အသက်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပေးတဲ့ အသက်ပဲ”

“ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အတိုင်း ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ် ကံကလည်း ရှိသေးတာကိုးဗျ ပြီးတော့ ဒီလောကကြီးမှာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု ဆက်ပိုပြီး လူမှာ ခံစားနိုင်တဲ့ သုခမရှိဘူး မဟုတ်လား။ လူများရဲ့ ဘဝ သံသရာဟာ လည်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိသားနဲ့”

“အဲဒီ လည်နေတဲ့ ဘဝသံသရာကို ကျုပ် အသက်ရှည်ရှည်နေပြီး ဖျပ် စောင့်ကြည့်ရမယ်။ အဲဒီလို လူ့ဘဝကို ငါစောင့်ကြည့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဖျပ်ရဲ့အတွေးကလေးနဲ့ ကျုပ် ပျော်နေတာပဲဗျ”

“ခင်ဗျား အခုပြောနေတာက အနာဂတ်မျှော်မှန်းချက်ကို ပြောနေ တာပဲ။ ခုတင် ပြောတော့ နောက်အနာဂတ်မှာ ဖြစ်မှာတွေ ဘာမျှကရှုမစိုက်ဘူး ဆို အေးလေ ... ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး။ နောက်တစ်ပတ် ခင်ဗျား ဘယ် ချားနေမယ် ကြသလဲ”

“ထားဝယ်ကို သွားနေမယ်ဗျ။ အဲဒီနေရာက ဗန်းမော်နဲ့လည်း ဆွဲထား။ အသိအကျွမ်းလည်း မရှိဘူး။ တစ်ခေါက်မျှလည်း ကျုပ် မရောက် ချဘူး”

“ခင်ဗျား နာမည်ကကော”

“ဒေါက်တာ သက်ထွန်း”

“ကောင်းပါပေဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝသစ်မှာ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပါ ဆိုတာ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်”

ကိုဘဟိန်းသည် နောက်တစ်ရက်မျှသာ နေပြီးလျှင် မောင်မောင် ကျော်နှင့် ခွဲခွာခဲ့လေသည်။

သေမင်း

ကျွန်းကုသိုလ်

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် သူ ထုလုပ်သော အရပ်များကို ကြည့်ရှု လျှို့ဝှက်သောနေရာတစ်ခုသို့ လိုခြံစွာ ထုပ်ပိုးတင်ပို့ပြီးနောက်

သဘောဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့အရောက် တိုက်ရိုက် စုန်ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ ထားဝယ်သို့သွားသော 'ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတစ်စင်း' စီးနင်းလိုက်ပါသွားလေသည်။ သူသည် ခရီးသွားရာ၌ အဖော်ဟူ၍လည်း ကောင်း ခိုင်းစေရန် အစေခံဟူ၍လည်းကောင်း မထားဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လျှို့ဝှက်စွာ သွားလာတတ်၏။

ထားဝယ်မြို့မှာ တနင်္သာရီတိုင်း ထားဝယ်ခရိုင်တွင် ခရိုင်ဝန် ဖြစ်ရာဖြစ်၍ အတော်ပင် စည်ကားသောမြို့ဖြစ်ပြီးလျှင် ထားဝယ်မြစ်ဝ ခိုင် ၃၀ ခန့် ကွာဝေး၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ထားဝယ်မြို့၌ ယိုးဒယားလမ်းတွင် နှစ်ထပ် တိုက်တစ်လုံး ငှားရမ်း၍ အောက်ထပ်သို့ ဆေးဆိုင်နှင့် ဆေးခန်းပြုလုပ်၍ လျှင် အထက်ထပ်ကို လူနေရန်နှင့် သူ၏ပန်းပုကျောက်ဆစ်ခန်းအဖြစ် လျာထားလေသည်။ သူ၏အမည်ကို ဆိုင်းဘုတ်တွင် 'ဒေါက်တာသက်ထွန်း' ဟု တပ်လိုက်၏။

ခြောက်လခန့် ဆေးဆိုင်ဖွင့်၍ အတော်အတန် နေသားကျသောအခါ မြို့သူမြို့သားများသည် ပထမတွင် အကဲခတ်သည့်အနေဖြင့် ဆေးဆိုင် လူဝင်လူထွက် နည်းပါးသော်လည်း မောင်မောင်ကျော်၏ ဆေးဝါးထက်မြက် ယဉ်ကျေးဖော်ရွေမှုတို့ကြောင့် တစ်နှစ်မျှ မပြည့်သေးမီ လူနာများ ကြိတ်ကြိတ် တိုးမျှ စည်ကား၍ လာတော့၏။

ထားဝယ်မြို့သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဘဟိန်းထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိရာ စာထဲတွင်က -

ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ယေငယ်တန်းက အင်မတန်ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေစစ်သပ်လို့ရခဲ့တဲ့ ပညာတွေကို တိုင်းပြည်နဲ့ လူသားအတွက် အသုံးပြုပါ ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ဆရာဝန်ဆိုတာ ငွေကြေးကို လောက်သဘောမထားဘဲ မေတ္တာနဲ့စေတနာကိုသာ အရင်းခံပြီးလုပ်ရင် ကြိုးပွားစမြဲပဲ”

ဟူ၍ အကြံပေးစကားများ ရေးသားပါရှိ၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် ယခင်ကထက်ပို၍ စေတနာထားကာ မြို့ပေါ်မှ မျက်နှာ

အောက်တန်းလွှာများထက် မြို့စွန်မြို့ဖျားတွင်နေသော ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများ အပါအဝင် မြို့နယ်တစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများမှာ ရွာသူရွာသားများကို ဦးစား ချီးမြှင့် ကုသလေ၏။

ပထမ၌ သူဆင်းရဲများသည် မြို့ပေါ်တွင် နာမည်အကြီးဆုံး ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများကို ဦးစားပေး၍ ကုသခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိလေသလောဟု ထင်မိကြ၏။ သို့သော် အတန်ငယ် အချိန်ကြာ၍ မောင်မောင်ကျော်၏ မူလစိတ်တတ်နှင့် မေတ္တာစေတနာတို့ကို တဖြည်းဖြည်း သိလာကြသောအခါ မောင်မောင်ကျော် ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ကြလေတော့၏။ သူ၏နာမည်မှာလည်း တစ်နေ့တခြား ထင်ရှားလျက် အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲသားများသည် မောင်မောင်ကျော်အား လေးစားကြည်ညို၍ မဆုံးနိုင်အောင် တောင်းဆို၏။ အထက်တန်းလွှာနှင့်သာ ယခင်က ဆက်ဆံခဲ့သော မြို့ခံဆရာဝန်များမှာ မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ မလုံခြုံစွာ အချို့မှာ မောင်မောင်ကျော်၏အိမ်တွင် ဝန်တိုမရွေးယစိတ် ရိ၍လာသော်လည်း အချို့မှာ မောင်မောင်ကျော်၏ ခြေရာကိုခံကာ ဆင်းရဲသား လူထုအား တစ်စတစ်စ လိုက်လျော၍ လာကြတော့၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် ဤအကြောင်းများကို ကိုယ်တိုင်နားထောင် စာတစ်စောင် ပြန်ကြားလိုက်ရာ ကိုဘဟိန်းမှာ အလွန်ပင် ခြောက်လျက် “အင်း... ဒါမှ ဆရာဝန်ကွ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ အပေါ်က အင်အားရှိအဖြူကလေးစွပ်လို့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မျက်နှာကြီးတွေ ခေါ်ရာသာလိုက်တာ။ ငွေရှာရုံနဲ့ ဝတ္တရားမကျသေးဘူး။ လူပွဲနဲ့ ဆင်းရဲသားတွေအပေါ်မှာ အကြံပေးတာနဲ့ ပိုက်ဆံရရ မရရ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကုနိုင်တဲ့လူမျိုး။ ကိုယ့်အိမ်ကို စွန့်ပြီး ကုနိုင်တဲ့လူမျိုးမှ တကယ်ဆရာဝန်ခေါ်တာပဲ ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ငါ မသေသေးသမျှ သူ့အပေါ်မှာ စောင့်ရှောက်ဖို့ရာ ဝတ္တရားမထားဘဲ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လျက်ရှိတော့၏။

ထားဝယ်မြို့တွင် ၁၀ နှစ်မျှ နေထိုင်သော မောင်မောင်ကျော်၏ အိမ်ထဲသို့ အသက် ၁၀ နှစ်မျှ အသက်ရှိသော ကိုဘဟိန်းသည် အလည်အပတ် တစ်ကြိမ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

၁၃၆ □ ဒဂုန်ခွေများ

သူ၏ အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဆင်းရဲသား လူထုအပေါ်တွင် မောင်မောင်ကျော်၏ မေတ္တာစေတနာထားမှုများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကိုဘဟိန်းက “ခင်ဗျား လုပ်ပုံကိုင်ပုံ မြင်ရတာ ကျုပ်တော့ သိပ်ကျေနပ်တာပဲဗျို့။ ကျုပ်ကတော့ မြို့မှာနေရတဲ့လူပို့ ဆင်းရဲသားလူထုနဲ့ ဒီလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံရဘူး အများအားဖြင့် အထက်တန်းလွှာတွေက များတယ်ဗျို့။ ခင်ဗျားနဲ့ နေရာချင်း လဲလို့များရရင် လဲတောင် လဲလိုက်ချင်တယ်ဗျာ။ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကျော် ကျုပ် ခင်ဗျားကို တကယ်ချီးကျူးပါတယ်” ဟု အားပါးတဖန် ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်ကျော်မှာ အသက် ၆၀ ရှိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောင်းလဲဘဲ ယခင်ငါးနှစ်က မိမိတွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ကိုဘဟိန်း သတိပြုမိ၏။ ကိုဘဟိန်းသည် သူ၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးထဲတွင် တရုတ်သေ ညှပ်၍ ထားသော ဓာတ်ကလေးတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလျက် -

“ကိုမောင်မောင်ကျော် ဒီဓာတ်ပုံကလေး မှတ်မိသေးလား”

“ဟာ ... မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ။ မမှတ်မိဘဲနေပါ့မလား။ ကျုပ်တို့ စမ်းသပ်မှု အောင်မြင်တဲ့နေ့က မန္တလေးမှာ အမှတ်တရ ရိုက်ထားတဲ့ ကလေးပဲ။ ခင်ဗျားကတော့ အင်မတန် သေချာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျို့။ ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်မှာထားမိမှန်း မသိပါဘူးဗျာ”

“ဒီဓာတ်ပုံကလေးကို ကျုပ် အမြဲဆောင်ထားတယ်။ ဒီပုံကို ကြည့်တိုင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ တွေ့ရှိချက်ကို တစ်နေ့နေ့မှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ဝန်းလုံး အကျိုးခံစားရတော့မယ်လို့ တွေးမိတယ်”

“ကမ္ဘာကိုထားဦး၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်မှာ စမ်းသပ်အောင်မြင်တော်ပါပြီဗျာ”

ဓာတ်ပုံကလေးမှာ ကိုဘဟိန်းတို့နှစ်ယောက် တွဲရိုက်ထားသည့် ပုံကလေးဖြစ်၍ အလွန်ဟောင်းနွမ်းပြီးလျှင် ဝါကြန့်ကြန့်အရောင်သို့ ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေလေပြီ။ မောင်မောင်ကျော်၏ပုံမှာ ယခုရုပ်ရည်အတိုင်း ၃၅ နှစ်အရွယ်ပင် ရှိနေ၏။ ကိုဘဟိန်း၏ မျက်နှာပုံမှာမူ အသက်

သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းသူ □ ၁၃၇

အရွယ် ကျောင်းသားသာသာမျှသာ ရှိနေ၍ အလွန်နုနယ်ပျိုမျစ်သေးသည့် နှုတ်အဆင်းရှိ၏။ ကိုဘဟိန်းမှာ ယခု ၄၅ နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဆံပင်များနှင့် ခေါင်းခေါင်းတစ်ပင်တလေ ဖြူဆွတ်စ ပြုပြင်ဖြစ်ရာ ဓာတ်ပုံမှ ရုပ်ရည်နှင့် ခြားနားလျှင် အလွန်ကွာခြားလှတော့၏။ ကိုဘဟိန်းမှာ ပါးရေများပင် မသိသော တွန့်လိပ်စပြုလေပြီ။ သို့သော် ကိုဘဟိန်းသည် မိမိ၏ရုပ်ရည်လှပသင့်တယ်မှုကို တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုမစိုက်ဘဲ မောင်မောင်ကျော်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ မိမိ၏ ရှာဖွေစမ်းသပ်မှု အောင်မြင်နေခြင်းကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သိမိ၍ နေတော့၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများ ဖြစ်ပွားနေသည့် နေရာများကို အခြားဆရာဝန်များထက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကွင်းမှားလည်း ကိုဘဟိန်း၏ ဆေးပေးသော ဆေးတန်ခိုးကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ပြန်ခါနီး သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်၍ ပို့သောအခါ ကိုဘဟိန်းက -

“အင်း ... နောက်ငါးနှစ်လောက် ကြာမှ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရမယ်ဗျို့။ ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ အလုပ်ကိုလည်း အခုအတိုင်း တိုင်းပြည်လူထုနဲ့ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲသားတွေကို အကျိုးပြုမယ့် အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်ပါဗျာ။ သူ့ လူသာဝုခေါ် နတ်သာဝုခေါ် ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

သို့နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွာဆက်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ခွဲခွာကြလေ၏။

နောက်ငါးနှစ်အကြာတွင် အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်၌ ဆင်းရဲသားကျော်ကြားခဲ့သော ဒေါက်တာသက်ထွန်း အမည်ခံ မောင်မောင်ကျော်သည် ထားဝယ်မြို့မှ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ အိမ်ရှင်အား အမည်ပြည့် ရှင်းလင်းထားခဲ့ပြီးလျှင် မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ရာ လူတိုင်းပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြတော့၏။

စစ်တွေမြို့ စစ်တွေမြို့တွင်

စစ်တွေမြို့တွင် ‘ဒေါက်တာသက်ထွန်း’ဆိုသူ ဆရာဝန်တစ်ဦး ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာတော့၏။ သူသည်ကား ထားဝယ်မြို့တွင် ၁၀ နှစ်နေခဲ့သည့် ဒေါက်တာသက်ထွန်းအမည်ခံ မောင်မောင်ကျော်ပင် ဖြစ်၍ သူ၏အမည်

ဆိုင်းဘုတ်တွင် ယခု စစ်တွေမြို့၌ 'ဒေါက်တာဘထွန်း' ဟု ရေးသားချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

သုံးလေးလမျှ မကြာမီပင် သူ၏ ဆေးခန်းမှာ လူနာများ ပြည့်ကျပ်၍နေတော့၏။ သူ၏ရုပ်ရည်ချောမောမှုနှင့် သွက်လက်ဖော်ရွေမှုတို့ကြောင့် အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီး လူနာများ ပိုမိုရောက်ရှိလာ၏။ အမျိုးသမီး လူနာများမှာ သူတို့၏ရောဂါဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဖာစ်မြစ်နှင့်တကွ ကုသုံးကုနည်းများကို 'စိမ်ပြေနေပြေ' ပြောပြတတ်သော ဆရာဝန်လူချောတစ်ယောက်အား အလွန်ပင် နှစ်သက်သဘောကျကြကုန်၏။ သို့နှင့် အထူးသဖြင့် ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးကလေးများသည် အနည်းငယ်မျှ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း ရောဂါကလေးများကိုပင် မောင်မောင်ကျော်အား လာရောက်ပြသကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ချိန် မဟုတ်သော အချိန်များ၌ပင် လာရောက်တတ်ကြရာ မောင်မောင်ကျော်မှာ သူတို့၏ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ မကျရောက်မိစေရန် အတော်ပင် သတိထား၍ ရောင်ရှားခဲ့ရလေသည်။

ထို့ပြင်တွင် ၁၀ နှစ်နေခဲ့သည့်အတွင်း မောင်မောင်ကျော်သည် မြို့၏အကြောင်းကို ရာဇဝင်နှင့်တကွ လေ့လာခဲ့၏။ ဆေးထိုးရန် အချိန်မစေ့သူသည် နေ့စဉ် ဆေးပေးဆေးထိုး လုပ်ရသည့် အလုပ်များမှ အနားယူသည့် အနေဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ နှစ်နှစ်ကြာမျှ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ယိုးဒယားပြည် ကမ္ဘောဇတိုင်း တရုတ်ပြည်နှင့် ဂျပန်ကျွန်းများအထိ ရောက်ခဲ့၏။ တရုတ်ပြည် ပိကင်းမြို့တွင် တရုတ်ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရ၍ လူ၏သက်တမ်း တည်နေမှုနှင့်တကွ လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသွေးအိမ်များ၏ အကျိုးပြုမှုများကို များစွာ လေ့လာခွင့်ရခဲ့၏။

မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆေးထိုးရန် အချိန်နီးကပ် လာပြီဖြစ်၍ မန္တလေးမြို့ရှိ ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းထံသို့ အချိန်မီ လာရောက်ရန် စာဖြင့် ရေးသားအကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

စာထဲတွင် "ယခင်တစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ မဖြစ်စေဘဲ တတ်နိုင်က သုံးလေးရက်ခန့် ကြိုတင်လာရောက်စေလိုကြောင်း၊ စစ်တွေမြို့မှာ ပင်လယ် ကမ်းခြေမြို့တစ်မြို့ဖြစ်၍ ကုလားတန်မြစ်ဝတွင် တည်ရှိပြီးလျှင် သာယာသော

မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆိပ်ကမ်းအလွန်သာယာ၍ ရခိုင်တိုင်းတွင် အကောင်းဆုံး သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆိပ်ကမ်းအဝင် ကျွန်းပေါ်တွင် မီးပြတိုက်တစ်ခု နှစ်ကြောင်း၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများနှင့် အစိုးရကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ရာဌာနဖြစ်ကြောင်း၊ သမိုင်းအရ ၁၈၂၆ ခုနှစ်တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့သော ရန္တပိုစာချုပ် မချုပ်ဆိုမီက ရခိုင်ပြည်မြို့တော်မှာ မြောက်ဦးမြို့ဖြစ်၍ ပင်လယ်နှင့် မိုင် ၅၀ ခန့် ကွာဝေးကြောင်း၊ သို့သော် ပထမအင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲအပြီးတွင် အင်္ဂလိပ်တို့ ရခိုင်ပြည်ကို သိမ်းခဲ့ပြီးနောက် ယခုနေရာ၌ မြို့တည်ပြီးလျှင် ရုံးစိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခင်က ဤနေရာမှာ တံငါရွာကလေး ခုနစ်ရွာဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုဘဟိန်းမှာ ယခင်က မရောက်ဖူးသဖြင့် အလုပ်ကိစ္စ အတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ အလည်အပတ်သဘောလည်း ဖြစ်စေချင်ကြောင်း" စာတွင် ထည့်သွင်းရေးသားလိုက်လေသည်။

နေ့ရက်အချိန် စေ့ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းသည် ဆရာခန့် ကြိုတင်ရောက်လာရာ အချစ်ဆံ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ ထည့်ပတ်ပျော်ရွှင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ အချိန်စေ့သောနေ့တွင် ကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား နောက် ၁၀ နှစ် 'မအို၊ မနာ၊ သေ' ရောအတွက် လျှို့ဝှက်သော သက်ဆက်ဆေးကို ပဉ္စမအကြိမ် ထိုးပေးပြီးနောက် မန္တလေးသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ကိုဘဟိန်း ပြန်သွားပြီးနောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ဒေါက်တာဘထွန်း အမည်ခံသူ မောင်မောင်ကျော်သည် စစ်တွေမြို့မှ တစ်ခါတည်း ရောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

ဒေါက်တာရုပ်ရည် လှသောလေး

ဤကဲ့သို့ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ပြီးနောက် ပုသိမ်မြို့တွင် 'ဒေါက်တာ ဦးတင်' ဟူသော အမည်ဖြင့် ရုပ်ရည်ချောမောသော အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

မောင်မောင်ကျော်မှာ အတတ်ပညာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတွေးအခေါ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ဝါရင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ရောက်လာ

သော လူနာများအား မိမိအပေါ်တွင် ယုံကြည်အားကိုးစေရန် လုပ်ကိုင်
 ဖန်တီးပေးရာ၌ နှစ်ယောက်မရှိသူဖြစ်၏။ သို့နှင့် သုံးလေးလခန့်အကြာတွင်
 လူနာများသည် တဖွဲဖွဲ ရောက်လာစပြုရာ တစ်နှစ်ခန့်မျှကြာသောအခါ
 မြို့ခံဆရာဝန်များနှင့် တန်းတူလိုက်နိုင်လျက် ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ခန့်မျှ နေ
 သောအခါ အလုပ်ကို မနိုင်နိုင်သလောက် ရှိတော့၏။ သို့သော် မောင်မောင်
 ကျော်သည် လက်ထောက်ဆရာဝန်လည်း မငှား၊ ဆရာမလည်း မထား
 ဆေးစပ်သူ ကုလားလူမျိုးလက်ထောက်တစ်ယောက်သာ ထားခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့
 တတ်နိုင်သမျှ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း အခကြေးငွေ ကုန်
 မည်စိုး၍ မဟုတ်ဘဲ မိမိ၏ဘဝကို လျှို့ဝှက်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်လို
 ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ပုသိမ်မြို့နယ်ဖြစ်သည့် ကရင်ရွာများတွင်
 ဝမ်းရောဂါ ရုတ်တရက် ကျရောက်လာရာ အစိုးရသည် ဆေးရုံဆရာဝန်များ
 အပြင် ပြင်ပမှ အလွတ်ဆရာဝန်များ၏ အကူအညီကိုလိုသောကြောင့် ဒေါက်
 'တာသန်းတင်ထံ' အကူအညီ တောင်းရတော့၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကျော်လည်း ယခင်က ဖြစ်ကြီးနားနယ်တွင်
 ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတိုင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ ရောဂါဖြစ်သူ
 သည် နေရာများသို့ အဆောတလျှင် သွားရောက်ကုသလေသည်။ ဤကဲ့သို့
 ကုသရာ၌ မောင်မောင်ကျော်မှာ နေ့ရောညပါ မနားမနေ ကြိုးပမ်းအားထုတ်
 ရှိမှုမက အဆိုးဝါးဆုံးသော လူနာများကိုပင် ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ယုယုယု
 ကုသသဖြင့် နာမည်ရခဲ့၏။ ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကြီးများ၏ ချီးကျူးခြင်းကိုခံရ
 နှစ်လကျော် သုံးလခန့်မျှ ကြာရှိပြီးနောက် ပုသိမ်ခရိုင်နှင့်တကွ

ဟင်္သာတမြို့ အနီးရှိ ရောဂါဖြစ်ပွားသော ရွာများအားလုံး၌ပင် ရောဂါဘေး
 များ တစ်ခါတည်း ကင်းရှင်းသွားလေတော့၏။

'ဒေါက်တာသန်းတင်' ဟူသော မောင်မောင်ကျော်၏ အမည်
 ပုသိမ်မြို့နှင့်တကွ ဟင်္သာတမြို့ တောလက်ကျေးရွာများ၌ အလွန်ပင် လူ
 များလျက်ရှိပြီးလျှင် ပုသိမ်မြို့ရှိ အထက်တန်းလွှာ ညစာစားပွဲ၊ လက်
 ရည်ပွဲ၊ ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲ၊ ချီးကျူးပွဲ စသည့် ပွဲလမ်းသဘင် အခမ်းအနား

ဆိုင်းလိုလိုသို့ပင် သူ့အား ဖိတ်ကြားသဖြင့် တက်ရောက်ရ၏။ ရုပ်ကောင်း
 အပြောအဆိုကောင်း၊ ဝင်ငွေကောင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် သမီးရှင်များ
 အလည်း မျက်စိကျလျက်ရှိကြ၏။ အချို့မှာ ထိထိရောက်ရောက် အမိမိရန်
 ခြိုးစားလျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်မှာ ဤနေရာမျိုးတွင် 'ရှစ်စပ်က လည်
 သည်' တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုသူတို့အား လက်တစ်လုံးခြားမျှ ရုန်း
 ခုတ်နိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

သူ၏နောက်တစ်ကြိမ် သက်တမ်းစေ့မည့်နေ့၌ ကိုဘဟိန်းလာ၍
 ဆေးထိုးရန် အချိန်မရောက်မီ ခြောက်လခန့်အချိန်က မောင်မောင်ကျော်သည်
 သင်သင်းဆိုသူ အမျိုးသမီးမိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့်တွေ့ခဲ့၏။ သင်သင်း၏ မိဘ
 များမှာ ပုသိမ်မြို့ပေါ်တွင် နာမည်အကြီးဆုံး အထက်တန်းလွှာတွင် ပါဝင်၍
 နေသည့်ဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာသော မြေပိုင်ရှင်စက်သူဌေးများ ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် သင်သင်းအား အရေးပိုင်တစ်ဦး ပြောင်း
 သွင်းခဲ့ရာတွင် မိခင်နှင့်ကလေးများ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က ဂုဏ်ပြုညွှန်
 ညွှန် ညနေခင်း မြက်ခင်းပြင်လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် တွေ့ဆုံကြရာမှအစ
 ချစ်ကြွယ်ခဲ့၏။ နောက်တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ အခြားအခမ်းအနားများ၌ တွေ့ကြ
 ခဲ့ မောင်မောင်ကျော်က သင်းသင်း၏ပုံကို ကျောက်ရုပ်ထုခွင့်ပြုရန်နှင့်
 သူတို့ယ်တိုင် သူ၏အလုပ်ခန်းတွင် တစ်နာရီခန့်မျှ လာ၍ထိုင်ရန် တောင်းပန်
 လေသည်။ သင်းသင်းမှာ အလွန်ချောမောလှပသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း
 အရပ်အမောင်း အချိုးအစားနှင့် ဟန်ပန်အနေအထားမှာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း
 သော အချိုးအစားများဖြစ်၏။ မျက်နှာမှာ ဝိုင်းလည်း မဝိုင်း၊ ရှည်လည်းမရှည်
 အနေတော်မျှဖြစ်၍ မျက်လုံးနှင့် နှာတံမှာ အခြားသူများထက် ပေါ်လွင်
 ဆင်နာသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ နဂိုအမူအရာနှင့် ဟန်ပန်မှာ မြန်မာပီပီ ကြော့ရှင်း
 ချစ်မြတ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာမူ ဥရောပတိုက်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ အချိုးအစား
 ကောင်းလှပေ၏။ အလုံးစုံခြုံငုံကြည့်သော် သင်သင်းကဲ့သို့ မိန်းမမျိုးမှာ လူ
 ချစ်ထောင်လျှင် တစ်ယောက် တွေ့နိုင်ခဲ့သော ရုပ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

သင်သင်းမှာ အထက်တန်းလွှာမှ၊ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်
 ဖြစ်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု၌လည်း အနောက်တိုင်းသူတို့၏ 'အတိုင်း

www.burmeseclassic.com

ကျင့်သုံးသူဖြစ်ရာ မောင်မောင်ကျော်၏ စိတ်ကြားချက်ကို ချက်ချင်းလိုပင် လက်ခံခဲ့လေသည်။ သင်းသင်းသည် မောင်မောင်ကျော်၏ စိတ်ကြားချက်ကို ပထမငြင်းပယ်မည်ကြံသော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အထက်တန်းကျသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ သိက္ခာသည် ဂုဏ်သရေရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခေါ်ယူမှုကို မကြောက်ရွံ့ကြောင်း ပြလိုသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ခပ်တန်းတန်း ခပ်ကပ်ခပ်လှေ့ခြင်းမှာ အခြားယောက်ျားများထက် သာလွန်သောအချက်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့်တစ်ကြောင်း ဤကဲ့သို့ လက်ခံလိုက်လျောခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စတုတ္ထမြောက်သော နေ့ညနေခင်း၌ သင်းသင်းသည် မောင်မောင်ကျော်၏ အလုပ်ခန်းတွင် မြောက်ဘက်မှ အလင်းရောင်ဝင်သော ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်၌ မောင်မောင်ကျော် ပြုပြင်ပေးသည့်အတိုင်း စံပြထိုင်လျက်ရှိ၏။ သေးသိမ်သော ခါးသည် အခန်းတွင်း အမှောင်ထုနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင် တွေ့ဆုံရာ၌ ရှိသဖြင့် ပို၍သေးသွယ်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ကားရထား ဖြင့်တက်သွားသော အထက်ပိုင်း ရင်အုံမှာ အပြင်မှဝင်လာသော အလင်းရောင်နှင့် တည့်တည့်ကြီး ဟပ်မိနေသဖြင့် ပါးလွှာသောအင်္ကျီအောက်မှ အတက်အဆင်း အဟိုက်အမောက်တို့မှာ မှန်ပေါ်တွင် ခဲသားဖြင့် ရေးဆွဲထားသကဲ့သို့ ထင်ရှားပေါ်လွင်လှပေသည်။ ကြောရှင်းသော လည်တိုင်အထည်မှ မျက်နှာအမူအရာမှာ ပြုံးမယောင်ရှိနေသော်လည်း ကူခြေသိက္ခာဖြင့် တင့်တယ်လှပေ၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ရုပ်လုံးတင်ခံပေါ်၌ ရွံစေးကို သင်းသင်းထိုင်နေသည့်ပုံအတိုင်း လျာထားပြီးဖြစ်ရာ သူ၏အနုပညာမျက်စိထဲတွင် မြင်ရသော အထက်ဖော်ပြပါ အစင်းအကြောင်းများကို တစ်ခါတစ်ရံ တင်ငယ်ဖြင့် လှီးဖြတ်လျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သန်လျက်ငယ်ဖြင့် ဖိနှိပ်ပွတ်သပ်လျက်လည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်း ပုံတူသွန်းလောင်းလျက်ရှိလေသည်။

မိနစ် ၄၀ ခန့်မျှ ထိုင်ပြီးသောအခါ မောင်မောင်ကျော်က အချက်ပြလိုက်သဖြင့် သင်းသင်းသည် နေရာမှထကာ အညောင်းဆန်သည့်အနေဖြင့် ကိုယ်လက်များကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မောသလား”

“မောတော့ မမောပါဘူး။ ပူတာတစ်ခုပဲ။ ရင်ကို ဒီထက် ခပ်ကော့အော့ အနေအထားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့”

မောင်မောင်ကျော်သည် သင်းသင်းပြောသော စကားများကို ဂရုစိုက်သကဲ့သို့ အခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မောင်မောင်ကျော်က နောက်သို့ ပြန်၍ လှည့်မကြည့်ဘဲ -

“မထူးပါဘူး သင်းသင်းရယ်၊ အခုလည်း ပေါ်လွင်ပါတယ်”

သင်းသင်းသည် တမင်သက်သက် မောင်မောင်ကျော်၏ စိတ်ကို နှိပ်လိုသဖြင့် အနေအထား မမှန်အောင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထိုင်လိုက်၏။

“အခုထိုင်တာ မမှန်ဘူး သင်းသင်း၊ မှားနေတယ်”

“ဩ ... မှားနေသလား”

“မှားနေတယ် သင်းသင်းရဲ့။ လက်ဝဲဘက်ကို နည်းနည်းကလေး ဆောင်းလိုက်၊ ညာဘက်လက်က အပေါ်နည်းနည်းကလေး မြှောက်ဦး၊ အဲဒါတို့ပြီ”

သင်းသင်းသည် မောင်မောင်ကျော် ပြောလိုက်သည့်အတိုင်းထက် အတန်ငယ် ပို၍ လုပ်လိုက်သေး၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်က -

“မဟုတ်ဘူး သင်းသင်း၊ ဒီလောက်လည်း မလိုပါဘူး။ ညာဘက်ဘက်ကို ကိုယ်နဲ့ ဟောဒီလို ကပ်ထားမှပေါ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် သင်းသင်း၏ နုနယ်ပျော့ပျောင်းသော အထက်မောင်းများကို တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ကျော်၍ ကိုင်တွယ်ရွှေ့ပြောင်းပြန်လိုက်၏။ ဤသို့ပြရာတွင် မောင်မောင်ကျော်၏ လက်များသည် သင်းသင်း၏ ခါးသားများနှင့် မထိတထိ ပွတ်သပ်သွားမိ၏။ သင်းသင်းမှာ ကြက်သီးများ ခြံဆန်ထကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း မောင်မောင်ကျော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သကဲ့သို့ သင်းသင်းအား ပြန်၍ မကြည့်ဘဲ ချစ်စရာရုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သင်းသင်းသည် ‘မိန်းမများဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သိက္ခာလုပ်လုပ် ခြံဆည်ဆည်၊ တကယ်အတွေ့အထိနဲ့ကျရင် လှုပ်ရှားတတ်တာမျိုးပဲ’

“ဘာဖြစ်လို့ မထင်တာလဲ”

“သိနိုင်တဲ့အချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျုပ်က အတွေ့အကြုံ
တစ်ချို့များပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ လူရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို
သိနိုင်ချွတ်ချွတ် လေ့လာခဲ့တယ်”

၁၄၆ □ ဒုန့်ဓမ္မများ

“ဒေါက်တာရဲ့ အသက်ဟာ အခုမှ ၃၅ နှစ်ရှိသေးတာပဲ”

“အဲဒီ ၃၅ နှစ်အတွင်းမှာပဲ ဘဝကို နှံ့စပ်အောင် လေ့လာပညာရပ်ထဲမှာ မိန်းမလည်း ပါတယ်။ မိန်းမအမျိုးမျိုး အဲဒီအထဲမှာ သင်သင်လည်း ပါတာပေါ့”

“ကျွန်မဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မျှ ကျွန်မကို ချစ်အောင် မလုပ်ဖူးဘူး”

“လုပ်မှပေါ့ သင်းသင်းရဲ့။ တော်တော်ကြာ အရွယ်ဟိုင်းနေမနေနော်”

“အင်း ... အခုအချိန်အထိတော့ ဆိုပါတော့”

“ဒီတော့ အခုကော”

“အခုတော့ လုပ်ချင်တယ် ဒေါက်တာရဲ့”

“ကောင်မလေးချုပ်၊ ကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ထိခိုက်ဦးမှာပေါ့”

သင်းသင်းသည် ရင်ကို ကော့ကာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး မောင်မောင်ကျော် ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ဒေါက်တာကိုပဲ ကျွန်မ လိုချင်တယ်”

“အဲဒါ ခွကျတာပဲ။ ကျုပ်က သင်းသင်းကို မလိုချင်ဘူးဗျ”

သင်းသင်းသည် သူ၏ နုနယ်ဖြူဖွေးသော လက်မောင်းမျှ မောင်မောင်ကျော်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ထားလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ကိုယ်ကိုယ် မောင်မောင်ကျော်အား ခိုထားလိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ ဒေါက်တာ၊ ဟင် ... သင်းသင်း ပြောတာ”

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ့အား ဖက်ထားသော လက်မောင်းမှ ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် အတန်ငယ် နောက်သို့ ဆုတ်၍ ရပ်တန့်၏။

“ဒီမယ် သင်းသင်း၊ ကျုပ်က အနေအထား ပြင်ချင်တဲ့အခါ သင်းသင်းရဲ့ လက်မောင်းကို ဖယ်ပြီး ဟန်အနေအထားကို ကိုယ်ထဲက ရောက် ပြင်ပေးလိုက်တုန်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က သင်းသင်းကို

သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းသူ □ ၁၄၇

သင်းသင်းမှာ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ သိပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ သင်းသင်း သိတာပေါ့”

သင်းသင်းသည် အတန်ငယ် စိတ်ဆိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ အတွင်းစိတ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်၍ ပြောသောသူကို မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

“ဒေါက်တာ ကျွန်မကို ဒီလိုမပြောနဲ့”

မောင်မောင်ကျော်က ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် -

“အမှန်တော့ သင်းသင်းက စိတ်ခေါ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကဲ- ... အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်ပါဦး။ ကျုပ် အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်”

မောင်မောင်ကျော်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ သင်းသင်းသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သူ၏ညာဘက်လက်ကို မြှောက်ကာ မောင်မောင်ကျော်၏ ခြေခွက်ကို တအာရိုက်လိုက်၏။ သို့သော် မောင်မောင်ကျော်သည် သင်းသင်း၏ လက်ကို ဖမ်း၍ဆုတ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် သင်းသင်းသည် သက်ဝဲလက်ဖြင့်ရိုက်ပြန်ရာ ထိုအချိန်၌လည်း မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ ခြေခွက်ပေါ်သို့ သင်းသင်း၏လက် မရောက်ပီ ဖမ်း၍ ချုပ်ထားလိုက်လေ၏။ သင်းသင်း၏လက်နှစ်ဖက်မှာ မောင်မောင်ကျော်၏ သန်မာသောလက်များဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ထားခြင်းခံရလျက် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်သကဲ့သို့ ရှိနေတော့သည်။ သင်းသင်းသည် မျက်ရည်များ ကျကာ အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လျက် နှိုးလေ၏။ မောင်မောင်ကျော်၏ လက်များကလည်း ယခင်ကထက် တင်းကြပ်စွာ ဖျစ်ညစ်ထားသဖြင့် သင်းသင်း၏မျက်နှာသည် နောက်သို့ အနည်းသိပ်လန်ကာ မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်လုံးများက စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကျော်က ပြုံးလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ သိမ်မွေ့ တစ်ဖက်သော အပြုံးမျိုး မဟုတ်ဘဲ တင်းမာခက်ထန်သော အပြုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိုချင်တယ်ဆို၊ အင်း ... ရစေမယ်၊ ဒီမယ် စိတ်ချ”

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏လက်များကို ကျင်လည်စွာ ပြောင်းလိုက်၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲတော့မည်ပြုသော သင်းသင်း၏ကိုယ်ကို ခါးလယ်မှ ပွေ့၍ပမ်းထားလိုက်၏။ သင်းသင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည့် ဟန်ပြင်သော်လည်း မပြောနိုင်တော့ချေ။ မောင်မောင်ကျော်သည် သင်းသင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို သူ၏ ပါးစပ်ဖြင့် အပေါ်မှဖိ၍ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ မောင်မောင်ကျော် အညောင်းဖြေသော ရွက်ဖျင် ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြပြီးလျှင် မောင်မောင်ကျော်သည် သင်းသင်း၏ ကိုယ်ကို အလိုက်သင့် ချထားလိုက်ပြီးနောက်၊ သင်းသင်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

“ကျုပ် ဒီလိုလုပ်မယ်ကြတာ ကြာလှပြီ သင်းသင်း။ သင်းသင်းကို ပထမ စတွေ့ကတည်းက ဒီလိုလုပ်ချင်နေတာ။ အခုတော့ ကျုပ် လိုချင်တာ ကျုပ်ရပြီ မဟုတ်လား ဟင် ... ဟင်”

ယင်းကဲ့သို့ သင်းသင်း၏ အချစ်ကို အတင်းအဓမ္မ ရယူလိုက်ခြင်းမှာ သင်းသင်းကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားများသည် မိန်းမများအား မည်မျှပင်ကိုယ်ထိလက်ရောက် စ၊ စေကာမူ မိန်းမများ၌ မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်ဆိုသော သင်းသင်း၏ ယုံကြည်ချက်ကိုပျက်အောင် တမင်သက်သက် ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မိမိ၏အချစ်ကို မည်သူကမျှ အတင်းမကြံစည်နိုင်။ မည်သူကပင် စ၊ သည်ဖြစ်စေ၊ မိန်းမများ၌ ခံနိုင်ရည်ရှိသော သတ္တိရှိသည်ဟူသော သင်းသင်း၏ မာနမှာ တစ်ခါတည်း ကျိုးပေါက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သင်းသင်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား ချစ်ခင်စွဲလမ်း၍လာပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို စံပြပယ်အဖြစ် ကျောက်ရုပ်ထုရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်၏ ပန်းပုခန်းသို့ နေ့စဉ်လိုပင် သွားလာဝင်ထွက်လျက်ရှိတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်အတန်ငယ် ကြာ၍လာသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိအား ပထမစ၍ တွေ့သည့်အချိန်ကလောက် စွဲမက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ သူ၏အမူအရာမှာလည်း အေးစက်စက်ဖြစ်၍လာကြောင်း တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ ရှိနေသည့်အချိန်၌ မန္တလေးမြို့မှ နာမည်ကျော် ဆာမိုရိုကြီး ဦးဘဟိန်း ရောက်ရှိလာရာ မောင်မောင်ကျော်မှာ သင်းသင်းကို မှီမိုက်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏ မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘဟိန်းနှင့် တတွဲတွဲ ရှိနေသောကြောင့် သင်းသင်းမှာ ယခင်ကထက် စိတ်ပျက်၍ လာရတော့၏။

ပထမတွင် သင်းသင်းက “ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဆရာဝန်ဆိုပြီး ဘာမျှမသိဘဲ တတ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အလကား သက်သက် လာနောင်ယုက်နေတာ” ဟု စိတ်ထဲက ထင်ပြီးလျှင် ဦးဘဟိန်းအား မထီမဲ့မြင် ပြုခဲ့၏။ မောင်မောင်ကျော်ကမူ ဦးဘဟိန်းအနားမှ မခွဲဘဲ ရှိရှိသေသေ လေးလေး စားစား ပြုစုခဲ့၏။ ဤအချက်သည်ပင် သင်းသင်းအား မနာလိုဝန်တုံ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်၍ လာလေ၏။

ဦးဘဟိန်း ရောက်လာပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်မောင်ကျော်နှင့် သင်းသင်းတို့သည် မိမိတို့ အချစ်ကိစ္စ အဆင်မပြေမှုနှင့် တွေ့မိမိတို့ရှေ့ရေးကို အချေအတင် ငြင်းခုံပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ လက်စသတ်သေးသော မိမိ၏ပုံတူရုပ်လုံးပင် အခန်းထဲ၌ မရှိတော့သဖြင့် ဤအကြောင်းကို သင်းသင်းက မေးမြန်းရာ မောင်မောင်ကျော်က ပုံတူအရုပ်ကို အကြောင်းနှင့် ထည့်ပြီးလျှင် တစ်နေရာသို့ ဖို့လိုက်ပြုဖြစ်ကြောင်း မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဤမြို့မှ မကြာမီ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

“အလိုလေး ... ဆန်းလိုက်လေခြင်း အင်မတန် အောင်မြင်ပြီး ခုဆံတွေ ကျိကျိတက်ရနေတဲ့လူကများ ဘာကိစ္စ ပြောင်းချင်ရတာလဲ။ ခုဆိုပေါင် အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မယုံမရှိနဲ့ သင်းသင်း အစ်ကိုကြီး တကယ်ပြောနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ အစ်ကိုကြီး မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒီအကြောင်းတောင် အစ်ကိုကြီးက မပြောပြနိုင်ဘူးလား”

“မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် သင်းသင်းပါ လိုက်မယ်”

၁၅၀ ၈ ဒုတိယမြောက်

“မဖြစ်ပါဘူး သင်းသင်းရယ်။ သင်းသင်းမှာ ...”

“သင်းသင်းမှာ ဘယ်သူ့မျက်နှာမျှ မထောက်ဘူး။ မိဘရော၊ ဆွေမျိုးရော၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်သဟာရော ဘယ်သူ့မျက်နှာမျှ မထောက်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူနောက် ကိုယ်လိုက်ရမှာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်လို့ ပြောတာပေါ့ သင်းသင်းရဲ့”

“အောင်မယ် ... မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ဟုတ်လား။ သင်းသင်း မပါဘဲ နဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘယ်မျှမသွားရဘူး။ အဲဒါ ဒီကနေ့ည အစ်ကိုကြီး တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ပေတော့”

သင်းသင်းက တံခါးကို ဂျှင်းခနဲ ပြန်၍ပိတ်ခဲ့ပြီးနောက် ခြေများကို ဆောင့်ကာ အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုည ၉ နာရီသာသာခန့်အချိန်တွင် သင်းသင်းသည် မောင်မောင်ကျော်နှင့် နောက်ဆုံးရှင်းလင်းရန် ပြန်၍ရောက်လာလေသည်။ ပထမ၌ မောင်မောင်ကျော်သည် အကျိုးအကြောင်းကို ဖျောင်းဖျာပြောဆိုလျက်ရှိရာ သင်းသင်းသည် နားမထောင်ဘဲ မိမိလိုရာကိုသာ တစ်စွတ်ထိုးပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ အချိန်မှာ ကုန်မှန်မသိ ကုန်လွန်လျက် ၁၁ နာရီပင် ထိုးပြီးလေပြီ။ မောင်မောင်ကျော်က နောက်မှပြောဆိုကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ယခု အချိန်မရှိသဖြင့် ပြန်ရန်အကြောင်း ပြောဆိုတောင်းပန်၏။ သို့သော် သင်းသင်းသည် မပြန်ဘဲ ဖွတ်ပေ၍ နေလေသည်။

“ဒီမယ် သင်းသင်း ကျုပ် နောက်ဆုံး တောင်းပန်ပြောတာ အခု ပြန်”

“မပြန်ဘူး ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရမှာလဲ”

“မဖြစ်ရင် ဆွေထုတ်ရလိမ့်မယ် ... ဒါပဲဟေ့”

“ဘာကြောင့် ထုတ်စမ်းပါလား။ အစ်ကိုကြီးဆီက ခေါ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိမရမချင်း ဒီနေရာကကို မထွက်ဘူး”

သင်းသင်းသည် ခြေများကို ဆောင့်လျက်ရှိ၏။ စားပွဲကို လက်သီးများဖြင့် ထုလျက်ရှိ၏။ တဖြည်းဖြည်း အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ဖြစ်၍လာတော့၏။ မောင်မောင်ကျော်အား ဒေါသထွက် ထွက်အောင် ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်း

သော စကားလုံးများကို မကြားဝံ့မနာသာ တဖြည်းဖြည်း သုံး၍ လာတော့၏။ မောင်မောင်ကျော်ကား မိမိ၏စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ချေ။

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ တောင်းပန်နေသည်ကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ သူ၏သန်မာသော လက်နှစ်ဖက်ကို အားယူကာ သင်းသင်းမျက်နှာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် သင်းသင်း၏ လည်ပင်းဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားလေရာ သင်းသင်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်၏။ သို့သော် အသံမှာ အလွန်တိုတောင်းလှ၍ အခန်းပြင်သို့ပင် မရောက်ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း အောက်ဝယ် တစ်ခါတည်း နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍ သွားတော့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ယခင်ကထက် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ပုသိမ်မြို့မှ ရုတ်တရက် သင်းသင်း ပျောက်သွားသည့်အတွက် ရဲအဖွဲ့တစ်ခုလုံးမှာ ဒေါင်ချာစိုင်းလျက် ရှိတော့၏။ ထိုခေတ်က ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ယခု မျက်မှောက်ခေတ် ရဲအဖွဲ့ကဲ့သို့ လုပ်သားပြည်သူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှု အကူအညီကို မရဘဲ နိုင်ငံခြားသားလက်အောက်၌ ဝတ်ကျွေးတန်းကျေမှုသာ သဘောထား၍ အလုပ်လုပ်သူက များသဖြင့် အချို့အမှုများမှာ ဤကဲ့သို့ သဘောထားရှိသော ရဲအရာရှိတို့၏ ပျော့ညံ့မှု၊ လစ်ဟင်းမှုတို့ကြောင့် မပေါ်ပေါက်ဘဲ ရှိနေ၏။ သင်းသင်း၏မိဘများမှာ ပိုက်ဆံရှိ လူကုန်တုံ့များ ဖြစ်ကြသည့်ပြင် ခဲဘက်နှင့်လည်း အတော်ပင် အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ရဲမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်၍ သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများ အပါအဝင် မှုခင်းစုံထောက်များအား ထောက်လှမ်းစုံစမ်းစေ၏။ သို့သော် အစအနမျှပင် မတွေ့ရဘဲ ရှိလေရာ သုံးလခန့် ကြာသောအခါ ‘စုံစမ်းမရသောအမှု’ တစ်ခု အနေဖြင့် အမှုကို ပိတ်လိုက်ရတော့သည်။

ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား လိုအပ်သော ခွဲစိတ်မှုများကို ခွဲစိတ်ကာ ဆဌမအကြိမ် ‘သွေးအိမ်သစ်’ လဲပေးပြီးနောက် မန္တလေးမြို့သို့ နောက်တစ်နေ့ပင် ပြန်သွားလေ၏။

ဤသို့လျှင် အသက် ၈၅ နှစ်မျှရှိနေပြီဖြစ်သော မောင်မောင်ကျော်၏ သက်တမ်းကို နောက်ထပ် ၁၀ နှစ်မျှ ဆက်ပေးခဲ့ပြန်လေသည်။

ပြည်မြို့ လက်လျှော့လိုက်ရုံ

ပြည်မြို့တောင်ပိုင်း ကျောင်းကြီးရပ်ကွက်ကို ဖြတ်လျက်ရှိသော ကုန်သည်လမ်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးတွင် မြန်မာဆရာဝန်တစ်ဦး ရထံ တရက် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုတိုက်မှာ တိုက်သစ်တစ်လုံးဖြစ်၍ အိမ်ငှားကြီးပြင်သဖြင့် အိမ်ငှားမရဘဲ ပိတ်ထားရသည်ဟု သတင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ ယခုကဲ့သို့ ပြုန်းခနဲ ဆရာဝန်တစ်ဦးက လာရောက်ငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆရာဝန်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်အရွယ်ဖြစ်၍ ရုပ်ရည်ချောမောသော တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် တိုက်ရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ကြေးခါဆိုင်ဘုတ်တွင် 'ဒေါက်တာကျော်ဇော M.D' ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း လူနာတစ်ယောက်မျှ မလာရောက်သော်လည်း ဒုတိယပတ်တွင် ၁၀ ယောက်ခန့် ရောက်ရှိလာ၍ တစ်လခန့်အကြာတွင် လူနာ ၁၀၀ ထက်မနည်း ဆေးဝါးကုသလျက်ရှိတော့၏။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာ၌ မောင်မောင်ကျော်မှာ အပေါင်းအသင်း မိတ်သဟာ အတော်များ၍လာပြီးလျှင် လူနာအရေအတွက်မှာလည်း ယခင်ကထက် လေးငါးဆမျှ ပို၍လာတော့၏။ ထိုအချိန်က ပြည်မြို့ လမ်းမတော် တစ်လျှောက်တွင် ကုလားဆရာဝန်များ ခေတ်စားလျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်၏ ဆေးဆိုင်မှာ အတန်ငယ် ချောင်ကျသော်လည်း နေရာကောင်းတွင် နေထိုင်သော ကုလားဆရာဝန် ဆေးဆိုင်များထက်ပင် တစ်နေ့တခြား စည်ကားလျက်ရှိတော့၏။

ပြည်မြို့သို့ မောင်မောင်ကျော်ရောက်ရှိပြီးနောက် ငါးနှစ်ခန့်အကြာတွင် ပေါက်ခေါင်းမြို့နှင့် ပေါင်းတလည် နောက်ဖေးရှိ ချောင်းကောင်း ရွာ တစ်ဝိုက်တွင် ပုလိပ်ရောဂါများ ဖြစ်ပွားလျက် အချို့ရွာများ၌ ဝမ်းရောဂါများပင် ဆက်လက်ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ပြည်မြို့ရှိ ဆေးရုံကြီး အစိုးရ ဆရာဝန်များမှာ မြို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် မြို့ပေါ်မှ လူနာများကိုပင် မနိုင်အောင် ရှိသည့်အတွက် ကျန်းမာရေးဌာနအား

အညံ့ မပေးနိုင်ဘဲရှိရာ အလွတ်ဆရာဝန်များက လုပ်အားပေးရန် ဆိုကာ မေတ္တာရပ်ခံ ကြေညာရတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်မှာ ဤကဲ့သို့ စေတနာဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းများ၌ ခက်ခဲသော ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ပြည်အရေစိုင်းနှင့် သွားရောက် ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် ပထမဆုံး စာရင်းသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်ကျော်က ကုလားဆရာဝန်နှစ်ယောက်၊ ကျန်းမာရေး အင်စပက်တော် သုံးဦး၊ ဆေးဝါးဆရာ အဖွဲ့သည် နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီးလျှင် ပေါက်ခေါင်း ပေါင်းတလည်ဘက်သို့ ဆက်ပြီးဆွဲနှင့် သဲကုန်းမြို့နယ်ဘက်သို့ တစ်ဖွဲ့ သွားရောက်ကာ လိုသော ဆေးဝါးများ ထိုးပေးခြင်း၊ ကာကွယ်ခြင်း ကိစ္စများကို တစ်လနီးပါး လုပ်ကြလေသည်။ ပြည်မြို့သို့ပြန်ရောက်၍ အထက်ပါ မိမိ၏ဆောင်ရွက်မှုများကို ဦးစီးအဖွဲ့ထံ စာရေး၍ အကြောင်းကြားသောအခါ ဦးစီးအဖွဲ့မှာ ဝမ်းမြောက်လျက် သူ၏စာထဲတွင် “ဆရာဝန်ဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့မောင်မောင်ကျော်၊ ခင်များမှာ ပိုက်ဆံကြေးငွေဆိုတာလည်း မလိုချင်ဘက်ရနေပါပြီ၊ ဒီတော့ မြို့ပေါ်မှာ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် အလုပ်ခွင်ကလေး ဘာကုန်ကုန်ရမှာလဲ ဆိုတဲ့ လူတွေကို အသားသားဖယ်ထားပြီး ဆိုတော့က တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသား ကျောမွဲတွေကို ကြပ်ကြပ်ခြင်း ရရစိုက်ပြီး ကုသပေးစမ်းပါ။ ငွေလည်း မလိုချင်နဲ့၊ နာမည်လည်း မလိုချင်နဲ့၊ ဂုဏ်လည်း မလိုချင်နဲ့၊ စေတနာနဲ့ ကုသလိုက်ကို ယူပါ ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ အခုလို ကြားရတာ ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်” စသည်ဖြင့် အတော်ပြထားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်ကျော်မှာ အသက် ၉၀ မျှပင် ရှိခဲ့လေပြီ။ သူ၏ ၉၀ ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်၏ သေဆုံးချိန်သော်လည်းကောင်း၊ သေဆုံးသောမင်းနှင့် အလွန်နီးကပ်လျက်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်ရှိနေချိန် အတည်းကောင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် မောင်မောင်ကျော်မှာ အရွယ်အားဖြင့် သိသောရှိပြီးလျှင် အသားအရေ တင်းတင်းရင်းရင်းနှင့် ချောမောလှပ ဖြစ်၏။ အနာရောဂါဟူ၍လည်း မည်သည့်ရောဂါမျှ မရှိဘဲ ပကတိ အသက် ရှိနေလေသည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ကား အဝတ်အစား၊ အသွားအလာ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုမှစ၍ ယခင်ကအတိုင်းပင် ကျင့်သုံးလျက်ရှိ၏။ သူသည် သေမင်းနှင့် နီးကပ်သည့်အချိန်ကို သတိမပြုမိဘဲ မိမိ၏ သက်တမ်း ဆက်ရေးကိုသာ ဂရုစိုက်လျက်ရှိနေခဲ့၏။ ထိုအချိန်များအတွင်း၌ ဦးဘဟိန်း သဘာဝအတိုင်း အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီဖြစ်ရာ မိမိ၏ ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သော အသက်ကို ထောက်ထားကာ မောင်မောင်ကျော်အတွက် ရင်လေးမိ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်အတွင်း ဦးဘဟိန်းသည် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို လုံးဝတားဆီးနိုင်၍ ရာသက်ပန် တည်နေနိုင်မည့် ဆေးဝါးအေးလည်းကောင်း၊ ဆေးထိုးမှုသော်လည်းကောင်း၊ သွေးအိမ်မှအစ ကိုယ်တွင်း အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းနှင့် လဲလှယ်မှုသော်လည်းကောင်း ရှိတန်ရာသည်ဟု မသိရှာဖွေလျက်ရှိသော်လည်း ယခုလက်ရှိ အခြေအနေထက် ပို၍ မတွေ့ရသော မောင်မောင်ကျော်ကိုယ်တိုင်လည်း အထက်ပါ စစ်ဆေးမှုများကို ပြုလုပ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် သဘာဝကို ဤမျှထက် ကျော်လွန်၍ ဖြစ်စေနိုင်မည့် နည်းလမ်းတစ်ခုတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ဒေါက်တာကိုဘဟိန်းမှာ အနောက်နိုင်ငံများတွင် သုံးနှစ်ကျော်မျှ နေထိုင်၍ 'သွေးအိမ်များ တည်ဆောက်ပုံ'၊ 'ခန္ဓာကိုယ်၏ စိတ်အင်အားကို အကျိုးပြုပုံ'၊ 'ဟော်မုန်းဓာတ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ပျက်စီးဓာတ်သည် ဓာတ်သဘာဝတို့ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ' စသည်တို့ကို သင်ကြားလေ့လာခဲ့ရုံမျှမက မြန်မာပြည်တွင် လူသားနှင့် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးကိုပါ စိတ်စမ်းသပ်ရှာဖွေခဲ့သူဖြစ်၍ ဤရှာဖွေမှုပညာရပ်တွင် မိမိထက် အဆမတိုများစွာ သာလွန်ကြောင်း မောင်မောင်ကျော်ကိုယ်တိုင် သိရှိပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်စလုံးပင် ယင်းကဲ့သို့ 'ထာဝစဉ် ရပ်တည်အသက်ရှင်မှု'ကို အပြီးသတ် လက်လျှော့လိုက်ကြရလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်သည် အသက်ရှင်လျက် ဆက်လက်နေထိုင်လိုက် ပထမ 'မူ'အတိုင်း ၁၀ နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ အပ်တာပါရာသီကို ရိုက် သွေးအိမ်သစ်သွင်း၍ အသက်ဆက်ရန်မှတစ်ပါး တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။

ဆောင်ချောက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ခြင်း

မောင်မောင်ကျော်သည် အားလပ်သောအချိန်များတွင် တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်ပျော်ရွှင်မှုရစေရန် ပန်းချီဆွဲအတတ်ကို လိုက်စားစ ပြုသေး၏။ သို့သော် ကျောက်ဆစ်ပညာလောက် စိတ်မစွဲသဖြင့် ချက်ချင်းပင် စွန့်ပစ်လိုက်လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်၏ နာမည်မှာ ကြီးသည်ထက်နီးစွာ၍ လာပြီးလျှင် လူနာများသည်လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များပြားလာတော့၏။ အချို့ ဆုကုထံများ၏ ရောဂါဝေဒနာများတွင် အခြားဆရာဝန်များထက် လေးဆမျှ ဆောင်းသော်လည်း လူနာများသည် အခြားဆရာဝန်များထံသို့ မသွားဘဲ မောင်မောင်ကျော်၏ အကူအသကဲ့သို့ ခံယူလိုကြသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖျေးမဆစ်ဘဲ ရက်ရက်ရောရောပင် ပေးကြလေသည်။

အချစ်စိတ်စွန့် ပက်သက်၍ ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် မောင်မောင်ကျော်သည် အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးကိုလည်းကောင်း၊ အလယ်အလတ်တန်းစား မိန်းမချောများကိုလည်းကောင်း အရောတဝင် ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း မည်သူ့အားမျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိခဲ့ချေ။ ဆေးဆိုင်သို့ မိန်းမအမျိုးမျိုး ရောက်ရှိလာရာ အများအားဖြင့် လွတ်လပ်သော အမျိုးသမီးတိုင်းဆိုလိုပင် မောင်မောင်ကျော်၏ဂုဏ်သိက္ခာထက် ရုပ်ရည်ချောမောခြင်းကို ခို၍ ချစ်ခင်လေးစားသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ဤအထဲတွင် ကာမပိုင်ရှိ မိန်းမအချို့လည်း ပါဝင်လေသည်။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်မှာ တစ်ဖက်မှ မိန်းမများက ကြည်ညိုသလောက် ယောက်ျားများကလည်း မနာလို မရှုမိမ့် ဖြစ်ကြလေသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများသည် မောင်မောင်ကျော်အား ထောင်ချောက်ဆင်၍ ဖမ်းကြ၏။ သို့သော် မောင်မောင်ကျော်မှာ ဤနေရာမျိုးတွင် ခံရင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုထောင်ချောက်မျိုးမှ ရုန်းကန်ထွက်နိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

ထောင်ချောက်ဖြင့်ဖမ်းသော အမျိုးသမီးများထဲတွင် မသန်းရှင်ဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ နံပါတ်တစ်ဖြစ်၏။ မသန်းရှင်မှာ အသက် ၂၅ နှစ်သာရှိသေး၍ အထည်ရောင်းစားသူ မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်အတောင့်တင် ချော၍ ပိုးပန်းသူများ လက်မလှည့်နိုင်အောင် ရှိလေသည်။ မသန်းရှင်

www.burmeseclassic.com

သည် လက်တွင် ခုနာပေါက်သောရောဂါဖြင့် မောင်မောင်ကျော်၏ ဆေးတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာရာ တစ်လခန့်ကြာ၍ အနာပျောက်ပြီးသည့်နောက်၌ ချောင်းဆိုး ခေါင်းကိုက် မပြောပလောက်သော ရောဂါကလေးများအတွက် ဆေးတိုက်သို့ ရမယ်ရှာ၍ ဖြီးလိမ်းဝတ်စားကာ လာရောက်လေ့ရှိ၏။

ဤသို့ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်သည် မသန်းရှင်နှင့် တစ်နေ့တခြား ပိုမိုရင်းနှီးလာပြီးနောက် အလွန်အကြူးဖြစ်ခဲ့ရာ မောင်မောင်ကျော်သည် စိတ်ညစ်မခံလိုသဖြင့် ပထမ လက်ထပ်ပြီးလျှင် နောင် ၁၀ နှစ်ပြည့်ခန့် အချိန်မှ အပြစ်ရှာ၍ ကွာရှင်းမည်ဟုပင် စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ထောင်ချောက်အတွင်းမှ အောက်ပါအတိုင်း လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆေးတိုက်သို့ ဓားဒဏ်ရာတစ်ခုဖြင့် အတော်ဆင်းရဲသော လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာရာ မောင်မောင်ကျော်က ထိုသူအား ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းသည်အထိ ဆေးဖိုးဝါးခ မယူဘဲ ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့သည်။ ထိုသူသည် ဆေးဖိုးဝါးခ မပေးနိုင်သော်လည်း အလွန်ကျေးဇူးသိတတ်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်နေ့တွင် ငှက်ပျောခိုင်တစ်ခိုင်ဖြင့် မောင်မောင်ကျော်အား လာရောက်ကန်တော့လေသည်။

“အလကား ဒုက္ခရှာတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ ယူလာရတာလဲ”

“ဆရာကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး ဆရာ။ သက်သက်လာကန်တော့တာပါ ဒါထက် ...”

ထိုသူသည် မောင်မောင်ကျော်၏မျက်နှာကို အတန်ငယ် အားနည်းသည့်ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ စကားမဆက်ရှိဘဲရှိရာ မောင်မောင်ကျော်က ဆက်လက်ပြောရန် အားပေးသည့်အနေဖြင့် -

“ရှေ့ဆက်ပါဦးဗျာ။ ဒါထက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဆရာကို ပြောရမှာ ကျွန်တော် သိပ်အားနာတာပဲ ဆရာ”

“ပြောစရာရှိ ပြောရောပေါ့ဗျာ။ အားနာစရာမရှိပါဘူး”

“ကန်တော့ပါရဲ့ ဆရာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်မိန်းမလဲဗျာ။ ဘယ်က မိန်းမလဲ”

“သန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ ဆရာ”

“သန်းရှင် ဟုတ်လား။ အင်း ... ပြောပါဦး”

“ဒီဆေးတိုက်ကို မကြာခဏလာတတ်တဲ့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကောင်းကောင်းနဲ့ ကောင်မပေါ့ ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတစ်ရံတောင် တွေ့သေးတယ်။ ဒီကောင်မဟာ သူ့လင်သေပြီးဆုံးနောက် ပထမ ကျွန်တော်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ရခဲ့တယ်။ ဒီနောက် တရုတ်စုက စက်ချုပ်တဲ့ ကိုတင်မောင်။ နောက် ကိုတင်မောင်လက်ထဲက အိမ်အန်တောင် ဆေးတိုက်က တရုတ်သူဌေးနဲ့ အခုလက်ရှိ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါပဲ ဆရာ။ နည်းနည်းကလေးမျှ ကောင်းတဲ့ကောင်မ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ် ဆုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ ရုပ်ကလေး ခန်းပြပြီး ယောက်ျားတွေကို ခိုးလိုမျှ ခေလို နောက်နေတဲ့ကောင်မ ဆရာရဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို မတွေ့နဲ့ တွေ့ရင် ပိုင်းလိုက်မယ်သာ ကြတာပဲ။ ဒီကောင်မက အခုတလော ဆရာဆေးတိုက်ကို မကြာမကြာ လာနေတော့ တစ်နေ့နေ့ ဆရာကို မြူလိမ့်မယ်လို့ ကြံကြံ ဆင်တင် သိရအောင် ကျွန်တော်က သတိပေးတာပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“မဆိုးပါဘူးဗျာ။ ဒီလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်တည်း ဒီမိန်းမကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ပါဘူး”

ထိုသူ သတိပေးချက်အရ မောင်မောင်ကျော်သည် နောက်တစ်ကြိမ် သန်းရှင် ရောက်လာသောအခါ သူ၏ အတိတ်ရာဇဝင်ကို ထိုသူ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အမည်နေရပ်နှင့်တကွ အတိအလင်း စွပ်စွဲလေရာ ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ၏ဆေးတိုက်သို့ မလာတော့ချေ။

ဤနည်းဖြင့် မောင်မောင်ကျော်မှာ မသန်းရှင်နှင့် အဆက်ပြတ်ကာ သူ၏ ထောင်ချောက်မှ တစ်ခါတည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဤခရိုင်အတွင်းရှိ မြို့နယ်များ အပါအဝင် ရွာသိပ်ရွာငယ်များတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှအောင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပုလိပ်ရောဂါနှင့် ဝမ်းနာရောဂါကို ကောင်းစွာ နှိမ်နင်းအောင်မြင်ခဲ့သည့်အတွက် ပြည်မြို့ အရေပိုင်

မစ္စတာဘောကာထံမှ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် ရွှေဘိုတစ်လုံးနှင့် နာမည်ကောင်းလက်မှတ်တစ်စောင် ရရှိခဲ့လေသည်။ သူ၏ အလုပ်အကိုင်မှာ လည်း တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လျက် နာမည်ကြီးသည်ထက် ကြီးလာတော့၏။

တစ်နေ့တွင် သူ၏ဆေးတိုက်သို့ လူနာတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာရာ မောင်မောင်ကျော်က ထိုသူ၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပြီးနောက် အပေါ်ပတ်တီးများဖြင့် စည်းနှောင်ပေးလျက်ရှိစဉ် ထိုသူသည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိန်းစိန်းကြည့်နေပြီးနောက် -

“စစ်တွေကို ရောက်ဖူးသလား ဒေါက်တာ”

“ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံတွေလည်း များတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း မျှတတယ်။ အတော်နေချင်စရာ ကောင်းတဲ့ မြို့ကလေးပဲ”

“ဆရာကိုမြင်တော့ ဟိုအရင်တုန်းက စစ်တွေမှာ ကျွန်တော် သိဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သွားပြီး သတိရလို့ပါ”

“အတော်လေးတော့ ကြာပါပြီ ဆရာ။ ကျွန်တော်က မျက်နှာကို မှတ်မိသလို ရှိလို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အနှစ် ၂၀ လောက်ရှိပါပြီ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ဟိုတုန်းက ကျုပ်အသက်ဟာ ၁၄ နှစ်လောက် ရှိပြီးမှာပေါ့။ နေပါဦး ခင်ဗျား မိတ်ဆွေက အသက်ဘယ်လောက်လောက် ရှိလို့လဲ”

“ဆရာအရွယ်လောက်ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အရှင်သားပဲဗျ။ လူချင်းတူရုံ များ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိနှင့် ယခင်က တွေ့ဖူးပြီး သော လူဟောင်းများကို အထူးသတိပြုကာ ရှောင်ရှားလျက် ရှိလေတော့၏။

အချိန်များသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်၍ လာခဲ့ရာ ဦးဘဟိန်းလာ ဆက် ဆေးထိုးရန် အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

မောင်မောင်ကျော်မှာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဌာနအကြီးအကဲများ ဆေးဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေသည့်ပြင် ရောဂါအသစ်အဆန်း ဆန်းစစ်ရန် သေသည်ထင်ရသော အလောင်းများ ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာ ကာ ‘ဆေးစာ’ ပေါ်တွင် သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ရရှိနိုင်စေရန် ကိုယ်တိုင်ခွဲစိတ် ဆို၏။ ဤသို့လျှင် လူသေအလောင်းမှ မိမိအလိုရှိသော အဝိတာပါရာသွိုင်း နှစ်သွေးအိမ်ကို အလွယ်တကူ ရယူနိုင်သော အခွင့်အရေးများ ရရှိလေသည်။ ဤအကြံဖြင့် သူသည် ဦးနှောက်ရောဂါနှင့် သေဆုံးသော လူရွယ်တစ်ယောက် အလောင်းကို ကံအားလျော်စွာ ခွဲစိတ်ရမည်ဖြစ်၍ သူ၏အကျိုးအိတ် အတွင်းတွင် ပုလင်းငယ်တစ်လုံး ယူဆောင်သွားပြီးနောက် သူလိုသော သွေးအိမ်ကို ခွဲစိတ် ထုတ်ယူကာ ပုလင်းထဲသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ထည့်၍ယူခဲ့၏။ သေဖျံ့မျှစ်စေသော ဆေးများ ထိုးပေးကာ ဦးဘဟိန်း ရောက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

အောက်၌ ငွေညစ်သူများ

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားကာ ယခုအကြိမ်တွင် သေဆုံးသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ အပေါင်းအသင်းများနှင့် တစ်ခါတည်း ဆက်မြတ်တောက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ မည်သည့်နေရာ၌ပင် နေစေကာမူ ခုခံခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀၊ ၅၀ ခန့်က အသိအကျွမ်းများကို တစ်နေ့နေ့တွင် မှောင်မလွှဲတွေ့ရပေမည်။ ဤသို့လျှင် သူ၏ သက်ဆက်ဘဝအကြောင်းမှာ တစ်နေ့တွင် မုချဆတ်ဆတ် ပေါ်ပေါက်လာပေတော့မည်ဟု တွေး၍ စိုးရိမ်မိ၏။ သို့နှင့် သူသည် လက်ရှိထုလုပ်လျက်ရှိသော ပုံတူရုပ်တစ်ခုကို ခုတ်၍ သူ၏ ချစ်မြတ်နိုးသော ရုပ်လုံးများကို သေတ္တာများထဲတွင် လုံခြုံစွာ ထည့်၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ သူ၏လျှို့ဝှက်သောနေရာသို့ တင်ပို့လေသည်။ ထိုပုံတူရုပ်မှာ သူ၏ဆေးခန်းသို့ လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က လာရောက်ဆေး၏။

ကုသခဲ့သော မတင်တင်ဦးဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက် ၃၀ ကျော်ကျော်ခန့်မျှပင် ရှိလေပြီ။ အမျိုးသမီးမှာ သာမန်လှပရုံမျှမဟုတ်ဘဲ မဟာဆန်သော မျက်နှာနှင့် ဟန်အမူအရာရှိပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါ်မှာ မှာလည်း ကျစ်လျစ်သိပ်သည်း၍ ပကတိ ကျောက်ရုပ်နှင့်မခြား ပြေးတင့်တယ်လေသည်။ သို့နှင့်လည်း သူ့အား စံပြမယ်အဖြစ် ထိုင်ရန် တောင်းပန်ပြီးလျှင် ရုပ်လုံးဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ကျော် သိရသလောက် တင်တင်ဦးမှာ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်လည်း ပြည့်စုံပြီးလျှင် ထိုအချိန်အထိ မည်သည့် ယောက်ျားနှင့်မျှ အဆက်အသွယ် မရှိခဲ့ချေ။ တင်တင်ဦးက အလင်းရောင်သော ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် လိုအပ်သော ပုံအတိုင်း စနစ်တကျ ထိုင်လျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်သည် မူလ ရွှံ့စေးရုပ်ကို ဓားငယ်ကလေးများဖြင့် လှီးဖြတ်ပြုပြင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်များ၌ နှစ်ယောက်သားတို့သည် စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိကြရာ နှုတ်ချို၍ အပြောကောင်းလှသော တင်တင်ဦးက စကားများမှာ လွန်စွာပင် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝလှသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်က နားထောင်၍ မပြီးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ အတော်အတန် ရင်းနှီး၍လာပြီသောအခါ မောင်မောင်ကျော်က မတင်တင်ဦးအား ‘တင်တင်’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မတင်တင်ဦးကလည်း မူလက ‘ဒေါက်တာ’ ဟု ခေါ်ခဲ့သည်ကဲ့သို့ ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောင်းလဲကာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်လျက်ရှိကြတော့၏။

“ဪ... ဒါထက် မေးခွန်းမယ်။ တင်တင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရယ်။ မေးစရာရှိ မေးပေါ့။ တင်တင် စိတ်ဆိုးတတ်ပါဘူး”

“တင်တင် ဘာဖြစ်လို့ အခုအရွယ်အထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးသလဲဟင်”

“မပြုတာက မေမေဆုံးသွားကတည်းက ဗေဒနာကို ကျွန်မပဲ ဖြစ်နေရတယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဒီပြင်လည်း အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ဘဝမှာ အပေါင်းအဖော်အဖြစ်နဲ့ ကောင်းအတူဆိုအမျှ လက်တွဲပြီး လိုက်မလှသူ မတွေ့သေးလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့”

“တစ်ခါမျှ ရည်းစားသနာကော မထားဖူးဘူးလား”

အတန်ငယ် ရှက်သည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့လျက် -

“ထားဖူးတယ်ဆိုပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မက အတ္တရီတုံလူ တွေပြန်ရင်လည်း တကယ်အတည် လက်ထပ်မယ်ကြပြန်တာ့ သူက နေရွှေညရွှေနဲ့ ဒီလိုပဲ အချိန်ကုန်လာခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။ အခုအရွယ်ရောက်မှတော့ ဟိုင်းနေပြီပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဟိုင်းရမှာလဲ။ အခုမှ ၃၀ ပဲ ရှိသေးတာ”

“အမှန်တော့ ကျွန်မ ၃၅ နှစ်ရှိပြီ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ မိန်းမတွေဟာ အသက်ကို လျော့ပြောတတ်တဲ့ ဝါသနာရှိတယ်။ ကျွန်မမှာလည်း ဒီအတိုင်း နှစ်ဘဝ။ ကျွန်မ လိမ်ပြောမိတာ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး တင်တင်”

“လိုတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးကိုမှ လိမ်မိတာကို။ အခြားလူဆိုရင် ဘာအရေးကြီးသလဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ရွှံ့စေးရုပ်ပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိရာမှ တင်တင်ဦး၏မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်၊ မည်သည့်အပြောင်အလဲမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ သူသည် အတန်ငယ် အံ့သြပြီးလျှင် အလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမျှဖြစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ လိမ်ပြောရင် အလကားပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မထက် အသက်အများကြီး ကြီးတာပဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် တင်တင်ဦး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ အတန်ငယ် တုန်လှုပ်၍လည်း သွားလေသည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်လေ။ အစ်ကိုကြီး ကြည့်ရတာ ဒီအသက် အရွယ်ပါပဲ။ နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီထက်ကြီးတယ်။ အများကြီး ကြီးတယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ထင်တယ်”

“တင်တင်ပြောတာ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူးကွယ်”

“အစ်ကိုကြီးဟာ အင်မတန် အတွေ့အကြုံများပြီး အစ်ကိုကြီးထက်

အသက် နှစ်ဆလောက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ထက်တောင် ဉာဏ်ပညာက ပိုနေတာပဲ။ အစ်ကိုကြီးဟာ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ အင်မတန် များခဲ့တယ် ထင်တယ်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်၍နေလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ကံကောင်းလို့ ထင်ပါရဲ့။”

“ကံကောင်းလို့တင် မဟုတ်ဘူး။ ဘဝမှာ အခြေအနေ ခိုင်ခိုင် လုံလုံနဲ့ မပူပန်ရခင်တယ်ဆိုတာ ကံချည်သက်သက် မဟုတ်ဘူး အစ်ကို ကြီးရဲ့။ ဘဝက အစ်ကိုကြီးကို ပြုပြင်လိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးက ဘဝကို ပြုပြင်ရတာ။”

“တကတဲဗျာ ... အဘိဓမ္မာဆရာကြီး ကျနေတာပဲ။”

“အစ်ကိုကြီး ပြည်ကို မရောက်ခင် ဘယ်မှာနေခဲ့သလဲ။”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဖျတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြန်၏။

“ထားဝယ်မှာနေဖူးတယ်။”

“ထားဝယ်မှာ နေပြီးတော့မှ ပြည်ကို ပြောင်းလာတာလား။”

“ထားပါဦး ပြည်ကို ပြောင်းလာတာလို့ ဘာဖြစ်လို့ တင်တင်က ထင်ရတာလဲ။ အစ်ကိုကြီးဟာ တစ်သက်လုံး စီမံခန့်ခွဲနေလည်း ပိုမှာပေါ့။”

“ရှိချင်တော့ ပိုမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး မရှိခဲ့ဘူး။ အနည်းဆုံး လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ဆိုပါတော့။”

“တင်တင်က အစ်ကိုကြီးအကြောင်း တော်တော် သိနေတာပဲ။”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်ဖြစ် အင်မတန် စပ်စုတတ်တယ်။”

“ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးအကြောင်း ရှာရှာဖွေဖွေ သိချင်ရတာလဲ။”

“ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးကို ချစ်လို့ပေါ့။ ကျွန်မ သဘောကျတဲ့သူတွေ အကြောင်း ကျွန်မ သိချင်လို့ပေါ့။ အစ်ကိုကြီးရဲ့။”

“နိပ်ဟ၊ ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးကို တိုက်ရိုက်မမေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ သွယ်ဝိုက် မေးရတာလဲ။”

“ကျွန်မက သဘောကျတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးကိုယ်ကို အစ်ကိုကြီး အထင်အမြင်ကြီးသွားမှာ စိုးလို့ပေါ့။”

“အခုကော အစ်ကိုကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးသွားတယ် ဆို မထင်ဘူးလား။”

“မထင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး။”

“ဟော ... တစ်ခါ မြောက်ပြန်ပြီ၊ နိပ်ဟ။”

“အစ်ကိုကြီးက မြောက်လို့ပင်လို့ရတဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆင်တင် သိပါတယ်။”

“ကျုပ် ဝန်ခံတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ လူဆိုတာ အဲဒီလို စကားမျိုးတွေတော့ ကြားချင်ကြတာပေါ့။”

“ဪ ... ဒါထက် ကျွန်မတို့ ဖေဖေနဲ့ အစ်ကိုကြီး မတွေ့ချင်ဘူး ဆိုဟင်။”

မောင်မောင်ကျော်က စိတ်မပါဘဲ လိပ်၍ -

“ဟာ ... တွေ့ချင်တာပေါ့။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ် ဒီကနေ့ည ညစာစားရအောင် လာပါလား အစ်ကိုကြီး။”

မောင်မောင်ကျော်သည် မလာနိုင်ကြောင်း ဆင်ခြင်ပေးရန် စိတ်ထဲ ချင် ရှာဖွေလျက်ရှိနေသေး၏။ သို့သော် ထိုနေ့ညနေတွင် မည်သည့် အချိန်မှ ချစ်သူမရှိသဖြင့် အဘယ်ကြောင့် သွားရမည်နည်းဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အကယ်၍ အဘိုးကြီးသည် ဖျူဖျူငှာငှာ မရှိဘဲ လက်မခံနိုင်သော စကားများ ပြောစေကာမူ မတင်တင်ဦး၏ အလှည့်အပတ်များ၍ ချစ် စဖွယ်ကောင်း သည့် စကားကလေးများသည်ပင် နားဝင်ချို့လှပေမည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ လာတာပေါ့ တင်တင်။”

ထိုနေ့ညနေ ၇ နာရီခန့်အချိန်တွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် သည် မတင်တင်ဦး၏အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ မတင်တင်ဦးတို့ နေထိုင် သောအိမ်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးဖြစ်၍ အတော်ပင် ခမ်းနားသပ်ရပ် သည်။ တံခါးရဲ့ ယောက်ျားအစေခံတစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးပြီးနောက် သူသည် မောင်မောင်ကျော်အား အိပ်ခန်းညှပ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ပထမ မောင်မောင်ကျော် သတိပြုမိသောအရာမှာ မတင်တင်ဦး၏ ဖခင်ဆိုသူ

သည် များစွာ မကြီးလှသေးဘဲ အသက် ၄၀ ကျော်ကျော် ၄၀ နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်မျှသာ ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ထင်ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူ၏အမည်မှာ ဦးဘမောင် ဖြစ်၍ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေရှိပြီးလျှင် ဆံပင်နက်၍ မာကျောသော မျက်နှာ ရှိလေသည်။

ဦးဘမောင်သည် မောင်မောင်ကျော်အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်းများပေးပြီးနောက် မတင်တင်ဦးမှာ အခန်းတွင်းတွင် အဝတ်အစားများ လဲနေကြောင်း မကြာမီ လာရောက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဤကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းနေရသည့်အတွက် အလွန်အားနာဖွယ်ကောင်းကြောင်းဖြင့် ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အစေခံသည် ဘီယာဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ငွေလင်္ကာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် တင်၍ ယူလာပြီးနောက် စားပွဲပေါ်တွင် ချထားလေ၏။
“ကဲ ... ဒေါက်တာကျော်ဇော၊ ညစာမစားခင် နည်းနည်းလျှော့စမ်းပါဦး”

ဦးဘမောင်သည် အဝါရောင်ငှက်ပျောညွန့် ပိုးရှုပ်အင်္ကျီ၊ ပလေတစ်လုံချည် စသည်တို့ကို ခန့်ညားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် လက်ဝဲဘက်လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ထားသော နှစ်ရုတ်ခန့်ရှိ စိန်လက်စွပ်ကလည်း တစ်ဖမ်းရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် မောင်မောင်ကျော်၏ စိတ်၌မူ ထိုသူ၏ နောက်ကွယ်တွင် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်စုံတစ်ခု ရှိရပေမည်လောဟု အတန်ငယ် သံသယဖြစ်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဘမောင်”

ဘီယာတစ်ခွက်စီကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်၍ ပြီးကြသောအခါ ဦးဘမောင်သည် မောင်မောင်ကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုစာပေါ်ထူပြောင်း၍ ထိုင်လိုက်၏။

“တင်တင်ကဖြင့်များ ... ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောလိုက်ရတာ ခင်ဗျားကို အတော်ကြည်ညိုပါတယ်”

ဦးဘမောင် စကားပြောဆိုပုံနှင့်တကွ ဟန်ပန်လေသံမှာ ယခင်မိမိတွေးထင်သည့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်

ကုသော ထင်မြင်ချက်ကို အတော်ပင် ညှိုးမှိန်၍သွားစေ၏။

“မတင်တင်ဦးကတော့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက် အချိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ဒေါက်တာ ထုနေတဲ့ သူ့ရဲ့ပုံတူ ကျောက်ရုပ်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပါတယ်။ အင်မတန် ကောင်းတယ်ဆိုပဲ”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား ဒီအလုပ်က ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ဖြစ်လေတော့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရလို့ ငြီးငွေ့လာတဲ့အခါ အပန်းဖြတ်သဘောနဲ့ အပျော်သက်သက် လုပ်တာပါ”

“ကျုပ် ကြားရသလောက်တော့ ဒေါက်တာရဲ့ အလုပ်ကလည်း တော် ဝင်ငွေကောင်းနေတယ် ဆိုပါကလား”

“နေဖို့ထိုင်ဖို့ သင့်တင့်ရုံလောက်တော့ ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်က ဝင်ငွေ အတော်ကောင်းပြီး ဒီလောက် အလုပ်ချိန်ကလေးမှာ ဝါသနာထုံတဲ့ အလုပ်တစ်ခု အပျင်းပြေ လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ကိုယ့်အနုပညာစိတ်ဓာတ်ကို မပျောက်အောင် အသုံးချခွင့်ရတာ များ”

“ကျွန်တော်က ကံကောင်းလို့ပါ ခင်ဗျား၊ ကုသိုလ်ကံကလေးက ကျွန်းပေးပါတယ်”

“ဒီမယ် ... ဒေါက်တာကျော်ဇောရဲ့ ခင်ဗျားဟာ ပညာကလည်း တတ်တယ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောတယ်၊ နာမည်ကလည်း ကြီးတယ်၊ တော့ အင်မတန် အောင်မြင်တဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သလိုဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ယုံကြည်တယ်”

“စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဟုတ်လား ခင်ဗျ”

“မကြာသေးခင်က တောရွာတွေမှာ ဝမ်းရောဂါဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို အတော်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကုတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ တွေပေါ့”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းရောဂါအကြောင်း အထူးသတိပြု ခင်ဗျ”

ထိုအချိန်၌ မတင်တင်ဦးသည် ပါးလွှာသော အပြာနုရောင် အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ကို ဆင်တူဝတ်ကာ လှပစွာ ဆင်ယင်ဝတ်စားလျက် အခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် ယဉ်ကျေးသည့် အမူအရာကို ပြလိုသည့်သဘောဖြင့် နေရာမှ အတန်ငယ်ထပြီးနောက် ဆိုစာတင်တွင် ပြန်၍ထိုင်လိုက်၏။

ဦးမောင်မောင် -

“ဒီမယ် သမီးချို၊ ဟောဒီက ဒေါက်တာကျော်စောက ပေါက်ခေါင်းပေါင်းတလည်ဘက်မှာ ပလိပ်နဲ့ ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်နေတုန်းက အဖွဲ့နဲ့ သုံးဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဖိရင့်ဖိ ကုခဲ့တာတွေ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အလုပ် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောနေတယ်ကွယ်”

“အို ... ကျွန်မတို့ ဒေါက်တာကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိသိမှီ နှိပ်ချတာပဲ ဖေဖေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒေါက်တာ၊ ဒီလောက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် မနှိပ်ချပါနဲ့။ ဒီပြင်လူက နှိပ်ချဖို့လည်း ထားဦးမှပေါ့”

ဦးမောင်မောင်သည် နေရာမှထလိုက်ပြီးနောက် -

“ကိုင်း ... ထမင်းပွဲသွားကြစို့”

ထမင်းစားပွဲတွင် ယောက်ျားအစေခံတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမအစေခံတစ်ယောက် စားပွဲထိုးပေးရာ ဟင်းခွက်များမှာလည်း အင်္ဂလိပ်၊ ခြင်္သေ့တရုတ်အစားအစာများဖြစ်၍ ဖြန့်ချင်စဖွယ်ဖြစ်ကာ ခုံညားထည်ဝါလှသော

ထမင်းစားပွဲတွင် ပြောသော စကားများမှာလည်း မောင်မောင်ကျော်အား ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အကြောင်းများကို ဖော်ထုတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းရုံမျှ အောက်အစ်မေးသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် လောကကောင်းလှသော မတင်တင်ဦး၏ ဖော်ရွေမှုကြောင့် မောင်မောင်ကျော်မိမိ၏ အကြောင်းကို ယခုထက် ပို၍ နှိုက်နှိုက်ခွဲခွဲ သိလိုသောကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ကာ ယခင်ကရှိခဲ့သော သံသယများနှင့် ကွယ်၍သွားခဲ့လေသည်။

ထမင်းပွဲမှ ထလာကြပြီးနောက် ဆိုစာများပေါ်၌ ပြန်၍ထိုင်တာ ဆက်ဖို့ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ဦးမောင်မောင်မောင်လျှင် -

“ဪ ... ဒါထက် ဒေါက်တာ ပုသိမ်ကို ရောက်ဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ဖူးပါတယ်”

မောင် ။ “တို့လည်း ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား သမီးရယ်”

တင် ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ဖူးတာပေါ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်မတို့ အကြာ

ပြီးနောက် လည်းပတ်ဖူးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျား၊ မြို့ကတော့ အတော်လှပတဲ့မြို့ပေါ့၊ ခင်ဗျား၊ စည်လည်း အတော်စည်ကားပါတယ်”

တင် ။ “စည်ကားရုံတင် မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာရဲ့၊ လူတွေက စည်း သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ။ ဪ ... ဒါထက် အဲဒီမြို့က သင်ဆင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်များ မသိဖူးဘူးလား”

မောင်မောင်ကျော်မှာ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ ကြက်သီးများပင် ဖြန်းခနဲထ၍သွားမိ၏။ သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် စကားကို ဤနေရာသို့ရောက်အောင် မိမိအား ပထမက လမ်းခင်းပေးနေခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ခိုဝှမ်း၍ လာတော့၏။

“ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုကြီး၊ သိဖူးတယ် မထင်ပါဘူး”

ဦးမောင်မောင် ။ “သူတို့က ပုသိမ်မှာ အတော်နာမည်ကြီးတဲ့ ထောက်တန်းလွှာထဲကပဲ ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော် ဟိုမှာ တယ်မကြာဘူး ခင်ဗျား၊ လူတွေကိုလည်း သိပ်များများစားစား မသိလှပါဘူး”

မောင် ။ “သူတို့မှာ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ သင်ဆင်းတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဪ ... သင်ဆင်း ... သင်းသင်း ... နားစရာ”

ကျော် ။ “ဘာဖြစ်လို့ သနားစရာလဲဟင် တင်တင်”

“အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ပျောက်သွားတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ခမျာ

၁၆၈ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်။ ရုပ်ကလေးက လှက လှပါဘိန္န၊ သနားစရာ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဘယ်မှာမျှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

ကျော် ။ “ဒီလိုကိစ္စတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပါ တင်တင်”

“ရိုးရိုးအနုညာတထဲကဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ သင်းသင်းက တကယ့်အထက်တန်းလွှာ ဂုဏ်သရေရှိ မိဘက မွေးတဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား အလှအချောကလေးဆိုတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မဟုတ်နိုင်ဘူး အစ်ကိုကြီး”

“ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အိမ်က ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ပြေးတယ်ဆိုရင်လည်း တစ်နေရာရာမှာ ရှိရမှာပေါ့။ အခုတော့ ပုသိမ်အဖွဲ့ကရော၊ စုံထောက်ကရော ရှာတဲ့အပြင် သူ့မိဘများကပါ ပိုက်ဆံကြေးငွေ အကုန်အကျခံပြီး လိုက်ရှာတာ မတွေ့ဘူး။ အသက်သာ ရှင်နေမယ်ဆိုရင် တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ရုပ်ပျောက်ပြီးနေမယ်ဆိုရင် တစ်နေရာရာမှာ နေနိုင်တယ်”

ထိုအခါ ဦးဘမောင်က ကြားဖြတ်၍ “ဒေါက်တာ သိသင့်တာပေါ့ဗျာ” ဟု တိုးတိဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ဦးဘမောင် ပြောတာ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမျှ နားမလည်ဘူး”

“ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား ဒေါက်တာကျော်ဇော၊ အဟုတ်နားမလည်တာလား”

“ဒီမယ် ဦးဘမောင်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတာ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကဲလေ ... ပြောရင် ပြောပါဦး ဆက်ပြီး”

ဦးဘမောင်သည် တင်တင်ဦးမိဖုတ်နာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်အား -

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ပြောတာပေါ့လေ၊ ဘာကို ကျုပ်တို့ ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရမယ်”

သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းသူ ၁၆၉

မောင်မောင်ကျော်က ဣန္ဒြေဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညှိတ်ချိတ်လေသည်။ သို့နှင့် ဦးဘမောင်က ဆက်လက်၍ -

“အဲဒီ သင်သင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဟာ ဟိုတုန်းက သူ့ချောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်ဟာလည်း ဒီအချိန်လောက်မှာပဲ ပျောက်သွားတယ်။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အတူတူ ထွက်ပြေးတယ်လို့ ယူဆရင် ဒါထက်ပြီး သဘာဝကျတာ ဘာရှိဦးမလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ အဲဒီဆရာဝန်က အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်နေတယ်၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေလည်း ခြံ့စုံတယ်၊ သားမယားလည်း မရှိဘူး။ သင်သင်းဘက်က ကြည့်ရင်လည်း သင်သင်းဟာ ရုပ်ချောတယ်၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်၊ ဂုဏ်သရေရှိ မိကောင်းမိသားသမီးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ထွက်ပြေးစရာအကြောင်း မရှိသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်ဟာ အဲဒီဆရာဝန်ကိုပဲ တွေ့တွေ့၊ သင်သင်းကိုပဲ တွေ့တွေ့၊ ခုနက ၁၀ နှစ်ရှိပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ယောက်ယောက်ကို တွေ့ရရင် ကျုပ် ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်တော့ ကျုပ် အကျိုးရှိဖို့ပေါ့ဗျာ”

“ဦးဘမောင်က ပိုက်ဆံကြေးငွေ ပြည့်စုံပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း အငြိမ်းစားတစ်ယောက်ပဲ ခင်ဗျား ငွေလိုသေးသလား”

“ဒေါက်တာ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်မှာ ငွေကြေး မပြည့်

“ဒါပေမဲ့ ဦးဘမောင်ရဲ့ သမီး တင်တင်ဦး”

စကားမဆုံးမီ ဦးဘမောင်က ဖြတ်၍ -

“တင်တင်ဦးဟာ ကျုပ်သမီး မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်မယား”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

အခြားဘက်သို့ တင်တင်ဦး လှည့်သွားသည်ကို မောင်မောင်ကျော် သတိပြုမိလိုက်၏။ မောင်မောင်ကျော်က -

“အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ပြောနေလို့ အချိန်ကုန်တာပါပဲ ခင်ဗျား၊ ဦး ဘမောင် စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း လိုရင်းအချက်သာ အမိန့်ရှိပါ”

ဦးဘမောင်သည် သူ့၏ကိုယ်ကို အတန်ငယ် ရှေ့သို့ ညွှတ်ပြီးလျှင် စိတ်အားထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် မောင်မောင်ကျော်အား ကြည့် လျက် -

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ၄၅၀၀၀ ကျပ် လက်ငင်းပေးရမယ်၊ ဒီနောက် တစ်နှစ်ကို ၂၀၀၀ ကျပ် ဆယ်နှစ်ပေးသွားရမယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘမောင်၏မျက်နှာကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မသိမသာ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ဘာကို ဒီလောက် အစိုးများများ ပေးပြီး ဝယ်ရမှာလဲဗျ”

“နှုတ်ပိတ်ခ”

“တကယ်လို့ မပေးရင်ကော ခင်ဗျာ”

“မပေးရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်တုန်းက ပုသိမ် ပျောက်သွားတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ ခင်ဗျားပဲလို့ ကျုပ်တို့က လူတွေ သိအောင် လုပ်လိုက်မှာပေါ့”

“နို့ပေမဲ့ ဟိုမှာ ပျောက်သွားတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ ကျွန်တော်ပဲဦးဘမောင် အသေအချာသိလို့လား”

“ကျုပ်တို့ တပ်အပ်သိတယ်”

“ဒါပြင် အဲဟိုအခါတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ၂၅ နှစ်ရှိဦးမှာပေါ့။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ပိုသိမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ပြောပါလေ”

“ကျုပ်တို့ ပြောနေတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ လူတော်တစ်ယောက်၊ အသက်အကိုင် အောင်မြင်တယ်၊ ဖိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျော

ဆစ် ပန်းပုအတတ်ကိုလည်း ပထမတန်းတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်”

“အသက်အစိတ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် အရည်အချင်းတွေ ရှိပါ့မလား ခင်ဗျာ”

ဦးဘမောင်သည် တင်တင်ဦး၏မျက်နှာကို မသိမသာ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ပြောရင် ယုံမယ် မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဒေါက်တာ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဒီလောက် သိနေလို့ ခင်ဗျားကို တောင်းတာ။ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါတယ်”

“တစ်ခုရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဦးဘမောင် ထင်တဲ့အတိုင်း အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်ပဲ ဆိုပါတော့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ပုသိမ်မှာ ကျွန်တော် နေခဲ့တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ လူသိမခံချင်တာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ”

“သင်သင်းဆိုတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် သင်းသင်း”

“ကျွန်တော် မနေချင်တဲ့ အဲဒီမြို့ ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ သင်းသင်း ညည်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ကော ခေါ်နိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

“ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကုလားဆိုင်မှ ထကာမတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ညစာ ထမင်းနဲ့ ညဉ့်ခံတာကတော့ တကယ် ပျော်စရာကောင်းတာပဲ ခင်ဗျာ။ ကဲ ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ် ချင်ရာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

နေရာမှထလျက် -

“ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုချက်ကို သဘောတူပြီးရင်တော့ ပြန်နိုင်ပါသေး”

“သဘောတူပါတယ် ဦးဘမောင်။ ဒါထက် ငွေငါးထောင် လက်ငင်း ပေးရမယ် ပြီးတော့ တစ်နှစ်ကို ငွေနှစ်ထောင်၊ ဆယ်နှစ်ဆက်ပြီး ပေး သွားရမယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား ခင်ဗျာ။ ဒီတော့ အားလုံး ငွေနှစ်ဆောင်းငါးထောင် ကို တစ်ခါတည်း တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းပေးရင် မကောင်းဘူးလား ခင်ဗျာ”

“ဒီမယ် ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ပြောတာကို ရယ်စရာ မှတ်နေတယ် ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စက ကလေးကစားတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါက်တာကျော်ဇော သတိပြုစေချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ပေါ့ပေါ့ရယ်စရာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်းထေရ် ငွေကလည်း လုံးလုံးခဲခဲ့ကြီး နှစ်သောင်းငါးထောင်ဆိုတော့ ဦးဘမောင်မှ ကိုင်ရတယ်ရတာ ဝန်လေးသလို ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား မပြောတတ်ဘူး ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ပေးဖို့မယ်။ ဘယ်တော့ ပေးရမှာလဲ”

“နက်ဖြန် ပေးရမယ်”

“ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ည ၇ နာရီခွဲ လာခဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အသင့်ထားပါမယ်”

နောက်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဒေါက်တာကျော်ဇော အမည် မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ နေအိမ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ ထိုည တွေ့ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားစဉ် အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သို့သော် မိမိအပေါ်တွင် မတရား ညှစ်သော ဦးဘမောင်နှင့် တင်တင်ဦးတို့အား သူတို့ တောင်းသောငွေကိုပေး ပေးမည်ဟု ကတိပေး၍ မိမိ၏ဘဝအဖြစ်အပျက်ကို ဖွင့်ဟ၍ မပြောမိခဲ့ခြင်း ကိုပင် တွေး၍ ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ နောက်မီးမအေးသော ကိစ္စဖြစ်သည့်အတိုင်း အယောင်ဆောင် သားအဖဖြစ်သည့်ဇနီးမောင်နှံတို့အား တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်လိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်း မမြင်ချေ။ ဒီအား ဆေးထိုးရန် အချိန်စေ့ပါစေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းမိ၏။ အကယ်၍ အခြားမြို့တစ်မြို့သို့ မိမိထွက်သွားပြီးနောက် ထိုမြို့တွင် ဦးဘဟိန်းနှင့် နီးချက်တွေ့ဆုံ၍ ဆေးထိုးလျှင် ဖြစ်နိုင်ရန်အကြောင်းရှိ၏။ သို့သော် ဦးဘမောင်တို့ လင်မယားမှာ မိမိအကြောင်းကို ဤမျှလောက်သိပြီးဖြစ်သည့်အပြင်

အလွန်အကင်းပါးသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုနေရာသို့ မချလိုက်လာဦးမည်။ ဆိုအခါ ယခု၌သာနာပင် ပြန်၍ပေါ်လာပေဦးမည်။

အိပ်သို့ ပြန်ရောက်၍ အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ မောင်မောင်ကျော်သည် ဘတ်ခွဲခန်းတွင် လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားသည့် ပုလင်းငယ်တစ်လုံးတွင် ဆည်းထားသော အပ်တာပါရာသျှိုင်းရိုက်သွေးအိမ်ကို သေချာသည်ထက် သေချာစေရန် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက် ရှိလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ကြည့်ရှု ရင်း ရုတ်တရက် အကြွေကောင်းတစ်ခုပေါ်လာသဖြင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ငြိမ့်ပင် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် အညောင်းဆန့်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်လာ သည်။

အိပ်ရာကို ကျပ် မကယ်ဘူး

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ သူသည် ဘဏ်တိုက်နှင့် စာတိုက်များတွင် ခြံ အပ်ထားသောငွေများအနက်မှ ၂၅၀၀၀ ကျပ်ကို သူပြီးလျှင် ဆန်းတံခါးကို သော့ခတ်၍ ဆေးစပ်သမားနှင့် အစေခံဒ် ထိုနေ့အဖို့ ဆည်သူနှင့်မျှ မတွေ့လိုကြောင်း မှာထားလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် ဆန်းတွင်းရှိ စားပွဲ၌ထိုင်ကာ သူပထမဆုံး ဆေးထိုးခံသည့် အချိန်မှ စ၍ ထိုနေ့အထိ ၁၀ နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဦးဘဟိန်းက ဆေးထိုးပေးခဲ့သည်ကို ဆိုရမှာ။ ဦးဘဟိန်း အလာနောက်ကျသည့်အချိန်များ၌ ဆေးရည်ကို သောက် ဆိုရမှာ။ သက်တမ်းစေ့လျက်နှင့် သွေးအိမ်သစ်ထည်သွင်းခြင်း မပြုက မည် ဆိုမည်ပုံ ဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်းများ မိနစ်ပိုင်းမျှ ဆေးရည်သောက်ရန် နောက်ကျလျှင် မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ စိတ်ထဲ၌လည်းကောင်း မည်သို့မည်ပုံ ခံစားရပုံများ၊ ဆေးထိုးချိန်နှင့် ဆေးသောက်ချိန်များတွင် သူ့အတိုးအလျှော့၊ အပူချိန်၊ နှလုံးလှုပ်ရှားပုံ စသည်တို့ကို ရက်စွဲအချိန်နာရီ မှတ်တမ်းဟောင်းများကို ပြန်၍ကြည့်ပြီးလျှင် မှတ်တမ်းရှည်ကြီး တစ်ခုကို ရေးသားလျက် ရှိလေသည်။ မှတ်တမ်းကြီးထဲ၌ ထိုအချိန်များအတွင်း ငါ့အဖို့ကူးစက်တတ်သည့်ရောဂါပင်ဖြစ်စေ မိမိအား မကူးစက်နိုင်ကြောင်း မည်ဖြင့် အစုံအလင် ရေးသားပါရှိ၏။ ‘အမှန်အားဖြင့်လည်း မောင်မောင်

ကျော်၏မျက်စိများမှာ လူငယ်တစ်ယောက်၏ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည့်အတိုင်း မြင်ရ၏။ ဆံပင်မှာလည်း အနည်းငယ်မျှ ဖြူဆွတ်ခြင်းမရှိ။ သွားများမှာလည်း တစ်ချောင်းတလေမျှနဲ့ခြင်း၊ နာခြင်း၊ ကျိုးခြင်း မရှိ။ ပကတိကောင်းမွန် လျက် ရှိနေ၏။ မောင်မောင်ကျော်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ က မန္တလေးမြို့တွင် ပထမဦးစွာ ဆေးထိုးခံခဲ့သည့်အချိန်တွင် ရှိနေခဲ့သော ကျန်းမာလတ်ဆတ်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာအတိုင်း ရှိနေလေသည်။ သူ၏အသက်မှာ ယခုအချိန်တွင် ၉၅ နှစ်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ညနေ ၆ နာရီခွဲအချိန်တွင် အစေခံအား ညစာ ထမင်းကို အခန်းထဲသို့ ယူခဲ့စေပြီးလျှင် စားသောက်၏။ ဦးဘမောင် အသက်ရှင်နေသမျှ မိမိ၏တစ်သက်တွင် စိတ်ချမ်းသာမှုရမည် မဟုတ်ဘဲ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အနှောင့်အယှက် ပေးမည့်အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဦးဘမောင်အား မိမိကို ခြေရန်မှတစ်ပါး အခြားပြုလုပ်ရန် နည်းလမ်းမရှိပေ။ မောင်မောင်ကျော်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆရာဝန်တို့၏ ဝတ္တရား အတိုင်း လူသားတို့အပေါ်တွင် ကရုဏာရှိရန်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဖေးမကျည် ရန် သွန်သင်ဆုံးမခြင်းခံ၍ လေ့ကျင့်လာခဲ့သည်ကားမှန်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ဦးဘမောင်အား မသတ်လိုပေ။ သို့သော် ဦးဘမောင်မှာ မိမိက မသတ်လျှင် မိမိ၏အကြောင်းကို တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ဖော်ထုတ်တော့မည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မိမိအသက်ထက် အခြားသူ၏အသက်ကို မငဲ့ညှာနိုင်ချေ။ ‘အတ္တသမံ ပေမံနတ္ထိ’ ဆိုသော စကားအတိုင်း လူသတ္တဝါတို့မည်သည့် မိမိအသက်ထက် အခြားမည်သူ၏ အသက်ကိုမျှ ပို၍ မချစ်နိုင်ချေ။

ဦးဘမောင်သည် ငွေညစ်သမားပီပီ အလွန်အချိန်မှန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ၇ နာရီ မိနစ် ၃၀ တိတိအချိန်တွင် မောင်မောင်ကျော်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာရာ မောင်မောင်ကျော်၏ အစေခံက တံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၍ စာကြည့်ခန်းရောက်သောအခါ အလွန်အေးဆေးငြိမ်သက်သော အမူအရာဖြင့် စာအုပ်စင်နှင့်မီရီများတွင်ရှိသော မောင်မောင်ကျော်၏စာအုပ်များကို ဦးဘမောင်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

“စာအုပ်တွေကတော့ စုံပါပေ့ဗျာ ဒေါက်တာကျော်ဇော။ ကျုပ်ထံသို့ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်ကလေးတစ်ခု လုပ်ထားမယ် ကြတာ အထမမြောက်နိုင်သေးဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားစာအုပ်တွေ မြင်ရတော့ ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ပြီး အားကျတာပဲ”

“ဦးဘမောင်ရဲ့အလုပ်က ငွေဝင်အမြောင့်သားပဲ။ စာအုပ်ဆိုတာ ဝယ်ရင် ချက်ချင်းရတာပေါ့”

“နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ အိမ်ပိုင်ရာပိုင် မရှိသေးဘူးဗျာ။ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ အိမ်ပိုင်ရှိတဲ့လူမှ ကိုက်တာပဲ ဒေါက်တာ”

“အခုနေတဲ့ အိမ်ကကော ဦးဘမောင်”

“ငှားတဲ့အိမ်ပါဗျာ။ သိပ်တော့ စိတ်တိုင်းမကျလှပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ တော်လောက်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ဒီမြို့မှာ မနေသေးဘဲ ပြောင်းရွှေ့ဦးမယ်ဆိုပါတော့”

“ပြောင်းချကောင်း ပြောင်းရပါလိမ့်ဦးမယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ အခုလက်ငင်း မပေးနိုင်တောင် နောက် ၁၀ နှစ်တွင်း ဘယ်နေရာကို ငွေပို့ရမယ်ဆိုတာ အသေအချာ ကျုပ် ပြောပါမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဩတ် ... ဒါထက် အစ်ခု မေးပါရစေ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခြေရာခံလို့ ရတာလဲ”

“မတင်တင်ဦးနဲ့ကျုပ်ကတော့ ဒီဟာကိုပဲ အလုပ်တစ်ခုလုပ်နေတာဗျာ။ ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာကြာလုပ်မိလို့ ကျင့်သားရလာရင် ကျွမ်းကျင်တာပေါ့ဗျာ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင် ကျုပ်တို့ လိုက်တာပဲ။ ဥပမာဗျာ မိန်းမတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် သေသွားတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ အသက် အာမခံထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မတော်တဆ သေသွားတဲ့ဟာမျိုး အဲဒါမျိုးတွေပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအထဲက အမှု ၁၀၀ အနက် ၉၀ ဟာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေချည်းပဲ။ အချိန်တော့ ကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်စွတ် ခိုက်ရင် ကော်ပေါက်ကုံးဗျာ။ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့ဟာ ပွပေါက်တိုးတာပဲ။ အဲဒါကိစ္စကြည့်ပါလား”

“တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ ခင်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ အခုမတောင့်မတ မကြောင့်မကြာ ထည့်ထည့်ဝါဝါ နေနိုင်တာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က စုံစမ်းလို့ရတဲ့ အခု တစ်ခုက အမြတ်အစွန်းပေါ့ ဒေါက်တာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမဟာ ရုတ်တရက် ကားတိုက်ပြီး သေသွားတယ်။ ကျုပ်တို့က အဖြစ်အပျက်မှန်ကို သိနေလေတော့ တင်တင်ဦးက သူ့ယောက်ျားကို သွားပြီးတွေ့တာပဲ။ ဒီလူက သူ့မိန်းမ သေသွားတဲ့အခါ ငွေရော 'လက်ဝတ်လက်စားတွေရော အတော် ရလိုက်တာကိုးဗျ။ ဒီတော့ တင်တင်ဦးက ဒီမိန်းမ ကားတိုက်တုန်းက သူ ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ သူ့မိန်းမ ကားတိုက်ခံရတာ ရိုးရိုးတန်းတန်း မတော်တဆဖြစ်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် သူ ဘာပြောမလဲ။ အခုတော့ တင်တင်ဦးက အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူက “ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ” လို့ တစ်ခဲ တည်း မေးတာပဲ။ ကျုပ်တို့အလုပ်က အဲဒီလောက် လွယ်တာပဲ ဒေါက်တာ အမှန်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်မျှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေပဲ့ အချက်ကို သိနေတော့ တစ်ချက်တည်း အစ်လိုက်ရရှိရှိသေး သူ့ရာဇဝင် အကုန်လုံး ထုတ်ပြောတော့တာပဲဗျို့”

“တယ်နေရာကျတာပဲ။ ဦးဘမောင်တို့က အင်မတန် အကင်းလည်း ပါးတာကိုး ခင်ဗျ။ လူ့ရဲ့သဘာဝကို အတော်ပဲ လေ့လာလိုက်စားထားကြတယ် ထင်တယ်”

“ဒီလိုအလုပ်မျိုးဆိုတာ ဒီလိုလေ့လာနိုင်မှ အကင်းပါးနိုင်မှ တော်တော် ကျတယ် ဒေါက်တာရဲ့။ ဒါထက် ကျုပ်ကို ပေးဖို့ ငွေကောဗျ”

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပေးဖို့ အသင့်ထားပါတယ်”

သို့ပြောဆိုရင်း မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏အိတ်တွင်းမှ ငွေစက္ကန့်များပါသော စာအိတ်ရှည်ကြီးတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးဘမောင် လက်သို့ ပေးလိုက်ရာ ဦးဘမောင်လည်း စာအိတ်ကို သူ၏အတွင်းအထိ အိတ်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ထည့်လိုက်လေသည်။

“ငွေကို ရေမကြည့်တော့ဘူးလား ခင်ဗျာ”

ပြီးလျှက် -

“မလိုပါဘူးဗျာ။ ဒီအလုပ်လုပ်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဘယ်တော့မှ ဆွေ့ပေးတာ မတွေ့ပူးပါဘူး”

“လူတွေဟာ ရိုးသားတာပဲ”

“ရိုးသားတာ မဟုတ်ဘူး။ သတိရှိတာဗျ။ ကဲ ... ဒေါက်တာ နှင့်ပြုရင် ပြန်ပါရစေတော့ဗျာ။ တင်တင်ဦး မျှော်နေရော့မယ်”

“ဒီမှာ ဦးဘမောင်၊ မပြန်ခင် ကျွန်တော် တစ်ခု”

“ဘာများလဲဗျ”

“နည်းနည်းလည်း အေးတော့ ဝိစင်လေး တစ်ခွက်စီလောက် တော့ တစ်ဆိတ်သောက်ကြရအောင်ခင်ဗျာ။ အရင်လိုလိုက်တာ၊ ငွေရရင် နှုတ်ချင်းပဲ ပြန်ချင်ပြီလား ခင်ဗျာ”

ဦးဘမောင်သည် အားနာသဖြင့် ပြန်၍ထိုင်လိုက်၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဝိစင် အည်းငယ်စီထည့်၍ တစ်လုံးကို ဦးဘမောင်လက်သို့ ကမ်းလိုက်ပြီးလျှင် တစ်လုံးကို သူကိုယ်တိုင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်လျက် ရှိလေသည်။ ဦး ဘမောင်သည် ဝိစင် အနည်းငယ်ကို သောက်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့၍သောက်ရင်း -

“ခင်ဗျား တစ်ခုမေးချင်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ ဒေါက်တာ”

“အခု ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၃၅ နှစ်ရှိတယ် ဆိုတာ မယုံကြည်ဘဲ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် မဖြစ်မိဘူးလား ခင်ဗျာ”

အတန်ငယ် တွေဝေစဉ်းစားလျက် -

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် မနွေညက ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အခု နှစ်အသက် ၃၅ နှစ်ရှိရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်က ပုသိမ်မှာ ခင်ဗျား နေ ခဲ့တုန်းက အသက်အစိတ်ပဲ ရှိဦးမယ် ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ထွက်လာတုန်းက အသက်အစိတ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တော့ ဟိုအရင်အရင်ကကိစ္စတွေ ခင်ဗျား ဘယ်လိုစုံစမ်းလို့ရသလဲ ဦး ဘမောင်”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်တွေ့တယ်ဗျ။ သူပြောတာက ခင်ဗျား ဆရာဝန်အလုပ် စလုပ်ကတည်း သူနဲ့ သိတယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်လောက်ကြာပြီလို့ သူက ပြောတာလဲ”

ဦးဘမောင်သည် မောင်မောင်ကျော်အား သူ၏စိတ်ထဲတွင် အထူး အဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် -

“ဒီဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို မေးရတာလဲ ဒေါက်တာ”

“ဘယ်လောက်ကြာတုန်းကလို့ သူက ပြောသေးသလား ခင်ဗျ”

“ရှစ်နှစ်လောက်လို့ သူက ပြောတာပဲ”

“ကျွန်တော့်အသက် အစိတ်ထဲက ရှစ်နှစ်ပြန်နုတ်ရင် ၁၇ နှစ် ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့ ပုသိမ်မှာ ကျွန်တော် ဆရာဝန်အလုပ် စလုပ်တာ အသက် ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့”

ဦးဘမောင်သည် ရုတ်တရက် ပြန်၍မဖြေသောဘဲ မောင်မောင် ကျော်၏ အသက်ကို စိတ်ထဲမှ တွက်ချက်နေသကဲ့သို့ ဆွေမျှား တွေဝေစဉ်း လျက်ရှိလေ၏။

“ကျုပ်ကို ပြောတဲ့ ဆရာဝန်က အတွက်မှားလို့လား မသိပါဘူးဗျာ”

“အဲဒါ အဖြေတစ်ခုပဲဗျ။ တခြားအဖြေတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“အမှန်ဆိုရင် ကျုပ်မှာ အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်ချက်ထဲမှာ ခင်ဗျား ကြိုက်ရာတစ်ခု ရွေးပေတော့။ ပထမတစ်ချက်က ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား ထင်တဲ့ ဆရာဝန် မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဒုတိယအချက်က ကျုပ်ကို အချစ်နေတဲ့ အသက်ထက် ကျုပ်ဟာ အများကြီး ပိုကြီးတယ်”

“ဒါဖြင့် လူတွေက ခင်ဗျားကို ခန့်မှန်းကြတဲ့ အသက်ထက် ခင်ဗျား က ပိုကြီးတာပေါ့”

ဦးဘမောင်သည် သူ၏အိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ထားသော ငွေစာ အိတ်ကြီးကို မသိမသာလက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် -

“ခင်ဗျားဟာ မုချ ကျုပ်ထင်တဲ့ ဆရာဝန်ပဲဗျ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ငွေပေးမှာလဲ”

“ဒီမယ် ဦးဘမောင်၊ ကျုပ်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ ခင်ဗျား ဆင်သလဲ”

“ဒါက အခုကိစ္စမှာ အရေးကြီးလို့လား ဒေါက်တာရဲ့”

“တကယ်တော့ အရေးမကြီးလှပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက် အတိုင်းပေါ့”

ဦးဘမောင်သည် မောင်မောင်ကျော်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်၍ကြည့် ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် -

“နောက်ကို ပြန်ပြီး တွက်ကြည့်ရင် ခင်ဗျား အသက်ဟာ ၄၅ နှစ်ပဲ။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာတော့ ၃၅ နှစ်ထက် မကြီးသေးတဲ့ ဒေါက်တာ”

“ကဲ ... ဒီတော့ ကျုပ်အသက်ဟာ ၉၅ နှစ်ဆိုရင်ကော ဘယ်နှယ်

ရယ်မောလျက် -

“ဒီလိုဆိုရင် စိတ္တဇဆေးရုံကို ခင်ဗျား သွားဖို့ ကျုပ်ပြောမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် လူများ အသက်မသေဘဲ နေနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်နည်းကို ခင်ဗျားနဲ့တဲ နှစ်ပေါင်း ၆၀ လောက်က ကျုပ်တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စိတ္တဇဆေးရုံကို ပြန်သွားဖို့ ကျုပ်က တိုက်တွန်းမှာ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးဘမောင်၊ အဲဒီအခါတုန်းက လူရဲ့အသက်ကို ရှည်ကြည်တဲ့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းတဲ့နည်းတစ်ခုကို ကျုပ် တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို အသက်ရှည်နေတဲ့အတွင်းမှာ ကြားဖူးနားဝ

ပညာဗဟုသုတရော၊ အတွေ့အကြုံရော တစ်နေ့တခြား များလာပြီး နောက်ကုန်ကတော့ အဲဒီဆေးထိုးလိုက်တဲ့ အချိန်က ရုပ်ရည်အတိုင်းပဲ

နေတယ်။ လူတွေထဲမှာ သူများထက်ထူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာ တယ်။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

၃၈၀ ၈ ဒုတိယမြောက်

“ဒီအတိုင်းများ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အင်မတန် ကောင်းတာပေါ့ ဒေါက်တာ”

“ဒီမှာ ဦးဘမောင် ကျုပ် အခုပြောနေတာ အမှန်ချည်းပဲ။ တစ်လမျှ မုသားမပါဘူး။ ကျုပ်ကို မန္တလေးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၉၅ နှစ်က မွေးဖွားတယ်”

ဦးဘမောင်သည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်အား မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

“ခင်ဗျား အဟုတ်ပြောတာလား ဒေါက်တာကျော်ဇော၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကော ခင်ဗျား ယုံရဲ့လား”

“ယုံတာပေါ့ ဦးဘမောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အမှန်ဖြစ်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒါဖြင့် တစ်ဆိတ်ကျုပ်ပေးပါရစေ။ အကယ်၍ ဒါဟာ အမှန်ဖြစ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဦးဘမောင် စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ဗျာ။ နို့ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တာကိုလို့ ကျုပ် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပထမဆုံးပြောတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ကျုပ် မပြောဖူးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် အခု ခင်ဗျားကို ပြောလိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျုပ် သိချင်လို့”

“ဒီလို ကျုပ်သိထားတော့ ဒီအချက်ကို နောင်တစ်နေ့နေ့ ကျုပ် အသုံးပြုနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ ဦးဘမောင်၊ မသိဘဲ နေပါ့မလား”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီး မပူဘူးလား”

“မပူပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပူတာလဲ။ ဒါ သိရတာ ကျုပ် အင်မတန် နေရာက ကျတယ်ဗျာ။ ဒီအချက်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း ကိုင်နိုင်တာပဲ”

သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းသူ ၈ ၀၈၁

“မကိုင်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား နောက်နှစ်မိနစ်အတွင်း သေရတာမယ် ဦးဘမောင်”

ဦးဘမောင်သည် ပထမ ပြုံးလိုက်သေး၏။ သို့သော် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာကိုမြင်ရသောအခါ ထက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်အလွတ်ထဲတွင် သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်ကျော်အား ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ သူ၏ တည်ငြိမ်စက်သော မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဆိပ်ခတ်လိုက်ပြီပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခတ်လိုက်ပြီ”

ဦးဘမောင်သည် နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါးဆီသို့ လှမ်းကျကြိုးများဖြင့် ထသွားလေသည်။

“အကူအညီတောင်းပေမဲ့ အကျိုးမရှိတော့ဘူး ဦးဘမောင်၊ လွန်နေပြီ”

တံခါးဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘမောင်သည် ချောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များ ထွက်၍လာ၏။ သို့နှင့် သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဒဿိယိုင် ပြန်၍လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ဆီသို့ရောက်သည်နှင့် ခြေထောက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး အသီးအသီးပေါက်များဖြင့် ရွှဲရွဲစိုလျက်ရှိရာ မျက်လုံးများမှာလည်း ဝေဒနာခံရသည့်ဟန်ဖြင့် ပြူးကြောင်ကြောင် ရှိနေ၏။

“ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ်လုပ်ပါဦး ဒေါက်တာကျော်ဇော၊ ကျုပ် မသေချေဘဲဦးဗျာ”

ထိုစကားများကိုပင် ဦးဘမောင်မှာ မနည်းအားစိုက်၍ ပြောရလေ

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကယ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကယ်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား နောင် ကျုပ်ကို ရန်မရှာပါဘူး ဘာမျှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကျိန်တွယ်တာ ကျုပ် သိတယ်။ နို့ပေမဲ့ မကယ်ဘူး”

“ကျုပ် ကျိန်ပါမယ်ဗျာ။ ကျုပ် ဘယ်လိုမျှ ခင်ဗျားကို ရန်မရှာတော့ပါဘူး။ ဘုရား အဆူဆူ ...”

စကားမဆုံးမီ မောင်မောင်ကျော်က ဖြတ်၍ -

“နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားလို လူမျိုးဟာ ကတိတည်မယ့် လူမျိုးလား။ ဝမ်းနည်းတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးဘမောင်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်တို့ မကယ်ဘူး။ ခင်ဗျား သေရမှာပဲ”

ဦးဘမောင်က ကြိတ်မိတ်အားတင်းလျက် -

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... ကျုပ်သေတော့ တင်တင်ဦးက နေမတုံ့လား။ ပုလိပ်က ခင်ဗျားကို ဖမ်းမမိတော့ဘူးလား။ တင်တင်ဦးက ကျုပ်ထံ လည်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျား လည်ပင်းကို သူက ကြိုးကွင်းစွပ်သတ်လိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား မထင်ပါနဲ့ ဦးဘမောင်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တွန့်လိမ်လျက် အသက်ထွက် အံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော ဦးဘမောင်အား စောင့်ကြည့်လျက်ရှိရာ ဦးဘမောင်၏ လည်ချောင်းအတွင်းမှ ချွေသံများကိုပင် ကြားရလျက် မျက်စိများသည်လည်း အပြင်သို့ ပေါက်ထွက်လှမတတ် ပြုမူထွက်၍လာတော့သော ဦးဘမောင်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးလိုက်ရာ ပါးစပ်အမြွှပ်များသည် ဆပ်ပြာပူဖောင်းများကဲ့သို့ အပြင်သို့ ထွက်၍လာပြီး တစ်ခါတည်း ဇက်ကျိုး၍ကျသွားလေ၏။ ဦးဘမောင်ကား အသက်မရှိတော့ပြီ။

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘမောင်၏အလောင်းကို သူ၏တစ်ခန်းထဲသို့ ဆွဲယူသွားပြီးနောက် အကျီအဝတ်အစားများကို ဆုတ်ဖြင့် လိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေသော အလောင်းကို ခွဲစိတ်သည့် စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် သားရေအကျီကို ဝတ်၍ သားရေလက်အိတ်များကို စွပ်ထားလိုက်၏။ ပြီးသောအခါ အလောင်းနံရိုးအိမ်အောက်တစ်နေရာကို ခွဲစိတ်ကာ အတွင်းမှ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးဆီကျင်လည်စွာ ထုတ်ယူပြီးလျှင် အရောင်အသွေး မရှိသော ဆေးရည်ပုံတစ်လုံးအတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ထောင့်တစ်ထောင့်၌ သုံးပေခန့်ပြင့်သော ကြွေအင်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ အတွင်း၌ ရေကဲ့သို့ အရောင်ကင်းမဲ့သည့် ဆေးရည်များ မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘမောင်၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ ဆင်ထားသော ရော်ဘာပြားကြီးကို ကြွေအင်တုံကြီးရှိရာသို့ ဆွဲယူသွားပြီး နောက် အင်တုံအတွင်းသို့ တစ်ခုစီဖြည်းညင်းစွာ ထည့်လေရာ ဆေးရည်သည် အင်တုံနှုတ်ခမ်းအထိ တက်၍လာတော့၏။ သူသည် စားပွဲခင်း ဖယောင်းပုဆိုးပေါ် ရော်ဘာပြားဖြင့် လိပ်ပြီးလျှင် အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဆေးကြောသုတ်သင်လေတော့၏။ သွေးများ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊ စားပွဲပေါ်၌လည်းကောင်း အနှံ့အပြား နေရာ နံရံတစ်နေရာ၌ သွေးစက်များစဉ်သဖြင့် စွန်းထင်နေသည်ကိုပင် မတွေ့ရ။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် တစ်ခန်းလုံးကို သွေးတစ်စက်မျှ မတွေ့ရအောင် ဆေးကြောလေရာ နှစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါမှ ကောင်းစွာ နုတ်လေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် အင်တုံကြီးများရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ အခန်းကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်၏။ အင်တုံအတွင်း၌ကား အရိုး၊ အသားစသည့် အပိုင်းအစဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ဆေးရည်၏ အပေါ်မျက်နှာပြင်နှင့် နံဘေးရှိ ခြေနေရာများ၌သာ ကြက်တက်ရည်ကဲ့သို့ အပေါ်ယံအဆီများ ဝေ့၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် ဖွန်းကြီးတစ်ခုဖြင့် အရည်အချိုးကို ခပ်၍ ဆတ်ဆေးကန်အတွင်းရှိ ပြွန်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လောင်းချလေ၏။ ထို့နောက် ရော်ဘာပြားနှင့် ဖယောင်းပုဆိုးလိပ်ကိုလည်း ဆေးရည်အင်တုံကြီးသို့ ထည့်ကာ အထက်က နည်းတူ အစတုံး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။ အလုံးပြီးစီးသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် အခန်း၌ ခြေရာလက်ရာများ မရှိမကျန်ကို အပြီးသတ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် တံခါးပိတ်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ခြေချိုး၍ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးလျှင် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသော် နေထိုင်ရာ ထွက်သွားလေသည်။

ယမန်နေ့က တံခါးဖွင့်ပေးသော အစေခံပင် မောင်မောင်ကျော်အား မောင်မောင်တို့အိမ်မှ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးရာ တင်တင်ဦးအား အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်း

www.burmeseclassic.com

ဦးပင် အဆင်သင့် တွေ့ရ၏။ တင်တင်ဦးက နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် နေရာထိုင်ခင်း မပေးမီပင် မောင်မောင်ကျော်က စ၍ -

“အစ်ကိုကြီး စောင့်နေတာ ဂ နာရီခွဲကတည်းကပဲ။ မင်းယောက်ျား ဘယ်သွားသလဲ”

“ဒေါက်တာ့ဆီကို မလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မလာဘူး။ ကျုပ်က ငွေအဆင်သင့်ထားတာပဲ။ တင်တင်က နောက်နေတာလား”

မောင်မောင်ဦးသည် အတန်ငယ် စိတ်ရှုပ်သွားသည့် မျက်နှာဖြင့် မောင်မောင်ကျော်အား ကြည့်လိုက်၏။

“သူ အိမ်က ဂ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ ထွက်သွားတာပဲ။ ဒေါက်တာ့ဆီ တန်းသွားမယ်လို့ ပြောတယ်”

“လမ်းများ မတော်တဆ”

“အို ... ဒေါက်တာက မပြောကောင်း ပြောကောင်း”

... ..

“ဒေါက်တာက ငွေမပေးရအောင် တစ်မျိုးတစ်မည်များ ကြတာလား။ သူ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါက်တာ့တာဝန်ပဲနော် ဒါပဲ။ သူ သေတောင် ကျွန်မက နေမတဲ့လား။ ကျွန်မကို ပေးရမှာပေါ့”

“တင်တင်က ကျုပ်ကို တလွဲထင်နေပြန်ပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားယောက်ျား မလာလို့ ဟောဒီမှာ ငွေတောင် တစ်ခါတည်း ယူလာတယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများ ပါသော စာအိတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ တင်တင်ဦးက လောဘတကြီး ဆွဲယူလိုက်၏။ တင်တင်ဦးကား သူ၏ခင်ပွန်းသည် ဦးဘမောင်ကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ သူသည် စာအိတ်ကြီးထဲမှ ငွေစက္ကူများကို အထပ်လိုက် ဆွဲယူပြီးလျှင် အသေအချေ ရေတွက်ပြီးနောက်မှ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်ကမူ တင်တင်ဦး လုပ်ကိုင်ပုံကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်လျက် ရှိ၏။

“ဒေါက်တာ ဘာစောင့်နေတာလဲဟင်”

“ဦးဘမောင်များ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တင်တင်က အကူအညီများ ဆောင်းဦးမလားလို့ စောင့်နေတာပဲ”

တင်တင်ဦးသည် မောင်မောင်ကျော်အား မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။

“သူ တစ်ခုခုဖြစ်တာများ ဒေါက်တာက သိနေပြီလားရှင်”

“မသိရပါဘူးဗျာ။ နို့ပေမဲ့ ဖြစ်များဖြစ်ရင် ကျုပ်ကို အကြောင်းကြားမိလို့ ပြောချင်လို့ပါ”

“အမယ်လေး ... ပြောပါမယ် စိတ်ချ”

မောင်မောင်ကျော်သည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် မေ့နေသည့်ဟန်ဖြင့် ပြန်လာပြီးနောက် -

“ဪ ... ဒါထက် တင်တင်ရဲ့ ရုပ်လုံးပုံကို ကျုပ် အပြီးသတ်ချင်တယ်ဗျာ”

တင်တင်ဦးသည် မောင်မောင်ကျော်အား တစ်ခဏမျှ မော်၍ကြည့်ပြီးနောက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးဟာ တော်တော်ဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မတို့ လင်မယားက ငွေညှစ်ပြီး နှုတ်ပိတ်ခ ဆောင်းနေတယ်။ ဒါနဲ့လည်း အစ်ကိုကြီးဟာ နည်းနည်းကလေးမျှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ ငြင်းလည်း မငြင်းဘူး။ ဟော ... အခုလည်း ကျွန်မပုံကို ဆက်ထု ချင်သေးသတဲ့”

“တင်တင်မျက်နှာဟာ အရင်တွေ့စကအတိုင်း လှမြဲလှနေတာပဲ တင်တင်။ မျက်လုံးကလေး ကြည်လင်ပုံကလည်း သမင်မ မျက်လုံးအတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ ...”

တင်တင်ဦးသည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်ထားသော ဦးခေါင်းကို ညှိတ်သည်ဆိုရုံမျှ ညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားကို ပြောပါဦးမယ်”

“အင်း... ပြောတာပေါ့။ ကဲ... ဒီတော့ နက်ဖြန်နေ့ခင်း ၁၁နာရီ နော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”

မောင်မောင်ကျော်သည် မတင်တင်ဦးအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိပ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ မိမိအလုပ် ဤကဲ့သို့ ချောမောစွာ အောင်မြင်ခဲ့သည်ကို တွေး၍ စိတ်ကျေနပ်မိ၏။ ဤမျှလောက် နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ နေခဲ့ပြီးသည့် နောက်မှ မိမိအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းနေသူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်၏။ အကယ်၍ ဦးဘမောင်ကို သတ်သည့်အမှုဖြင့် မိသွားပြီးလျှင် ကြိုးပေးခံရက မိမိအကယ်ပင် သေမည်လော။

အကယ်၍သေခဲ့သော် အလောင်းမှာ ၃၅ နှစ်အရွယ်ရှိ ရုပ်ရည်ပင် ဖြစ်လေမည်လော၊ သို့မဟုတ် မိမိ အသက်အမှန်အတိုင်း ၉၅ နှစ်အရွယ်ပင် ဖြစ်လေမည်လော စသည်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ရင်း တသိတတန်းကြီး စဉ်းစား၍ လာခဲ့၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးကို သော့ဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အတွင်းမှ မင်းတုပ်ကိုချ၍ ပိတ်လိုက်၏။ တတ်ခွဲခန်းအတွင်းရှိ အင်တုံကြီး ရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ဦးဘမောင်၏အလောင်းမှာ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၍ အင်တုံအောက်ခြေ အပေါ်ယံတွင် အဆီအနည်းငယ် ဝေ့၍နေသော အရည်အနည်းငယ်သာ ကျန်ရစ်တော့၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် ဖါးစပ်မှ လေချွန်ရင်း အင်တုံအတွင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသမျှ အရည်များကို လက်ဆေးကန်အတွင်းသို့ သွန်ချပြီးလျှင် အင်တုံနှင့်တကွ လက်ဆေးကန်ကိုပါ အပြီးသတ် ဆေးကြောသုတ်သင်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်တွင် တင်တင်ဦးသည် မောင်မောင်ကျော်၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။

“လာပါ တင်တင်... ယိုင်ပါ”

မတင်တင်ဦးမှာ ယမန်နေ့ညကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အတော်ပင် ညှိုးငယ်နွမ်းလျလျက် ရှိလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျားယောက်ျား မနေ့ညက ပြန်လာတယ် မဟုတ်လား”

“မလာဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း အစ်ကိုကြီးဆီကို ကျွန်မ လာခဲ့တာပဲ။ နေပါဦး... အစ်ကိုကြီးဆီကို မနေ့ညက သူ မလာတာ အမှန်ပဲလား”

“ဪ... ခက်ပါပြီကော တင်တင်ရယ်။ လာရင် အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခံပြီး ဒီငွေကို တင်တင်ဆီ လာပေးရမှာလဲ။ အခု ငွေကို ရလို့ သိမ်းထားပြီ မဟုတ်လား”

တင်တင်ဦးက လက်ဆွဲအိတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်လျက် -

“ကျွန်မ ဒီကို ယူလာတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ သူ့ကို လိုက်ရှာဖို့ ကျွန်မကိုလည်း ကူညီပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်”

မောင်မောင်ကျော်က အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်၏။

“ကုရမှာပေါ့ တင်တင်ရယ်။ မကူဘဲ နေပါ့မလား၊ ဘယ်လို သွားရှာကြမယ် ကြသလဲ”

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ စိတ်လည်း ရှုပ်လှပါပြီ၊ ပုလိပ်ကို တိုင်ရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“တိုင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား တင်တင်ရဲ့။ တင်တင်တို့ အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်က ပုလိပ်နဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့အလုပ် မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့်လည်း ဆေးရုံသွားပြီး မတော်တဆ ထိခိုက်မှုများ ရှိသလားလို့ သွားရှာမယ်။ ရွှေတောင်တို့၊ ကျီးသဲတို့၊ မီးရထားလမ်းဆိုရင်လည်း ပေါင်းတည်လမ်းအထိ လိုက်ပြီးရှာကြမယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဪ... ဒါထက် တင်တင်ကို တစ်ခု မေးရဦးမယ်။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး”

“ဒီလူဟာ တင်တင်ကိုများ ပစ်သွားသလားလို့ကော မတွေးမိဘူးလား”

၁၈၈ ဂ ဒုန့်ရွှေမျှား

“အစ်ကိုကြီး ပြောတာလည်း တင်တင် တွေးမိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ငွေမပါဘဲနဲ့ သူ သွားတယ်ဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး အစ်ကိုကြီး ခဲ့”

“ဒါဖြင့် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေရှိရင် လုပ်ချင်လုပ်မယ်လို့ ဆိုလိုတာ ပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ကျွန်မ မဆိုလိုပါဘူး အစ်ကိုကြီး”

“နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဆိုတယ် တင်တင်။ တင်တင် ပြောတာ လည်း မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ဒီတော့ တင်တင် သဘောတူရင် ကျုပ်တို့ အလုပ်စကြစို့လား”

“အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို ကူညီမယ်ဆို”

“ကူညီပါမယ် တင်တင် ... စိတ်ချပါ။ ဒါပေမဲ့လို့ ပျောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မော်တော်ကားနဲ့ လိုက်ပြီး ဟိုမှာရှာ၊ ဒီမှာရှာနဲ့ မဖြစ် သေးဘူး။ သူ သွားတတ်လာတတ်တဲ့နေရာ၊ လူအများဆုံး စည်တဲ့နေရာ အဲဒီနေရာမျိုးတွေမှာ ရှာရမယ်။ မေးသင့်မြန်းသင့်တဲ့နေရာတွေ မေးမြန်း စုံစမ်းရမယ်။ အခကြေးငွေပေးပြီး လူငှားလွှတ်တန် လွှတ်ရမယ်။ အဲဒီလို လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ် ထင်တယ်။ ဒီဟာတွေအားလုံး အစ်ကိုကြီး တာဝန်ထားလိုက်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ရွံစေးများကို လက်စမသတ်သေးသော တင်တင်ဦး၏ ပုံတူရုပ်ပေါ်သို့ လိုအပ်သော နေရာများ၌ ထပ်မံဖြည့်စွက်ကာ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေ၏။ တင်တင်ဦးမှာ ခေတ္တမျှသာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နိုင် ပြီးလျှင် စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် အတန်ငယ် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လေ၏။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုင်ခုံပေါ်မှထကာ တင်တင်ဦးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“ကိုင်း ... တင်တင် ... တင်တင်လည်း စိတ်ရှုပ်ပြီး ကောင်း ကောင်း မထိုင်နိုင်မယ့်အတူ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာကြစို့လား”

သို့နှင့် မောင်မောင်ကျော်သည် ကားတစ်စီးကိုငှားပြီးလျှင် ဗြို့ကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ် ပတ်ပြီးနောက် ဆေးရုံသို့ သွားလေ၏။ ဆေးရုံသို့ ရောက်

သောအခါ တင်တင်ဦးအား ကားထဲတွင် ထားခဲ့၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား ခြင်းနောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် စကားပြောပြီး ချောင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။ ဆေးရုံမှ ထွက်လာကြသောအခါ ရဲဌာနာသုံးခုသို့ သွားရောက်ရှာဖွေ၏။ သို့သော် ဌာနာများအတွင်းသို့ ဝင်သွားတိုင်း တင်တင် ဦးအား မခေါ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသာ သွား၍ ၁၀ မိနစ်၊ ၁၅ မိနစ် နှုတ်အကြာတွင် ပြန်၍ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အာရုံစိုက်ပျော်သွားသူ

နောက်တစ်နေ့လည်း သူတို့သည် ကားတစ်စီးနှင့် ပေါင်းတည် ဗြို့အထိ ထွက်ခဲ့၏။ ပေါင်းတည်ဆေးရုံ၌ စုံစမ်း၏။ ရွှေတောင်သို့ ပြန်ရောက် သောအခါ ရွှေတောင်ဆေးရုံ၌လည်း စုံစမ်းပြန်သေး၏။ သို့သော် မည်သည့် နေရာတွင်မျှ သတင်းမရဘဲ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ပြည်မြို့သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရာ မောင်မောင်ကျော်က -

“ကဲ ... တင်တင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ဘယ်မှာမျှ အစအန တွေ့ဘူး။ အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးတောင် မကြားရဘူး။ ပေါင်းတည် ဆေးရုံတုန်းက တွေ့ရတဲ့ အလောင်းက အသက် အစိတ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ တောသားတစ်ယောက်ပါ။ ပေါင်မှာလည်း ထိုးကွင်း တွေနဲ့ တင်တင် ခိုဝှဲနေ မြင်လိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အဝတ်အစား မြင်ရုံနဲ့ တောက လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အခု မြို့မရဲဌာနာကို တန်းပြီး မောင်းမယ်။ နေ့ညကတည်းက ဦးဘမောင် အိမ်ပြန်မလာတဲ့အကြောင်း တင်တင် ချိတ်တိုင် သတင်းပေးပေတော့။ ဒါ နောက်ဆုံးနည်းလမ်းပဲ”

“အစ်ကိုကြီးကော ဌာနာထဲ ဝင်မလိုက်တော့ဘူးလား”

“ဝင်လို့ မကောင်းဘူး တင်တင်။ ပုလိပ် ဘယ်လိုထင်မလဲ။ တင် တင်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် မထင်ပေဘူးလား”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဒီတော့ ဦးဘမောင် ပျောက်သွားတဲ့နေ့ရက် အချိန်နာရီနဲ့တကွ သူတို့ကို တိုင်၊ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ အတိအကျ မသိဘူး။ အိမ်ထွက်သွားတာပဲ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုသွားတတ်တာပဲလို့ ပြော။ သူ့ရဲ့ပုံမှန်သတ္တန်ပြောပြီး အိမ်က ထွက်သွားတုန်းက ဘယ်လို အဝတ်အစားဆင်ဝတ်သွားတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာပြော”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခုရှိသေးတယ်။ လင်ပျောက်လို့ ရူးမတတ်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း သူတို့ သနားအောင် မျက်ရည်ခံထိုးပြီး ပြော၊ ပုလိပ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးအရပ်သား မရောက်နိုင်တဲ့ ချောင်ကြိုးချောင်ကြားအထိ ရှာဖွေနိုင်တယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့မှာ အာဏာမရှိဘူး။ သူတို့မှာ အာဏာရှိတယ်။ တင်တင်လည်သလောက်သာ ကြည့်ပြီး ပြောပေတော့”

သို့နှင့် တင်တင်ဦးသည် မောင်မောင်ကျော် ပြောဆိုညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရဲအဖွဲ့အား တိုင်တန်းပြောကြားလေ၏။ တစ်နာရီအတွင်း၌ဆို ထိုသတင်းကို သတင်းထောက်များ သိသွားပြီးလျှင် နီးစပ်ရာအရပ်များ ဟိုးလေးစာကျော် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ဦးဘမောင် ပျောက်သွားသည့်သတင်းကို မြို့ပေါ်၌ ပျံ့နှံ့သွားစေရန် မောင်မောင်ကျော် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသတည်း။

ရဲဌာနတွင် သတင်းပေးစေပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်သည် တင်တင်ဦးအား သူ၏နေအိမ်သို့ လိုက်၍ပို့၏။ ထို့နောက် ကားကို ပြန်၍လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် တင်တင်ဦး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တင်တင်ဦးနှင့်အတူ (လိုက်ပါသွားလေသည်။

၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မောင်မောင်ကျော်သည် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားမှ ပြန်ဆင်းလာရာ အောက်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဖုန်များ သုတ်သင်နေသော အစေခံအဘိုးကြီးကို တွေ့ရသည်နှင့် -

“ဒီမယ် အဘိုးကြီး... မတင်တင် နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်လို့ သူ့ကို အနှောင့်အယှက် သွားမပေးနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“ဦးဘမောင် ပြန်မလာလို့ အတော်ကို စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်။ ကျုပ် ဆေးထိုးပေးခဲ့ပြီ။ ကောင်းကောင်း အနားယူဖို့ လိုတယ်။ သူက အိပ်ခင်ဗျား သွား။ နားလည်လား”

“နားလည်ပါပြီ ဆရာ”

“ဟောဒီမှာ ကျုပ် လိပ်စာကတ်ပြား၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ကျုပ်ကို လာခေါ်လှည့် ကြားလား”

ထိုနေ့ည ၇ နာရီခန့်တွင် စုံထောက်ရဲမှူး ကိုသန့်ဇင်သည် ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၏အိမ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

“ကဲ ... ဆိုပါဦး အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ကျွန်တော် ဘာများ ဖြစ်နေလဲ ခင်ဗျား။ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ”

“လမ်းရှည်လမ်းက မတင်တင်ဦးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သေလား”

“ဟာ ... သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီကနေ့တောင် တွေ့သေးတယ်”

“ဒေါက်တာ သူ့ကို ဆေးဝါးပေးနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူနဲ့ ဒီကနေ့ နောက်ဆုံးတွေ့တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိပါသလဲ ဒေါက်တာ”

“အတော်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျား။ သူ့ယောက်ျားကလည်း ပျောက်သွားတော့ ခမျာ အတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်နေရှာပါတယ်”

“သူ့ယောက်ျား ဦးဘမောင်ဆိုတာက ဘယ်လိုပုံ ပျောက်သွားတာလဲ ဆိုတာရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းဖို့ ပြောရဦးမယ်။ မတင်တင်ဦးက အတော့်တော့ သူ့ကို ပစ်များသွားသလား၊ မပြောတတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါပဲ ဆရာ”

ရာသိုင်းရိုက်သွေးအိမ်နစ်နစ်ကို ပြန်၍ နှစ်ခုအနက်မှ ကြိုက်ရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ရန် ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဦးဘဟိန်းက -

“ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ခု ယူလာရတာလဲ ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရယ်စရာလုပ်တာလား”

မောင်မောင်ကျော်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဟောဒီအငယ်ကို ကျွန်တော် သုံးမယ်ကြတယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ပုလင်းအငယ်ကို ဦးဘဟိန်းအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။ ဦးဘဟိန်းက ပုလင်းကို လှမ်းယူရင်း -

“နှစ်ခု မလိုပါဘူးဗျာ။ တစ်ခုရှိရင် ပြီးတာပဲ။ အရေးကြီးတာက ယောက်ျားရဲ့ခန္ဓာအိမ်က ဖြစ်ဖို့လိုတာပဲ”

“နှစ်ခုစလုံးက ယောက်ျားချည်းပါပဲ ဦးဘဟိန်း”

နောက်တစ်နေ့ ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား ခွဲစိတ်ပေးပြီးလျှင် သွေးအိမ်သစ်အဟောင်း၏နေရာတွင် အစားထိုးကာ သတ္တမအကြိမ် လဲလှယ်ပေးလေသည်။ ဤကဲ့သို့ လိုအပ်သော ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးပြီးနောက် ဦးဘဟိန်းသည် မန္တလေးသို့ ပြန်သွားရာ နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်လည်း ပြည်မြို့မှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဤသို့လျှင် သူ၏ ဆေးခန်းရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေးသည်လည်း သူနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ အချိန်ကြာမြင့်သောအခါ မြို့သူမြို့သားများ စိတ်တွင် သူ၏အမည်သည် တစ်စတစ်စ မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်၍ သွားတော့၏။

သူ့အသက်ကိုယ်အသက်

ရန်ကုန်မြို့သော်မဆင်လမ်း(ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း) ၌ ဆေးတိုက်အသစ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ဆေးခန်းမှာ သုံးထပ်တိုက်သစ်တစ်လုံး၏ အောက်ခန်း (ဧပြည်ထပ်) ဖြစ်၍ အခမ်းအနား အပြင်အဆင်

တို့မှာ အလွန်ပင် ခေတ်ဆန်လှ၏။ ဆရာဝန်၏အမည်မှာ ‘ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်’ ဖြစ်၍ အပေါ် ဆုံးထပ်၌ သူကိုယ်တိုင် နေထိုင်ပြီးလျှင် အလယ်ထပ်ကို ညဉ့်ခန်းမဆောင် အဖြစ် လွတ်လပ်စွာ ထားရှိ၏။

ဆေးတိုက်ဖွင့်၍ တစ်နှစ်မျှ မကြာသေးမီ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၏ ဆေးခန်းမှာ အလွန်စည်ကားလာပြီးလျှင် သူ၏ဘဝခရီးတစ်လျှောက် သင်က တခြားမြို့များတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်အတိုင်း ယောက်ျားလူနာများ ဆက် မိန်းမလူနာများက ပိုမိုများပြားလျက်ရှိတော့၏။ အများအားဖြင့် မိန်းမများမှာ မောင်မောင်ကျော်၏ နှုတ်ချိုဖော်ရွေမှုကိုလည်းကောင်း၊ အခြားဆရာဝန်များထက် အကိုင်အတွယ် ညင်သာ၍ ယုယုယယ ပြုတတ်မှုကိုလည်းကောင်း ပိုမိုသဘောကျကြ၏။ အထက်ပါ အရည်အချင်းများကို သူ၏ပြေပြစ်လှပသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတို့နှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ဤကဲ့သို့ မောင်မောင်ကျော် နာမည်ကြီး၍ လာခြင်းမှာ အံ့သြဖွယ် မဟုတ်ပေ။ မောင်မောင်ကျော်မှာ သူ၏ပင်ကို ဝါသနာအတိုင်း လူနာများကိုသာမက မည်သူ့ကိုမဆို ဆာဖော်ရွေရွေ ပြုပြောဆိုနေထိုင်တတ်သဖြင့် ပွဲလမ်းသဘင် အခမ်းအနား နှိုင်းလိုလို၌ပင် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရ၍ အစိုးရအရာရှိပိုင်းနှင့် ဂုဏ်သရေရှိသောတန်းလွှာလောကတွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ အမည်မှာ အလွန်ပင် ရေပန်းစားလျက်ရှိတော့၏။

သူသည် ရန်ကုန်မြို့ရောက်၍ သော်မဆင်လမ်း(ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း)တွင် ဆေးတိုက်ဖွင့် လုပ်ပြီးနောက် နောက်မကြာမီ အလွန်ရှည်လျားသော အချိုးအစား ပြေပြစ်လှပသော မယဉ်နွယ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးတလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဝါသနာအတိုင်း မယဉ်နွယ်အား ဆုထုလုပ်ရန် စံပြမယ်အဖြစ် တစ်နေ့လျှင် နာရီဝက်ခန့် သူ၏ ကျောက်ဆစ်အလုပ်ခန်းတွင် ‘ထိုင်’ စေခဲ့ရာ ယခင်က အထက်ထက်က နည်းတူတစ်စတစ်စ ရင်းနှီးပြီးနောက် ၎င်းနှင့် ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။ သူ၏အခြားအကြံတစ်ခုမှာ မယဉ်နွယ်နှင့် ယခုကဲ့သို့ အရောတဝင် ရှိနေခြင်းအပြင် မိမိကိုယ်တိုင်က မိမိရီအပေါ်တွင် ချစ်သည့် အချစ်စိတ်ကို ဖြတ်နိုင်အောင်ဖြစ်၍ မိမိရီကလည်း မိမိအား စိတ်နာပြီးလျှင် သူ၏အချစ်စိတ်ကို

ဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာခဲ့ရာ သူ၏ ၁၀ နှစ်သက်တမ်း ဘဝခရီးကုန်ဆုံးချိန် နီးပြီဖြစ်၍ ဦးဘဟိန်း လာရောက်ဆေးထိုးရန် အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဤတစ်ကြိမ် ဆေးထိုးပြီးနောက် မိမိရှိသည် ရန်ကုန်မြို့နှင့် အလွန်ဝေးသော မထင်မရှား နယ်ခြားမြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံခြားသို့ဖြစ်စေ တစ်ခါတည်း သွားရောက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။

“အင်း... ငါ့ ရုပ်ရည်ဟာ ပထမဆုံး ဆေးထိုးတဲ့အချိန်တုန်းက အတိုင်း ၃၅ နှစ်အရွယ်က မပြောင်းဘဲ နုနုပျိုပျိုရှိနေပေမဲ့ အမှန်တော့ ငါ့ အသက်ဟာ အခု ၁၀၄ နှစ်ရှိနေပါပြီကော။ သာမန်လူတစ်ယောက်သာဆိုရင် သေလို့ အရိုးတောင် ဆွေးလောက်ပြီ။ ငါ့ဆရာ ဦးဘဟိန်းတောင် ခု နှစ်ရှိနေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ကြိမ် ဆေးထိုးပြီး နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဦးဘဟိန်းဟာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နောင် ခါလာ နောင်ခါမျေးပေါ့လေ။ ဒီတော့ ငါ့ဆရာကြီး ဦးဘဟိန်း မရှိတဲ့နောက် လည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖြစ်သလို စိစဉ်ရတော့မှာပဲ” ဟု ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိ၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစား၍ နေမိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ဘဝကို ငြီးငွေ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လာမိ၏။ သူ၏ကိုယ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲခြင်း အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း မရှိဘဲ ၃၅ နှစ်အရွယ်၌သာ ရှိနေပြီးလျှင် နုပျိုလျက်ရှိနေသော်လည်း သူ၏ စိတ်တတ်မှာမူ ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံများကြောင့် ဘဝကို မုန်းတီးလာ ဟန်တူ၏။ သူသည် မသေနိုင်အောင် ဤကဲ့သို့ပင် သက်တမ်းကို ဆက်၍ အစဉ်အမြဲ နေနိုင်ပါမည်လော။ သို့နှင့် သူသည် သက်တမ်းကို နောက် တစ်ကြိမ် မဆက်လိုတော့ကြောင်း ဦးဘဟိန်းထံ စာရေးရန် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ သေရမည်ကိုလည်း ကြောက်၏။ အကယ်၍ သူသည် ၁၀ နှစ်တစ်ကြိမ် အသစ်လဲရမည့် သူ၏ကိုယ်တွင်းမှ အပိတ်ပိတ် သွင်းရိုက် သွေးအိမ်ကို အသစ်မလဲဘဲ သက်တမ်းကို မဆက်လျှင် သူ့အ

သက်လုံး ဆိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့သော ဥဇ ပါးသော ရောဂါဝေဒနာတို့ သည် တစ်ချိန် တစ်ခါထည်း စုပြုံဝင်ရောက်လာပေတော့မည်။ သူသည် သေသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤအကြောင်းကို စာတိုင်းစွာသိပြီးဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုက အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခဝေဒနာတို့ကို ခံစားရပြီးနောက် မုချသေရမည်ဖြစ်၏။ ထိုမျှသာမက ဘာသာ အရ စဉ်းစားမည်ဆိုလျှင်လည်း သူ၏ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှုများအတွက် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ သက်သာရာရမည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကံ၊ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း သံသရာဘေးကို တွေး၍လည်း ရင်လေးမိ၏။

သို့သော် ထိုအသိဉာဏ်များမှာ အခိုက်အတန့်မျှလောက်သာ ဖြစ်၍ အချိန်အတန်ငယ် ကြာမြင့်သောအခါ မောဟတရားက ထိုဉာဏ်ကို တဖြည်း ဖြည်း ဖုံးလွှမ်း၍သွားတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ယခင်က ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း ဦးဘဟိန်း ဆက်၍မလာမီ ကြိုတင်၍ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်တစ်ခုကို ခြွင်းလျှင် အသက်ရှင်နေအောင် စီမံပြုလုပ်ထား၏။ သို့သော် ဦးဘဟိန်း သေရောက်လာမည်နေ့ရက်တွင် ရောက်၍မလာချေ။ နေ့ရက်များသည် ခြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လျက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကျော်လာခဲ့၏။ ဦးဘဟိန်း သေရောက်၍မလာချေ။ ထို့နောက် နှစ်ပတ်ပြည့်ပြီးလျှင် သုံးပတ်မျှ အချိန် ကြာ၍ လာခဲ့လေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သူ မသောက် သော ဆေးရည်ကို သောက်ရတော့၏။ သို့ရှိစဉ် ညနေစောင်း၌ သွေးအိမ် ခြွင်းထားသော ပုလင်းကလေးကို ကြည့်မိရာ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေး အိမ်မှာ အသက်မရှိတော့ဘဲ ပုပ်သိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရတော့၏။ သွေး အိမ်ကလေးမှာ ဤမျှလောက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မခံချေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးဘဟိန်း မုချရောက်လာမည်ဟု ထင်မိ၏။ အကယ်၍ ရောက်လာခဲ့သော် အချိန် ခွဲစိတ်လဲလှယ်ရမည်ဖြစ်၍ သွေးအိမ်သစ်ရှာရန် အချိန်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သို့နှင့် သူသည် ဆရာဝန်များ အသုံးပြုသည့် ခွဲစိတ်ကိရိယာများ ပါသော ဆေးဆိတ်ကလေးကို ယူပြီးလျှင် လူပြတ်မည်ထင်ရသော အင်ဆူ ကန်စောင်သို့ နေဝင်ရိတရောအချိန်တွင် အရောက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ပြတ်သော နေရာများတွင် တစ်ယောက်ချင်း လျှောက်လာသော ယောက်ျားများကို မတွေ့ရသဖြင့် ကားတစ်စီး ငှားပြီးလျှင် ကန်တော်ကြီးစောင် အပြေးအလွှား လာခဲ့လေသည်။

ကလေးများ ဒန်းစီးသောနေရာ နောက်ဘက် ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာ သို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေရာမှ အတော်ပင် လူပြတ်၍နောက်တွင်လည်း ပန်းချီနှင့် သစ်ပင်ရိပ်များ ရှိသောကြောင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆို လျက်ရှိလေ၏။ ဤသို့ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် မိမိအနီးမှ ဖြတ်၍ ဂိတ်ဝေါ် ဆီသို့ သွားသောခြေသံများကို သုံးကြိမ်တိုင် ကြားရကာ ပထမနှစ်ကြိမ်မှာ စုံတွဲများဖြစ်၍ တတိယအကြိမ်မှာ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိပြန်ရာ စတုတ္ထအကြိမ်၌ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက် အသားကပ်၍ နေလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ သူ၏စိတ်မှာ 'သွေးအိမ်' ရရှိရေးအတွက်သာ စိတ်ဆူ လျက်ရှိရာ ယခင်က လူနာများအပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော ကရုဏာစိတ်မှာ နှင့် ဆင်းရဲသားများအပေါ်တွင် ပွားများခဲ့သည့် မေတ္တာစေတနာများသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ မိမိ၏ အသက်ရှင်ရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံပြုပြီးလျှင် ဆရာဝန်စိတ်ဟူ၍ တစ်စိုးတစ်စိမျှ မရှိတော့ချေ။ ကျားသား ကောင်ကဲ့သို့ သတ်ဖြတ်လိုစိတ်များ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

အနီးသို့ ထိုသူ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ပိတောက် ပင်ကြီးနောက်မှ ထွက်ကာ နောက်ဘက် ကုပ်ပိုးပေါ်မှနေ၍ လည်ချွန် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားဖျစ်ညှစ်လျက် ရှိလေသည်။ လူရွယ်သည် ခြေထောက် ပေါ်သို့ အလျားမှောက်ကျသွားပြီးလျှင် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လျက်ရှိသော တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာ၌ လူရွယ်မှာ အသက်မရှိတော့ချေ။

မောင်မောင်ကျော်သည် လူရွယ်၏ အလောင်းကို သစ်ပင်မြစ်များ ခြေရင်းသို့ တတ်နိုင်သမျှ ထိုးသွင်းပြီးလျှင် အဝတ်များကို အတန်ငယ် ချပ်ကာ နံရိုးအိမ်အောက်တစ်နေရာကို စားဖြင့် ခွဲချလိုက်၏။ ထို့နောက် အိတ်ဆောင်လက်နှိပ်ခတ်ပီးကလေး၏ အကူအညီဖြင့် သွိုင်းရိုက်သွေးအိမ် သို့ ယှဉ်ကပ်လျက်ရှိသော ပါရာသွိုင်းသွေးအိမ်၏အောက်မှ အပ်တာပါရာသွိုင်း နှစ်သွေးအိမ်ကလေးကို ညှပ်ဖြင့် ကျင်လည်စွာ ထုတ်ယူပြီးလျှင် အိတ်ထဲတွင် ဆသင့်ဆောင်လာသည့် ဆေးပုလင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

အထက်ပါ အလုပ်များမှာ ငါးမိနစ်ခန့်သာ ကြာ၏။ အားလုံးကိစ္စများ ဖြီးသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် အလောင်းကို သစ်ပင်များကြားသို့ ဆင်သွင်းရာမှ ထိုသွင်းခဲ့ပြီးသော် သူ၏အဝတ်အစားများကိုလည်း ဖုန်များခါ၍ သစ်ရပ်စွာ ပြုပြင်ပြီးနောက် တံခါးပေါက်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက် ခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ထွက်လာစဉ် ဂိတ်ပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု ဆောက်တွင် အမာကြည်နှင့်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည် လူရွယ်၏အလောင်းမှ ထုတ်ယူခဲ့သည့် သွေးအိမ်ကလေးကို အသက်ရှင်နေအောင် စီမံပြီးလျှင် အခြားဆေးရည်ပုလင်းတစ်ခုထဲသို့ ပြောင်း၍ထည့်ထားလိုက်၏။ အိပ်ရာသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘဟိန်း နောက်တစ်နေ့ ဆက်ဆက် ရောက်လာစေရန် ချွန်များ တောင်းလျက်ရှိ၏။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးဘဟိန်းသည် ရောက်၍ မလာ တော့ရှိရာ ထိုနေ့ညတွင် ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲပြီးသည့်နောက် 'သက်ဆက် ဆုရည်' ကို သောက်ရပြန်လေသည်။

အထက်ပါ အခန်း ၄ တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့မှာ အိတ်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းတို့ ငယ်စဉ်က ခြစ်အပျက်များနှင့်တကွ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၏ ရှည်လျားသော သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှ သူ၏ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်လေသည်။

စာဖတ်သူများသည် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် ထုလုပ်သော အမျိုးသမီး မယဉ်နွယ်ဆိုသူ၏ ပုံတူကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားကိုလည်း ကောင်း ထိုကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲတွင် မိမိရဲ့ဒေါက်တာမျိုးညွန့်တို့ လာရောက်ကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အခမ်းအနားပြီးဆုံး၍ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏လျှို့ဝှက်သော ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ သက်ဆက်ဆေးဆေးကို သောက်မည်ပြုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ မယဉ်နွယ် ရုတ်တရက် ဝင်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏လျှို့ဝှက်မှုများ ပေါ်မည်စိုးသဖြင့် မယဉ်နွယ်အား နှင်ထုတ်ရာ မယဉ်နွယ်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်မသွားဘဲ ခေါင်းမာနေသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်က မယဉ်နွယ်၏မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည့်အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း စာအုပ်အစတွင် ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ကောင်းစွာ မှတ်သားမိကြပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်း ရောက်လာ၍ မောင်မောင်ကျော်အား သူကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့် ဒေါက်တာ ကိုမျိုးညွန့်အား ညစာစားပွဲတွင် သူ၏ကိုယ်စား မောင်မောင်ကျော်ကို နောက်တစ်နေ့ ခွဲစိတ်ဆေးထိုးပေးရန် စီစဉ်သည့်အကြောင်းများကိုလည်း စာဖတ်ရှုသူများ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်မောင်ကျော်အိမ်တွင် မိမိတို့ကိုမျိုးညွန့်တို့အား ဖိတ်ကြားကျွေးမွေးသော ညစာစားပွဲပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ရှေ့သို့ ဆက်လက်ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။

အငြင်းအခုံအကြိတ်အနယ်

ထိုည၌ မောင်မောင်ကျော် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်သည်နှင့် အတန်ကြာသောအခါ အောက်ထပ်သို့ ခေတ္တဆင်းခဲ့ရ၏။ အချိန်ကား ၁၂ နာရီထိုးခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ဦးဘဟိန်းမှာ အိပ်မဝသေးဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ရှိနေလေသည်။ ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော် ဝင်လာသောအခါ လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကျော်က -

“ဦးဘဟိန်း... ခင်ဗျား ခုထက်ထိ မအိပ်သေးဘဲကိုး။ ညဉ့်နက်ပြီဗျ။ ပြီးတော့ မနေ့ကလည်း တစ်နေ့လုံး ခရီးပန်းပြီး မောလာတယ် မဟုတ်လား။”

“မမောပါဘူး မောင်မောင်ကျော်”

“ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျား နေကောင်းမှ ဖြစ်မယ်နော်။ နို့မှလည်း ဒေါက်တာမျိုးညွန့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဘယ်လိုကိုင်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကျကျနန အနားက ကြည့်ပြီး ပြောပြနိုင်မယ်”

“စိတ်ချပါ မောင်မောင်ကျော်။ ဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘဟိန်းအား တစ်ခဏမျှ စိုက်၍ကြည့်ပြီးနောက် သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဗီရိကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏အိတ်ထဲမှ သော့ကလေးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်စေ့ပြီလား မောင်မောင်ကျော်”

“အချိန် ကပ်နေပြီဗျ။ နက်ဖြန် တစ်ခါသောက်ပြီးရင် ပြီးပြီ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဗီရိကကို သော့ကလေးဖြင့် ဖွင့်ပြီးနောက် အတွင်းမှ သံမဏိသေတ္တာကလေးကို မ,ဖွင့်ပြီး ဦးဘဟိန်းဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဦးဘဟိန်း ခင်ဗျားကြည့်ရတာ နည်းနည်း စိတ်မငြိမ်သလို ဖြစ်နေတယ်ဗျား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျား မသိဘူး မောင်မောင်ကျော်”

“မသိဘူးလေ။ သိရင် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် မေးမှာလဲ”

“ကဲ... ကျုပ်ပြောပြမယ် မောင်မောင်ကျော်။ ကျုပ် စိတ်မကောင်းတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဟို ပျောက်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးကလေး အကြောင်းပေါ့ဗျား။ နေပါဦးလေ... ကျုပ်ပြောတဲ့ စကား သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါဦး။ ကျုပ် သိတယ် မောင်မောင်ကျော် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ်သိတယ်ဗျား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ပြည်မှာ ခင်ဗျား

၂၀၂ ခု ခုနစ်ရွှေမျှား

နေတဲ့အခါတုန်းက ခင်ဗျား အရပ်ထုနေတဲ့ စံပြမယ် အမျိုးသမီးမတင်တင်ဦးဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်။ သေတဲ့အကြောင်းကတော့ သူ့ယောက်ျားက ပစ်သွားလို့ပဲ။ အဲဒါ ပုလိပ်က ပြောတာ။ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ပြောပြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ယုံမိတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးဘဟိန်း”

မောင်မောင်ကျော်၏ စကားမဆုံးမီ ဦးဘဟိန်းက ဆက်လက်၍-

“ကျုပ်စကား မဆုံးသေးပါဘူး မောင်မောင်ကျော်။ အဲဒီအရင် ၁၀ နှစ်ကလည်း ပုလိပ်က သင်းသင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးပုံကိုလည်း ခင်ဗျား ကျောက်ရုပ်ထုတယ်။ ဒီမိန်းကလေးဟာလည်း တစ်ခါတည်း ပျောက်ခြင်းမလို့ ပျောက်သွားပြီး ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ နောက် အဲဒီကို ကျုပ် တစ်ခေါက် ရောက်သွားသေးတယ်။ ဒီမိန်းကလေး သေပြီလို့ အားလုံးက ယူဆကြတယ်။ သေတာ နှစ်ခါရှိပြီလေး။ ခင်ဗျား အရပ်ထုနေတဲ့ စံပြမယ်ကလေးတွေချည်းပဲ။ အဲဒီနှစ်ခုကတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်တယ်ပဲထားဦး။ ကျုပ်ကလည်း ဒီအတိုင်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကြိုးစားပြီး ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်ဗျ။ ဒီမှာ အခုပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ တတိယမိန်းကလေး မယဉ်နွယ်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဖွင့်ပြောစေချင်တယ်ဗျ။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား မယုံတော့ဘူးလား မောင်မောင်ကျော်”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ယုံပါတယ်ဗျ။ ပြောစရာရှိရင် ကျုပ်ပြောမှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားလည်း သိရမှာပေါ့”

“အရင်တုန်းကတော့ သိခဲ့ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ အခုတော့ မသိဘူးလေ”

“ဒီမှာ ဦးဘဟိန်း ခင်ဗျား ပြောတာ ကျုပ် နားကိုမလည်ဘူးဗျ။ ရူးရူးမိုက်မိုက် ကောင်မလေးတစ်ယောက် လင်နောက်လိုက်ပြေးသလား ဘာလား မသိရဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ကိစ္စကလေးနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းလာတဲ့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုတွေ ပျက်ရတော့မှာလားဗျ”

“ကျုပ်က မပျက်ပါဘူး မောင်မောင်ကျော်။ ပျက်ရင်ခင်ဗျားက ပျက်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ဟိုပုလင်းထဲ ထည့်ထားတဲ့ သွေး အိမ်အသစ်အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်၏ ဖန်ပုလင်းကလေးထဲတွင် ထည့်၍ထားသော အပ်တာပါရာသျှိုင်းရိုက် သွေးအိမ်သစ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်သည်တွင် -

“ဒီဟာအကြောင်း ပြောရမယ် ဟုတ်စ။ ဘာကို ပြောရမှာလဲ”

“ဒါက ဘယ်က ရတာလဲ”

“အရင်က ဟာတွေလို ဆေးရုံက ရတာပေါ့ဗျ”

“အင်း ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လိမ်တာပဲ မောင်မောင်ကျော်။ ခင်ဗျား မုသားပြောတာဗျ။ ဒီဟာတောင် ခင်ဗျား လိမ်သေးတာ မိန်းမတွေ အကြောင်း ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား မလိမ်ဘဲ နေရမှာလဲ”

“ကျုပ် လိမ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးဘဟိန်း”

ဦးဘဟိန်းသည် ရုတ်တရက် ဒေါသ ထွက်လာသဖြင့် စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းပုတ်လျက် -

“လိမ်တာဗျ ... လိမ်တာ လိမ်တာ။ ဒီသွေးအိမ်ဟာ မသေဆဲဆဲနဲ့ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ခွဲထုတ်ယူတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူးများ ထင်သလား မောင်မောင်ကျော်”

“ခင်ဗျားဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောနေတာပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ပြောမနေနဲ့ မောင်မောင်ကျော်။ လူသေက ခွဲယူပြီး အသက်ပြန်သွင်းထားတဲ့ သွေးအိမ်နဲ့ အရှင်လတ်လတ်က ခွဲထုတ်ယူရတဲ့ သွေးအိမ်ကို ခွဲခြားပြီး ကျုပ် မသိဘဲ နေပါ့မလား မောင်မောင်ကျော် ခုယ်။ ဒီသွေးအိမ်ဟာ လူအရှင်လတ်လတ်က ထုတ်ယူခဲ့တဲ့ သွေးအိမ် ဘာပြောချင်သေးလဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘဟိန်း၏ မျက်နှာကို တစ်ခဏမျှ ဆက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ဤမျှလောက် ဒေါသထွက်လျက် နို့သော ဦးဘဟိန်း၏မျက်နှာကို ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးချေ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ ဦးဘဟိန်း။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီသွေးအိမ်ကို လူအရှင်လတ်လတ်ကပဲ ထုတ်ယူတယ် ထားပါတော့။ အဲဒီလို လုပ်ရတာ တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားကြောင့် ခင်ဗျားကြောင့်၊ ခင်ဗျား အပြစ်ပဲ”

“ကဲ . . . အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ဆိုတဲ့စကားကို ကျုပ်က ပြောရမယ့် အလှည့် ရောက်လာပြီ”

“ဒီမှာ ဦးဘဟိန်း။ ခင်ဗျားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်လောက်က ရောက်လာဖို့ မဟုတ်လား။ ဘယ်အခါမဆို ခင်ဗျား ရောက်လာရင် အသင့်ဖြစ်နေရအောင် အပ်တာပါရာသွင်းရိုက် သွေးအိမ်ကို အဆင်သင့် အသက်ပြန်သွင်းထားတယ်။ ဘယ်အခါမဆို ဒီဟာကို ရင်ခွဲရုံမှာ လူသေကို ခွဲရင် ရတာချည်းပဲ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားမရောက်ခင်က ဘာမဆိုကြုံပြီး အဆင်သင့် လုပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ရောက်မလာဘူး ဦးဘဟိန်း။ ဒီသွေးအိမ်ကို နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး တနင်္ဂနွေသုံးပတ်လုံးလုံး ခင်ဗျား မရောက်လို့ ဆက်ထားရတော့ ဘယ်မှာ ရှင်နိုင်တော့မလဲ။ သေသွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီအချိန်မှာ ဆေးကျောင်းကို လာရောင်းတဲ့ လူသေအလောင်းတွေလည်း မရဘူး။ အဲဒါ ကျုပ်အခြေပဲ”

“အခြေဆိုတာက ဘယ်သူ့ကို ဖြေတာလဲ။ ခင်ဗျားအတွက်လား။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားက သတ်ခဲ့တဲ့ လူအတွက်လား”

ဦးဘဟိန်းသည် ဦးခေါင်းကိုယမ်းပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ဒါကို ဘယ်နည်းနဲ့ တရားတယ် ခေါ်နိုင်မလဲ”

“တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ သွေးအိမ်ကို မရတော့ လုပ်ရတော့တာပဲ။ အဲဒါကို ခင်ဗျား မကြိုက်ဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလိုလုပ်တာက မတရားတော့ မတရားဘူးလို့ ကျုပ် ဆိုတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလျက်သားနဲ့ ခင်ဗျား ဒီလို ပြောနေတာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျုပ် သိတယ် ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ခင်ဗျား သေမယ် မဟုတ်လား။ ဒီဟာ ကြောက်စရာလားဗျာ။ ကျုပ်တော့ ဆွေမှာကို ခင်ဗျား ကြောက်သလို မကြောက်ဘူး။ တကယ်လို့ ကြောက်ခဲ့လို့ နှိုရင် အစကတည်းက ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျုပ် ဆေးထိုးလာမှာပေါ့။ ဆေးထိုး ထာရင် အရွယ်တင်ပြီး ကျုပ်လည်း အသက်ရှည်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီနည်းကို ကျုပ်တို့စပြီးတွေ့စက ကျုပ်တို့ ပြောတဲ့စကားတွေ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား အလှည့်ပတ်ပြောဆိုတာတွေကို ခင်ဗျား သတ်မရတော့ဘူးလား။ သေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဒီလောက်တောင် ကြောက်စရာလား။ ခင်ဗျားမှာ တံရားမရှိဘူးလား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ မြင်မြင်သမျှ ပုဂ္ဂလ္လ ဘတ္တဝါတွေဟာ ဆွေခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်ရမှာချည်း မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအရ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးဟာ အနိစ္စချည်စဲဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ဘူး။ အုပ်ဟာ ဒီလောက်အသက်ကြီးပြီး ဉာဏ်ပညာနဲ့ အတွေ့အကြုံများလာတော့ ဒီဟာ သဘောပေါက်ပြီး ဘဝကို ပြီးငွေ့လာပြီး နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ဆွေရမှာကို ကြောက်တဲ့အတွက် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား သတ်လို့ သေရရှာတဲ့လူဟာ ဆည်း ခင်ဗျားလိုပဲ သေရမှာကို ကြောက်ရှာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ဦးဘဟိန်း။ ခင်ဗျား အခု ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ် ခင်ဗျား မသိဘူး”

“ကျုပ် သိတယ် မောင်မောင်ကျော်။ ခင်ဗျား သေတာနဲ့ ဒီလူ ဆွေတာနဲ့ ဘာများ ပိုထူးဦးမှာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့အသက်က သူ့အသက်ထက် ဘာများပိုပြီး အဖိုးတန်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိသလဲ။ ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ လှသည်ဖြစ်စေ၊ အရှုပ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ဘယ်သူ့အသက်က ဘယ်သူ့အသက်ထက် ပိုပြီး အဖိုးတန်ဦးမှာလဲ”

“ကျုပ်က ပိုပြီး အဖိုးတန်တယ် ဦးဘဟိန်း”

မောင်မောင်ကျော်သည် စကားပြောရင်း ဒေါသထွက်လာပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“ဒီလူက ဘာအဖိုးတန်လို့လဲ။ ဘာမျှ အရေးမကြီးတဲ့ သာမန်သူ တစ်ယောက်ပါ”

“ဒီမယ် သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ကျော်၊ အသက်ရှင်ရေးအတွက် ခင်ဗျားမှာ အခွင့်အရေးရှိသလောက် သူ့မှာလည်း အခွင့်အရေးရှိတယ်ဗျာ သူက ပိုချင်တောင်ပိုမယ်။ ဒီလူက သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို ဘာမျှ လုပ်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ ဒီအယူအဆသာ လက်ကိုင်ထားနေရင် ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း ပါတာပဲ။ ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သီအိုရီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား သီအိုရီကို ကျုပ်ကိုယ်မှာ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခဲ့လို့ ကျုပ် ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေ ခင်ဗျား မေ့နေပြီပေါ့လေ”

“ကျုပ် မမေ့ဘူး မောင်မောင်ကျော်။ ဒီအတွက်ကြောင့် ကျုပ် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်။ ခင်ဗျားအတွက်လည်း ကျုပ် စိတ်ဆင်းရဲနေရတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်အတောကြီး ပြောနေပြီ”

“ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောဦးမယ်။ ကျုပ်ဘဝက သက်တမ်းပြောင်းနေရတဲ့ဘဝဖြစ်လို့ ဘယ်တော့မျှ တည်ငြိမ်မှု မရှိခဲ့ဘူးလေးငါးဆယ်နှစ်ကြာရင် ကိုယ်နဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ၊ ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူတွေကို ဖြတ်လိုက်၊ တစ်နေရာပြောင်းပြီးနောက် လေးငါးဆယ်နှစ်နေလိုက်၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီလို လုပ်နေရတော့ ဘယ်တော့မျှ တည်ငြိမ်မှု မရှိနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း အသိသာပဲ မောင်မောင်ကျော်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၇၀ လောက်က ခင်ဗျား စပြီး ထွက်သွားစဉ်အခါကတည်းက ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုနေရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိတာမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီတုန်းကတော့ ကျုပ်အသက်ငယ်သေးတယ်လေ။ ရှေ့ကို ဘယ်လို ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အတိအကျ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး”

“နို့ပေမဲ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမဆို ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား သက်တမ်းကို ဖြတ်ပစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ၄၅ နှစ်၊ ၅၅ နှစ်၊ ၆၅ နှစ် ... လိုချင်တဲ့အချိန် ရွေးနိုင်တယ်။ ခင်ဗျား ရပ်ချင်တဲ့အချိန် ရပ်ပြီး တခြားလူတွေနည်းတူ သဘာဝအတိုင်း ခင်ဗျား နေသွားနိုင်သား”

“ကျုပ် လုပ်နိုင်တာနဲ့ ကျုပ် လုပ်ခဲ့တာကတော့ တခြားစိတ်နှလုံးနဲ့တယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အခု ခင်ဗျားက စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကျုပ်ကို ပြောနေတော့။ ကျုပ်ဟာ နေချင်တဲ့နေရာမှာ အတည်မနေရဘဲ မကြာခဏ ဘဝပြောင်းနေရတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲသလဲဆိုတာလည်း ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ဦးမှပေါ့။ ဒီဒုက္ခဟာ ကိုယ်တိုင်ခံစားရတဲ့အခါကျမှ ဘယ်သောက်ကြီးလေးတဲ့ ဒုက္ခလဲဆိုတာ သိတယ်”

ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ -

“ဒီမှာ မောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ်တို့ အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာ နှုတ်ကမ္မာကို ဆက်ပြီး လုပ်သင့်သေးတယ် မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သေသေချာချာ ဆက်နက်နဲ့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

မောင်မောင်ကျော်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်လုပ်ရာ ဦးဘဟိန်းက ဆက်ဖြင့် ကာလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“ကျုပ် ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောပါရစေဦး မောင်မောင်ကျော်။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား အခုပြောတာတွေအတွက် စိတ်ထဲမှာအမြဲတမ်း သောက ဦးစာစုံ ဖြစ်နေတယ်။ လူဆိုတာ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မျှ တစ်ယောက်တည်း မနေနိုင်ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် လူတို့ရဲ့ သဘာဝတ္ထတရားနဲ့ ကောင်းကောင်း ဦး ဆန့်ကျင်တယ်။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား အခုလိုသာ ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် အခုလို ဦးဦးငွေငွေနဲ့ပဲ တစ်ယောက်တည်း နေရလိမ့်မယ်။ ဒီအချက်ကို ကျုပ်အစကတည်းက သတိပြုမိတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သတိပြုမိမှာပဲ။ ကိုင်း အခုတော့ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်လာပြီ။ အခုလို တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ဘဝကို ခင်ဗျား ဦးငွေလာပြီ။ မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါအတွက် အခြေတစ်ခုတည်းပဲ ရှိပါတယ် ဦးဘဟိန်း။ ကျုပ် ပြောတာ ရှင်းတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ အရင်က ဒီဟာကို မစဉ်းစားမိတာ အိမ်ထဲမှာရောကောင်းတယ်”

“ဘာလဲ ... အခု ဒီဟာကို ရပ်ကြဖို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ... ရှေ့ကို တိုးဖို့ပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ မဟုတ်ဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

“မောင်မောင်ကျော် ပြောတာ ကျုပ် နားမလည်သေးပါဘူး”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်သင်္ဃာတယောက်အတွက် အောင်မြင်ရင် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ မအောင်မြင်နိုင်ရမှာလဲ။ အဖိုကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ရင် အမကိုရော ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

ဦးဘဟိန်းသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မျက်နှာဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း တုန်လှုပ်၍ သွားတော့၏။

“မဟုတ်ဘူး မောင်မောင်ကျော်”

စကားမဆုံးမီ -

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲဗျ။ ကျုပ် ဒီဟာကို မတွေးမိဘူးများ မထင်နဲ့”

“နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား ကြံစည်တဲ့ အကြံအစည်က မကြီးလွန်းဘူးလား။ အင်မတန် ရွံစရာကောင်းအင်မတန် စက်ဆုပ်စရာကောင်းတယ်။ ဓမ္မတာသဘောတရားနဲ့လည်း ဆန့်ကျင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ကျုပ် ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်လို ခြံအောင်လုပ်ပြီး ကျုပ်နဲ့အတူခေါ်သွားတာ ကြောက်စရာ ရွံစရာကောင်း အလုပ်လား။ သူဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ အေးအတူ ပူအမျှ နေနိုင်တယ်။ ဒါဟာ ဓမ္မတာနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ သဘောတရားလား။ ကြောက်စရာ ကောင်းသလား”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ မောင်မောင်ကျော်။ မိမိရဲ့အိမ်အမျိုးသမီးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့ကို ပြောတာ”

“ခင်ဗျား သူ့ကို တကယ်မေတ္တာရှိလို့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ် သိပ်ပြီးချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်တယ်”

“ဒီဟာ ကျုပ် မယုံနိုင်ဘူး မောင်မောင်ကျော်။ အဲဒါမျိုးပဲ ကြောက်စရာ ကောင်းတာ”

“ဒီမယ် ဦးဘဟိန်း ... ခင်ဗျား အခုသုံးနေတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဓမ္မတာနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ် စက်ဆုပ်စရာကောင်းတယ် ခြံကျယ်တယ် ဆိုတဲ့စကားတွေက ဘာလဲဗျ။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဘဝသက်တမ်း

တစ်လျှောက်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ မိမိရဲ့လို လိုလိုလိုလိုလို့လမ်းလမ်း မေတ္တာမရှိဖူးဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်ထက်တောင် သူ့ကို ပိုချစ်တယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါလား မောင်မောင်ကျော်။ ခင်ဗျားဟာ အခု သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ ဒီမြို့က ထွက်သွားရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူး ဦးဘဟိန်း။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ကျုပ် သူ့ကို မေ့ လို့မရနိုင်ဘူး”

ဦးဘဟိန်းသည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ပြီးနောက် -

“တော်တော့ မောင်မောင်ကျော်၊ ခင်ဗျား ပြောတာ ကျုပ် နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီဟာကို ဆက်ပြီး မစဉ်းစားဖို့လည်း ကျုပ်ကို ကတိပေးစေချင်တယ်”

“ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူး ဦးဘဟိန်း။ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဒီဟာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမျှ နောက်ထပ် ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး”

ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား စိုက်ကြည့်လျက် ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်ကလည်း ပြန်၍ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဗီရိုရုံသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ဗီရိုရုံသို့ ရောက်သောအခါ အိတ်ထဲမှ သော့ကိုထုတ်ပြီးလျှင် သံသေတ္တာ သော့ခလောက်အတွင်းသို့ သော့ကို တပ်လိုက်လေသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်မောင်ကျော်”

“ဆေးရည်သောက်ရမယ်လေ။ အချိန်တောင် လွန်နေပြီ”

မောင်မောင်ကျော်သည် သော့ကို မဖွင့်နိုင်မီ ဦးဘဟိန်းသည် သံသေတ္တာရှိရာသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် သော့အိမ်၌ တပ်ထားသော သော့ကို နှုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

ဝမ်းနည်းသော အသံဖြင့် -

“ဒီဟာကို ကျုပ် အလုပ်မခံနိုင်ဘူး မောင်မောင်ကျော်”

မောင်မောင်ကျော်သည် သံသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ဗီရိုရုံတွင် ခူးထောက်ထုတ်ရှိရာမှ ဦးဘဟိန်းအား မော်၍ကြည့်လိုက်၏။

၂၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ခင်ဗျားကြီး မမိုက်ခမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ပေးပါ သော့ကို”

ဦးဘဟိန်းက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလျက်ရှိရာ မောင်မောင်ကျော်သည် နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်၏။

“သော့ပေးလော။ အချိန်လွန်နေပြီလို့ ကျုပ် ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“လွန်တာ ကျုပ် သိတယ် မောင်မောင်ကျော်။ လွန်တာမှ နှစ်တွေ အများကြီး လွန်နေပြီ”

ဦးဘဟိန်းသည် သော့ကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်ကမူ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို မသိသကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ရပ်၍နေလေသည်။ တံခါးအနီးသို့ ဦးဘဟိန်း ရောက်လာသောအခါ မောင်မောင်ကျော်က -

“ကောင်းပြီ ဦးဘဟိန်း ခင်ဗျားပြောသလို ကျုပ် လုပ်မယ်”

ဦးဘဟိန်းက မောင်မောင်ကျော်ဘက်သို့ ပြန်၍ကြည့်ပြီးနောက်-

“မိမိရှိကို ခင်ဗျား အခုနေတဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့

အကြံကို ခင်ဗျား လျှော့မလား”

“ခင်ဗျား ပြောရင်တော့ လျှော့ရတာပေါ့”

ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်၍ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သံသေတ္တာသော့မှာလည်း သူ၏အိတ်ထဲတွင် ပါလာလေသည်။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်မိမိ လိပ်ပြာမသန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကျော်က -

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် မယုံဘူး မောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ် ဒီထို ပြောရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောတာကို ကျုပ် မယုံဘူး”

“ဒီသော့ကို ပေးစမ်းပါဦး”

မောင်မောင်ကျော်သည် ရှေ့သို့ခုန်၍ တိုးလာပြီးနောက် ဦးဘဟိန်း ပြန်၍ မဆုတ်နိုင်မီ သူ၏လက်ထဲမှ သော့ကို လုယူပြီးလျှင် သံသေတ္တာဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ သို့သော် သံသေတ္တာသော့ကို မဖွင့်နိုင်မီ ဦးဘဟိန်းသည် မောင်မောင်ကျော်အား ခုန်၍ အုပ်လိုက်၏။ မောင်မောင်ကျော်၏ သန်မာ

ဗျတ်လတ်သော လက်တစ်ဖက်သည် လျင်မြန်စွာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေရာ အသက် ရှစ် နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ဦးဘဟိန်းမှာ နံဘေးရှိ အုတ်ခုံနှင့် ကိုင်၍ နှိုက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် သံသေတ္တာတံခါးကို သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေ၏။ သံသေတ္တာတံခါး ဖွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်အတွင်းမှ အလွန်စိမ်း၍ တောက်ပသော အလင်းရောင်တစ်ခု ထိုးထွက်လာပြီးနောက် အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အစိမ်းရောင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ သွားစေ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် ဆေးရည်ထည့်ထားသော ဓာတ်ဘူးကို သံသေတ္တာအတွင်းမှ ဆွဲယူပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘူးဝကို ရိုက်ချိုးရန် အနီးပတ်လည်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေလျက်ရှိမ်း ပြန်၍လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ကား ဓာတ်ဘူးကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဦးဘဟိန်းကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ခင်ဗျား မသောက်ရဘူး မောင်မောင်ကျော်၊ မသောက်ရဘူး”

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိ၏လက်ချောင်းများနှင့်တကွ လက်ခုံများကို ကြည့်လိုက်ရာ အရေများသည် တဖြည်းဖြည်း ရှုံ့တွပ်းလုပ်၍ လာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြီးလျှင် အစိမ်းနုရောင်တောက်၍လာသော အတွင်းမှ အရိုးစုများကိုပင် မထင်မရှား မြင်၍လာရတော့၏။ ယင်းသည်ကား သက်တမ်း နောက်၌ ဘဝပြောင်စရာတော့မည့် နိမိတ်လက္ခဏာပင် ဖြစ်တော့၏။ သူသည် ဦးဘဟိန်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကျုပ် ကြာကြာ မနေရတော့ဘူး ဦးဘဟိန်း”

သူသည် ရှေ့သို့ ဒယ်ဒယ်တိုင်း၍လာရာ ဦးဘဟိန်းက ဆေးရည်ဘူးကို ကိုင်မြှောက်ကာ တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်လျက်ရှိ၏။

“ကျုပ်အနားကို မကပ်နဲ့ မောင်မောင်ကျော်၊ ကပ်လာရင် ဓာတ်ဘူးကို တစ်ခါတည်း ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် တစ်ခဏမျှ ရပ်၍နေလိုက်သေး၏။

“ကျုပ်ကို သနားပါဦးဗျာ ဦးဘဟိန်း၊ ကျုပ် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိသားနဲ့ဗျာ”

၂၀၂၂ ခု ခုနစ်ရွှေမျှား

“သိတယ်လေ၊ ကျုပ်သိတာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ဘာမျှ မထူးတော့ဘူး။ ဒီမယ် မောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါလည်း ခင်ဗျား အသိပဲ။ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေလို့ တွေ့ရတဲ့ ဒီဆေးနည်းတွေကို ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မတရားသုံးမိကြပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုမိန်းကလေး လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ဘုရားမှ သိမယ်။ သာမန် ဆရာဝန်တစ်ယောက် စောင့်စည်းအပ်တဲ့ ဝတ္တရားတွေ ထားဦး။ အခုခင်ဗျား လုပ်ပုံဟာ ကျုပ်တို့ ဒီနည်းလမ်းကို ပထမစတွေ့စဉ်အခါတုန်းက ရည်ရွယ်ချက်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တခြားမဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဒီမှာပဲ ဆုံးစေ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီလောကကြီးကို ဒုက္ခမပေးစေနဲ့တော့”

သို့ပြောပြီးနောက် ဦးဘဟိန်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ခင်ဗျား အဆုံးသတ်ရမယ့်အချိန်တော့ ရောက်လာပြီ မောင်မောင်ကျော်။ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ မျက်စိအောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလာနေတာ မြင်ပြီ မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏လက်ခံနှင့် လက်ချောင်းများကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ပါးလွှာသော စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသကဲ့သို့ အရေပြားကို ဖောက်ထွင်းကာ အတွင်းမှအရိုးများကိုပင် ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်လေပြီ။ မောင်မောင်ကျော်၏ ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အသက်ဝင်၍ လှုပ်ရှားနေသော အရိုးစုနှင့် တူတော့၏။ ပါးစပ်ကြီးမှာ ဟန့်နေသော တွင်းကြီးကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော သွားများကိုသာ မြင်ရလျက် မျက်လုံးများမှာလည်း တွင်းကလေးနှစ်ခုတွင် ဖန်ထဲ နှစ်လုံးကို ထည့်၍ထားသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ဦးဘဟိန်သည်ပင် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သတိကင်းမဲ့ကာ အတန်ငယ် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိသေး၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် သေရမည့်ဘေးနှင့် ပက်ပင်းပါ ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိ အသက်ရှင်ရေးအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် သူသည် ဦးဘဟိန်အား တစ်ဖန် ခုန်၍ အုပ်လိုက်ပြန်ရာ ဦးဘဟိန် အကင်းပါး၍ ဖျတ်လတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း နံဘေးသို့ အထွေထွေ

ငယ် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ဓာတ်ဘူးကိုလည်း မောင်မောင်ကျော် လက်ထုမ်းမပီစေရန် နောက်သို့ ဆွဲယူလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဖန်ဓာတ်ဘူးငယ်သည် ခုံအစွန်းနှင့် တိုက်မိသဖြင့် ကွဲသွားပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ဖန်ကွဲများ ကျသံကို ကြားရလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကြမ်းပေါ်သို့ ဖိတ်၍သွားသော အဖိုးထိုက်တန်လှသည့် သက်ဆက်ဆေးရည်များနှင့်တကွ ဖန်ကွဲအစအနများကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ရှိကြလေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် ပထမဦးစွာ လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် ပြင်းထန်သော ဒေါသအဟုန်ဖြင့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မကွဲမပြား ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးဘဟိန်အား အတင်းဝင်၍ ပူသတ်လေတော့၏။ ထိုအကြိမ်၌ ဦးဘဟိန်မှာ မရှောင်နိုင်တော့ဘဲရှိရာ မောင်မောင်ကျော်၏ လက်များမှာ ဦးဘဟိန်၏ လည်မျိုကို လှလှကြီး မိသွားလေတော့၏။ ဦးဘဟိန်သည် နာကျင်လှသဖြင့် အပြင်ဒဏ်ထန် ရုန်းကန်ကာ အော်ဟစ်လျက်ရှိရာ၏။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။

မောင်မောင်ကျော်ကား သူ၏လက်များကို မလျှော့ဘဲ တအားစွာ ခုတ်ညှစ်လျက်ရှိရာ တစ်ခဏမျှကြာတွင် ဦးဘဟိန်သည် အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ ပုံ၍လဲကျသွားလေသည်။ ဦးဘဟိန်သည် အသက်မရှိတော့ပြီ။

နောက်တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါမှ မောင်မောင်ကျော်၏ လက်များသည် ဦးဘဟိန်၏ လည်ပင်းမှ ဆုတ်ခွာလိုက်တော့၏။ သူသည် မတ်တတ်မပ်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လွင့်စဉ်ကျနေသော ဓာတ်ဘူးမှ ဖန်ကွဲဖန်စများကို သတိရသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လေးမက်ထောက်ကာ ထိုဖန်ကွဲများတွင် ကျန်နေသည့် ဆေးရည်အကြွင်းအကျန်များကို ရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။ နှိုင်းငယ်အရွယ်ခန့်ရှိ ဖန်ကွဲအပွဲတစ်ခုတွင် ဆေးရည်အနည်းငယ် ကျန်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်သည် ထိုဖန်ကွဲထဲရှိ ကျန်ရှိသမျှ ဆေးရည်ထဲမှ တစ်ဝက်ကိုယူကာ တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းများတွင် ကျန်နေသည့် ဆေးရည်စများကိုပင် လျှာဖြင့်လိမ်း၍ စုပ်ယူလိုက်သေး၏။ ကျန်ဆေးရည်တစ်ခွက်ကိုမူ ဖန်ကရားကလေးအတွင်း၌ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် တံခါးနောက်တွင်ရှိသော မှန်ရံရာသို့ သွားပြီးလျှင် သူ၏ကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

အစိမ်းရောင် သက်ဆက်ဆေးရည်၏ တန်ခိုးကား ကြီးမားလှပေ၏။ မှန်၍ကြည့်ရင်း အရိုးစုကို မြင်နေရသည့် သူ၏ဦးခွံကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ပင့်ကူ၏ လက်ကြီးများကဲ့သို့ တရွရွ လှုပ်ရှားနေသည့် သူ၏ လက်ချောင်းများသည်လည်းကောင်း၊ ပင်ကိုသဘာဝသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့၏။ ဤသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ ကိုယ်တွင်းမှ ထွက်နေသည့် အစိမ်းနုရောင်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားတော့၏။ ထို့နောက် သူသည် ဦးဘဟိန်း အလောင်းရှိဝယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။ ဦးဘဟိန်း၏လည်ပင်းတွင် မောင်မောင်ကျော်၏ လက်ဖြင့် တအားဖျစ်ညှစ်ထားသည့် ဒဏ်ရာကြီးကား ညိုမည်းလျက် ထင်နေသေး၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးဘဟိန်း၏အလောင်းကို အတန်ကြာကြည့်နေပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခူးတစ်ဖက် ထောက်ကာ အလောင်း၏ ခပ်စန့်စန့်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လျက်ရှိ၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဘူး ဦးဘဟိန်း တယ်ခက်တဲ့ လူပဲဗျား။ ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျား နားမလည်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာနော်” ဟု ဝမ်းနည်းကြွေကွဲစွာ ရေရွတ်လျက်ရှိတော့၏။

ဦးဘဟိန်း၏ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန်ကား မောင်မောင်ကျော်မှာ အချိန်အတော်ကြာ အလုပ်လုပ်ရလေသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း အတွင်း အပြင်သို့ ထွက်သွားသောအခါ၌မူ အရုဏ်ပင် တက်ခဲ့လေပြီ။

ခွဲစိတ်ပေးမည်သူ ဂျာချီ

ထိုနေ့၌ ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့်သည် နံနက်အိပ်ရာမှ စောစောထခဲ့၏။ ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ ကော်ဖီများ သောက်ပြီးနောက် စာကြည့်ခန်းသို့ လာခဲ့လျှင် သွေးအိမ်၊ သွေးကျိတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အခန်းများကို ရှာဖွေကာ သွင်းရိုက်သွေးအိမ်အကြောင်းကို လေ့လာရင်း မိမိ ယခင်က မသိဖူးသော အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်အကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။ လူခန္ဓာကိုယ် အလယ်ပိုင်းတွင်ရှိသော သွေးကျိတ်သွေးအိမ်များနှင့် ပတ်သက်၍

ခွဲစိတ်ဆေးစာကြည့်လိုက်လျှင် ပရော်ဖက်ဆာဦးဘဟိန်း ပေးခဲ့ဖူးသော ‘လက်ချာ’ (ဟောပြောချက်) စာရွက်များကိုလည်း ရှာဖွေကြည့်ရှု၏။ သို့သော် ထမင်းစားခွဲတွင် မောင်မောင်ကျော်က ဖိတ်ခေါ်၍ ညစာကျွေးမွေးသော အချိန်၌ ဦးဘဟိန်း ရှင်းလင်းပြောပြသော အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်သစ် အကြောင်းကိုမူ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရချေ။ သူတို့သည် ထိုသွေးအိမ် အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားကြဟန် တူလေသည်။

ကိုမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်ကျော်အား နောက်တစ်နေ့ ခွဲစိတ်ပေးမည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကို စိတ်စောနေသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်၍ ပျော်ခဲ့ချေ။ ခွဲပေးပါမည်ဟု မိမိတာဝန်ယူခဲ့သည်ကိုပင် တွေးမိတိုင်း စိတ်သေးမိ၏။ ခွဲစိတ်ရန်ကား လွယ်ကူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ရှိခဲ့လျှင် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါမှ အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာ ရမိတော့၏။ ထို့ပြင် စိတ်ထဲ၌ စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေသည့် အခြားအချက်တစ်ခုတည်း ရှိသေး၏။ ယင်းသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ မောင်မောင်ကျော်သည် ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်း ရှိနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ပါရာသွိုင်းရိုက်သွေးအိမ်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် အသစ်တစ်ခုနှင့် လဲလှယ်လိုသနည်း။ ထိုသွေးအိမ်သစ်ကို မည်သည့်နေရာမှ ရလေသနည်း။ မိမိ သိသလောက်မှာ သွေးအိမ်တို့မည်သည့် ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွာထုတ်ယူလိုက်သည်နှင့် အညီ ဖြိုင်နက် အသက်မရှိတော့ဘဲ သေ၍သွား၏။ ဦးဘဟိန်းသည် ထိုသွေးအိမ်ကို အသက်ပြန်၍ သွင်းရကြောင်း မပြောခဲ့ချေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ယင်းသွေးအိမ်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မည်ကဲ့သို့ အကျိုးပြုပါမည်နည်း။

သို့နှင့် ခေါက်တာကိုမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်ကျော်အား ခွဲစိတ်ပေးမည် စိတ်မပါဘဲ ရှိနေ၏။ သူသည် မောင်မောင်ကျော်အား နဂါးပင် အတန်သီးပုန်းတီးနေသူ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် မိမိရီ၏ မေတ္တာကို ခံယူရန် ခြိမ်းခြောက်နေသူများ မဟုတ်ပါလော့။ လူတို့မည်သည့် အကောင်၌သော်လည်းကောင်း၊ အဆိုး၌သော်လည်းကောင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြရသောအခါ သဘာဝအတိုင်း

မနာလိုဝန်တိုက်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်စပြုဖြစ်၏။ မယဉ်နွယ်၏ ကျောက်
 ရုပ်ကို ကြည့်ရှုရန် ခွင့်တောင်းသော အင်းစိန်စုံထောက်အဖွဲ့မှ ရဲမှူးဦးမြတ်
 ထွန်းအား မိမိမျက်စိအောက်၌ပင် လိမ်လည်လှည့်ဖျား ပြောလိုက်သည်များ
 ပြန်သတိရမိ၏။ တစ်ဖန် စံပြမယ်အမျိုးသမီး မယဉ်နွယ်ကိုယ်တိုင် ပျောက်
 သွားပြန်ရာ မောင်မောင်ကျော်အပေါ်တွင် ဝိညာဉ်သံသယဖြစ်မိပြန်၏။ မိမိရိသည့်
 မောင်မောင်ကျော်နှင့် မောင်းမက်တင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူး၍ သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်ခဲ့
 ဖူးလိမ့်မည်ဟု ယခင်က မိမိသည် သံသယဖြစ်ရုံမျှ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျောက်
 ရုပ်ဖွင့်ပွဲတွင် သူတို့၏ အမူအရာကို မြင်ရသောအခါ မိမိ၏ယုံကြည်ချက်
 မှန်ကန်ကြောင်း သိရပြီ။ ထို့ပြင်လည်း မောင်မောင်ကျော်၏ အိမ်တွင် ဥ
 စာ စားကြသောအချိန်ကလည်း သူတို့သည် နှစ်ယောက်ချင်း တိုင်ပင်ခွင့်ရ၍
 တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီဟူသော မိမိအတွေးမှာလည်း လွဲနိုင်မည်
 မဟုတ်ပေ။ ဤအကြောင်းများကြောင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်
 ကျော်အပေါ်တွင် မုန်းတီးသည်ထက် မုန်းတီး၍လာတော့၏။

ချိန်းဆိုသော အချိန်၌ ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်ကျော်
 အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ အစေခံတစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေး၍
 ညောင်ခန်းတွင် ထိုင်မိသောအခါ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် မောင်မောင်ကျော်သည်
 အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် ကိုမျိုးညွန့်၏ လက်ကို အားပါးထား
 ဆွဲလျက် -

“ဝှတ်ဒ်မောနင်း ဒေါက်တာမျိုးညွန့်၊ တယ်လည်း အချိန်မှန်က
 ကိုးဗျ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် ဆေးဆိတ်ကို စားပွဲကလေးပေါ်၌ တင်ထား
 လိုက်ပြီးလျှင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်း ဘယ်မှာလဲဗျ”

အတန်ငယ် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေပြီးနောက် -

“သူ မရှိဘူးဗျ”

“ဟင် ... ဘယ်သွားလဲ၊ ကျုပ် နားမလည်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီကနေ့ မနက် အစောကြီး ရထားနဲ့ ပြန်သွားရတယ်ဗျာ။ အဆင်

ကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ချက်ချင်း ပြန်လာရမယ်လို့ မနေ့ညကပဲ
 ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဆီက ကြေးနန်းတစ်စောင် ရလို့ ပြန်သွားရတယ်။ ဒီ
 အတွက် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ဖို့လည်း ကျုပ်ကို မှာခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား
 ဘာဝန်နဲ့ ခွဲစိတ်ဖို့ စိတ်ချရတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ကျုပ် ဘာဝန်တဲ့ ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခွဲစိတ်ဖို့ ကိစ္စကလည်း ရိုးရိုးကလေးပဲ။ အင်
 မတန် လွယ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်
 လား”

“လွယ်တာကို ကျုပ် မငြင်ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဒါက အဓိကအချက်
 မဟုတ်ဘူးဗျ”

“အဓိက အချက်က ဘာမို့လဲဗျ”

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို ဦးဘဟိန်းရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ သူက
 ဘာဝန်ယူပြီး ကျုပ်က ခွဲပေးဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သူ့နာမည်ကို
 မယူဘဲနဲ့ ကျုပ်နာမည်နဲ့ ခွဲပေးဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲဗျ”

“သူ ပြောတာက အခု ခွဲစိတ်မယ့်အလုပ်ဟာ အရင်ကတည်းက
 ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့နှစ်ယောက် ကြံစည်လာခဲ့တဲ့ စမ်းသပ်မှုတစ်ခုရဲ့ အဆက်ပဲလို့
 ပြောတယ်။ ဒါပဲ ကျုပ် သိရတယ်။ ဒီပြင် ဘာမျှမသိရဘူး။ ခင်ဗျားတို့
 အရင်က လုပ်ခဲ့တာလည်း ကျုပ်က မသိနိုင်တော့ အခု ခင်ဗျားကို ခွဲစိတ်လိုက်
 ခင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် မပြောနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား သေချင်
 သေသွားမယ်”

“ခွဲလို့ သေမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ မခွဲရင် သေမှာ”

“ဒါလည်း ကျုပ် မယုံဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ဝဝဖြိုးဖြိုး
 သန်သန်မှာမာနဲ့ ဘာရောဂါမျှရှိတဲ့ လက္ခဏာမရှိဘူး။ ပကတိ ကျန်းမာ
 နေတာပဲ”

“နို့ပေမဲ့ မနေ့ညကတည်းက ခင်ဗျား ကတိပေးပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“မနေ့ကတော့ ဆရာကြီး ဒီမှာရှိတယ်ဗျ။ သူလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က တာဝန်ယူပြီး သူ့နာမည်နဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ခွဲရမယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီတော့ သူမရှိရင် ကျုပ် မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒါပဲလေ ကိုမောင်မောင် ကျော်”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် ဆေးအိတ်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

“ဒီမယ် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း ပိုက်ဆံပေးမယ်ဗျာ”

“ပိုက်ဆံက အရေးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် တံခါးဝ၌ ခေတ္တရပ်ပြီးလျှင် မောင်မောင် ကျော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ကျုပ် တစ်ခု ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားဟာ အခုလောလောဆယ် အရေးကြီးနေတယ်ဆိုရင် ဆေးရုံကြီးက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီ သွားဖို့ ကျုပ်အကြံပေးချင်တယ်။ သူတို့ ခွဲပေးပါလိမ့်မယ်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် နောက်သို့ပင် ပြန်၍ မကြည့်ဘဲ မောင်မောင်ကျော်၏ အိမ်မှ ထွက်သွားလေသည်။

မောင်မောင်ကျော်က တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် လိုက်၍ တောင်းပန်သေး၏။ သို့သော် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲရန် မတတ်နိုင်ချေ။ ဤသို့လျှင် မောင်မောင်ကျော်မှာ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ကို အမြန်ရှာဖွေရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပြီ။

သံသေတ္တာအတွင်း၌ ရှားရှားပါးပါး သိမ်းဆည်းထားသည့် သက်ဆက်ဆေးရည်ကလေးကား နှစ်ခွက်စာမျှ ကျန်ရှိသေး၏။ ထိုဆေးရည်ကို ၆ နာရီလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ခွဲ၍သောက်လျှင် ၁၂ နာရီမျှ အသက်ရှင်လျှင် နေနိုင်ပေဦးမည်။ သို့နှင့် သူသည် တပည့်ကြီး ဦးဘိုးလူကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဆရာဝန်များ စာရင်းစာအုပ်ကြီးထဲမှ မိမိအိမ်နှင့် အနီးသုံး ဆရာဝန် လေးပါး

ခေါ်ကာဦးတို့၏ လိပ်စာအပြည့်အစုံကို အမြန်ကူးပေးရန် ပြောလိုက်၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် သံသေတ္တာအတွင်း၌ သိမ်းဆည်းထားသော ဖန်ကရားကလေးထဲမှ အစိမ်းရောင် ဆေးရည်ကို ထက်ဝက်မျှခွဲ၍ ဖန်ခွက်ငယ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် သောက်ချလိုက်၏။ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသောအခါ ဦးဘိုးလူထံမှ ဆရာဝန်များ၏ ဆိပ်စာစာရင်းမှာ အသင့်ရှိနေပြီဖြစ်၍ မောင်မောင်ကျော်သည် အဝတ်အစားများကို ကပျာကယာ လဲပြီးနောက် သူ၏ကားကလေးကို မောင်းနှင်သွားလေသည်။

သူ ပထမဆုံး ရောက်သွားသော ဆရာဝန်မှာ ကရိုလမ်း(ဗိုလ်မြတ် နန်းလမ်း)မှ ကုလားဆရာဝန် ဗစ္စတာ ဗနာဂျီဆိုသူ ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိအား ခွဲစိတ်၍ သွေးဒဏ်သစ် လဲပေးသည့် ဆရာဝန်များကို အရေးတကြီး ရှာဖွေလျက်ရှိသည့်အကြောင်းကို ဤဆရာတွင် ခေတ္တဆိုင်းထားပြီးနောက် စုံထောက်နှင့် ရဲအဖွဲ့ ပူးပေါင်းကာ သူ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို လိုက်လံစုံစမ်းနေသည့် အကြောင်းများကို ဆက်လက်ရေးသားပေအံ့။

ချိပ်မည်းကြီး လိုက်လာပြီ

အင်းစိန်မြို့၊ စုံထောက်ရုံးတွင် အထွေထွေ မူခင်းဌာန အခန်းတစ်ခန်းတွင် ထိုအချိန်၌ ရောက်ရှိနေသော စုံထောက်မှူး ဦးမြတ်ထွန်းသည် သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဖိုင်တွဲတစ်တွဲကို လှန်လှောကြည့်ရှုကာ အလွန်ပင် စိတ်တိုချက်ရှိ၏။ ပထမ၌ သူသည် ကန်တော်ကြီးစောင်း အလယ်ကျွန်းအနီး နေပြည်တော် ရုံးစာရေး မောင်မောင်ကြီးဆိုသူ၏ အလောင်းတွေ့ရှိမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းလျက်ရှိရာမှ မေခင်းကြီးထဲမှ တိုက်ရိုက်ပို့လိုက်သော ‘မယဉ်နွယ်’ ကို စုံစမ်းခဲ့ရပြန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ စုံစမ်းလျက်ရှိစဉ် နောက်ဆုံးသော မယဉ်နွယ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးကလေးမှာ ဘရာဇန် မောင်မောင်နှင့် ကျောက်ရုပ်ပုံတူထူသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အဓာတ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကြောင်း မယဉ်နွယ်ကို ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၏ အိမ်၌ပင် နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရကြောင်း သတင်းရရှိသည်နှင့် မောင်မောင်ကျော် အိမ်သို့ လာရောက် မေးမြန်းခဲ့ကြောင်းများကို စာဖတ်သူများ သိရှိကြပြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မည်။

ဤသို့ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိစဉ် သူ၏ လက်ထောက်ဖြစ်သူ ရဲအုပ်ကို အေးမောင်သည် အထပ်လိုက် ပုံရိပ်ထားသော ဖိုင်တွဲကြီးကို ယူလာ၍ ဦးမြတ် ထုန်း၌ စားပွဲအစွန်း၌ ချထားလေသည်။

“ဒီဟာတွေ ဘာလဲ မောင်အေးမောင်”

“ဖိုင်တွဲတွေ ဆရာ”

“ဟေ့ကောင်ရ... ဖိုင်တွဲမှန်းတော့ ငါ သိတာပေါ့ကွ။ ဒီအထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ မေးတာ”

“မင်းကြီးက ဒီဟာတွေ ဆရာဖတ်ပြီး ပြီးတဲ့ဥစ္စာကို တစ်ခါတည်း အမှုပိတ်လိုက်ဖို့ ပြောပါတယ် ဆရာ”

“သူက ဘာလုပ်စေချင်တာလဲကွယ့်။ ဘာတွေလဲ”

“ဘာအကြောင်းတွေ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ဖတ်မကြည့်သေးဘူး မသိရသေးဘူး ဆရာရဲ့”

“ကဲ ... မင်း မသိရင် သိအောင် လုပ်စမ်းကွယ်”

သို့နှင့် ရဲအုပ်မောင်အေးမောင်သည် အထပ်လိုက် ပုံရိပ် ထားသော ဖိုင်တွဲများအနက်မှ တစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်၏။ ထိုဖိုင်တွဲများမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်က ပုသိမ်မြို့တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အမှုတစ်ခု အကြောင်းနှင့် ရဲဘက်မှ အစီရင်ခံစာများ ဖြစ်လေသည်။

“ဒီဟာက တော်တော်ကြာပါပြီ ဆရာ၊ အနှစ် ၂၀ ရှိပါပြီ”

“လွင့်ပစ်လိုက်ကွယ်”

ရဲအုပ်ကိုအေးမောင်သည် စိတ်မရှည်သော သူ၏ဆရာအား ကြားကာ အခြားဘက်သို့ လှည့်၍ပြီးလိုက်ပြီးနောက် ဖိုင်တွဲကို အောက်သို့ ပစ်ချခဲ့ရာ စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။ အချို့စာရွက်များမှာ နှစ်ပေါင်းကြာရှည်လှပြီဖြစ်၍ အဝါရောင်သမ်းလျက် ရှိနေလေပြီ။

“ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ် ဆရာ၊ ဒီဖိုင်က အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း ဆရာရဲ့”

“ဘယ်ဖိုင်လဲကွ”

“ဆရာက လွတ်ပစ်လိုက်ဆိုတဲ့ ဖိုင်လေ။ ပြီးတော့ အဲဒီအမှုက ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စလည်းပါတယ်။ မိန်းကလေး ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ရဲဘက်က အဲဒီဆရာဝန်ကို ညှိပ်ရှာနေတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အနှစ် ၂၀ ရှိပြီ ဆရာ”

“ချထားလိုက်ပါကွယ်။ ကြာလှပါပြီ”

“နေဦး ဆရာရဲ့။ အရင်တစ်နေ့ညက ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော် အိမ်ကို ဆရာ သွားစုံစမ်းတယ်ဆိုတုန်းက အဲဒီဆရာဝန်ဟာ ကျောက်ဆစ် အဘတ်လည်း တတ်တယ်လို့ ဆရာ ပြောတယ်”

“အေးလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမျှတော့ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက် အကြာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အမှုနဲ့ အခု ဆရာလိုက်နေတဲ့အမှုနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူလို့ ကျွန်တော် အခု ရယ်စရာကောင်းတဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ”

“မိန်းမတွေဟာ မြို့ပေါ်မှာ မကြာမကြာ ပျောက်နေတာပဲကွယ့်။ အဆန်းမှ မဟုတ်ပဲ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာ။ နို့ပမဲ့ ဒီအမှုက ကျောက်ရုပ်ထု တတ်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်နေလို့ ပြောတာပါ”

“ဒီဖိုင် ငါ့ဆီ ယူခဲ့။ ကဲ ... ပြစမ်း”

ရဲမှူးဦးမြတ်ထွန်းသည် စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး အတိုကောက်မှတ်ချက်မှာ မများလှပေ။ ပုသိမ်မြို့ လူကုံထပ်ရပ်ကွက်မှ နှစ်ပေါင်း ၂၀ နှင့် ပြည့်စုံသည့် မိဘများရှိသော သင်းသင်းဆိုသူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ထိုအချိန်ပင် သူ၏အမှုကို ကျောက်ရုပ်ထုနေသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း ပျောက်သွားခဲ့ကြောင်း

ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ပျောက်သွားသော ဆရာဝန်၏ အကြမ်းဖျင်း လူပုံစံလည်း ပါရှိရာ ထိုဆရာဝန်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် အရပ်မြင့်မြင့် မျက်နှာသွယ်နု ခုပ်ရည်ချောမောသည် စသည်ဖြင့် မှတ်ချက်အတိုကောက်ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးမြတ်ထွန်းသည် အခြားနိုင်ငံတို့များကို ဖတ်နေသော ကိုအေးမောင် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဟို ဖိုင်တွေကကော”

“တခြားမြို့တွေကပါပဲ ဆရာ”

“မိန်းမတွေ ပျောက်သွားတာများကော ပါသေးလား”

“မပါဘူး ဆရာ။ အများအားဖြင့် လူသတ်မှုတွေလိုချည်းပဲ။ တစ်ခုမှာတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ယောက်ျားပျောက်သွားတဲ့ ခဲဘက်ကို တိုင်တဲ့အမှုတစ်ခု ပါတယ်”

“အဆက်အစပ် မရှိပါဘူးကွယ်”

“နေပါဦး ဆရာ၊ အဲဒီပျောက်သွားတဲ့လူရဲ့ မိန်းမက ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိပြီး သူ့ကို ဒီဆရာဝန်က ပုံတူထုနေသတဲ့ ဆရာ”

“အဲဒီနိုင်ငံတွဲ ပေးလိုက်စမ်းဟေ့”

ထိုနိုင်ငံမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က ပြည်မြို့တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အမှုဖိုင် ဖြစ်၏။ ဦးဘမောင်ဆိုသူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ဇနီးဖြစ်သူ မတင်တင်ဦးသည် ခဲဘက်ကို အမှုတိုင်သော ညဉ့်ထဲ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးမှု ဖြစ်၏။ မတင်တင်ဦးမှာ ထိုအချိန်က ဒေါက်တာ ကျော်စောဆိုသူ ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိကြောင်း ဆရာဝန်က မတင်တင်ဦး၏ ပုံတူရုပ်ထုလျက်ရှိကြောင်း အတိုကောက် ရေးသားဖော်ပြပါရှိလေသည်။

“ငါ မယုံပါဘူးကွယ်။ နို့ပေမဲ့ အခြားနိုင်ငံတွေမှာလည်း အလားတူ ခပ်ဆင်ဆင် ကိစ္စတွေများ ရှိသလားလို့ မင်း ရှာကြည့်ဦး။ မသကာတော့ တွေ့ရင် ငါ့ ပြော၊ ဒီနိုင်ငံတစ်ခုကိုတော့ ငါ အခု ယူသွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရှာကြည့်ပါမယ်”

စုံထောက် ရဲမှူးဦးမြတ်ထွန်းသည် ဆရာဝန် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်၏ ဆေးခန်းသို့ ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။ အဆင်သင့်ပင် ဒေါက်တာ မျိုးညွန့်နှင့် တွေ့ရ၍ သူ့အား ကိုမျိုးညွန့်က ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်လေ၏။ ဦးမြတ်ထွန်းသည် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် နိုင်ငံခြားနောက် -

“အခုလို ကျွန်တော်လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတာ အားနာစရာ ဖြစ်နေပါပြီ ဒေါက်တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ အခုလာတာက အလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ လာတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လို့ လူနာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ လာတာလား ခင်ဗျာ”

“အလုပ်ဝတ္တရားပါပဲ ဒေါက်တာ။ မေးခွန်းလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ချင်လို့ပါ”

“ကဲ ... မေးပေတော့ ခင်ဗျာ”

“အင်း ... မေးပေတော့ ဆိုပေတဲ့ အခက်သားပဲ။ ဘယ်က စ၊ နန်းတောင် မသိသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ပြောပါလေ ... ဘယ်သင်းဖြစ်ဖြစ် အစကနဦးကတည်းက စပြီး ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်။ ဒါထက် ခင်ဗျားဟာ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်ပဲလား ခင်ဗျာ”

ရဲမှူး၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လျက် -

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့လား။ မဟုတ်ဘူးလားသာ ဖြေစမ်းပါဦးလေ”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ သူ့ကို ကျွန်တော် သိရတာ နှစ်ရက်သုံးရက်ပဲ သေးတယ်”

ရဲမှူး ဦးမြတ်ထွန်း၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့အကြောင်း သိပ်ပြောနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ မပြောနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဒါထက် မေးရဦးမယ်။ ခင်ဗျားကို မောင်မောင်ကျော်အိမ်မှာ ညစာ ထမင်းစားအပြီး ကျုပ်တွေ့တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တစ်ခုပြောမလို့ လုပ်သေးတယ်လေ။ ခင်ဗျား သတိရသေးလား”

“ရပါတယ် ခင်ဗျား။ ပျောက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ကျောက်ရုပ်ကို ကြည့်ချင်တယ်လို့ ခင်ဗျား မောင်မောင်ကျော်ကို မေးတာ မဟုတ်လား”

“မယဉ်နွယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီတုန်းက ဒီကျောက်ရုပ်ဟာ မတော်တော် ကိုက်မိလို့ ကျိုးသွားပြီလို့ သူက ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ခင်ဗျား မရောက်ခင် ၁၀ မိနစ်လောက်ကပဲ ကျွန်တော့် မျက်စိ မြင်သေးတယ်”

“အဲဒါ ထူးဆန်းတယ်ဗျား။ ဘာဖြစ်လို့ သူ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျား မတွေ့ဖူးသေးလို့ ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး”

“ဒီတော့ မောင်မောင်ကျော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ အခု စုံစမ်းနေတဲ့ အမှုမှာ တစ်ခုခု အကူအညီ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“ဘယ်လို ထင်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွှန့်က အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါထက် မောင်မောင်ကျော်က အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီ ထင် ဒေါက်တာ”

“၃၅ နှစ်လောက်ရှိမှာပေါ့”

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုထင်တာပဲ ဒေါက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဗျ”

“မေးရတာတော့ တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ။ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမိရင် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ လိုချင်လို့ပဲဗျ”

“မိန်းကလေးကို ရှာဖို့ အကူအညီလား”

“ဒီဟာတင် မကဘူး ဒေါက်တာ၊ အမှုက ဒီထက် နက်နဲ”

ကျုပ် ခင်ဗျားကို အကုန်လုံးပြောပြမယ်။ အဲဒီလို ပြောပြီးတဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျား ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်”

“ကဲ ... ပြောပါ ဦးမြတ်ထွန်း။ ကျွန်တော် နားထောင်ပါမယ်”

“ဒီလိုဗျာ ... ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ရဲအဖွဲ့ကြီးဟာ တစ်မြို့နဲ့ တစ်မြို့ ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး အဆက်အသွယ်ရှိနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ခန်းမော်မှာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပျောက်သွားပြီး နောက် ၁၀ နှစ်လောက်ကြာမှ မြန်မာပြည်တောင်ဘက်ဆုံး ကော့သောင်းမှာ မိချင်မိမယ်။ အဲဒီဒါးပြတိုက်မှနဲ့ ထွက်ပြေးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နောက် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ကြာမှ ရခိုင်ပြည်၊ စစ်တွေတို့ ရမ်းဗြဲတို့မှာ သွားမိချင်မိမယ်။ ဒီလိုပေါ့ဗျာ ... အဆက်အသွယ် ရှိကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီတော့ ပြောစမ်းပါဦး ဦးမြတ်ထွန်း”

“ဒီလိုဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ပြည်မြို့မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကြိုးဆွဲချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်။ အင်းလေ ... သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်လို့ ရဲဘက်ကရော၊ အများကရော ထင်ရတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ယောက်ျားဟာလည်း အဲဒီအချိန်အခါမှာတော့ ပျောက်ခြင်းမလုပ် ပျောက်နေတယ်။ အမှုကတော့ သိပ်မဆန်းလှဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ ယောက်ျားက ပျောက်သွားတယ်။ မိန်းမက စိတ်ညစ်လို့ ဆွဲကြိုးချပြီး သေတယ် ... ဒါပါပဲ။ အဲဒီ အရင် ၁၀ နှစ်လောက်တုန်းက ပုသိမ်မှာ အထက်တန်းလွှာ ထဲက အတော်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်။ မိဘတွေက ပိုက်ဆံအကုန်ခံနိုင်လို့ လိုက်ရှာလိုက်တာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး နဲ့နေတာပဲ။ ဘယ်မှ အစအန အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့တော့ဘူး။ ကဲ ... အခု ကျုပ်တို့လက်ငင်းပေါ်လာတဲ့ မယဉ်နွယ်ကိစ္စပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့မှာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘာမျှအဆက်အသွယ်မရှိတဲ့ အမှုသုံးခုရှိနေတယ်ဆိုပါတော့။ နို့ပေမဲ့ ပုသိမ်က အမှုရယ်၊ ပြည်က အမှုရယ်၊ အခု ဒီမှာဖြစ်တဲ့အမှုရယ် ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တစ်ချက် တွေ့ရတယ်ဗျာ။ ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီအမှုသုံးခုစလုံးက အမျိုးသမီးကလေးတွေဟာ အခုပဲ ပျောက်မသွားခင် အချိန်ကလေးမှာ အရပ်ထုစို့ ကျောက်ဆစ်ပစ်ခံခဲ့ရတာ

ရှေ့မှာ စံပြထိုင်ကြတာချည်းပဲ။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုကလည်း သူတို့ကို ပုံတူထုလုပ်တဲ့လူက ဆရာဝန်ချည်းပဲ။ ပထမနှစ်မှာ အဲဒီဆရာဝန်တွေဟာ လည်း မရေးမနောင်း တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးကို ခြုံပြီးကြည့်ရင် သုံးမူစလုံးဟာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်လို့ ခြစ်တယ်လို့ ကျုပ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မယူဆနိုင်ဘူး။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိပါပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုက ...”

“ဖြစ်ပျက်တဲ့အချိန်ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကိုမျိုးညွန့်က စဉ်းစား နေတယ် ထင်တယ်”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တဲ့လူဟာ မောင်မောင်ကျော်သာ ဖြစ်ရင် ပုသိမ်မှာ သူ ဆရာဝန်လုပ်နေတုန်းက အသက် ၃၅ နှစ်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့”

“ပုသိမ်ရဲ့အဖွဲ့ မှတ်တမ်းကလည်း အဲဒီဆရာဝန်ဟာ အသက် ၃၅ နှစ်လောက်လို့ ဆိုတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်မောင်ကျော်ဟာ အခု ၅၅ နှစ်လောက် ဖြစ်ရမှာ ပေါ့”

“ဒါလည်း မှန်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း ဒီအချက် စဉ်းစားလိုက် တိုင်း ရှေ့ဆက်ပြီး မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်တွေ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်က လည်း ၃၅ နှစ်လောက်ပဲဆို။ ဟုတ်ပါတယ် ဒီလူဟာ အလွန်ဆုံး ၃၀ နှစ်ထက်ကျော်ဦးမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒီအကြောင်း မောင်မောင်ကျော်ကိုတော့ ခင်ဗျား မပြောသေးဘူး မဟုတ်လား”

“မပြောသေးပါဘူး။ ဒါထက် မေးပါရစဉ်းဗျာ။ ဒေါက်တာ မောင် မောင်ကျော်ကို ခင်ဗျား သဘောကျရဲ့လား”

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် သဘောမကျဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဒါက ကိုယ် ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါဗျာ။ ပြောလည်း မပြောကောင်းပါဘူး”

စုံထောက် ဦးမြတ်ထွန်းသည် ခေတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားလျက် ရှိရာ ကိုမျိုးညွန့်က -

“ဒါနဲ့ မောင်မောင်ကျော်ရဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကိုကော ခင်ဗျား စုံစမ်းပြီးပြီလား”

“အကျဉ်းချုပ်တော့ စုံစမ်းပြီးပြီဆိုပါတော့ဗျာ။ ဘာမျှ သူများထက် ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြား မရှိလှပါဘူး”

“နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်အထိလဲဗျ”

“၁၀ နှစ်လောက်ပါပဲ”

ဒေါက်တာ မျိုးညွန့်နေရာမှ ထလိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ခဏအကြာတွင် ဦးမြတ်ထွန်း ရှိရာသို့ ပြန်လာလေသည်။

“ဒီမယ် ဦးမြတ်ထွန်း ကျုပ် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ဗျား။ ကျုပ် ပြောတာဟာ အရာရောက်မယ် မရောက်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့။ မန္တလေးက နာမည်ကျော်ပရော်ဖက် ဆာ ဦးဘဟိန်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းပဲဗျ။ သူ့နာမည် ခင်ဗျား ကြားဖူးပါ ထိန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ သူက ဆရာဝန် မဟုတ်လား”

“ဆရာဝန်မှ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ညက သူဟာ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ရဲ့အိမ်မှာ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျား မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် မှတ်မိသားပဲ။ လူခပ်ပုပု ခေါင်းဖြူဖြူနဲ့ အဘိုးကြီး မဟုတ် သေး”

“ဟုတ်တယ် ... သူပဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အချိန်တွေမှာတုန်းက အဲဒီ အဘိုးကြီးဟာ ပုသိမ်မှာရော၊ ပြည်မှာရော ရှိသလားဆိုတာ ခင်ဗျား စိမ်းပေတော့”

၂၂၈ ၀ ခုန့်ရွှေမျှား

“နေပါဦး အဘိုးကြီးဟာ ဒီအမှုတွေထဲ ပါတယ် ထင်လို့လား”

“တိုက်ရိုက်တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား သိသလောက် ပြောပါဦး ကိုမျိုးညွန့်”

“အခုတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး ဦးမြတ်ထွန်းနဲ့ နို့ပေမဲ့ ကျုပ် ပြောတဲ့

အတိုင်းသာ လုပ်ပါ”

စုံထောက် ဦးမြတ်ထွန်းသည် နေရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် -

“ကဲဗျာ ... ကိုမျိုးညွန့်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီအဘိုးကြီးအကြောင်း ကျုပ် ဆက်ပြီး စုံစမ်းပါမယ်။ ခင်ဗျားကသာ အခုအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောပါနဲ့ဦး”

“မပြောပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချပါ”

စုံထောက်ရဲမှူး ဦးမြတ်ထွန်း ထွက်သွားသောအခါ စာအုပ်စင်သို့ သွားရောက်၍ သူ၏ဆေးစာအုပ်ထဲမှ အစိမ်းရောင်သားရေဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော The Rejuvenation of Endocrine Glands ခေါ် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်း ရေးသည့် အင်ဒိုကရိုင်းသွေးအိမ်များအကြောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် အချို့နေရာများမှ မှတ်ချက်များ ရေးထုတ်လျက်ရှိ၏။ နှစ်နားကြာခန့်မျှ ရှာဖွေလေ့လာပိသောအခါ တစ်နေရာ၌ ယင်းသွေးအိမ်များအနက် အချို့သည် လူ၏အသက်အရွယ် ရင့်ရော်အိုမင်းမှုကို တိုက်ရိုက် အကျိုးပြုနိုင်သော အချို့က ငယ်ရွယ်နုပျိုစေနိုင်သည့်အခါအားကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းရှိကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုထက်ပို၍ကား အသေးစိတ် ရေးသားထားချေ။ ယင်းမှာ သူ၏သီအိုရီဖြစ်၍ ဦးဘဟိန်းသည် ယင်းစာတွေ့ကို လက်တွေ့အဖြစ် စမ်းသပ်ကြည့်ကောင်း ကြည့်လိမ့်မည်ဟု သဘောပေါက်မိ၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်ကျော်က ထမင်းစားစိတ်သောညတွင် ပြောကြားလိုက်ပုံမှာလည်း သူသည် ယင်းခွဲစိတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် ရှင်းလင်းမပြောနိုင်ကြောင်း သို့သော် ခွဲစိတ်ပြီးသောအခါ ဆေးပညာလောကတွင် ယခင်အိပ်မက်မျှပင် မမက်ဖူးကြသေးသော အချက်အလက်များကို မှချက်ယ်တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်ကို သတိရမိ၏။ ဤအတိုင်း

စဉ်းစားနေရင်း အချိန်မှာ မှောင်လာပြီဖြစ်၍ ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်သည် အထိအစားများလဲပြီးလျှင် အစေခံအား ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပိတ်စေပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

သူသည် မိမိရိုက်အိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားရာ အိပ်ရှေ့ညောင်ခန်းတွင် မိဘများနှင့်အတူ ထိုင်နေသော မိမိရိုက် အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရလေသည်။ မိမိရိုက် မိဘများကလည်း ကိုမျိုးညွန့်အား ကောင်းစွာ ဆီးကြိုညှော်ခံလေသည်။ ကိုမျိုးညွန့်မှာ အခွဲအစိတ်ဘက်တွင် နာမည်ရ၍ အောင်မြင်နေသော လူမျိုးဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိရိုက် မိဘများကလည်း သမီးဖြစ်သူနှင့် မျှော်မှန်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ နာရီဝက်ခန့်မျှ စကားစပြည် ခြောက်ပြီးနောက် မိမိရိုက် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည် အလိုက်သိစွာ ရှောင်ရှားသွားကြရာ ကိုမျိုးညွန့်သည် မိမိရိုက်နှင့် အေးဆေးစွာ စကားပြောခွင့်ရခဲ့၏။ ကိုမျိုးညွန့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ အရေးကြီးသော ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပြောလိုကြောင်း သူ၏မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှနှင့် မိမိရိုက် ရိပ်မိပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ကိုမျိုးညွန့်ကြီး မျက်နှာကြည့်ရတာ တစ်ခုခု စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။ ဘာများ အရေးကြီးလာသလဲ ကိုမျိုးညွန့်ရဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို ထပ်ပြောဦးလို့လား”

“နေရာကျမယ်ဆိုရင် ပြောချင်တာပေါ့ ရီရီ။ နို့ပေမဲ့ အခုပြောချင်တာက မောင်မောင်ကျော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရီရီကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

ရီရိုက ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် -

“ကိုမောင်မောင်ကျော်အကြောင်း ဟုတ်လား”

“ဒီမယ် ရီရီ ... ကျုပ်ဟာ မနာလိုလို့ ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သယ်လိုမျှ သဘောထားပြီး ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ဟာ ရီရီနဲ့ ဘယ်လောက် အဆက်အသွယ် ရှိနေပြီလဲ”

အတန်ငယ် မျက်နှာမျက်သွားလျက် -

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ ကိုမျိုးညွန့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ပြောဖို့ခက်တယ် ရီရီ။ ကျုပ်မှာ သက်သေချာရာ အထင်အရှားတော့ မရှိဘူး။ နို့ပေမဲ့ ...”

“ဘာ သက်သေပြစရာလဲ ကိုမျိုးညွန့်။ အရင်းမရှိ အများမရှိနဲ့”

“ကျုပ်ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ရီရီ။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ဟာ လူအများထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း ကျုပ် အခု မပြောနိုင်သေးဘူး။ နို့ပေမဲ့ သူ့ကို ရီရီ နောက်ထပ် အတွေ့မခံဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ပေးစေချင်တယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်က အထင်အမြင် သက်သေပြနိုင်တဲ့အထိ ဆိုပါတော့”

“ကိုမျိုးညွန့် ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်သေးပါဘူး”

“ကျုပ် ပြောချင်တာက ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်ကို သတိထားဖို့ပါပဲ ရီရီ”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမျိုးညွန့်က အကဲအကြောင်းလည်း ဘာမျှ မပြောသေးဘဲနဲ့”

“အခုအချိန်မှာတော့ အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြီး ပြောမပြနိုင်သေးဘူး ရီရီ။ ဒီလူဟာ သာမန်လူရိုးရိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ရီရီရဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် ပြောစမ်းပါ ကိုမျိုးညွန့်ရယ်။ အခု ကိုမျိုးညွန့် ပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိဘူး”

“မနွေညတုန်းက အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းဆိုတာ သူ့အိမ်မှာရှိတယ်။ အဲဒီဆရာကြီးက မောင်မောင်ကျော်ကို ကျုပ်က ခွဲစိတ်ပေးဖို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သဘောတူခဲ့တယ်။ ဟောဒီကနေတော့ အဲဒီဆရာကြီး မရှိတော့ဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ကိုမျိုးညွန့်ရဲ့။ အဆန်းတကြယ် လုပ်လို့”

“ဒါတစ်ခုတည်း ကြည့်ရင်တော့ မဆန်းပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ တခြား အချက်အလက်တွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်တဲ့အခါ ကျုပ်တွေ့ရတာက ...”

“တွေ့ရတာက ဘာလဲ၊ ကိုမျိုးညွန့် ဘာကို တွေ့ရလို့လဲ”

“အေးလေ ... နောက်ထပ် ရီရီကို အသေးစိတ် ရှင်းလင်း ပြောမပြချင်း သည်းခံပြီး စောင့်ပါဦးလို့ ပြောချင်တာပါပဲ ရီရီ”

“ကိုမျိုးညွန့် ပြောချင်တာက ဒါပဲလား။ ကိုမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေ ရှာဖွေလာပြီး ကျွန်မက သူ့အပေါ် အထင်အမြင်

ဆားအောင်၊ ရှင့်အပေါ် ပိုပြီး အထင်အမြင်ကြီးအောင် လုပ်နေတာလား။ ကိုမျိုးညွန့်အပေါ် ခပ်မှန်မှန်နေပြီး သူ့အပေါ် မျက်နှာသာပေးတာ ကိုမျိုးညွန့်က မနာလိုဘူးဆိုတာ ရီရီ သိတယ်။ သူ့နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အတော်ပဲ မေတ္တာရှိနေကြပြီ ကိုမျိုးညွန့်ရဲ့။ ဒီတော့ ကိုမျိုးညွန့်ကိုပြောရတာ အားလည်းနာပါတယ်။ လက်ထပ်ချင်း လက်ထပ်ရင် ကိုမောင်မောင်ကျော်ကိုသာ လက်ထပ်နဲ့ပဲ”

ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့်သည် မိမိရီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ခေတ္တမှလေးငိုင်းတွေဝေလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် နောက်ထပ် မိမိရီအား ပြောဆိုရန်အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့ချေ။ မောင်မောင်ကျော်၏ ရာဇဝင်ကို နောက်ထပ် အသေးစိတ် ရှာဖွေ၍ မရမချင်း ထိုပြဿနာကို မိမိရီအား ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်မည်လည်း မဟုတ်ပေ။ သို့နှင့် သူသည် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောတော့ဘဲ မိမိရီထံမှ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ့အား ဆေးထိုးရန်ကိစ္စအတွက် ဒေါက်တာ ဗနာဂျီအိမ်သို့ အရေးတကြီး ရောက်လာရာ အခန်းအပြင်တွင် ၁၅ မိနစ်ခန့် စောင့်နေရပြီးနောက် ဆရာဝန်၏ အခန်းတွင်သို့ ဝင်ခွင့်ရလေသည်။ သူ၏နာမည်ကိုလည်း ကိုအောင်မြင်ဟု ပြောထား၏။ မစ္စတာဗနာဂျီက -

“ကိုင်း ... မစ္စတာဦးအောင်မြင်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆိုတာ”

“ကျွန်တော် နည်းနည်းအော်ပရေးရှင်း လုပ်ချင်လို့ပါ ဒေါက်တာ။ အဲဒီနည်းလှတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာဗနာဂျီက လှောင်ပြောင်လိုသော မျက်နှာဖြင့် မသိမသာ ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ် ဦးအောင်မြင်၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောရင် ခွဲဖို့ သင့်မသင့် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့ ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော် ဘာမျှတော့ မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နံနက်အောက်မှာရှိတဲ့ အပ်တာပါရာသိုင်းရိုက်ဆိုတဲ့ သွေးအိမ်ကို ထုတ်ပြီး တစ်ခုနဲ့ လဲထည့်ချင်တာပဲ ခင်ဗျာ”

ဆရာဝန်က အပြုံးရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“အလို ... ဘုရားရေး ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာက အရေးကြီးလှပါတူး ဒေါက်တာ”

“အရေးကြီးတယ် မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားက ဆေးပညာဘက်ကိုလည်း အတော် သိပုံရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ သိပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒီလိုသိရင် ခင်ဗျား အခုပြောနေတာဟာ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ဆိုတာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပဲဗျ။ အကြောင်းတွေကတော့ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ပထမ အချက်က ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ ဗနာဂျီသည် ရှင်းလင်းပြရန် အချက်အလက်များကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် “မဖြစ်နိုင်လို့ပဲဗျ” ဟု နောက်ဆုံး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီဟာ ဒေါက်တာ ပြောပြီးပါပြီ။ နို့ပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လက်မောင်တစ်ဖက် ဖြတ်ပေးပါ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဖြတ်ပေးပါဆိုရင် ဒေါက်တာ ဖြတ်ပေးမှာပေါ့”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားလက်မောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခြေထောက်ဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်သင့်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်ရင် ဖြတ်ပေးမှာပေါ့ ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်နှင့် ရေးအတွက် ကျွန်တော် အခုပြောတာ တကယ်ပဲ လိုအပ်နေပါတယ်”

“ကျုပ် ပြောပါ့မယ် မိတ်ဆွေ၊ ဥပမာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် လက်သန်းတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ပေးပါ ဖြတ်မပေးရင် သေရပါလိမ့်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် ယုံရမှာလား”

“ကျွန်တော့်လက်ချောင်းကလေး ပုပ်နေရင် ကျွန်တော် သေမှာပေါ့ ခင်ဗျ”

“မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိပ်ဟာ ပုပ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုနိုင်သလား”

“ဒီလိုတော့ ကျွန်တော် မဆိုနိုင်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ အကြောင်းခြင်းရာကတော့ အတူတူပါပဲ ခင်ဗျား။ ဒီသွေးအိပ်ကို ဒီကနေ့ ထုတ်ပစ်ပြီး နောက်ထပ် အသစ်တစ်ခု အစားထိုးရမယ် ခင်ဗျ”

“ကိုင်း ... မစ္စတာဦးအောင်မြင် ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးဗျား။ ပြောရတာ အားလည်းနာပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့”

“မစ္စတာဗနာဂျီက လက်ဝါးကားလျက် -

“တော်ပါပြီး ဦးအောင်မြင်၊ ကျုပ်ဟာ အင်မတန် အလုပ်ရွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မောင်မောင်ကျော်က ပြန်တော့မည်ပြုကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်-

“အစိုးအခကတော့ ဒေါက်တာ လိုချင်သလောက် ပြောပါ”

“ငွေထက် ဆရာဝန်များရဲ့ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားက အရေးကြီးပါတယ် ဦးအောင်မြင်၊ ဂွတ်ဒ်ဒေး”

မောင်မောင်ကျော်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြော၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် ဒေါက်တာဗနာဂျီ၏ အခန်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဆရာဝန်များစာရင်းကို ကြည့်ရာ အနီးဆုံးအခြားဆရာဝန်တစ်ဦးမှာ လမ်း ၄၀ တွင်နေသော ဆရာဝန် ဦးရွှေစံအောင် ဖြစ်သဖြင့် မောင်မောင်ကျော်သည် လမ်း ၄၀ သို့ လာခဲ့လေ၏။ ဦးရွှေစံအောင်မှာ ရခိုင်လူမျိုး ဖြစ်၍ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းတွင် အတော်အတန် နာမည်ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူ သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် မစ္စတာဗနာဂျီအား ပြောသကဲ့သို့ ဆုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်စုံ လှည့်ပတ်ပြောဆိုရန် စိတ်ကူးထား၏။

မောင်မောင်ကျော်အား ဆေးခန်းစောင့်သူငယ်ကလေးက ဦးရွှေစံအောင် အခန်းထဲသို့ လိုက်၍ပို့ရာ မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးရွှေစံအောင်

အား ယခင်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီးလျှင် -

“ဟလို ဒေါက်တာ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ခင်ဗျား ဆရာက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အသက်က နည်းနည်းကြီးတော့ သိပ်မမှတ်မိဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာတိုင်း မိတ်ဆွေချည်း ဟာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်က စစ်တွေမှာ ခဏနေဖူးတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ကျုပ်လည်း ရမ်းဗြဲမှာ သုံးနှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ဖူးပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဆရာဆေးတိုက်တောင် ရောက်ဖူးတယ် ဆရာရဲ့ ခွဲစိတ်တဲ့နေရာတော့ ဆရာသတင်းဟာ ရခိုင်တစ်ပြည်လုံး မွေးပါရဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တော်ရုံလောက်ပါ”

“ကျွန်တော်က စစ်တွေမှာ ခဏလောက်နေပြီး တောင်တွင်းကြီးမှာ သွားပြီး ဆေးဆိုင်ဖွင့်နေတယ် ဆရာရဲ့။ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာ မကြာသေး ပါဘူး။ အခု ခွဲစိတ်ဖို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လိုချင်တာနဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာ ဖွံ့ဖြိုးပြီး လုပ်ကြရတာပဲ။ ဒါထက် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ခွဲစိတ်ဖို့ လိုချင်တယ်ဆိုတာက ဘာအတွက်လဲ”

မောင်မောင်ကျော်သည် စာဖွဲ့ရှေ့သို့ ကုလားထိုင်တွင် အေးဆေးစွာ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကစပြီး ကျွန်တော် ဟာ သွေးအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့ အဖျားရောဂါတွေကို သုတေသန လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါ ပူးတစ်ကောင်ကို ဆရာဝန်များ စမ်းသပ် သလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစမ်းသပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာကတော့ ကိုယ်တွေ့တဲ့ တွေ့ရှိချက်ဟာ စိတ်ချရပြီလို့ ယုံကြည်လို့ပါပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကျွန် တော် ထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် မှားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီ ဆေးကို သုံးလေးကြိမ်လောက် ထိုးမိတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝေဒနာ တစ်ခု ခံစားလာရတာ သိရပါတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့် နံရိုးအိမ်အောက်မှာရှိတဲ့ အပ်တာပါရာသွိုင်ချိုက်ဆိုတဲ့ သွေးအိမ်ဟာ ကုမရလောက်အောင် ပျက်စီးသွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် ဒီသွေးအိမ်ကို ထုတ်ပြီး အသစ်တစ်ခု အစားသွင်းပေးနိုင်မှသာ ကျွန်တော် အသက်ဆက်ပြီး ရှင်ဖို့ရှိပါတော့တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သိပ်ကံဆိုးတာပဲ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“ဒါကြောင့် ဒေါက်တာရဲ့ အကူအညီကို တောင်းဖို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါပဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ခွဲစိတ်ပြီး သွေးအိမ်သစ် သွင်းပေးရမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လွယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျား လုပ်ကိုင်စမ်းသပ်ခဲ့ပုံ နည်းစနစ်တွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်ချက်နဲ့ လက်တွေ့သိရတဲ့ အချက်အလက်တွေ အစုံအလင် ကျုပ် ဖတ်ကြည့်ပြီးမှ ခွဲပေးနိုင်မယ်”

“ဒီဟာတွေ လိုသေးသလား ခင်ဗျ”

“လိုတာပေါ့ဗျာ။ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေ ကြည့်ရမှ ခင်ဗျား အရင်က ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံတွေသိပြီး ခင်ဗျားကို ခွဲပေးဖို့လိုမလို ကျုပ် နှိုင်းချိန်နိုင်မှာပေါ့”

“လိုပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာက မသိပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“တစ်ခါတုန်းကတောင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မှားခဲ့ပြီဆို၊ ခင်ဗျား ပြောတာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ယူခဲ့ပေတော့”

“စာရွက်တွေက ဒီမှာ မရှိဘူး ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် တောင်တွင်း ကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“သွားယူပေါ့။ အရေးကြီးတာပဲ”

“သွားယူဖို့ အချိန်မရှိဘူး ဒေါက်တာ။ ခွဲရမှာက ဒီကနေ ခွဲမှ ဖြစ်မှာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် ခွဲမပေးနိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်တမ်း

မှတ်ချက်တွေ အပြည့်အစုံ မရသမျှ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ခွဲပေးဖို့ ကျုပ်ကို မမျှော်လင့်ခဲ့တော့”

“နို့ပေမဲ့ ...”

“ဒါဟာ ကျုပ်နောက်ဆုံးစကားပဲ။ အားတော့နာပါတယ် မိတ်ဆွေ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဒေါက်တာ ဦးရွှေမောင်အောင်၏ ဆေးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ‘လတ္တာ’ (လသာလမ်း) လမ်းမှ တရုတ်ဆရာဝန် တစ်ဦးနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်မှ ဒေါက်တာ ‘ဒေး’ ဆိုသူတို့ထံ သွားရောက်ကြိုးစားပြန်၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ ခွဲပေးမည်ဆိုသော ဆရာဝန်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သော်လည်း ထိုဆရာဝန်ကြီးမှာ အသက် ၆၀ ကျော်ရှိနေပြီဖြစ်၍ လက်မှတ်ကိုပင် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရေးထိုးရ၏။ ထို့ပြင် သူ၏ပါးစပ်မှ အရက်နံ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသဖြင့် အကယ်၍ ခွဲစိတ်ခြင်းခံကာ မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သကဲ့သို့ ရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုဆရာ၏ ကိုလည်း လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

တိုက်ဖျက်ကြီးမှ လျှို့ဝှက်သော ဖြေတိုက်ခန်း

ထို့နောက် မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရဲ့အိမ်သို့ လာခဲ့ရာ အစောတစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မိမိရဲ့အပေါ်ထပ်တွင် အဝတ်အစားများ လဲလျက် ရှိကြောင်း အစောက ပြောသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ အချိန်မှာ ၆ နာရီကျော်ကျော်မျှပင် နှိုးလေပြီ။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝတ်ကောင်းစားစားနှင့် မိမိရဲ့ရောက်ရှိလာရာ ဧည့်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြောင်း သိသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်သည် အဖွေးနဲ့များ တကြိုက်ကြိုက် လှိုင်းလှိုင်းရှိသော မိမိရဲ့၏ကိုယ်ကလေးကို အငမ်းမရ ပွေ့ဖက်၍ တစ်ချက်ဖွေးလိုက်၏။

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီး ဘယ်က လာတာလဲ။ ဇီဖြင့် ဒီနေ့ တစ်နေ့ခံ အစ်ကိုကြီးကို ရှာလိုက်တာ မတွေ့ဘူး။ ဆေးခန်းမှာ ထိုင်နေတာ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာတယ်”

“အလုပ်ကိစ္စအတွက် အပြင်ထွက်နေရတယ် ရီရီရဲ့”

“အစ်ကိုကြီးမျက်နှာ ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး စိတ်ရှုပ်နေသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူး။ နေကောင်းပါတယ်။ နေပါဦး ... အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မေမေတို့နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့လေ”

“ခွကျလိုက်တာ ရီရီရယ်။ အစ်ကိုကြီးက ရီရီကို ပြစရာတစ်ခု ရှိလို့ ပြမယ်လို့ အခု လာခေါ်တာ။ အေးအေးဆေးဆေး သွားကြရအောင်လား ရီရီရယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်မှာ ဖျက်လိုက်မယ်လေ။ မေမေ ပြောလိုက်ရုံပဲ။ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ကဲပါ ရီရီရယ် သွားကြရအောင်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့”

နောက် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူတို့သည် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းထိပ်တွင် မောင်မောင်ကျော်သည် အငှားကားတစ်စီးကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ကားမောင်းသမားအား သွားမည့်နေရာကို ခေတ္တမျှ ရပ်၍ ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာဖြစ်သည်ကို မိမိရဲ့ မကြားလိုက်ချေ။ သို့နှင့် ကားကလေးသည် မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ မြောက်ဘက်သို့ တည့်တည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကား၏နောက်ပိုင်းတွင် မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရဲ့အား တအားပွေ့ဖက်ထားရာ မိမိရဲ့က ကားသမား နိပ်မိမည့်အကြောင်းဖြင့် မကြာခဏ သတိပေးရလေသည်။ စကားကိုလည်း နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောကြရ၏။

“ဘယ်သွားမှာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဟိုရောက်တော့ သီလိခုံမပေါ့ ရီရီရဲ့။ အစ်ကိုကြီး ထမင်းကျွေးတဲ့ ညက အစ်ကိုကြီး ဘယ်ကိုပဲသွားသွား အစ်ကိုကြီးနဲ့အတူ တစ်ခါတည်း လိုက်မယ် ပြောတာ မှတ်မိသေးသလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အခုကော ဒီဟာ တကယ်ပဲလား”

၂၃၈ ဂ ဒုန့်ရွှေမျှား

မောင်မောင်ကျော်၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လျက် -

“အို ... တကယ်ပဲပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နော်”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့သာ နှစ်ယောက်တည်း အတူနေရပါစေ၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ...”

“နောက်တော့သာ ဘာမျှ မပြောနဲ့နော်။ ရီရီနဲ့ မိဘတွေရော။ မိတ်ဆွေတွေရော၊ အပေါင်းအသင်းတွေရော အိုကွယ် ရန်ကုန်ကိုတောင် ပြန်မရောက်တော့ဘူး ဆိုပါတော့”

“အစ်ကိုကြီးက ရီရီစိတ်ပျက်အောင် ပြောနေတယ် ထင်တယ်”

“တစ်ခါသွားရင် ဘယ်တော့မျှ ပြန်မလာတဲ့လမ်းပဲ ရီရီရေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့သာ အတူလိုက်ရရင် ပြီးတာပဲလို့ ရီရီ ပြောပြီးမှပဲ”

“ရီရီဟာ ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲဟေ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် ရှေ့မှ ကားသမား မမြင်အောင် အတန် ငယ် ကွယ်ထားပြီးလျှင် မိမိရီအား နမ်းရှုပ်လိုက်၏။

ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်သွားပြီးနောက် ရှစ်မိုင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကားကလေးသည် လမ်း၏ လက်ယာဘက် မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ချိုးဝင်သွား၏။ ကိုက် ၂၀၀ ခန့်သွားမိသောအခါ ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်း ဝင်၍ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက် လေသည်။ အဆောက်အအုံကြီးမှာ အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေသည့် တိုက်ပျက်ကြီး တစ်လုံးဖြစ်၍ နံရံများနှင့်အတူ အမိုးပါ ချုံနွယ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိ လေသည်။ ရှေ့ဘက်ပေါ်တံကိုမှာ တစ်ပိုင်းပြိုလျက်ရှိသော်လည်း ရှေ့မျက်နှာစာ မှ ဝင်သော သံတံခါးမှာ သော့ခလောက်တစ်ခုဖြင့် ခိုင်လုံစွာ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ကားသမားအား ကားငှားကို ပေးလိုက် ပြီးနောက် လမ်းပေါ်သို့ရောက်အောင် မောင်းနှင်ထွက်သွားသည်အထိ စောင့်

သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းသူ ဂ ၂၃၉

ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် အိတ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် သံတံခါးကို ဖွင့်လေသည်။ တံခါးဖွင့်သွားသောအခါ အတွင်းမှ အလွန်မှောင်၍ နေသည့်ပြင် ဆွေးမြည့်နေသော အနံ့အသက်များလည်း အတွင်းမှ ထွက်ပေါ် လာ၏။

“နော်း ရီရီ ... အစ်ကိုကြီး အရင်ဝင်မယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် အတွင်းသို့ လှမ်း၍ဝင်လိုက်ရာ မိမိရီက သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် မှောင်ထဲတွင် တစ်ခု တစ်ရာကို စမ်းသပ်ရှာဖွေပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ထုတ်၍ခြစ်ပြီးလျှင် စာဖွဲ့တင် ရေနံဆီ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ထွန်းညှိလိုက်လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်က တံခါးကို ပြန်ပိတ်သောအခါ မိမိရီသည် မြင်နိုင်သမျှသော အလင်းရောင်ဖြင့် နံဘေးဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်မိရာ မြင့်မားသော အမိုးနှင့် နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အုတ်နံရံများကို မြင်ရသောကြောင့် မြေတိုက်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။ အေးစက်၍ ပွပ်ရိဆွေးမြည့်သော အနံ့အသက်များကို ရသောကြောင့် လူမနေဘဲ စွန့်ပစ်ထားသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ထင်ရှားလေသည်။

တံခါးကို ပြန်၍ပိတ်ပြီးသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် ရေနံဆီ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကို မြှောက်၍ကိုင်ကာ ရှေ့မှ လမ်းပြည့်သွားလေရာ မိမိရီလည်း သူနှင့်အတူ ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားလေ၏။ အတန်ငယ် လျှောက်သွားမိသော အခါ အခြားတံခါးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် သော့နှင့် တစ်ဖန်ဖွင့်ပြီးနောက် မိမိရီအား ရှေ့က သွားစေ၏။ ထိုအခန်းမှာ အလွန်ကျယ် သော အခန်းတစ်ခုဖြစ်၍ သုံးလေးလမ်းမျှ သွားမိသောအခါ အောက်သို့ ဆင်းသော လှေကားထစ်များကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုလှေကားကလေးမှ ဆင်း သွားကြ၏။ ထိုနေရာမှာ အခန်းကြီး၏ အကျယ်ပြန့်ဆုံးသော နေရာဖြစ်၍ အလျားပေ ၄၀၊ အနံပေ ၃၀ ခန့်ရှိ၏။ အမိုးမှာ အုတ်အမိုးဖြစ်၍ လှေကား ဆီပို၍ အမြင့်ကလေးမှပင် အပေါ်သို့ ၁၀ ပေခန့် မြင့်၏။ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးအတွင်း၌ကား လေးရာကျော်ငါးရာ နီးပါးမျှ ရှိသည့် ကျောက်ရုပ်၊ သစ်သားရုပ်၊ ရွှံ့စေးရုပ်တို့သည် အချို့နံရံများပေါ်တွင် တင်လျက်၊ အချို့နံရံများ

တွင် ထောင်လျက်၊ အချို့ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လဲလျက်၊ အချို့ကလည်း ကျွန်း
သေတ္တာနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာများထဲတွင် ကောက်ရိုးခံကာ အပြင်သို့ မထုတ်
ရသေးဘဲ ရှိနေကြကုန်၏။ ယင်းတို့သည်ကား မောင်မောင်ကျော်၏ ဘဝတစ်
သက်တာတွင် သူ၏ဝါသနာအလျောက် ထုလုပ်ခဲ့သည့် လက်ရာများပေတည်း။

အရုပ်များမှာ လူရုပ်များသာမက ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဆင်၊ ကြွ
ဝက်နှင့် သမင်၊ ဒရယ်အရုပ်များလည်း ပါဝင်၏။ လူရုပ်များမှာ အများအား
ဖြင့် မိန်းမရုပ်များဖြစ်၍ အချို့ရုပ်တုမှာ ကိုယ်၏အထက်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်ပြီးလျှင်
အချို့လည်း လူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထွာအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ အရုပ်များမှာ
သူ့နေရာနှင့်သူ ကျနစွာ ထားသိုခြင်းမရှိဘဲ တစ်ခန်းလုံးတွင် ပြန့်ကျဲကာ
မရှိမရဲ ရှိနေကြကုန်၏။

မိမိရီသည် အရုပ်များကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှု၍ နေမိ၏။
အရုပ်တစ်ခုကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ တခြားအရုပ်တစ်ခုသို့ မျက်စိရောက်သွား၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ ခိုရီလေ ... ခိုရီ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”
မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရီအား ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။

“ပြောစရာမရှိ မပြောနဲ့ပေါ့၊ ခိုရီရဲ့။ ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“ကျွန်မတို့ အောက်ဆင်းကြရအောင်လား”

“ဆင်းတာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ လှေကားက သိပ်မခိုင်လှဘူးနော်။ သတိ
ထား”

လှေကားအောက် ကြမ်းပြင်သို့ရောက်၍ ရုပ်လုံးရုပ်တုများကို ယခင်
ထက် နီးကပ်စွာ မြင်ရသောအခါ မိမိရီမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်၍ အားမရ
နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

“အရုပ်တွေက သိပ်များတာပဲနော် အစ်ကိုကြီး၊ ဒါတွေဟာ အစ်ကို
ကြီး တစ်သက်လုံး လုပ်တာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် အနီးတွင် ရှိသည့် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်
ကို ကောက်ယူကာ မိမိရီအား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီဟာလေး ကြည့်စမ်း ခိုရီ။ အဲဒါ အစ်ကိုကြီး၊ ၁၂ နှစ်သားက

ထုတဲ့ အရုပ်ကလေး။ အဲဒီကတည်းက စပြီး အစ်ကိုကြီးဟာ တစ်ရပ်ပြီး
တစ်ရပ် ထုလာခဲ့တာ”

မိမိရီသည် မောင်မောင်ကျော် လှမ်းပေးသော သမင်ရုပ်ကလေးကို
ယူကာ အရုပ်ကလေးကို အထက်အောက် ကြည့်ရှုရင်း -

“၁၈ ခု ဆိုပါကလား။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုကြီး အသက် ၁၂
နှစ်ဆိုတော့ မဟုတ်နိုင်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီး အသက်
၁၀၀ ကျော်နေရောပေါ့။ ဒီနှစ်ခွဲသာ တွက်ရင် အစ်ကိုကြီး အသက် ၁၀၄
နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ မှားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မဟုတ်နိုင်တာ”

မိမိရီသည် သမင်ရုပ်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် မောင်မောင်
ကျော်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောဆိုလျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ မောင်မောင်ကျော် မရှိတော့ချေ။

“အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီး၊ အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘယ်
များ သွားပါလိမ့်”

မိမိရီသည် မောင်မောင်ကျော်ကို မတွေ့ရသောသဖြင့် အလန့်
ထကြား အော်၍ခေါ်လိုက်၏။ သို့သော် မောင်မောင်ကျော်ကား အရိပ်
အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့နှင့် လှေကားရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင်
အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ အပြင်သို့ ထွက်သော တံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်ကို
တွေ့ရလျက် မြေတိုက်အတွင်းမှ တိုက်ရှေ့သို့ထွက်သော တံခါးကိုလည်း
အပြင်မှဆောင်၍ ပိတ်သွားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

မိမိရီသည် ကြက်သေသေလျက်ရှိလေရာ မောင်မောင်ကျော်က
မိမိအား ပြောင်လောင်းကျီစယ်၍ သွားခြင်းဖြစ်လေသလောဟု ပထမ တွေးမိ
၏။ ဤသို့ဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရဖြစ်ကာ အောက်ထပ်ကြမ်းပြင်သို့ ပြန်၍
ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် မြောက်မြားလှစွာသော ရုပ်လုံးရုပ်တုများကို စိတ်ပြေလက်
ပျောက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ရုပ်လုံးပုံအားလုံးတို့မှာ ထုလုပ်ပုံတွင် ပိုမိုသေ
သပ်ရုံမျှမက မျက်နှာအနေအထားနှင့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့မှာလည်း သဘာဝ
တူ၍ အသက်ဝင်လှ၏။ အထူးသဖြင့် မိန်းမရုပ်များမှာ ချစ်ခင်ခြင်း၊ သနား
ကြင်နာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ မနာလိုဝန်တုံ့ဖြစ်ခြင်း အစရှိသည့် အတွင်းစိတ်
ဘက် စသည်တို့သည် စာဖြင့် ရေးထားပေးသကဲ့သို့ ရုပ်တုတို့၏မျက်နှာတွင်

ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ ရှိနေကုန်၏။ အတန်ငယ် လျှောက်သွားပြီးနောက် ဆင်းသိုင်း တိုက်ခိုက်နေသော စစ်သားနှစ်ယောက်၏ ရုပ်လုံးပုံကို တွေ့ရ၏။ အောင်နိုင်သော စစ်သား၏ လုံသည် အခြားစစ်သား၏ ရင်ဝင်သို့ ထုတ်ချင်သော် စူးဝင်လျက်ရှိရာ အရပ်များမှာ များစွာမကြီးလှသော်လည်း ခံရသည့် စစ်သား၏ မျက်နှာတွင် ဝေဒနာခံစားရုံသည်လည်းကောင်း၊ လုံထိသမား၏ မျက်နှာတွင် ခက်ထန်ခြင်းနှင့် ဒေါသထွက်ခြင်းတို့၏ အရိပ်အယောင်သည်လည်းကောင်း ကွဲပြားပြားပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ မိမိရှိသည် လေကားပေါ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ တက်ပြီးလျှင် တံခါးများ ဖွင့်ရန် ကြိုးစားကြည့်သေး၏။ သို့သော် အပြင်မှ ပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်၍ မရချေ။

အကျပ်ကိုင်၍ တောင်းဆိုချက်

မောင်မောင်ကျော်သည် တိုက်ပျက်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့၍ လမ်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့် စောင့်ဆိုင်းမိသောအခါ အငှားကားတစ်စီး ရရှိသည်နှင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့မောင်းစေပြီးလျှင် ဒေါက်တာ မျိုးညွန့် အိမ်သို့ သွားရန် ဒရိုင်ဘာအား ညွှန်ကြားလေ၏။ သူ၏အလုပ်လုပ်ရန် အချိန်နာရီ သုံးနာရီအတွင်း အားလုံးကိစ္စများ ပြီးစီးအောင် လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၃၀ ကျော် ၄၀ မောင်းနှင်လျက်ရှိသော ကားက သည်ပင် သူ၏စိတ်ထဲ၌ နှေးကွေး၍ နေတော့၏။ မြို့တွင်းသို့ ရောက်၍ ကားအရှိန်လျှော့ပြီးလျှင် လူသွားလူလာ အတော်အတန် ထူထပ်သော လမ်းများကို ဖြတ်သွားမိသောအခါ သူသည် လမ်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှားသွားလျက်ရှိနေသော လူများကို ကြည့်ကာ သူ၏ဘဝကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“ဪ... လူ့ဘဝများဟာ အင်မတန် တိုတောင်းပါကလေး။ အဲဒီတိုတောင်းလှတဲ့ အချိန်ကလေးထဲမှာပဲ လူတွေဟာ ဇာတ်ကသိုလ် ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်ခင်းပြီး သွားနေကြတာပဲ။ ငိုတဲ့လူဟာ ငိုကြရတယ်။ ရယ်တဲ့လူဟာလည်း ရယ်ကြရတယ်။ နှစ်ပေါင်း ၄၀၊ ၈၀ ဆိုတာ ဘာမျှ နေလိုက်ရတယ်လို့ မရှိဘူး။ မွေးလိုက် သေလိုက် ပျက်လိုက်ဆိုတဲ့ ဘဝသံသရာကြီးပဲ။”

အသက်မပြတ် လျှောက်သွားနေကြရတာပဲနော်။ သူတို့ရဲ့ ဘဝမှာ သူတို့ဘာတွေ အထင်ကရ လုပ်ခဲ့ကြသလဲ။ မွေးလာတယ်၊ ကြီးလာတယ်၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြတယ်၊ ကြိုက်ကြတယ်၊ လင်ယူတယ်၊ သားမွေးတယ်၊ မသေခင် ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာစားပြီး သေသွားပျောက်သွားကြတာပဲ။ ဘာတစ်ခုမျှ လောကကြီးရဲ့ ကောင်းကျိုးကို မည်မည်ရရ လုပ်ခဲ့ကြတာ မရှိဘူး။ သေရင်လည်း ပျောက်သွားပြီး သင်္ချိုင်းမှာ ခေါင်းရင်းက ချည်ထိုးထားတဲ့ မှတ်တိုင်ကလေးလောက်ပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်။ သေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လေလေ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလေလေ ဖြစ်တဲ့ လောကကြီးပါကလား။ နို့ပေမဲ့ ငါကတော့ ငါ့ရဲ့ မသေနိုင်တဲ့ဘဝမှာ အများထက် ထူးချွန်အောင် လုပ်ရမယ်။ နောင်လာနေ့ကသားတွေဟာ ငါ့အမှတ်တရ သတိရနေရစ်ခဲ့စေရမယ်။ ငါတို့ ဆေးပညာဟာလည်း ငါ့မှတ် ဖြစ်လောက်အောင် ကမ္ဘာကို လွှမ်းမိုးကျန်ရစ်ခဲ့စေရမယ်။ အလိုတိုက်ညွန့်အိမ်တောင် ရောက်လာပါပြီကောလား”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကားကို ပြန်၍လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာ မျိုးညွန့်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားရာ ချက်ချင်းလိုပင် ညွှန်ခန်း၌ ဒေါက်တာ ညွန့်နှင့် တွေ့ရလေသည်။

ကိုမျိုးညွန့်က တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် -
“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ ကိုမောင်မောင်ကျော်”
“ကျုပ် ခင်ဗျားကို စကားပြောချင်လို့”
ခေတ္တမျှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေပြီးနောက် -
“လာလေ အထဲကို”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်၏ အလုပ်ခန်းထဲသို့ သွားပြီးလျှင် သူ ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ပြောစရာရှိလည်း ခပ်တိုတိုပဲ ပြောဗျာ။ ကျုပ် အလုပ် အင်မတန် မလွယ်”

“တိုတိုပြောဖို့ မပြောဖို့တော့ ကျုပ် အာမ မခံနိုင်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် ပြောနိုင်တယ်”

၂၄၄ ။ ခင်ဗုဒ္ဓများ

“ကဲလေ ... ပြောပါ”

မောင်မောင်ကျော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဘဟိန်းနှင့်အတူ စမ်းသပ်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရသော လူ၏အသက်ရှည်အောင် ဆက်နိုင်သည့် အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက်သွေးအိမ်အကြောင်း တကွ သူ၏ အကျိုးအာနိသင်ကို ယုံကြည်သည့်အတွက် မိကိုယ်ကို ခွဲစိတ်သပ်ခြင်းခံခဲ့ကြောင်း အစမှစ၍ ပြောပြလျက်ရှိရာ ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က

“ဒါဖြင့် အဲဒီအပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက်သွေးအိမ်ကိုလဲပေးတာ ခင်ဗုဒ္ဓတို့ရဲ့တွေ့ရှိချက်ထဲက တစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့။ သက်တမ်းကို ဆက်ဖို့ ... ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်က ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညှိလိုက်၏။

“ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ် အဲဒီသွေးအိမ်ကို ပြောင်းလဲပေးရတာက လို့ သက်တမ်းဆက်ဖို့ နည်းကို ဦးဘဟိန်းက အသေးစိတ်တွေ့ထားပါပြီ”

“ခင်ဗျား ရှေ့ဆက်မပြောခင် အဲဒီလို ခင်ဗျားတို့ စမ်းသပ်တွေ့တာဟာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်ပေါင်း ၇၀ ရှိပြီ”

“ဒီတုန်းက ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးဆယ့်ငါးနှစ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အခု ခင်ဗျားအသက်ဟာ တစ်ရာငါးနှစ်ရှိပြီမောင်မောင်ကျော်က ဦးခေါင်းကို ညှိတတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် မယုံဘူးဗျာ”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ အရေးမကြီးဘူး”

အရေးကြီးတာက ကျုပ်ကို အခုည ခင်ဗျား ခွဲပေးဖို့ပဲ”

“ကျုပ် အဖြေကတော့ မခွဲနိုင်ဘူးဗျို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်မယုံလို့ပဲ”

သာ ခင်ဗျား ပြောတာမှန်ရင် ခင်ဗျားတို့ စမ်းသပ်လို့ရတဲ့ တွေ့ရှိချက်ကို လူသိသူသိဖြစ်အောင် လုပ်တာ ကြာလှပြီ”

“ကျုပ်တို့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ တိုင်းပြည်လူထုက သိအောင် မကြေညာသလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောမယ်။ အဲဒီလို ကျုပ်တို့တွေ့ရှိတဲ့ အချိန်တုန်းက ကျုပ်တို့ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိကြသေးတယ်။ တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာမှ လူများဟာ ဉာဏ်ပညာရှိပြီး လိမ္မာလာကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဟာ အမှန်ပြောရရင် ဒီအကြောင်းကို လူသိသူသိဖြစ်အောင် မလုပ်ဝံ့တော့ဘူး။ လုပ်ရင် ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်။ လူတွေဟာ အတိုင်းအဆမရှိ အသက်ရှည်ရှည်ချည်း နေလာကြရင် လူဦးရေဟာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးပွားလာပြီး ရိုးရိုးဘဝသက်တမ်းအဆုံးလောက်မှာ လေးဆဖြစ်လာမယ်။ လူဦးရေဟာ တိုးချင်တိုင်း တိုးပြီး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့ ဘေးကြီးတွေ ဖြစ်လာမယ်။ အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်ပြီး အားလုံးအကုန်ရှားပါးလာမယ်။ ဒီဟာတွေ မြင်လို့ တိုင်းပြည်ကို ကျုပ်တို့ အသိမပေးဘဲ နေခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အချက်တစ်ချက်ပဲဗျ”

“အချက်တစ်ချက် ဟုတ်စ”

“တခြားအချက်ကတော့ ရှင်ရှင်ပါပဲ။ အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက်သွေးအိမ်ကို ဆယ်နှစ်မှာတစ်ကြိမ် အသစ်လဲထည့်ပေးရတယ်။ သွေးအိမ်သစ် အစားထိုးရတယ်ဆိုတာတည်ဆဲက လူတစ်ယောက်သေမှ ရတာပဲ။ ဒီပြင်တစ်ခုကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အခါ တကယ်လို့ ခွဲစိတ်ဖို့ နောက်ကျနေမယ်များဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးရည်ကို သောက်ရတယ်။ ဒီဆေးရည်ရဲ့တန်ခိုးက တနင်္ဂနွေလေးပတ်လောက် မခွဲစိတ်ဘဲ အသက်ဆက်နေနိုင်တယ်။ ဒီဆေးရည်ဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကိုတောင် ဖောက်ပြန်သွားစေနိုင်တယ်။ အဲဒီဆေးရည် ဖော်စပ်တဲ့နည်းကိုလည်း လူတွေရဲ့ လက်ထဲကို ကျုပ်တို့ အရမ်းမဲ့ မပေးခဲ့ဝံ့ဘူး”

“အခုလို ခင်ဗျား အရေးတကြီးဖြစ်နေပုံထောက်တော့ ခင်ဗျား လက်ထဲမှာ သော့ကိုဖို့ ဆေးရည်မကျန်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“နောက် ခြောက်နာရီလောက် အသက်ရှင်နေဖို့ တစ်ခွက်စာတော့ ကျန်ပါသေးတယ်”

“ဒီနောက် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ လောက်က ကျုပ်ကိုယ်မှာ မကျရောက်ခဲ့တဲ့ ရောဂါဆိုး အနာဆိုးတွေဟာ တစ်ခါတည်း တစ်ပြိုင်တည်း စုပြုံဝင်ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို သတ်ကြတော့မှာပါ။ ကျုပ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးက ရှောင်ကွင်းလာခဲ့ရတဲ့ ရောဂါအန္တရာယ်တွေကို မိနစ် ပိုင်းအတွင်းမှာ ရင်ဆိုင်ရပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲသေရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို အခုည ခွဲပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတာပေါ့”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပြီး နောက် -

“ဟင့်အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်တာလဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လောကကြီးရဲ့ သဘာဝတရားကို တော်လှန် တဲ့ကိစ္စမှာ နိုင်းလို့ပဲ။ ဒါဟာ ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြောတာ လူ မကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်၊ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲဗျာ။ ကျုပ် ဝမ်းနည်း ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကျော်။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမျှ ကျုပ် စိတ်မပြောင်းတော့ဘူး”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်မှ ဖြည့်ညင်းစွာ ထလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စိတ်ပြောင်းသွားအောင် ကျုပ် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ မိမိရဲ့ ခင်ဗျား မေတ္တာရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် မိမိရဲ့ ခင်ဗျား ဘာမျှ မဖြစ်စေချင်ဘူးပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျာ”

“ဒီမယ် ဒေါက်တာမျိုးညွန့် အခု မိမိရဲ့ဟာ တစ်နေရာကို ရောက် နေတယ်ဗျာ။ အဲဒီနေရာကို ဘယ်သူမျှ မသိဘူး။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သိတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို သေသေချာချာခွဲစိတ်ပေးပြီး ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရင် မိမိရဲ့ ပြန်လွတ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခွဲမပေးလို့ ကျုပ်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မိမိရဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်တော့မျှ မတွေ့ရတော့ ဘူး။ ဘယ်သူမျှလည်း ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် ဖျတ်ခနဲ လန့်၍သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ တစ်ခဏမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက် ရှိနေလေသည်။ သို့နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြန်၍ မပြောနိုင်မိ မောင်မောင်ကျော်က -

“ကဲ ... ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စုံစမ်းပေးတော့။ ခင်ဗျားကို အချိန်နှစ်နာရီ ကျုပ်ပေးပါတယ်။ အကယ်၍ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် ကျုပ်ကို ခွဲပေးဖို့ ကျုပ်အိမ်ကို ဆက်ဆက်ကြ ခဲ့ပေတော့ ကိုမျိုးညွန့်။ ပေးတဲ့အချိန်က နှစ်နာရီခန့်။ နှစ်နာရီတိတိ အကြာ မှာသာ ဆက်ဆက်ကြခဲ့ပါတော့ မိတ်ဆွေ”

ညဉ့်ငှက်မလေး၏ ကြမှာဆိုး

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် မိမိထံသို့ နောက်နှစ်နာရီအကြာတွင် မုချ လာရောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း မောင်မောင်ကျော် သိပြီးဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ခြင်းမပြုနိုင်နောက် ရန်ကုန်မှ အပြီးထွက်ခွာသွားရပေတော့မည်။ သို့သော် သခုတစ်ကြိမ်တွင် မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ဘဲ မိမိရဲ့ကိုယ် တစ်ပါး တည်း ခေါ်၍သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုလည်း မိမိနှင့်အလားတူ အသက် ချည်စေရန် သက်တမ်းဆက်၍ ပေးရပေဦးမည်။ ယောက်ျား၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ အုပ်သော အပ်တာပါရာသွိုင်းရိုက် သွေးအိမ်မှာ ယောက်ျားအတွက်သာ အသုံးပြုနိုင်၍ မိမိရဲ့အား သွေးအိမ်သစ် လဲလှယ်ပေးရန် မိန်းမ၏ သွေးအိမ် သစ်ခု ရှာဖွေရပေဦးမည်။ ဤကိစ္စများကိုလည်း ယခု နှစ်နာရီ သုံးနာရီအတွင်း အပြီးအစီး ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားလိုက်သော အခါ မောင်မောင်ကျော်မှာ အတော်ပင် ဝန်လေးနေရုံမက စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် အလျင်စလိုဖြစ်ကာ လက်များပင် တုန်၍ နေတော့၏။

သူသည် ကားတစ်စီးကို ငှားပြီးလျှင် ဆေးရုံကြီးသို့ ချက်ချင်းလာ ၍ ကားကို ဘုရားလမ်းဘက်ရှိ ဂိတ်အနီးတွင် ရပ်စေ၍ သစ်ပင်မှောင်မိုက် နေရာကိုခိုကာ တံခါးကို ကျော်၍ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ရေခဲတိုက်ရှိရာသို့ အရောက် လာလေ၏။ ရေခဲတိုက် ဒရပ်မီမှာ ယခင်က သိက္ခာမဲ့သော အသီးတစ်

ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏လက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန် တစ်ချပ်ကို ထိုးထည့်လိုက်လေ၏။

“ဘာအလိုရှိသလဲ ဆရာ”

“အခု တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း ရောက်တဲ့အလောင်းရှိသလား”

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

“မိန်းမ အလောင်းလားဟေ့”

“မိန်းမ အလောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ယောက်ျား အလောင်း ချည်းပဲ။ တစ်ယောက်က ကားတိုက်သေတာ၊ တစ်ယောက်က ဓားထိုးမှု ဆရာရဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ ငါလိုချင်တာက မိန်းမအလောင်းကွယ်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ထိုသူ စကားပြန်၍ မပြောနိုင်မီ ဂိတ်ပေါက် တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ကျော်ထွက်လာခဲ့လေပြီ။ မောင်မောင်ကျော်သည် တစ်စုံ တစ်ရာ သတိရလာသဖြင့် ကားသမားအား ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ အမြန် မောင်းစေပြီးလျှင် ကန်တော်ကြီး အလယ်ကျွန်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ကားကို ပြန်၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ အတော်ပင် လူပြတ်နေသဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများ အောက်တွင် အတော်အတန် မှောင်နေ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် စုံတွဲများ လူအုပ်များထက် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာသော မိန်းမများကို ပို၍ ဂရုတစိုက် ကြည့်မိ၏။ ကလေးများ ဒန်းစီးသည့်နေရာ၏ နောက်ဘက် စိန်ပန်းပင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ခပ်သုတ် သုတ်လာသော မိန်းမတစ်ယောက် မိမိအနီးမှ ဖြတ်သွားသည်ကို သတိပြု လိုက်မိ၏။

သူ၏နှာခေါင်းအတွင်းသို့လည်း အပေါစား ရေမွှေးနံ့များ ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ခြေလှမ်းများ တွဲဆဲ ဖြစ်သွား၏။ မိန်းကလေးမှာ အသွင်အပြင် အမူအရာကို ကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် စာရိတ္တပျက်ပြားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း မောင်မောင် ကျော် အကဲခတ်မိ၏။ တံခါးပေါက်သို့အရောက်တွင် မိန်းကလေးသည် အပြင် သို့ ရုတ်တရက် မထွက်သေးဘဲ နောက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်ဖြန်

မောင်မောင်ကျော်က ပြန်၍အကြည့်နှင့် ဆုံမိပြန်၏။ ထို့နောက် လက်ဝဲဘက်သို့ ကျွဲရွက်ထွက်သွားသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်လည်း သူ၏ နောက်မှလိုက် သွား၏။

ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် သွားမိသောအခါ မိန်းကလေးသည် နောက်သို့ တစ်ကြိမ် ပြန်၍လှည့်ကြည့်ကာ ရပ်၍နေသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်လည်း မိန်းမပျိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

“အရင်က မြင်ဖူးတယ် ထင်တယ်။ ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်မကလည်း အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ဖူးသလားလို့ ကြည့်နေတာ တယ်မျှ မသွားပါဘူး။ ကြည့် အိမ်ပြန်မလို့ပါ”

“အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဘရွတ်ကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း)တင်ပါ။ မဝေးပါဘူး”

“နာမည်က ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ”

“အမာကြည်တဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး”

မိန်းမပျိုသည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိသည့်ဟန်ဖြင့် တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။ ယခင်က ဤပန်းခြံပင် တွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း သတိရမိ၏။

“ကြည်က သိပ်လှတာပဲ။ အစ်ကိုကြီး တွေ့ချင်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်ကိုခေါ်ချင်သလဲ။ ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေ ခေါ်ချင် သလား”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး ကြည်ရယ်။ အပြင်မှာ သွားရလာရတာက ရှုပ်ပါ တယ်”

“ဒါဖြင့် အိမ်ကို လိုက်ခဲ့လေ။ ကြည်တစ်ယောက်တည်း အခန်း တွေနေတာ”

“ဒီလိုဆိုရင် စိန်လိုက်။ အစ်ကိုကြီး လိုက်မယ်”

“ဟိုရောက်တော့သာ ကောင်းကောင်းဆုချရမယ်။ ကြည်က အခန်း တည်း ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ ကြည်အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးလည်း နေရတယ်။ ဘာမျှ ကြောက်စရာ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး”

မောင်မောင်ကျော်သည် ကားတစ်စီးငှားပြီးလျှင် အမာကြည်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဘဗွတ်ကင်းလမ်း(ဘိုကလေးရမ်းလမ်း)သို့ ရောက်၍ လက်ဝဲဘက်သို့ အတန်ငယ် ချိုးဝင်မိသောအခါ နှစ်ဆောင်တွဲ သုံးဆယ်တိုက်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်နှင့် အမာကြည်သည် အလယ်လှေကားမှ တက်သွားရာ မောင်မောင်ကျော်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်လျှင် အမာကြည်သည် လက်ဝဲဘက်ခန်းတွင် အပြင်မှ သော့ခတ်ပိတ်ထားသော သော့ခလောက်ကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လေ၏။ အတွင်း၌ကား တစ်စုံတစ်ရာ စမ်းသပ်သွားပြီးနောက် တတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ မီးလင်းသွားသော အခါ မောင်မောင်ကျော်လည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ အခန်း မှာ ၁၂ ပေ x ၂၅ ပေ အခန်းကလေးဖြစ်၍ အိမ် ရှေ့ညောင်ခန်းတွင် ကုလားထိုင်ဟောင်း လေးလုံးချထား၏။ အတွင်းခန်းတွင် နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးရှိ၍ ခြင်ထောင်များ ချထားပြီးလျှင် အပြင်ညောင် ခန်းနှင့် သရက်ထည် ကန့်လန့်ကာကလေးတစ်ခု ခြားထားလေသည်။ အမာကြည်သည် အခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ညောင်ခန်းကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသော မောင်မောင်ကျော်အား “အစ်ကိုကြီး ... လာလေ အထဲကို”ဟု လှမ်းခေါ် လိုက်သဖြင့် မောင်မောင်ကျော်လည်း အခန်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

အတွင်းအိပ်ခန်းမှာ အတော်အတန် သပ်ရပ်လျက် နံရံတစ်ဖော် တွင် မရမ်းစေ့ရောင်မီးလုံးကလေးတစ်လုံး ထွန်ညှိထား၏။ အမာကြည်သည် အပေါ်အကျိုကို အခြားဘက်သို့လှည့်၍ ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် အကျိုချိတ်တွင် ချိတ်ထားလိုက်၏။ ထာဘီကို မွေ့ရာအောက်တွင် ခေါက်ထားသော တစ်ဖော် ရစ် ပိုးတွန့်လုံချည်တစ်ထည်နှင့် လဲလိုက်၏။ ထို့နောက် မွေ့ရာကို လက်တစ် ဖက်ဖြင့် ထောက်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်း ထိုင်လိုက်သော်လည်း မောင်မောင်ကျော်ကား အခန်းဝတွင် ရပ်ကာ အမာကြည် လုပ်ကိုင် ပုံကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

“လာလေ အစ်ကိုကြီး အကျီတွေ ဘာတွေ ချွတ်ပါတော့လား အစ်ကိုကြီးကလည်း”

မောင်မောင်ကျော်သည် မတုန်မလှုပ် ရပ်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ခုတင်ပေါ်မှ ရှုမြင်ကွင်းမှာ ယောက်ျားတို့စိတ်ကို နှိုးဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ဘော်ဒစ်အကျီနှင့်သာ ရှိနေသော အမာကြည်၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ အပေါ် နှစ်ကားပြီးလျှင် ခါးဆီသို့ သိပ်ဆင်းသွားပြီးနောက် ကားရရားရှိနေသော တင်ပါးမှာ မွေ့ရာပေါ်သို့ အိအိစက်စက် တင်၍နေ၏။ ပါးလွှာ၍ နူးညံ့ပျော့ ပျောင်းသော ပိုးတွန့်လုံချည်ကြောင့် အောက်ပိုင်းမှ ကိုယ်ထည် အချို့အစားမှာ ခြုံထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

“လာလေ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာပိုင်နေတာလဲ။ တကတဲအခုမှ နုတ်နေလိုက်တာ”

မောင်မောင်ကျော်သည် ခုတင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ခုတင် ပေါ်၌ တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အကျီကို မချွတ်ဘဲ အတွင်းအိတ် မှ သေတ္တာပြားကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်၌ ချထားလိုက် ၍ အမာကြည်ကမူ ဤနေရာမျိုးတွင် အသုံးပြုသည့် ကိရိယာတန်ဆာပလာ တစ်ခုဟု ထင်မိ၏။ သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ၌ကား ဆရာဝန် အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် အလွန်ထက်မြက်သော ဓားကလေး သုံးချောင်းကို ဆန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒီဟာတွေက ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး ဟင်”

သို့သော် ထိုစကားမှာ အမာကြည်၏ နောက်ဆုံးစကားဖြစ်၍ အောက်ထပ် မမေးနိုင်တော့ချေ။ မောင်မောင်ကျော်၏ လက်နှစ်ဖက်သည် အမာကြည်၏ လည်ပင်းဆီသို့ ဖျတ်ခန့် ရောက်သွားပြီးလျှင် သန်မာသော လက်နှစ်ချောင်းသည် လည်မျို၏အလယ်တည့်တည့်ကို တအားဖိနှိပ်ကာ ခြစ်လျက် ရှိတော့၏။ အမာကြည်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ကွေးသွားပြီးနောက် မောင်မောင်ကျော်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်း ထားသောအခါ အသက်မရှိတော့ချေ။ ယခင် တစ်မိနစ်ခန့်က မောင်မောင် ကျော်အား မိန်းမတို့ မာယာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိသည့် အမာကြည်သည် အသက်မရှိသော အလောင်းကောင်မျှသာ ဖြစ်နေတော့၏။ အောက် မောင်မောင်ကျော်သည် အလောင်းမှ အဝတ်များကို ချွတ်လိုက်ပြီး

နောက် နံရိုးအိမ်အောက်မှ မိမိအလိုရှိသော အပ်တာမျှရာသွင်းရိုက်သော အိမ်ကို ထုတ်ယူလျက် ရှိလေသည်။

ခွဲစိတ်ပေးပြီးသည့်နောက်

နောက် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာ မောင်မောင်ကျော်သည် အခန်းထဲ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို ပြန်၍စေ့ခဲ့ပြီးနောက် လှေကားမှ ဣန္ဒြေစူးဆင်းသွားလေသည်။ နောက်သုံးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မဟာဗန္ဓုလလယ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးလျှင် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် နေအိမ်သို့ အပြန်ပြန်လေသည်။

နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆေးခန်းအတွင်းသို့ဝင်၍ ခွဲစိတ်ကိရိယာများပါသော ဆေးအိတ်နှင့်တကွ သူတို့ ဆေးကျောင်းသားတစ်စစ်သပ်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည့် 'ဓော်မြူလာ' ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းကိုပါ ထည့်လျှင် မိမိရိအတွက် ယခုလောလောဆယ်ရှိခဲ့သော သွေးအိမ်သစ်ကိုလည်း ဆေးရည်စိမ် ပုလင်းတစ်လုံးတွင် ထည့်၍ သားရေအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်။ သားရေအိတ်ကိုမူ အလွယ်တကူ ယူသွားနိုင်ရန် အပြင်သို့ထွက်သော အကွယ်၌ ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကိုမျိုးညွန့်ရောက်ရန် အကပ်လာပြီဖြစ်၍ ခွဲစိတ်ခြင်းခံယူရန် အသင့်ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေသည်။ ခွဲစိတ်ရန် ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးလျှင် ကိုမျိုးညွန့်အလာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်မျှော်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား သူ၏စိတ်ထဲတွင် မိမိရိုက် သူကိုယ်တိုင် မကြာမီ ခွဲစိတ်ပေးရတော့မည် အကြောင်းမှတ်တမ်းပါ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မစဉ်းစားတော့ချေ။ နောက် သူသည် ထမင်းစားခန်းအတွင်းရှိ ဗီရိုဆီသို့သွားရောက်ကာ ဘရန်ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ ထည့်၍ တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်လေသည်။ အချိန်ပင် ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့်ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကိုမျိုးညွန့် ဆရာဝန်များကိုင်သည့် လက်ဆွဲသားရေအိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်၍ဝင်လာ ကိုမျိုးညွန့်၏ မျက်နှာမှာ ခပ်တင်းတင်းရှိနေ၍ စားပွဲပေါ်၌ မောင်မောင်အသင့်ပြင်ထားသော ခွဲစိတ်ရန်ကိရိယာများကို လှည့်၍မူ မကြည့်ဘဲ

များအား ခွဲစိတ်သည့် စားပွဲရှည်ရှိရာသို့ တန်း၍ဝင်သွားလေသည်။ ကိုမျိုးညွန့်သည် သူကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဪ... ကိုမျိုးညွန့်၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား စုံစမ်းပြီးခဲ့ပြီနော်”

ကိုမျိုးညွန့်သည် နောက်သို့ မလှည့်ဘဲ -

“ကျုပ် မိမိရိုအိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ် လုပ်တုန်း ခင်ဗျားကခေါ်လို့ ခင်ဗျားနောက်ကိုလိုက်သွားတာ အခုထက်ထိ ပြန်မလာဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ကဲ ... ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီ မဟုတ်လား”

“သိလို့ ရောက်လာတာပေါ့ဗျ။ ကဲ ... ခွဲမယ်ဆို ပြင်လေဗျာ”

မောင်မောင်ကျော်သည် လူနာများ ခွဲစိတ်သော စားပွဲရှည်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို စန့်စန့်ထား၍ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ အိပ်လိုက်၏။ ကိုမျိုးညွန့်က မှန်စာပွဲကလေးပေါ်တွင် တင်ထားသော 'အိဿာ'ခေါ် မေ့ဆေးရည်ပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား အခုလုပ်ပေးမှာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်တဲ့အတိုင်းလည်း ကတိမပျက်ပါစေနဲ့ ခင်ဗျားဆီက ကျုပ် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိသားပဲ”

“သိပါတယ်”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခွဲပေးရင် မိမိရိုကို ချက်ချင်းလွှတ်ဖို့ ခင်ဗျား သဘောတူတယ်နော်”

မောင်မောင်ကျော်က ဦးခေါင်းကိုညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်၏။

“ရန်ကုန်ကလည်း တစ်ခါတည်း အပြီး ခင်ဗျား ထွက်သွားရမယ်”

“မသွားမှာတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ပြောလို့ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်အကြောင်းကို အကုန်သိပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း မနေ ပါဘူး။ သွားမှာပါပဲ”

ကိုမျိုးညွန့်သည် မေ့ဆေးပုလင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးကလေးကို တိုင်ကာ မောင်မောင်ကျော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်ပြီးနောက် “ကဲ ... အိပ်ပေတော့ မေ့ဆေးပေးမယ်”

ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်မီ မောင်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့် ဖျက်နှာကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် -

“ဒီမယ် ကိုမျိုးညွန့်၊ အခုတစ်ခါ ခွဲလို့ မအောင်မြင်ဘူး ကျုပ် သေသွားမယ်ဆိုရင် အားလုံး ခွကျကုန်လိမ့်မယ်နော်။ တစ်ဆိတ် သတိပြုပါ ဗျာ”

“ကဲပါလေ ... အိပ်ပါတော့”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဦးခေါင်းအောက်မှ ခေါင်းအုံးကို နေသား တကျဖြစ်အောင် ပြင်ကာ ကိုယ်ကို သက်သာနိုင်သမျှ သက်သာစွာ ခပ်ဆန့် ဆန့်ထားလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်သည် ဖျက်နှာပုံကလေးကို မောင်မောင်ကျော်၏ ဖျက်နှာ၌ စွပ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မေ့ဆော့ရည်ကို တစ်စက်စီ လောင်းချပေးလိုက်၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် အသက်ပြင်းစွာ ရှူလိုက်ပြီး လျှင် မီးခိုးလုံးများသည် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးနှံသွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရပြီး နောက် သူ၏စိတ်သည်လည်း လဟာပြင်သို့ လွင့်စဉ်၌သွားကာ တစ်ခါတည်း သတိမေ့၍သွားလေတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် သတိမေ့၍ သွားလျှင်သွားချင်း ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့်သည် အလုပ်ကို စ၍လုပ်တော့၏။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ သူသည် မြန်လည်း မြန်၏။ ကျင်လည်း ကျင်လည်လှ၏။ သို့နှင့် ၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာ သောအခါ ခွဲစိတ်ပြီး ဒဏ်ရာကို ချုပ်နေရာမှ အပြီးသတ်လုပ်တတ်ရုံနေ လေပြီ။ ဤကဲ့သို့ ခွဲစိတ်ရာ၌ ထိုနေရာနှင့်ကပ်လျက် အသားမျှင်များမှာ မာကျောနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ယခင်က ခွဲစိတ်ခဲ့ဖူးသော ဒဏ်ရာဟောင်း များမှ အနာရွတ်များဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ခွဲသော ဒဏ်ရာကို ကောင်းစွာပြန်၍ ချုပ်လုပ်ပြီးစီးသောအခါ ကိုမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်ကျော်အား စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ပွေ့ချီယူပြီးလျှင် နှစ်ယောက်ထိုင် ‘ဆက်တီ’ တစ်ခုပေါ်၌ တင်၍ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်၍သွားပြီးလျှင် သူ၏ ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို ဆေးကြောလျက်ရှိလေသည်။

နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် သတိပြန်၍ ရလာ၏။ ပထမတွင် အိပ်မက် မက်သကဲ့သို့ ရှိနေရာမှ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ထိ

ကြည့်ကာ သူ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းစွာ ပြန်၍ သတိရလာလေသည်။ သူ၏ ရင်ဘတ်နံရိုးအိမ်၏ အောက်၌ ခွဲစိတ်ထားသည့် ဒဏ်ရာသည် မင်နီဖြင့် မျဉ်းတားထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် ဆက်တီ၏ လက်ရန်းပေါ်၌ ခေါင်းတင်ကာ သက်သာရာရသည့်အနေနှင့် အသက်ကို တစ်ချက်ပြင်းစွာ ရှူလိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်သည် နို့ကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်သည့် ဆေးရည် ဖန်ခွက်ကလေး တစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဖန်ခွက်ကို မောင် မောင်ကျော်အား လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။

“ကဲ ... ဒီဟာ သောက်လိုက်”

မောင်မောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်ပေးသော ဆေးရည်ကို တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမျိုးညွန့်”

“နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာရင် ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်နိုင်ပါပြီ။ အဲဒီတော့သာ မိမိမိဆီ ကျုပ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပေတော့”

ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဖန်ခွက်ကို ပြန်၍ယူ သွားပြီးလျှင် ဆေးကြောပြီးနောက် အခြားခွဲစိတ်ကိရိယာများနှင့်အတူ သူ၏ သားရေအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်လေသည်။

“နည်းနည်းလောက် လှုပ်ကြည့်ပါဗျာ”

တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ကိုမျိုးညွန့်သည် သူ၏ပစ္စည်းများကို ‘သား ရေအိတ်’အတွင်းသို့ ထည့်ရင်း -

“ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

ပြန်၍ဖြေသော အသံမကြားရသဖြင့် လှည့်လိုက်ရာ ဆက်တီပေါ်၌ မောင်မောင်ကျော် မရှိတော့ချေ။ ခန်းမဆောင်ဘက်သို့ သွားသော တံခါးမှာ နှင့်၌နေ၏။ ကိုမျိုးညွန့်သည် ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်သော တံခါးကိုဖွင့်၍ ကြည့်၏။ ထိုအချိန်၌ အပြင်တွင်မြူဆိုင်း၍ ဆီး နင်းများ အတန်ငယ် ကျနေ၏။ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ မျှော်ကြည့်ရာ ညီညီညီတက်တွင်မျှ မောင်မောင်ကျော်အား မတွေ့ရချေ။

ဝိယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မောင်မောင်ကျော်အား အရိပ်
အယောင်မျှ မတွေ့ရသောအခါ ကိုမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်ကျော်အိမ်
ဘက်သို့ ပြန်၍ ပြေးလာခဲ့၏။ အိမ်ဝတွင် ဦးဘိုးလူနှင့်တွေ့ရာ ကိုမျိုးညွန့်က-

“ဦးဘိုးလူ ခင်ဗျား ဆရာ မောင်မောင်ကျော် မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး ဆရာ။ အသံတော့ ကြားလိုက်မိတယ်”

တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ဒီမှာ ဦးဘိုးလူ ... မောင်မောင်ကျော်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း
အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့ နေရာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“သူ့ စာကြည့်ခန်းပေါ် ခင်ဗျ”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မေးတာက ဒီအိမ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား
တစ်နေရာမှာ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့နေရာ
မျိုး မေးတာပါ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ”

ကိုမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်
သွားပြန်၏။ ထို့နောက် ဦးဘိုးလူဘက်သို့ ပြန်၍လှည့်လျက် -

“စုံထောက်ရဲမှူး၊ ဦးမြတ်ထွန်းကို သွားခေါ်ချည်ဗျို့။ ရော ... ကား
ငါးကျပ်ယူသွား၊ မြန်မြန်လုပ် ဦးဘိုးလူ၊ ကိစ္စက သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ၊
ဦးမြတ်ထွန်းကို ကျောက်တံတားဌာနမှာ ခုအချိန် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ဦးဘိုးလူသည် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မသိရဘဲ ရဲအရာရှိ ဦး
မြတ်ထွန်းအားခေါ်ရန် အိမ်ထဲမှ လျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားလေ၏။

မောင်မောင်ကျော်မှာ ကောင်းစွာ သတိရလာပြီးနောက် လူနာများ
ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို ကိုမျိုးညွန့် ခေတ္တဝင်သွားစဉ် သူသည် ဆက်တီပေါ်တွင်
လျောင်းလျက်ရှိရာမှ ကြမ်းပေါ်သို့ ခြေဖျားထောက်၍ထလိုက်၏။ ခွဲစိတ်ထား
သော နေရာမှ ‘စစ်’ခနဲ နာကြောင်းသိ၍ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုလုပ်ရန်
မသင့်သေးကြောင်း သတိပေးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည်
ခြေဖျားထောက်ကာ ဂုဏ်ထားသော သားရေအိတ်ရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ ထိုအခိုက်

တွင် အခန်းတွင်းမှ “ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်ကြည့်ဦးဗျ” ဟု ကိုမျိုးညွန့်
အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြုံးပင်ပြီးမိသေး၏။ ထို့နောက် ခန်းမဆောင်သို့
တူးခဲ့ပြီးလျှင် အင်္ကျီချိတ်၌ ချိတ်ထားသော ‘စဗိုတင်းကုတ်’ ကိုဆွဲယူကာ
အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ခြေသံမကြားအောင် ထွက်သွားလေ၏။

လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ တက္ကစီကားတစ်စီးမောင်းလာသည်
ကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်နှင့် ကားပါသို့ ခုန်တက်ကာ “ရှစ်မိုင်ကို
မောင်းဗျား၊ ခပ်မြန်မြန် မောင်းဗျို့” ဟု ကားမောင်းသူအား လှမ်း၍ပြောလိုက်
လေ၏။ ထိုအချိန်က သူ၏ရှုပ်အင်္ကျီမှာ အတွင်းသို့ ထည့်၍မဝတ်ရသေးသည့်
အပြင် ကြယ်သီးများပင် မတပ်ရသေးဘဲ အပေါ်မှ စဗိုတင်းကုတ်ကို ထပ်၍
ဝတ်ထားသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ဝတ်စားလာသူအား ဒရိုင်ဘာကပင်
အတန်ငယ် သံသယဖြစ်သွားသေး၏။

ကားကလေးသည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှစ်မိုင်
ဘက်သို့ မိုင် ၄၀ ခန့်နှုန်းဖြင့် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ မောင်မောင်
ကျော်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးများ တင်းကျပ်စွာ တပ်လိုက်ပြီးနောက်
မိမိ၏ ရှေ့ရေကို မျှော်တွေးစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

မိမိမှာ ဤလောကကြီးအတွင်း၌ လူသားတို့ လိုချင်တောင့်တအပ်
သည့် ‘မအို၊ မနာ၊ မသေ’ ဆေးကို ရပြီးဖြစ်၍ မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှကြောင့်
ကြစိုးရိမ်ရန် မလိုတော့ကြောင်း၊ မိမိ၌ ဘဏ္ဍာတွင် ငွေအမြောက်အမြားရှိနေပြီ
ဖြစ်၍ စားဝတ်နေရေးအတွက် လုံးဝပူပန်ရန် မရှိတော့ကြောင်း၊ မိမိ၏
နာရီသည် မိမိ၏အရွယ်၊ မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မိမိ၏ နေကြေးငွေတို့ဖြင့် မိန်းမ
နှင့်က မြန်မာအမျိုးသမီးများသာမက အနောက်တိုင်းနှင့် အရှေ့တိုင်းသူ
အမျိုးမျိုးများကိုပင် မိမိအလိုရှိသည့်အတိုင်းရနိုင်ကြောင်း၊ ယခုလက်ရှိ ချစ်
ခြက်နေသော မိမိမိကိုလည်း မိမိနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွား
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး မြန်မာပြည်သို့ပင် ပြန်မလာတော့ဘဲ ကမ္ဘာ
အနှံ့မျှား အနောက်ဖျားနိုင်ငံများသို့ သွားရောက်နေထိုင်ထော့မည် ဖြစ်
ကြောင်း စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိလေ၏။

လူလော တိဇ္ဈာန်လော

မြေတိုက်တံခါးကို သော့ခတ်၍ မောင်မောင်ကျော် ထွက်သွားခဲ့နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မိမိရှိသည် အပေါ်ထပ်မှ အခန်းကျယ်ကြီးရှိရာ ခဲအောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြန်၏။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လမ်းဆွဲခရာ မရှိသလောက် ရုပ်လုံးရုပ်တု အကြီးအငယ် အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိရာ မိမိရှိသည် ရုပ်လုံးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်ရှု၍နေလေသည်။ အချို့ရုပ်လုံးများမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်၍ မျက်နှာမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလောက် ဖြစ်နေသော်လည်း အချို့မှာ ပူဆွေးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း စသည်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုးကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေပြီးလျှင် အသက်ဝင်လျက်ရှိ၏။ ထုလုပ်ပုံမှာလည်း အဆင်ပြေ၍ အချိုးအချိတ်ကျပြီးလျှင် လက်ရာပြောင်မြောက်လှပေ၏။ အချို့ရုပ်လုံးမှ မျက်နှာများသည် မိမိအား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးကြည့်နေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အချို့က မိမိအား သင်္ဘောလှောင်ပြောင်နေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အချို့က မိမိအား ဖိတ်ခေါ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း မှတ်ထင်ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် အရက်ပြန် လက်ဆွဲမီးအိမ် အလင်းရောင်မျှသာ ရှိနေသော မြေတိုက်ကြီးအတွင်းတွင် မိမိရှိရာ တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့လာမိတော့၏။

သို့ရှိစဉ် မိမိ၏နောက်မှ ချောင်းဆုံဆံ တစ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်၍ သွားမိ၏။ မိမိ စိတ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ကြားရခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု ပထမ အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် တစ်ခဏအကြာ၌ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ထိုအသံနှင့်အရပ်ရပ်လုံးပေတွေး အသံတစ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် ခြေလှမ်းရာတံ၌ သွားမိ၏။ အသံမှာ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထောင်ထားသည့် လူတစ်ရပ်သာသာမျှ မြင့်သော ဗီရိကြီးတစ်လုံးနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ သို့နှင့် မိမိရှိသည် လက်ထဲတွင် ပျဉ်စတစ်စောင်ကို ကိုင်ကာ အရံစွန့်၍ အသံကြားရာနေရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လာခဲ့၏။ ဗီရိကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သူသည် ဗီရိဘေးတစ်ဖက်သို့ လှည့်၍နောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ဘက်၌ကား အုတ်နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် သံတံခါး

လေးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုသံတံခါးလေး၏နောက်တွင် ၁၀ ပေပတ်လည်ခန့်ရှိ အခန်းကလေးတစ်ခုရှိရာ အခန်းမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ခိုနေသဖြင့် ပထမ၌ မိမိရှိသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မမြင်ရချေ။ သို့သော် အမှောင်ထဲ၌ အတန်ငယ် မျက်စိများ ကျင့်သားရလောသောအခါ အတွင်းဘက် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကုန်းကုန်းကွကွ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလွန်ပင် အံ့သြ၍ သွားမိ၏။ သံတံခါးကလေးမှာ လက်မလုံးခန့်ရှိ သံတိုင်များနှင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် အပြင်မှ သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခုနှင့်လည်း ခတ်ထားသေး၏။ သို့ဖြစ်ရကား အတွင်း၌ ခည်သည်ရန်သူပင် ရှိစေ ကြောက်စရာ မရှိချေ။ သို့နှင့် မိမိရှိသည် တံခါးကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ထိုညဏာန်သည် ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးပြီးလျှင် သီးနှံ၌သွားသကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ဟစ်အော်လိုက်ရာ ထုတစ်ယောက် အသံနှင့်မတူ၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ အော်မြည်သံနှင့်ပင် ဆူတော့၏။

မိမိရှိသည် ပို၍ကွဲပြားစွာ မြင်နိုင်ရန် အရက်ပြန် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေးကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းထက်သို့ ကိုင်မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းကလေး၏ ခေါင်းရင်ဆာက်တွင် လူ၏ကိုယ်အထက်ပိုင်းနှင့် တူသည့် သဏ္ဌာန်ရုပ်တစ်ခုရှိရာ ကုန်းကွကွ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သဏ္ဌာန်သည် အကျောက်ရုပ်၏မျက်နှာကို လက်များဖြင့် ယုယစွာ ပွတ်သပ်လျက်ရှိရာမှ အရောင်ကို မြင်ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် အခန်းထောင့်ဆီသို့ အထောက်သွားပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခင်းထားသော ကောက်ရိုးထဲတွင် နတ်နာကို ဖုံးကွယ်ထားလိုက်လေသည်။

သဏ္ဌာန်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်နှင့် နီးသည် အနီးရှိ အုတ်နံရံတွင် ချိတ်၍ထားသော သော့ကိုယူပြီးလျှင် သံတံခါးကလေးမှ သော့ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မီးအိမ်ကို ကိုင်မြှောက် အခန်းတွင်းသို့ မရဲတရဲ ဝင်သွားလေသည်။

“အလို ... ဘုရား ... ဘုရား၊ ဟင် ... မိန်းကလေး ...” ဟု ခေါ်ဝေါ်၍ ညည်း၊ ဘယ်သူလဲ ဟင်”

၂၆၀ ▢ ဒဂုန်ရွှေများ

“အင်း ... အင်း ... အင်း ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ”

“ဟဲ့ ... ကလေးမ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲကွယ်။ ပြောစမ်းပါဦး”

မိမိရှိသည် မကြောက်ရန် အားပေးသည့်အနေဖြင့် အင်္ကျီမရှိ ဝလာကိုယ်တီးဖြစ်နေသာ မိန်းကလေး၏ ကျောပြင်နှင့် ပခုံးသားများကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်လိုက်၏။ သို့နှင့် မိန်းကလေးသည် မျက်နှာကို ဝှက်ထားရာမှ မိမိရှိအား မော်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးမှာ အသားလတ်၍ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထာဘီကို ဖရိုဖရဲတ်ထားပြီး အင်္ကျီမှာလည်း အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကာ ခါးထက်တွင် ပုံကျလျက်ရှိ၏။ ဆံပင်များမှာ ရှေ့နောက် ဖားလျားချလျက်ရှိပြီးလျှင် ဝိုင်းဝန်းသော ပခုံးနှင့် မိုမောက်သော ရင်သားများကို ဖုံးအုပ်လှပတတ် ရှိနေ၏။ မျက်နှာပေါ်၌ကား လက်သုံးဆယ်ခန့်မျှ ရှိသည့် နီရဲသော အစင်းကြောင်းကြီးတစ်ခုသည် လက်ဝဲပါးပြင်နားပါးစပ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ထင်၍နေ၏။ မိန်းကလေးသည် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ပါး အော်ကာ ပြုကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် မိမိရှိအား မရဲတကြည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ မှန်အိမ်မှ အလင်းရောင်သည် မိန်းကလေး မျက်နှာပေါ်သို့ ထင်လင်းစွာ ကျရောက်လျက်ရှိလေရာ ထိုအခါမှ “အ... မယဉ်နွယ်ပါကလား၊ ဘုရား ... ဘုရား” ဟု မိမိရှိသည် အသံများ ထွက်အောင် လန့်၍အော်လိုက်မိလေသည်။

“ဟဲ့ ... ကလေးမ၊ ညည်း မယဉ်နွယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲကွယ်။ ဟင် ... မယဉ်နွယ်”

မယဉ်နွယ်သည် ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် ပြန်မပြောနိုင်သော မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ရှိုက်ကြိုးတင် ငိုကြွေးလျက်ရှိရာ ဝလာကိုယ်တီးဖြစ်နေသော သူ၏ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို အင်္ကျီစုတ်များက မန်းကတန်း ဖုံးအုပ်လိုက်၏။

“အစ်မကြီးက မိမိရှိလေ။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နဲ့”

ရှိနေတဲ့ မိမိရှိပေါ့။ မကြောက်နဲ့ ... မကြောက်နဲ့။ အစ်မကြီး ကယ်မယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦးကွယ်”

မယဉ်နွယ်မှာ အင်္ကျီများ စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော်လည်း ကျောက်ရုပ်ဖွင့်ပွဲတွင် မိမိ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အင်္ကျီနှင့် ထာဘီများပင် ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ သို့နှင့် မိမိရှိသည် မယဉ်နွယ်၏ နူးညံ့သောပါးပြင်ကလေးများကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးလျက်ရှိလေသည်။ လူရုပ်နှင့်ပင် မတူသော မယဉ်နွယ်ကို ကြည့်ကာ တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်မိ၏။ မိမိရှိအား သော့ခတ်၍ လှောင်ထားခဲ့သော ဤမြေတိုက်ကြီးမှာ မောင်မောင်ကျော်၏ လျှို့ဝှက်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်၍ မောင်မောင်ကျော်ပင် ထိုမကောင်းမှုများ၏ လက်သည် ဖြစ်လေသလော။ အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့သော် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သူ၏စံပြမယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သူ မယဉ်နွယ်အား လောကဓရေနှင့်တူသည့် ဤကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းလှသော မြေတိုက်လှောင်ချိုင့်အတွင်းသို့ ဝိုင်းဆောင်ထားလေသနည်း စသည်ဖြင့် မိမိအား သော့ခတ်လှောင်ပိတ်ထားခဲ့သည်ကိုပင် သတိမရနိုင်ဘဲ မောင်မောင်ကျော်အပေါ်တွင် မယဉ်နွယ်အတွက် ဒေါသထွက်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သို့သော် မယဉ်နွယ်မှာ ရူးသွပ်သော ဝေဒနာမျိုးကဲ့သို့ ရောဂါတစ်ခုခု ရှိ၍သော်လည်းကောင်း၊ ပတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ၍လည်းကောင်း ဤနေရာ၌ထားကာ ဆေးခါးကုသနေခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု မိမိချစ်သူအပေါ်တွင် အပြစ်လွှတ်ရန်နည်းလမ်းများ ရှာဖွေလျက်ရှိလေ၏။

သဲလွန်စ ရာ၌ ခြေရာခံလိုက်ခြင်း

ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်သည် ဦးဘိုးလူအား ကျောက်တံတား ခံဉာဏ်သို့ စုံထောက်ဦးမြတ်ထွန်းကို ချက်ချင်းခေါ်ခဲ့ရန် လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာသောအခါ စုံထောက်ဦးမြတ်ထွန်း ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ ကိုမျိုးညွန့်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ အလုပ်စားပွဲ၌လည်းကောင်း၊ အဆွဲများအတွင်း၌လည်းကောင်း မောင်မောင်ကျော် သွားရောက်နိုင်သည့် လျှို့ဝှက်သောနေရာကို ခြေရာခံနိုင်ရန် စက္ကူများကို မွေနှောက်ရာဖွေလျက်

ရှိလေ၏။ ဦးဘိုးလူ ပြန်ရောက်လာ၍ ကိုမျိုးညွန့် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မြင်သောအခါ ဦးဘိုးလူက “ဒီစာရွက်တွေဟာ ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေပါ ခင်ဗျာ။ မကိုင်ဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုမျိုးညွန့်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမည်အပြုတွင် ဦးမြတ် ထွန်းက ကြားဝင်၍ “ကဲ... ဦးဘိုးလူ၊ ခင်ဗျား လုပ်ဆရာရှိတာသာ သွားလုပ် ပါ။ ကျုပ်တာဝန်ထားပါ” ဟု ပြောသောအခါ ဦးဘိုးလူသည် အတန်ငယ် စိတ်ကျေနပ်ပြီးလျှင် နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဦးဘိုးလူ ထွက်သွား၍ ကိုမျိုးညွန့်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း ကျန်ရစ်သော အခါ စုံထောက်ဦးမြတ်ထွန်းက -

“ဒီမယ် ဦးမျိုးညွန့်၊ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်အပေါ်မှာ ယုံကြည်လောက်တဲ့”

စကားမဆုံးမီ ဒေါက်တာ မျိုးညွန့်က ဖြတ်၍ -

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေနဲ့ ဆရာကြီး။ မိမိရဲ့ ဒီလူ ခိုသွားပြီ ဟု တစ်နေရာမှာ သူ ဝှက်ထားတယ်။ ဒီနေရာဟာ သူ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်တဲ့ နေရာ ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ သူ ထုလုပ်တဲ့ လက်ရာတွေကို မသိတဲ့နေရာတစ်ခုကို ပို့ထားတယ်လို့ သူ ပြောဖူးတော့ အဲဒီနေရာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်ဗျာ။ အဲဒီနေရာ အစအနများ တွေ့လိုတွေ့ငြားဆိုပြီး သူ့စားပွဲကို မွှေနှောက်ရှာနေတာပဲဗျို့”

“အစကစပြီး ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ နို့မှ ရှင်းမှာပေါ့”

“အချိန်မရှိဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်လည်း ကူရှာပေးပါမယ်။ ဒီလိုရှာနေတုန်း ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းပါ”

သို့နှင့် ဒေါက်တာမျိုးညွန့်သည် စုံထောက်ရဲမှူးဖြစ်သူ ဦးမြတ်ထွန်း အား မောင်မောင်ကျော်၏အကြောင်းများကို ယခင်က မောင်မောင်ကျော် ပြောပြသဖြင့် မိမိ သိရှိထားသည့်အတိုင်း ဖောက်သည်ချလျက်ရှိလေ၏ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးမြတ်ထွန်းက -

“တစ်ခါမျှ မကြားဖူးဘူးဗျ။ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။ တကယ့်ကို အံ့သြဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ဆေးပညာဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းတာ တွေရှိတယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ပုသိမ်တို့၊ ပြည်တို့၊ ဗန်းမော်တို့မှာ နေခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်က သူပဲပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးမြတ်ထွန်း။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့နေရာတွေတင် ဘယ်ကမလဲ၊ မော်လမြိုင်မှာလည်း သူပဲဗျ။ စစ်တွေမှာလည်း သူပဲ၊ ထားဝယ် မှာလည်း သူပဲ။ အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်တစ်ခါ နေရာပြောင်းပြီး နာမည်အမျိုး မျိုးနဲ့ နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း ဒီလူဟာ ဘယ်တော့မျှ မအိုဘူး ဆိုတာ လူတွေ သိကုန်မှာပေါ့။ အဲဒီလိုဆက်ပြီး သူ ဆေးထိုးလာခဲ့တာ နှစ် ပေါင်း ၇၀ ရှိပြီဗျ။ သူ့အသက်အမှန်ဟာ အခု ၁၀၄ နှစ် ရှိနေပြီ”

“အဲလေ... ဒီဟာတွေ ခဏထားပါဦး။ အခုကိစ္စကို ပြောစမ်းပါ”

“အခုကိစ္စက ကျုပ်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိမိရဲ့ သူ ဝှက်ထားတယ်။ ဝှက်ထားပြီး ကျုပ်ကို လာအကျပ်ကိုင်တာပေါ့။ သူ့အကြံက အခုတစ်ခါ သူ ပြေးရင် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်ပြေးမယ် ကြံတာနဲ့ တူတယ်”

“မိမိရဲ့နဲ့ ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

ဒေါက်တာဦးမျိုးညွန့် ပြောသောစကားများကို ကြားရသောအခါ ဦးမြတ်ထွန်းသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုနှင့် မောင် မောင်ကျော်၏ ဘဝအဖြစ်အပျက်များကို ဆက်စပ်စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ မိမိအား ကျောက်တံတားရံ၌ ဦးဘိုးလူ လာ၍မခေါ်မီ ၁၀ မိနစ်လောက် အထိ ဘရုတ်ကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း)၌ မိန်းမတစ်ယောက်အား ချိန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က သတ်သွားသည့် လူသတ်မှုတစ်ခု ရဲဌာနသို့ ဆက်ရှိလာ၏။ အသတ်ခံရသော အမျိုးသမီးမှာ ထိုလမ်းတွင်နေသည့် အမည်ကြီး မိန်းမရွှင် အမာကြည်ဆိုသူဖြစ်၍ သူ၏အိမ်အတွင်းခန်း ခုတင်ပေါ်

၌ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရ၏။ အသတ်ခံရသူ အမာကြည်၏ လည်ပင်း၌ ညှိမည်းသော ဒဏ်ရာများ တွေ့ရသဖြင့် လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်သတ်ထားဟန်တူ၏။ အမျိုးသမီးလေးအလောင်းမှာ ဝတ်လစ်စလစ် ဖြစ်နေပြီးလျှင် နံရိုးအိမ်အောက်တွင် ၆ လက်မခန့်စားဖြင့် တိတိရိရိ လှီးထားသော ဒဏ်ရာကြီးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်အတွင်းကလည်း ကန်တော်ကြီးစောင်း ပန်းခြံအတွင်း၌ ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးနေသော ယောက်ျားအလောင်း တစ်လောင်းကို တွေ့ရှိရရာ ထိုအမှုကို မိမိပင် လိုက်လံစုံစမ်းခဲ့၏။ သို့သော် လက်သည် မပေါ်ခဲ့ချေ။ ထိုအလောင်းမှ ဒဏ်ရာ၊ ထိုလူသေဆုံးနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ယခုလောလောဆယ် ဖြစ်ပွားသော အမာကြည်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့်တကွ သေဆုံးပုံပါ တူညီလျက်ရှိသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ထိုလူသတ်မှုနှစ်မှုမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အဆက်အသွယ် ရှိလေသလောဟု စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် မိမိအားခေါ်ရန် ဦးဘိုးလူ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ယခုမောင်မောင်ကျော်၏ အိမ်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခု တစ်ဖန် မောင်မောင်ကျော်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကိုမျိုးညွန့်က ပြောပြသဖြင့် သိရပြန်ရာ အထက်ပါ လူသတ်မှုနှစ်မှုနှင့် မောင်မောင်ကျော်ကို ဆက်စပ်ကြည့်မိပြန်သည်။ သို့နှင့် ကိုမျိုးညွန့်ဘက်သို့ ကြည့်ကာ -

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မိမိရဲ့ကို ခွဲစိတ်ပေးပြီး သွေးအိမ်

သစ် ထည့်ပေးဖို့ သွေးအိမ်အသစ်တစ်ခု လိုမှာပေါ့”

“လိုတာပေါ့ဗျာ”

“မိန်းမရဲ့ သွေးအိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အကြောအခြင် သွေးကြော သွေးအိမ်က စပြီး အဓိအမ ကွဲတယ်။ ယောက်ျားရဲ့ ကိုယ်ထဲကို သွေးအိမ်အထည့်မှ ဖြစ်တယ်။ ထိုနည်းတူပဲ မိန်းမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း သွေးအိမ်အထည့်မှ တစ်ခုတည်းက ကပ်ပြီး ဆက်သွားနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မေးလဲ”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီသာသာလောက်က ဘရုတ်ကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း)က နာမည်ကြီး မိန်းမရွှင်လေး

ယောက်ကို သတ်သွားတယ်ဗျ။ တွေ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာက လည်ပင်းမှာ ညှိမည်းနေလို့ လည်မျိုဖျစ် သတ်တယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါတွင် မကသေးဘူး။ နံရိုးအိမ်အောက် တင်ပါးရိုးနဲ့ အဆက်နားမှာ ဘေးနဲ့ တိတိရိရိ ခွဲထားသလို ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုလည်း တွေ့ရတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တော့ မမြင်ရပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဆေးရုံက ဆရာဝန် ကြီးက ဖုန်းနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင့်လက်ချက်ဖြစ်မှာပဲ”

ကိုမျိုးညွန့်သည် စားပွဲ၏ လက်ဝဲဘက် အံဆွဲများကို ရှာဖွေပြီးနောက် လက်ယာဘက်သို့ ကူးပြောင်းရှာဖွေလျက်ရှိရာ အလယ်အံဆွဲတွင် သားရေဖြင့် အုပ်ထားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရှိရ၍ ဖွင့်လိုက်ရာ မီးရထားဘူတာရုံတစ်ခု၌ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ခုကို တန်ဆာဆောင်သော ပြေစာလက်မှတ် စာရွက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ယင်းမှာ မင်္ဂလာဒုံဘူတာမှ ထုတ်ပေးသော ငွေရပြေစာ လက်မှတ်ဖြစ်ပြီးလျှင် ထုတ်ယူသူ၏ လိပ်စာမှာ ရှစ်မိုင်မှ ခြံတစ်ခြံ၏ နံပါတ် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီမီးရထားကုန်ထုတ်ပြေစာ လက်မှတ်ကလေးကတော့ မင်္ဂလာဒုံဘူတာမှာ ပါဆယ်တစ်ခုကို ထုတ်သွားလို့ တန်ဆာခံ ငွေရတဲ့ ပြေစာပဲဗျ။ ဆုတ်တဲ့နာမည်တော့ မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခြံနံပါတ် ( ) ပြည်လမ်း ရှစ်မိုင် ဆန်းလို့ ပါတယ်”

“သဲလွန်စဆိုလို့ ဒီတစ်ခု တွေ့တာပဲဗျ။ ဒီနေရာကိုပဲ လိုက်ကြစို့ဗျား”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် လိုက်ကြမယ်။ ဘုရားသိကြားမလို့ ဒီနေရာပဲ ခြံပါစေ”

စုံထောက်ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် ဒေါက်တာကိုမျိုးညွန့်တို့သည် အိမ်ထဲမှ ဆွဲထွက်ကာ လမ်းပေါ်တွင် တွေ့ရသော အငှားကားတစ်စီးကို လက်ခုပ်တီး ခြံခေါ်ပြီးနောက် ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ဒေါက်တာအား ရှစ်မိုင်သို့ မောင်းဆောင် ခြံနံပါတ်ကိုလည်း ကားသမားအား ပြောလိုက်၏။ ဦးမြတ်ထွန်းသည် ဆီဆီ၌ မိမိသေနတ်ကလေး ပါမပါကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် “မြန်မြန်

၂၆၆ ဂ ဒုန့်ရွှေမျှား

မောင်းကွယ်။ အရေးကြီးတယ်ဟေ့” ဟု ကားမောင်းသူအား ပြောလိုက်လေသည်။

ကားကလေးသည် ဖြိုပြင်သို့ရောက်သောအခါ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် လူပြတ်သော လမ်းများပေါ်တွင် ပြေးလွှားလျက်ရှိလေ၏။ လူနစ်ယောက်တို့သည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ နေရာမှ ဦးမြတ်ထွန်းက -

“ဒီမယ်ဗျ ကိုမျိုးညွန့်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း သူ့သောက်ဆေးရည်ဟာ စိတ်ကိုလည်း အတော်ကြီး ထိခိုက်စေတယ်ဆိုဗျ”

“ထိခိုက်ရုံ ဘယ်ကမလဲဗျ။ ဆေးရည်သောက်ဖို့ အချိန်ကျလာတဲ့အခါနဲ့ ဆေးရည်ကို သောက်ချလိုက်တဲ့အချိန်ကြားထဲမှာ သူ့ရဲ့စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ဉာဏ်တွေဟာ တစ်ခါတည်း မရှိတော့ဘူးတဲ့ဗျ။ ဘာလုပ်လုပ်မှန်း မသိတော့ဘူး။ အရူးဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျ။ နို့ပေမဲ့ တခြားအချိန်တွေမှာတော့ တကယ်တော်ပြီး တကယ်ချိုးမွမ်းစရာကောင်းတဲ့ လူပါပဲဗျ။ သန့်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ ဘယ်ဟာမျိုးမဆို ရဲရဲတင်းတင်း လုပ်ကိုင်ဝံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဦးမြတ်ထွန်းသည် အံ့သြသည့်အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို အတန်ကြာ ခါလျက်ရှိလေ၏။

“နို့ပေမဲ့ အခုတော့ ဘယ်ရူးတော့မလဲဗျ။ ခင်ဗျားက ဆေးရည်ပေးလိုက်မှပဲ”

ကိုမျိုးညွန့်က စုံထောက်ဦးမြတ်ထွန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်လျက် -

“သူ့ဗိုက်ကို ခွဲတော့ ခွဲပေးပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ သူလိုအပ်တဲ့ ဆေးအိမ်သစ်ကိုတော့ ကျုပ်လဲပြီး ထည့်ပေးပေးလိုက်ဘူး။ သူ သတိမေ့နေတာနဲ့ သူ ပေးတဲ့ သွေးအိမ်သစ်ကို ကျုပ် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာမျိုးညွန့်က ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညှိတ်လိုက်၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ လျှို့ဝှက်သော မြေတိုက်သို့ ပြန်

ရောက်လာသောအခါ တံခါးကို အပြင်မှ သော့နှင့်ဖွင့်ပြီးလျှင် ပြန်၍ ပိတ်ခဲ့ပြီးနောက် လိုဏ်ဂူလမ်းအတိုင်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

အတွင်းတံခါးကိုလည်း တစ်ဖန် ဖွင့်ပြီးလျှင် ထိုတံခါးကိုလည်း ပြန်၍ ပိတ်ခဲ့ပြန်၏။ ထို့နောက် စင်မြင့်ရှိရာသို့ရောက်သောအခါ မိမိရိအား အောက်ခန်းမဆောင်၌ ရှိမရှိကို မျက်လုံးများဖြင့် ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ မိမိရှိသည် အာနိသ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်သွားပြီလောဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ရှိစဉ် မယဉ်နွယ်အား ထိန်းသိမ်းသိုလှောင်ထားသည့် အခန်းမှ သံတံခါးကလေး နှင့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

မယဉ်နွယ်အား မရှုမလှ ဒဏ်ရာရစေပြီးနောက် တစ်ခါတည်း သတ်မပစ်ဘဲ ဤနေရာ၌ ကွယ်ဝှက်ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်မှာ မှားလေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဆရာဝန်များ ခွဲစိတ်ကိရိယာထည့်သည့် ဘူးရေဒီတိုက် တံခါးအပြင်၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရုပ်လုံးများထားရာမှ အောက်ခန်းမဆောင်သို့ လေကားကလေးမှ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ သူသည် မယဉ်နွယ်ထားသော အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ မယဉ်နွယ် သူ၏မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့သဖြင့် တခြားဘက်သို့ လှည့်ကာ မျက်နှာကို အောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားရှာ၏။ မိမိရိကမူ ရန်တွေ့ရန် ရဲရဲတင်းတင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ဒီလောက် ကြာသောအခါ ကျွန်မ မေးစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“မေးပါဗျာ မေးပါ။ မေးသမျှ အစ်ကိုကြီး အားလုံး ဖြေပါ့မယ်”

“အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မ ချစ်လည်း ချစ်တယ်။ ယုံလည်း ယုံကြည်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကိုတော့ လိမ်မပြောရဘူးနော်”

မောင်မောင်ကျော်သည် အခန်းကလေးအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် -

“အပြင်ထွက်လေ နီရီ၊ အစ်ကိုကြီး အားလုံးပြောပြမယ်”

အပြင်သို့ မိမိရီ ရောက်ရှိလာသောအခါ မောင်မောင်ကျော်သည် အောက်ခန်းမဆောင်၏ အလယ်သို့ ရောက်

သောအခါ သစ်သားကုလားထိုင်တစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပထမ နားဝင်အောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလျက်ရှိရာမှ မိမိရိ ယုံကြည်ကြောင်း သိရသောအခါ ခပ်မြန်မြန် ပြောလာပြီးနောက် သူ၏အသက်မှာ ယခုအချိန်တွင် ၁၀ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူ ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် လူသတ်မှုကြီးများ အကြောင်းကိုမူ မပြောဘဲ ဖုံးအုပ်ထားခဲ့လေသည်။ မိမိရှိမှာမူ တဖြည်းဖြည်း ပျက်နှာပျက်လျက်ရှိတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်က ဆက်လက်၍ -

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ၁၀ နှစ်တစ်ကြိမ် ခွဲစိတ်ပြီး သွေးဆီမိ အသစ်လဲလာခဲ့တယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့ ရောက်လာတိုင်း ကိုဘဟိန်းနဲ့ တစ်နေရာသွားတွေ့ပြီး ခွဲစိတ်ဖို့ စီမံတာပဲ။ ရပ်က မပြောင်ဘဲနဲ့ အသက်က ကြီးကြီးလာတော့ တစ်နေရာတည်းမှာ အစ်ကိုကြီး အတည်အကျ မနေနိုင်တော့ တစ်မြို့မှာ လေးငါးနှစ်၊ တစ်မြို့မှာ လေးငါးဆယ်နှစ် နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ ဒီလို ခွဲစိတ်ပြီး သွေးအိမ်အသစ်လဲတည်ပေးလို့လည်း ဒီလောက် နှစ်ပေါင်းကြာအောင် အစ်ကိုကြီး နေလာနိုင်တာပဲ။ ဒါဟာ အစ်ကိုကြီး အသက်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဘဝပဲ ရှိရဲ့။ ဒီနောက် နဖူးစာဆုံပြီး ရီရီနဲ့ တွေ့တာပဲ ... ဒီတော့ ရီရီသာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေမယ့် နို့ပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ရီရီကို ပထမ အစ်ကိုကြီးလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရတာပဲ စဉ်းစားပါ ရီရီ။ ဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်ရင် ရီရီဟာ ဘယ်တော့မျှ မအိုတော့ဘဲ အခုအနေအတိုင်း၊ အခုအရွယ်အတိုင်း၊ အခုလှနေတဲ့ အလှမျိုးအတိုင်း နည်းနည်းကလေးမှ မပြောင်းလဲဘဲ တစ်ခါတည်း နဖူးနုနေမယ်။ ဒီစဉ်းစားတော့ ရီရီ”

မိမိရိက ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေသည်ကို မောင်မောင်ကျော်သည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် မိမိရိက တီးတိုးလေသံဖြင့် “ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုကြီး” ဟု ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ မိမိရိ၏ မျက်နှာတွင် ခွဲစိတ်ရန် ကြောက်ရွံ့နေသည့် အမူအရာများကို မောင်မောင်ကျော် သတိပြုမိ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ ရီရီရယ်။ ဘာမျှ ဖြစ်လောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နာလည်း နာတာ မဟုတ်ဘူး။ မေ့ဆေးပေးခဲ့ပြီး သတိပြန်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူကောင်းပကတိပဲ။ ဘာမျှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ ရီရီဟာ ဘယ်တော့မျှ မအိုဘဲ၊ မနာဘဲ၊ မသေဘဲ နေရမှာပေါ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို ယူရန် နေရာမှ ထ၍သွားခလရာ နောက်မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံး လဲကျသော အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။ မိမိရိသည် မောင်မောင်ကျော်ထိုင်သော ကုလားထိုင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်ကာ နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် သူ၏မျက်နှာတွင်လည်း မောင်မောင်ကျော်အား အလွန်ကြောက်ရွံ့နေသည့် လက္ခဏာရှိလေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ တစ်လှမ်းခွင်း ရှေ့သို့ တိုး၍လာ၏။

“ရီရီ ... အချစ်၊ အစ်ကိုကြီးကို ဒီလို မကြည့်စမ်းပါနဲ့ကွယ်”

“ရှင် ကျွန်မ အနားမကပ်နဲ့။ ကျွန်မကို မထိနဲ့နော်”

“ရီရီရယ် ... ရီရီကို အစ်ကိုကြီး သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“ရှင်ဟာ အဘိုးကြီး၊ အဘိုးကြီးမှ တကယ့်အဘိုးကြီး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ အရင်က ချစ်ခဲ့တယ်။ ယုံလည်း ယုံခဲ့တယ်။ သွား ... သွား ... ကျွန်မအနား မကပ်နဲ့”

မောင်မောင်ကျော်သည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းဆုံး၍ လာပြန်ရာ မိမိရိက နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုအကြိမ်၌ မောင်မောင်ကျော်သည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်ကာ ဆန့်တန်းထားသော သူ၏လက်ကို တစ်ခုကမျှ ချိမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။

မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားရသည့် လက္ခဏာဖြင့် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိ၏။ ရှေ့သို့တိုးရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့ဘဲ ခြေတစ်ဖက် ခေါက်ကာ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုပေါ်သို့ လဲကျသွားလေရာ ကျောက်ရုပ်သည်လည်း သူနှင့်အတူ သပ်တလင်းနှင့် ရိုက်ခတ်မိသဖြင့် ကျိုးပဲ့ကြေမှုသွားတော့၏။ သူသည် သူ၏လက်ချောင်းများကိုကြည့်ကာ လဲရာမှ ထရန် ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ သူသည် ရုပ်အင်္ကျီလက်များကို ပင့်၍ အပေါ်သို့ လိပ်တင်ထားသဖြင့် သူ၏လက်မောင်း လက်ခံနှင့် လက်ချောင်းများပေါ်တွင် အတွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်၍လာသော အမည်းစက်ကလေးများကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအမည်းစက်ကလေးများ၏ အလယ်တွင် အပေါက်ကလေးများဖြစ်ကာ ယင်းတို့မှ သွေးနှင့်ပြည့်များ စိမ့်ထွက်လာတော့၏။ အခြားနေရာမှ အသားများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း အညိုရောင်များ သမ်းလာပြီးလျှင် အချို့နေရာတွင် အပေါက်များဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ အချို့နေရာများတွင် အဖုအပိမ့်များ ထွက်၍လည်းကောင်း တစ်ကိုယ်လုံး အနာအဆာများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိတော့၏။ သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ယခင်က မဖြစ်ဘဲ မြဲ၍နေခဲ့သော ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုးတို့သည် သူအား တစ်ချိန်တည်းတွင် တစ်ပြိုင်နက် လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သူသည် လက်များကို ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိရာ မိမိရှိသည် ယခင်က နုပျိုလှပသော မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို မမြင်ရတော့ဘဲ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ရလေသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းပင် သူ၏မျက်နှာမှာ အရေများ တွန့်လိပ်လာလျက် ယခင် နက်ပြောင်တောက်သော ဆံပင်တို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဖြူ၍လာပြီးလျှင် အထွေးလိုက်အစုလိုက် ကျွတ်၍ကျကုန်၏။ သွားများမှာလည်း မည်းနက်၍ သွားပြီးလျှင် အချို့ ကြွေ၍ကျကုန်၏။ မိမိမသိသော အသက်ရာကျော်မျှရှိသည် အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်သည် မည်းနက်သော သွားများကို ဖြကာ မိမိအား ကြည့်ရှုနေဘိသကဲ့သို့ မိမိ၏ စိတ်တွင် ထင်မှတ်မိ၏။

သူ၏ခါးမှာလည်း အတော်ပင် ကွေး၍သွားသဖြင့် ယခင်ကထက် တစ်တောင်ခန့်မျှ အရပ်ပို၍ နိမ့်သွားသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

သူ၏ပါးစပ်မှ မောင်မောင်ကျော်၏ အသံကဲ့သို့ အသံတစ်သံ ထွက်လာရာ ကွဲအက်စူးရှ၍ မပီသချေ။

“သူ လုပ်မပေးဘူး မိမိရဲ့။ သူ ဆေးထိုးပြီး အသစ်သွင်း မပေးဘူး။ ကျုပ် သေရတော့မယ် မိမိရဲ့။ ကျုပ် သေရတော့မယ်”

သူသည် အားယူ၍ ထလိုက်ပြီးနောက် မိမိရှိရာသို့ ဒဿိယိုင်လျှောက်၍လာပြန်ရာ မိမိရှိသည် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ဆုတ်၍ ဆုတ်၍ သွားရတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် မိမိရှိရာ အုတ်နံရံအထိ ရောက်လာရာ နောက်ထပ် မဆုတ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်ကျော်သည် လက်လှမ်းမီရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မိမိ၏ လက်မောင်းကို ညှပ်သွားစွာ ကိုင်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုကိုင်သောနေရာမှာ မီးစတစ်ခုဖြင့် ထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ နာကျင်ပူလောင်၍ သွားသောကြောင့် မိမိရှိသည် အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ “ဟား ... ဟား ... ဟား” ဟူသော ရယ်သံကြီးနှင့်အတူ တုန်ခန်တုန်ခန် တင်တင်အသံများကို တစ်ပြိုင်နက် ကြားလိုက်ရ၏။ ရယ်သံမှာ မယဉ်နွယ်၏ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ရယ်မောလိုက်သော အသံဖြစ်၍ တုန်ခန်တုန်ခန် ကြားရသောအသံမှာ တံခါးကို အပြင်မှ ပြင်းထန်စွာ ခုခိုက်နေသော အသံများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအသံများကို ကြားရသဖြင့် မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏လက်များကို အောက်သို့ ချလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ပွားမရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုမှ ဤမှ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ၌ မိမိရှိသည် ယင်းအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီးလျှင် မောင်မောင်ကျော်အား ဟောပြောကာ လေ့ကျင့်သောသို့ ပြေးသွားပြီးနောက် အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြေးသွား၏။

ထိုအချိန်၌ပင် မယဉ်နွယ်သည် အရူးမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသံကုန်ရယ်မောလိုက်ကာ သူ၏ လှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ ထွက်၍ ခန်းမကြီးအတိုင်း သွက်လာခဲ့လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် စင်စစ်မျှ ဝေခွဲမရသကဲ့သို့ ရှိနေပြီးနောက် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ သူကားထိပ်တွင် မိမိရှိသည် တံခါးကို ထုနှက်ရိုက်ပုတ်လျက် အသံကုန်

ဟစ်ကာ အကူအညီ တောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သို့နှင့် မောင်မောင် ကျော်သည် လေကားခြေရင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားပြီးနောက် လေကားလက်ရန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားယူဆုပ်ကိုင်ကာ လေကားထစ် များကို စ၍တက်လေတော့၏။ လေကားတစ်ထစ်ကို တစ်ခါ တက်တိုင်း အလွန်နာကျင်သည့်ဟန်ဖြင့် သူ၏မျက်နှာမှာ တွန့်လိမ်ရှုံ့တွန့်သွားလေတော့ ၏။ မိမိရီကလည်း သူ တက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် တံခါးကို ယခင်က ထက် ပြင်းထန်စွာထုရိုက်ပြီးလျှင် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လျက်ရှိတော့ ၏။

ထိုအချိန်၌ မယဉ်နွယ်သည် သူ၏ မဝေခွဲနိုင်သော စိတ်ထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ခု ဝင်၍လာသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို လှမ်း ယူပြီးနောက် မီးအိမ်ကိုကိုင်ကာ မောင်မောင်ကျော်နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း တက်၍ လိုက်သွားလေ၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် မိမိရီ ရပ်နေသော နေရာနှင့် လေကားတစ်ထစ်မျှသာ ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သည်တွင် မယဉ်နွယ်သည် မောင်မောင်ကျော်အား ဝီလာပြီဖြစ်၍ အသံများ ထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် အရက်ပြန်လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို အပေါ်သို့ တအားတအား မြှောက်ကာ မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာနံဘေးကို တအား ရိုက်ချလိုက် လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ အတွင်းတံခါး ဖွင့်သွားပြီးလျှင် စုံထောက်ဦးမြတ်ထွန်း ဆရာဝန် ကိုမျိုးညွန့်တို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။ ဦးမြတ်ထွန်းသည် လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်ဖက်၊ လက်နှိပ်တစ်ဖက်မီးတစ်ဖက် ကိုင်ကာ ပြေးလာရာ ကိုမျိုးညွန့်ကမူ လက်ထဲတွင် ပါလာသော သစ်သားတုတ်ကြီး ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် မိမိထံသို့ အူယားဖားယား ပြေးဝင်လာသော မိမိရီအား ပွေ၍ထားလိုက်၏။

မြေတိုက်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်၍နေသဖြင့် ဦးမြတ်ထွန်း၏ လက်မီး တတ်မီးရောင်သာ ထိုမှ ဤမှ ဂွေယမ်းထိုးပြနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သုံးဦးတို့သည် လေကားထစ်ရီ အပေါ်စင်မြင့်တွင် ရပ်ကာ မောင်မောင်ကျော်၏ မယဉ်နွယ်တို့ အဖြစ်အပျက်များကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏။

မယဉ်နွယ်သည် မောင်မောင်ကျော်၏ မျက်နှာကို အရက်ပြန် လက်ဆွဲမီးအိမ်နှင့် တအားလွှဲ၍ ရိုက်လိုက်သည်တွင် အရပ်ပြန်ထည့်သော အိုးမှာ ဖန်အိုးဖြစ်သည့်အတိုင်း ပါးရိုးကိုထိကာ ‘ခွမ်’ခနဲ ကွဲ၍သွားပြီးလျှင် မှန်အိမ်ပြောင်သည်လည်း ကြွေပွသွားလေသည်။ ဖန်အိုးကွဲ၍သွားသဖြင့် အရက်ပြန်များသည် မောင်မောင်ကျော်၏ အင်္ကျီနှင့်တကွ ကိုယ်ပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့အပြား အရက်ပြန်တို့ဖြင့် ခွဲခွဲစိုလျက် ရှိတော့၏။ မှန်အိမ်ပြောင်းအောက်မှ မီးစာသည် မီးမငြိမ်ဘဲ ကျွတ်ထွက်သွားပြီးလျှင် ကြယ်သီးအချို့ ပြုတ်ထွက်လျက်ရှိသော မောင်မောင် ကျော်၏ အင်္ကျီအတွင်းသို့ ကျသွားလေသည်။

မောင်မောင်ကျော်သည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် လက်များကို ဆန့် တန်းကာ မယဉ်နွယ်အား လိုက်၍ဖမ်းရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် မယဉ် နွယ်မှာ အောက်သို့ လေကားနှစ်ထစ်ဆင်း၍ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်ကျော်၏ အင်္ကျီအတွင်းမှ မီးခိုးများ ထွက်၍လာပြီးလျှင် နောက် ကျောပြင်မှလည်း မီးတောက်ကလေး ထွက်လာသည်ကို မြင်ကြရ၏။

“ဟဲ့ ... လူယုတ်မာကြီး လူယုတ်မာကြီး၊ ဟား ဟား ဟား”

မယဉ်နွယ်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်ကင်းသော လက္ခဏာဖြင့် အသံ တုန်ဟစ်အော်ရယ်မောလိုက်ရာ မြေတိုက်အတွင်းတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်၍ သွား ၏။ သို့သော် ထိုအသံသည်ကား သူ၏နောက်ဆုံးအော်သံသာ ဖြစ်တော့၏။ မောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏အင်္ကျီနောက်ပိုင်း၌ မီးစွဲလျက်နှင့်ပင် မယဉ်နွယ် ရပ်နေသော လေကားထစ်သို့ ရောက်အောင် ဆင်းလိုက်သည်တွင် မိမိကိုယ်ကို မဟန်နိုင်တော့ဘဲ စပ်ကြားမှလေကားထစ်တွင် ခြေချော်၍ လိမ့်ကျသွားလေရာ မယဉ်နွယ်ကိုပါ တိုက်မိ၍ နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်ကာ ကြမ်း ပြင်သို့ ရောက်သည်အထိ ကျသွားလေတော့၏။ လေကားရင်းတွင် တစ်ဖက်၌ ကောက်ရိုးများ စုပုံထားသည့်နေရာရှိ၏။ ထိုကောက်ရိုးများမှာ ရုပ်လုံးများကို သဘောတူရည်များနှင့် ထည့်၍တင်ပို့ရာတွင် မကျိုးမပဲ့စေရန် အတွင်းမှသော ကောက်ရိုးနှင့် ရွှေပေါ်စာများ ဖြစ်လေသည်။ မောင်မောင်ကျော်သည် မယဉ် နွယ်၏ လည်မျိုကို မိသွားသဖြင့် မလွှတ်ဘဲရှိနေ၏။ သူ၏အင်္ကျီမှ မီးတောက်

များသည်လည်း ကောက်ရိုးနှင့် ရွှေပေါ်စာများကိုကူးကာ ယင်းကောက်ရိုးပုံမှ တစ်ဆင့် မယဉ်နွယ်၏ ဖားလျားကျလျက်ရှိသော ဆံပင်နှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို မီးကူးပြီးလျှင် တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက် ရှိလေ၏။ ယခင်က မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေသော မြေတိုက်ကြီးမှာ လူနှစ်ယောက်နှင့် ကောက်ရိုးပုံကို တောက်လောင်လျက်ရှိသော မီးရောင်ဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ထိန်ထိန်လင်းလင်းလျက်ရှိလေ၏။

ဦးမြတ်ထွန်းသည် မီးခွဲလောင်နေသူများအား ကယ်ဆယ်ရန် လေ့ကားမှ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။ သို့သော် မီးအရှိန်ကောင်းလှသဖြင့် အနီးသို့ မကပ်နိုင်ချေ။ မောင်မောင်ကျော်နှင့် မယဉ်နွယ်တို့၏ ယေဘုယျအောင် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံများမှာ မြေတိုက်တစ်ခုလုံးကို တုန်ဟည်း၍သွားစေ၏။ ပထမ၌ မီးလုံးကြီးနှစ်လုံးသည် ပူးကပ်စွာ ရှိနေပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း ကွာ၍ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ပေအနည်းငယ်မျှစီ လိမ့်သွားပြီးလျှင် မီးတောက်များလည်း 'ကျွဲ'၍ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ မောင်မောင်ကျော်နှင့် မယဉ်နွယ်တို့ကား အသက်မရှိတော့ပြီ။ ပညာတတ်ရပ်ချော ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ကိုယ်အလှပပြမယ်တစ်ယောက်တို့မှာ ရှုမြင်၍ မကောင်းအောင် မည်းနက်၍နေသော မီးသွေးတုံးကြီးနှစ်တုံးအနေဖြင့်သာ ကျန်ရစ်တော့၏။ အပ်တာပါရာသျှိုင်းရိုက်သွေးအိမ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းရပ်များကို ရှိသော သူ၏စူးစမ်းရှာဖွေမှုများမှ တွေ့ရှိအပ်သည့် 'ဖော်မြူလာ' နှင့်တကွ သူ၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းများပါသော သားရေအိတ်သည်လည်း မီးလောင်ရာတွင် ပြာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

မောင်မောင်ကျော်သည် ဆေးအတတ်ပညာနှင့် ခွဲစိတ်မှုတွင် တစ်ဖက်ကမ်းဆတ်ခဲ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ဖက်က လူနာများကို ကိုယ်စီရင်စီကုသကာ ဝန်ထမ်းစိတ်ရှိသလောက် အခြားတစ်ဖက်က သူ၏ကိုယ်ကို အတွက် ရက်ရက်စက်စက် ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူ၏ ဆယ်နှစ်သက်တမ်း ဓမ္မကုန်၍ ဆေးမထိုးနိုင်သေးမီ သက်ဆက်ဆေးရည်ကို သောက်သည့်အချိန်များတွင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှိုင်းဆိုင်းကြမ်းကြုတ်သော စိတ်များ ဝင်လာတတ်၏။ သူ၏အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အား ပြန်

မားခဲ့၏။ လူသတ္တဝါအားလုံးအတွက် အသက်ကို ရှည်စေနိုင်သည့် ဆေးနည်းတို့ တွေ့ရှိပါလျက် လူသားတို့အတွက် အသုံးမချဘဲ သူ၏အသက်ရှင်ရေးနှင့် ကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ အသုံးချခဲ့၏။ ဤသို့လျှင် အရွယ်အားဖြင့် ၃၅ နှစ်အရွယ်ထက် မကြီးရင့်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ 'မအို၊ မနာ၊ မသေ' နေထိုင်ခဲ့သူ ပညာတတ်ရပ်ချော ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်သည် သူ၏ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကြွေးများကို ဤအကြိမ်တွင် တစ်ခါတည်း အပြီးသတ် ပေးဆပ်လိုက်ရလေသည်။

အလောင်းနှစ်လောင်းတွင် ခွဲလောင်လျက်ရှိသော မီးများနှင့် ကောက်ရိုးမီးများကို ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် ကိုမျိုးညွန့်တို့သည် တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်းသတ်ကြပြီးနောက် ဦးမြတ်ထွန်း၏ အကြောင်းကြားချက်အရ ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ဗိုလ်သတ်ကားများ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မောင်မောင်ကျော်နှင့် မယဉ်နွယ်တို့အလောင်းများကို သူနာပြုကားတစ်စီးဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ဆောင်ရတော့၏။ မောင်မောင်ကျော်၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဘဝကား ဤနေရာတွင် နိဂုံးချုပ်ခဲ့လေပြီ။

မောင်မောင်ကျော် ဇာတ်သိမ်းပြီးသည့် နောက်တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ဆရာဝန်ကိုမျိုးညွန့်နှင့် မိမိရိသည့် စုံထောက်ရဲမှူး ဦးမြတ်ထွန်း၏ အလုပ်ရုံးခန်းသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာကြလေသည်။ ကိုမျိုးညွန့်မှာ နုနုဩဇာသည့် အမူအရာမရှိပေ။ မိမိရီ၏မျက်နှာမှာ အပေါ်ယံတွင် အပြုံးရောင်သန်းလျက်ရှိသော်လည်း နီးကပ်စွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုက အတန်ငယ် ညှိုးသိပ်နေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ ဦးမြတ်ထွန်းသည် မိမိနှင့်အတူ စားသောက်ရန် နူးလယ်စာနှစ်ပွဲ နောက်ထပ်မှာလိုက်၏။

နူးလယ်စာကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် ဦးမြတ်ထွန်းက ကိုမျိုးညွန့်၏မျက်နှာကို ပထမကြည့်ပြီးနောက် မိမိရီ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကိုငုံ၍ ပစ်လိုက်၏။ ကိုမျိုးညွန့်က စိတ်မလုံသည့် အနေဖြင့် -

"ဘာလဲဗျ ... စုံထောက်ကြီးရ"

"ဘာမျှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ။"

၂၇၆ ဂ ဒုန့်ခွေး

“ဘာမေးမှာလဲ”

“မေးမယ့်အကြောင်း ခင်ဗျား သိပြီး ဖြစ်မှာပါပဲ”

“ကျုပ် ဗေဒင် မတတ်ဘူးဗျ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ စိတ်မဆိုးကြဘူးဆိုရင် တခု တစ်ခု မေးလိမ့်မယ်ဗျာ။ အားလုံး ဒုက္ခသုက္ခတွေလည်း ပြီးကုန်ပြီ။ ငါ့ ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာလည်း ဘာတဲ့ ... နေနဲ့လ ရွှေခွေခွေ ဆိုလား။”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ ဒီလူ ဘာတွေ လေ့ကျင့်နေတာလဲ”

“ကဲဗျာ ... ဒါဖြင့်လည်း ဖွင့်မေးရတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့ ...”

မိမိရှိသည် ရှုတ်တရက် မျက်လွှာကို အောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် ရှုတ်သွေးရောင်သမ်းသကဲ့သို့ မျက်နှာများ နီမြန်း၍သွားလေ၏။ သို့နှင့် ကိုမျိုးညွှန့်က စကားစာပြီးလျှင် -

“ဒါကတော့ ရီရီရဲ့ဖေဖေနဲ့ ပြောပြီးသားပဲဗျာ။ အခုမှတော့ ရှုတ်စရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီလအတွင်းလောက်ပဲ နေရာကျပါလိမ့်မယ်။ စတုရန်းမှာ ကျွေးမွေးညှော်ခံဖို့ ကျွန်တော့်ဘက်က စီမံပြီးပါပြီ”

“ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျုပ်ဝမ်းထဲမှာ ပုဏ္ဏားကလေးရှိတယ်ဗျာ။ ဘာလက်ဖွဲ့ရမလဲ ... ဆိုစမ်း”

“မလိုပါဘူးဗျာ။ လူကိုယ်တိုင်လာရင် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ထိုအခါမှ မိမိရှိက ဝင်၍ -

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးမြတ်ထွန်း၊ မလာဘဲ မနေပါနဲ့နော်”

“လာခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ ... စိတ်ချပါ။ ဒိတ်စာသာ ပို့လိုက်ပါ”

“ကြိုတင်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဒုန့်ခွေး

